

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*"Eloisa James
is extraordinary."*
LISA KLEYPAS

ELOISA JAMES

NEW YORK TIMES
BESTSELLER

Three
Weeks
With
Lady X

AVON
BOOKS

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Lady X ile Üç Hafta

Eloisa James

AVON

An Imprint of HarperCollins Publishers

Adanmışlık

Linda için, zanaatının ustasına
teşekkür etmek için yetersiz bir girişim
saatlerce analiz, kahkaha ve nane çayı için.

İçindekiler

Adanmışlık

Teşekkür

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm Yedinci

Bölüm Sekizinci

Bölüm

Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm On

Birinci Bölüm

On İkinci Bölüm

On Üçüncü

Bölüm On

Dördüncü Bölüm

Bölüm On Beş Bölüm
On AltıOn Bölüm
Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm
Bölüm Altı Bölüm
Bölüm Yedi Bölüm
On Sekiz Bölüm On
DokuzYirmiYirmi
BirYirmi Yirmi Yirmi
İkiÜçDörtYirmi Yirmi
Yirmi
YirmisekizBeşYedi
Bölüm Yirmi dokuz
Bölüm OtuzOtuz Otuz
Otuz Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm
Bölüm yedibirOtuz
Otuz Otuz Otuz ikiüç
Bölüm Bölüm
Bölüm Otuz Bölüm
Otuz dokuz Bölüm
dörtbeşaltısekiz
Bölüm KırkKırk bir

Sonsöz

Oyuncak Dükkanları, Stetoskoplar ve Lastik Toplar Hakkında Bir Not

A Duke of Her Own'dan alıntı

Yazar Hakkında

Yaz: Eloisa James

Telif Hakkı

Yayıncı Hakkında

Teşekkür

Kitaplarım küçük çocuklar gibidir; onları okur-yazar hale getirmek için koca bir köy gerekir. Köyüme derin şükranlarımı sunmak istiyorum: editörüm Carrie Feron; menajerim Kim Witherspoon; yazı ortağım Linda Francis Lee; Web sitesi tasarımcılarım Wax Creative; ve kişisel ekibim: Kim Castillo, Franzeca Drouin ve Anne Connell. Ayrıca, HarperCollins'in sanattan pazarlamaya ve halkla ilişkilere kadar birçok departmanındaki insanlar bu kitabın okuyucuların eline geçmesi için harika bir iş çıkardılar: her birinize yürekten teşekkür ediyorum. Ve son olarak, yeğenim Nora Bly, India'nın en iyi niteliklerini şekillendirmede son derece yardımcı oldu.

Birinci Bölüm

14 Haziran 1799

Charles Caddesi, 22 Numara

Dibbleshire'ların Londra'daki ikametgahı

Leydi Xenobia, size tapıyorum!"

Lord Dibbleshire'ın alnı boncuk boncuk terlemişti ve elleri titriyordu. "Boşuna çabaladım, ama artık ateşli duygularımı zapt edemiyorum; size duygularımın derinliklerini açıklamalıyım, hayır, sizi *aydınlatmalıyım!*"

India geri adım atmamayı başardı ama bu çaba gerektiriyordu. Nazik ama cesaretlendirici olmayan mükemmel bir gülümseme oluşturmaya çalıştı. Gerçi böyle bir gülümsemenin varlığından bile emin değildi.

Aklına ne gelirse gelsin, son derece uygunsuz bir çığlıktan daha iyi olacaktı: *Lanet olsun, yine mi!* Markizlerin kızları, hatta ölmüş ve muhtemelen deli olan markizler bile çığlık atmazdı. Daha da acısı.

Gülümseme işe yaramamış gibi görünüyordu, bu yüzden standart cevabını verdi: "Beni çok fazla onurlandırılıyorsunuz Lord Dibbleshire, ama-"

"Biliyorum," diye cevap verdi, beklenmedik bir şekilde. Sonra kaşlarını çatı. "Yani, *hayır!* Hiçbir onur senin için çok büyük değildir. Kendi sağduyuma karşı savaştım ve mesleğiniz yüzünden itibarınızın lekелendiğini düşünenler olduğunu fark etsem de gerçeği biliyorum. Gerçek galip gelecektir!"

Bu da bir şeydi. Ama India gerçek (ya da gerçek olmayan) hakkında yorum yapamadan dizlerinin üzerine çöktü. "Sizinle evleneceğim, Leydi Xenobia India St. Clair," diye haykırdı ve bu açıklama karşısında yaşadığı şoku belirtmek için gözlerini büyüttü. "*Ben*, Baron Dibbleshire, *sizinle* evleneceğim."

"Lütfen ," dedi inleme dürtüsüne direnerek.

"Paha biçilmez alçakgönüllülüğünüz nedeniyle beni reddedeceğinizi biliyorum. Ama ben kararımı verdim, Leydi Xenobia. Benim ve tabii ki sizin unvanınızın koruması, talihsiz mesleğinizin kötü etkilerinin üstesinden gelecektir. Sizi bu duruma sürükleyen şey, bunu sık sık dile getireceğim. *Tonlar* bizi kabul edecek... Barones Dibbleshire olmanın avantajını yaşadıktan sonra *sizi* de kabul edecekler."

Kızgınlık, mükemmel giyinmiş bir asker birliği gibi omurgasından yukarı doğru ilerledi. Doğru, evde kalıp iğne işi yapmayı reddettiği için itibarı zedelenmişti. Ama bir markizin kızı olduğu için, teknik olarak bir Dibbleshire onunla dans ettiği için şanslı sayılırdı. Gerçi böyle şeyler onun umurunda değildi. Yine de vaftiz annesi ona her yerde eşlik ediyordu -şu anda bile Leydi Adelaide Swift'in kulak misafiri olması muhtemeldi- ve hiç değilse Adelaide'in refakatçiliği, *talihsiz* mesleğine rağmen India'nın sütten çıkmış ak kaşık gibi saf kalmasını sağlamıştı.

İnsanların hayatlarını düzenleme görevini üstlenmenin onun bembeyaz kanatlarını lekeleyeceğini kim tahmin edebilirdi ki?

O anda oturma odasının kapısı açıldı ve talibinin annesi görüldü. India'nın başı dönmeye başladı. Leydi Dibbleshire'ın India'dan salonunu yenilemesini istemesini asla kabul etmemeliydi, odayı Mısır mobilyalarından arındırmak ne kadar ilginç bir meydan okuma olursa olsun.

"Howard, Tanrı aşkına ne yapıyorsun?" diye soran kadın, durumu olduğundan daha da gülünç hale getirdi.

Dibbleshire şaşırtıcı bir rahatlıkla ayağa fırladı, çünkü ağırlık merkezi oldukça düşüktü ve pantolonunun üzerinden sarkıyordu. "Az önce Leydi Xenobia'ya onu sevdiğimi söyledim ve o da benim karım olmayı kabul etti!"

India'nın gözleri Leydi Dibbleshire'ın gözlerindeki sempati parıltısıyla -teşekkürle- buluştu. "Lord Hazretleri yanlış anlamış," dedi India ona.

"Ne yazık ki, bundan hiç şüphem yok. Çocuğum," dedi Howard'ın annesi,

"Ne zaman babana olan benzerliğinin derinliğini gösterdiğini düşünsem, beni bir kez daha şaşırtıyorsun."

Dibbleshire kaşlarını çatı ve bir spanyel gibi Hindistan'a döndü. "Beni reddetmene izin vermeyeceğim. İki gecedir gözüme uyku girmiyor, senden başka bir şey düşünemiyorum. Seni angarya hayatından kurtarmaya karar verdim!"

Elini uzattı ve India çevik bir adımla geri çekildi. "Lordum Dibbleshire-"

"Evden eve taşınıyor, durmadan çalışıyorsun." Soluk mavi gözleri bağlılıkla ona bakıyordu.

"Sevgili Lordum, Howard," diye haykırdı Leydi Dibbleshire, "eğer mülkümüzü kaybedersek, bize destek olabileceğinizi düşünmek beni mutlu ediyor.

sahne de hayatımı kazanıyorum. Bununla birlikte, bir anne olarak, oldukça kaba davrandığınızı belirtmek benim görevim."

Anlaşılan lord hazretleri kabalıkla onuru birbirine karıştırmıştı; annesine vahşi bir bakış fırlattı.

"Leydi Xenobia bizim sevgili ve değerli konuğumuz," diye devam etti hanımefendi, "salonun onarımı için bana yardım etme nezaketini gösterdi ve paha biçilmez Bayan Flushing'i aşçımız olmaya ikna etti. Bunun için" -Hindistan'a döndü- "sonsuz kadar minnettar kalacağım."

Hindistan, mükemmel hizmetkârları takdir edilecekleri ve iyi ücret alacakları evlere yerleştirme becerisine sahipti. Bayan Flushing, hazımsız bir generalin yanında can çekişiyordu ve Dibbleshire ile annesine yemek pişirmekten çok daha mutluydu.

"Ve Howard," diye devam etti Leydi Dibbleshire, "belli ki sen de Bayan Flushing'in menülerinden hoşlanıyorsun, genişleyen göbeğine bakılırsa."

Yine kaşlarını çatı ve yeleğini çekti.

India yatıştırıcı bir şeyler söylemek için ağzını açtı ama tam o anda vaftiz annesi bir yığın söz eşliğinde odaya daldı. "Canlarım," diye bağırdı Leydi Adelaide, "sevgili Bay Sheraton nefis bir küçük maun masa göndermiş. Jane, buna bayılacaksınız, tek kelimeyle bayılacaksınız!" O ve Leydi Dibbleshire okul arkadaşlarıydılar; aslında India'nın müşterilerinin neredeyse tamamı vaftiz annesinin yakın ve sevgili tanıdıklarıydı.

"Ne kadar muhteşem," dedi Leydi Dibbleshire. "Onu nereye koyacaksınız, Leydi Xenobia?"

India, mobilyaların çalışılmamış, asimetric oturma düzenlerinde dağıldığı odalar tasarlamasıyla ünlü olmuştu. "Emin olmak için görmem gerek ama sanırım güney penceresinin altındaki grupta."

"Mükemmel!" Adelaide ellerini çırparak haykırdı. "Salonunuz Londra'nın diline düşecek Jane, benden söylemesi."

Leydi Dibbleshire, "Gelip bir bakalım," diye cevap verdi, "beceriksiz oğlumu vaftiz kızınızın onun gibi biriyle evlenmekten çok daha iyi işleri olduğuna ikna eder etmez."

"Ah canım, tatlı Howard'a karşı sert olmamalısın." Adelaide Dibbleshire'a doğru ilerledi ve onun elini tuttu. "Koşullar farklı olsaydı, India'nın seninle evlenmekten mutluluk duyacağından eminim."

India ona, "Hayatımın aldığı yoldan dolayı adınızı asla sosyal açıdan lekelemek istemem," dedi ve gülümseyerek, açık gözlü cesaret ve fedakârlık gösteren bir bakış attı. "Ayrıca, dün gece Bayan Winifred Landel'in sizi izlediğini gördüm, gerçi siz onun bariz aşkını görmezden gelecek kadar naziktiniz. Ben kimim ki böyle avantajlı bir eşleşmenin önünde durayım?"

Lord Dibbleshire gözlerini kırpıştırarak India'ya baktı ve kararsız bir ifadeyle, "Seni sevdiğim için mi?" dedi.

"Sen sadece beni sevdiğini sanıyorsun," diye güvence verdi ona, "ünkü

Hayırsever bir kalp. Sizi temin ederim ki benim durumum hakkında endişelenmenize gerek yok. Aslına bakarsanız, mesleğimden çekilmeye karar verdim."

"Öyle mi?" Bunu söyleyen Leydi Dibbleshire'ın ağzı açık kaldı. "Şu anda İngiltere'nin dört bir yanındaki hanımların kocalarından sizin hizmetinizi almak için yalvardıklarının farkında mısınız?"

Ama India ve vaftiz annesi, iş erkekleri aşklarını ilan etmekten caydırmaya geldiğinde iyi yağlanmış bir makine gibi çalışıyorlardı. Adelaide, Lord Dibbleshire'ın elini kuvvetle okşayarak, "Bayan Landel'e evlenme teklif etmelisin," dedi. "India şimdiden üç ya da dört teklifi değerlendirmeye aldı bile, bunların arasında Fitzroy Kontu ve Mr.

Nugent - Colleton'dan olan, diğeri değil, Bettleshangler'dan olan. Bir gün vikont olacak."

Bu haber üzerine omuzları tekrar çöktü. Ama Adelaide geri dönmeden önce gözlerinde bir parıltıyla India'ya baktı. "Ayrıca, ikinizin birbirinize uygun olduğuna ikna olmadım, Howard, canım. Sevgili vaftiz kızımın biraz sinirli bir yapısı var. Ve elbette Fitzroy ve Nugent'ın senden biraz daha büyük olduklarının farkındasın. India da öyle. O yirmi altı yaşında, sen ise hâlâ genç bir ."

Dibbleshire başını kaldırdı ve Hindistan'a baktı.

Leydi Dibbleshire topu çevik bir hareketle alarak, "Bayan Landel daha okuldan yeni çıktı," diye söze girdi. "Ona olgunlaşması için rehberlik edebilirsin Howard."

Bu fikir karşısında hızla gözlerini kırıştırdı, hayranlık duyduğu kişinin kendisinden dört yaş büyük olduğunu öğrendikten sonra sevdasını yeniden gözden geçirdiği belliydi.

India gözlerinin kenarlarını kırışıklıklar için okşama içgüdüsunü bastırdı ve yüzünü yaşlı görünecek şekilde düzenledi. Neredeyse yaşlı. Muhtemelen beyaz-sarı saçları buna yardımcı olacaktı; Adelaide saçlarını şu ya da renge boyaması için ona sürekli baskı yapıyordu. "Lord Dibbleshire, teklifinizi hafızamda saklı tutacağım." Nefesini tuttu.

Lord hazretlerinin göğsü kabardı ve şöyle dedi: "Bu çirkin meslekten emekli olma niyetinizi takdirle karşılıyorum, tabii buna böyle denebilirse, Leydi Xenobia. Ve elbette size mümkün olan tüm iyi şansı diliyorum."

Ona olan aşkı ölmüştü.

Doğru.

Birkaç dakika sonra India üst katta, Leydi Dibbleshire'ın tadilat sürecinde kendisi ve vaftiz annesinin inzivası olarak belirlediği küçük oturma odasına çıktı. Vaftiz annesinin odasında

Ayna, gözlerinden gerçekten kırıksıklıklar çıkıp çıkmadığını görmek için daha yakından baktı. Hiçbir şey göremedi. Aslında, yirmi altı yaşında, on altı yaşındakiyle hemen hemen aynı görünüyordu: çok fazla saç, çok fazla alt dudak, çok fazla göğüs.

Evlenme teklifini kabul etmeyi her düşündüğünde göğsünde sıkılaşılan o sert düğümden eser yoktu.

Erkekleri reddetme konusunda iyiydi. Birini *kabul* etme fikri nefes alamıyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu. Ama evlenmek zorundaydı. Sonsuza kadar böyle devam edemezdi, evden eve taşınarak, vaftiz annesini de yanında sürükleyerek.

On beş yaşında yetim kaldıktan ve Adelaide'in düzensiz, kaotik evinde yaşamaya gönderildikten sonra India, vaftiz annesinin evini o düzenlemezse kimsenin düzenleyemeyeceğini hemen anlamıştı. Leydi Adelaide bir arkadaşına India'yı bol bol övdükten ve o yaz ziyaret edip "her şeyi yoluna koyacaklarını" söyleyerek övündükten sonra, India arkadaşının evini de ele almıştı. Her şey birbirini izledi ve son on yıldır Adelaide'le birlikte yılda iki ya da üç ziyaret yapıyorlardı.

kaostan düzen yaratmak için heyecan vericiydi. O Bir ya da iki odayı yeniler, personeli alt üst eder ve en azından ev sahipleri tekrar berbat edene kadar evin saat gibi işleyeceğini bilerek ayrılırlardı. Her ev farklı ve büyüleyici bir meydan okuma sunuyordu.

Ama durma vakti gelmişti. Evlenmenin. Sorun şuydu ki, o kadar çok evi gözden geçirdikten sonra, çocuklar dışında evlilik durumunu özellikle tavsiye eden hiçbir şey görmeden evliliğin samimi bir görüntüsünü elde etmişti.

İşinin en zor kısmı buydu, dadı bulmak ve Kendi yaşındaki genç kadınlar için kreşleri yenilemek. Onun özlemi

Bir bebek için evlenme zamanının geldiğine karar vermişti.

Tek soru kiminle . Yoksa *kiminle*

evleneceği mi olmalıydı?

Babasının bir mürebbiye tutamaması sayesinde dilbilgisinden hiçbir zaman emin olamadı. Görünüşe göre hizmetçiler ücretsiz çalışmayı sevmiyorlardı. Dahası, Tanrı'dan korkan İngiliz hizmetkârlar, efendilerinin ay ışığında çıplak dans etmesinden de hoşlanmıyorlardı.

India bu anı karşısında irkildi. Yıllarını anne babasının, canlı, sevgi dolu, yarı deli anne babasının peşinde, şefkat, ilgi, hatta akşam yemeği özlemiyle geçirmişti. . . Onu sevmişlerdi. Kesinlikle sevmişlerdi.

Herkesin ailesinin iyi ve kötü yanları vardı. Ailesi onu sevmişti, ki bu iyiydi. İngiltere Kraliçesi yerine bir ay tanrıçası ile dans etmişlerdi ki bu kötüydü.

Bazen onu beslemeyi unutuyorlardı. En kötüsü de buydu.

Şüphesiz, evlilik korkusu aslında çocukluğuna dayanıyordu. Evlilik, kendi başının çaresine bakmak yerine kocasının ona bakacağına güvenmek demekti. Bu, hesaplarından onun sorumlu olacağını kabul etmek demekti. Dibbleshire gibi bir adamın bir emlak müdürüyle konuşması fikri bile tüylerini ürpertiordu.

Sertçe yutkundü. Bir erkekle yaşamaya alışabileceğini düşündü. Ama birine itaat edebilir miydi?

Babası çok sevecendi, ama ördeklerle oynamıştı ve Fırincının ve uşağın hesaplarını ödemeyi ihmal etmenin yanı sıra tek çocuğunun varlığını da düzenli olarak unutuyordu. Kendisi ve annesi, böyle bir gezi için hiç paraları olmamasına rağmen, bilinmeyen bir nedenle çıktıkları Londra gezisi sırasında ölmüşlerdi.

Kendini bir erkeğin ellerine teslim etme fikri karşısında midесinin sıkışması mantıksız değildi.

Yine de, küçük bir değişiklikle bunu yapabilirdi.

Tek yapması gereken, tatlı, nazik ve evlerini kendisinin yönetmesi gerektiğini anlayacak kadar zeki bir adam bulmaktı.

Eğer o, kaosu düzene dönüştürme konusunda uzman Xenobia India St. Clair, bu işe gerçekten kafasını koyarsa, ne kadar zor olabilirdi ki?

İkinci Bölüm

Aynı gün

40, Hanover Meydanı

Bay Tobias Dautry'nin Londra'daki evi, Esq.

Bir dükün en büyük oğlu doğuştan şık ve kendinden memnun olmalı, İngiltere'nin primogeniture yasaları tarafından toprak ve unvan güvencesine sahip olmalıdır. Av köpeklerine binerken pantolonunun yırtılması tehdidinden ya da onu aletlerini daha iyi kullanan bir marki için terk eden bir metresinden daha büyük bir endişesi olmamalıdır.

Ama bu evlilik içinde doğan en büyük oğul olurdu.

Söz konusu oğul gayrimeşru ise, Villiers Dükü'nün malikanesinde bir oğul doğuracak kadar duraklayan ve daha sıcak iklimler aramak için bir tarla kuşu gibi dolaşan büyüleyici ama gezgin bir opera sanatçısından doğmuşsa, bu tamamen farklı bir hikayedir.

Thorn Dautry ne şık ne de kendinden memnun biriydi. Hatta o zaman rahat görünse de olası tehlikelere karşı tetikteydi ve bunun iyi bir nedeni vardı: yetişme çağını ölümden kaçarak geçirmişti.

Bir yetişkin olarak, dünyasını ve içindeki her şeyi ve herkesi kontrol eden bir adam haline gelmişti ve bunun nedenini bilmiyormuş gibi davranmaya zahmet etmiyordu. En iyi arkadaşı Vander'ın karşısında otururken değil, çocukluğu onun üzerinde aynı şekilde biçimlendirici bir etkiye sahipti.

Derin bir ses kütüphanedeki sessizliği bozdu. "Bunu onaylamıyorum, Thorn. Laetitia Rainsford bir adam için kötü bir eş olmayacak olsa da, senin için doğru kişi değil. Tanrı aşkına neden onu seçtin?"

Geleceğin Pindar Dükü Evander Septimus Brody, karnının üzerinde dengede duran bir konyak kadehiyle karşısında yayılmış duruyordu. Vander, her ikisinin de kendilerini yumruklarıyla kanıtlamaya kararlı oldukları Eton'dan beri Thorn'un en yakın arkadaşıydı. Birbirlerini anlamsızca d vmedeki başarisızlıkları ömür boyu sürecek bir bağa yol açmıştı.

Bazen Thorn, Vander ile kendisinin aynı madalyonun iki yüzü gibi olduklarını düşünüyordu: kendisi, d k n gayrimeşru oğlu olarak dünyanın görüşüne karşı savaşmak zorundaydı, Vander ise d k n meşru oğlu olarak kalıplara uymuyordu. Vander, İngiliz toplumunun hassasiyetlerine uymayacak kadar doğrudan, fazla erkek, fazla şiddet yanlısıydı.

Thorn bir kaşını kaldırdı. Laetitia evlilik pazarındaki en zarif kadın olarak görülüyordu. Cazibesi apaçık ortadaydı. "Gerçekten tahmin edemiyor musun?"

"Güzel olduğunu biliyorum. Ve onu, burnuna soneler yazan bir sürü geç delikanlıdan  alabilirsin. Ama o senin için doğru kişi değil."

"Bunu nereden biliyorsun?" Thorn gerçekten merak ediyordu. Vander geleceğin d k ne benzemiyordu -saçları dağınıktı ve bir asilzadenin değil, bir boksörün çenesine sahipti- ve öyle de davranmıyordu. Balolara hiç gitmezdi, o halde Bayan Laetitia Rainsford gibi erdemli bir geç hanımla nasıl tanışmış olabilirdi ki?

"Amcamın verdiği bir akşam yemeğinde onun yanında oturuyordum. Kesinlikle yeterince güzel. Ama eşiniz olarak?"

"Ben kararımı verdim. Aradığım kişi o." Thorn bir kadeh içti ve konyak bardağını yan masadaki yerine geri koydu. "O güzel, iyi doğmuş ve iyi yetiştirilmiş. Daha ne isteyebilirim ki?"

"Bir beyin," dedi Vander, gözleri Thorn'un yüzünden ayrılmadan.

Thorn kuru bir sesle, "Yatakta zekâ aramıyorum," dedi. Ona göre Laetitia yatak ve annelik için gerekli tüm niteliklere sahipti, her ne kadar yüksek derecede zekâ bunlardan biri gibi görünmese de. "Sanırım fabrikalarımın gelişmesinin nedenlerinden biri de yetenekleri pozisyona uygun hale getirmem. Aslında ikisi arasında anlamlı bir fark görmüyorum."

Vander homurdandı. "Sert olduğumu mu düşünüyorsun? O kadınla birlikte yaşamak zorunda kalacaksın!"

Thorn, "Bu doğru ama ben de uşağımla birlikte yaşıyorum," dedi. "Iffley ile aynı yatağı paylaşmak zorunda olmadığım gerçeği dışında ne fark eder ki? Laetitia çocuklarımla annesi olacak ve benim edindiğim izlenime göre mükemmel bir bakıcı. Aslında onunla Kensington Bahđeleri'ndeki Yuvarlak Gölet'te tanıştım, orada oyuncak kayıklarla yelken ağan çocukları izliyordu."

Niyeti muhtemelen bu karşılaştırmadan hoşlanmayacaktı ama Thorn onun kurtarılmış bir tazi gibi olduğunu, biraz iyilik karşılığında yeni efendisini hayranlıkla takip edeceğini düşünüyordu. Yabani bir gl kadar güzel olduğu ve saçlarının Botticelli meleği gibi olduğu düşünüldüğünde bu çok saçmaydı. Doğrusu, erkekler üzerindeki hâkimiyetinin kibirli bir şekilde farkında olması gerekirdi. Ama bunun yerine gözlerinde çaresiz bir ifade vardı, sanki kurtarılmaya ihtiyağı varmış gibi.

Ona göre bu adil bir takastı. Korumasına karşılık onun güzelliği.

"Karınızı bir sürü çocukla birlikte bu yeni malikanenize bırakmayı mı planlıyorsunuz?"

"Starberry Court'ta onunla yaşamak için bir neden göremiyorum." Kendi babası ona çit çevirmekten başka bir şey öğretmemişti. Thorn da öyle bir baba olmak niyetindeydi ve bunu yapmak için evde kalmasına gerek yoktu.

"Bir anne ailesini beslemekten fazlasını yapar," diye itiraz etti Vander. "Bilim adamlarının, bir insanın zekâsının yarısının her bir ebeveyninden geldiğini tahmin ettiklerini duydum."

Thorn sadece ona baktı. Çocukları *onun* çocukları olacaktı, sadece tıpkı babasınıninki gibi. O ve Villiers Dükü aynı mermer bloktan oyulmuşlardı. On dokuz yaşına geldikten sonra kendisinin ve babasının saçlarında beliren beyaz çizgi değildi sadece. Çenesinin biçimi, Villiers'in sonuçları hesaplama şekli, hatta nefes alış veriş bile aynıydı.

Daha fazla kanıt istenirse, Dük'ün beş farklı anneden çocuk doğurmuş olması ve bu çocukların her kendi tarzında babalarının bir kopyası olması gösterilebilirdi. "Elbette, umarım annelerine benziyorlardır," diye ekledi alaycı bir bakışla.

"Lanet olsun," dedi Vander iğrenerek. "Sanırım zavallı bebekleri bir kurt sürüsü gibi yetiştireceksiniz."

Thorn bunun üzerine sırtıttı. "Evlenecek birini bulsan iyi olur. Sen kurtlarınızın benimkilerle kıyaslandığında cılız kalmasını istemiyorum."

"Henüz doğru kadınla tanışmadım." Vander konyağından bir yudum aldı ve sandalyesine çöktü. Thorn asla . Yayılmak onu dezavantajlı duruma düşürürdü; bir darbeyi savuşturup saldırıya geçmeden önce kritik saniyeler kaybederdi.

"Neden Eleanor'dan sana uygun birini bulmasını istemiyorsun?" Thorn sordu. Üvey annesi Villiers Düşesi, evdeki herkesi tanırdı.

bilinmeye değer bir toplumdur. Dahası, zekice bir stratejiye sahipti ve Pindar Dükaliği'nın geleceğini belirlemekten keyif alacaktı.

Ama Vander başını salladı. "Ben babanın sahip olduğu şeyi istiyorum." "Neymiş o?"

"Biliyor musun?"

"*Eleanor*'u mu istiyorsun?" Thorn açıkçası çok şaşırmıştı. Üvey annesi güzeldi, zekiydi, espriliydi... ve aynı zamanda babasına sırlılıkam aşıkta. Eleanor genç erkeklere ilgi duymuyordu, hatta kocasından başka hiçbir erkeğe ilgi duymuyordu.

Vander'a, ayaklarını yerden kesmeden hemen önce yankesicilere ayırdığı türden bir bakış attı. "Ellerini üvey annemden uzak tut. Böyle eğilimin olduğunu bilmiyordum."

"Yüzünü görmelisin!" Vander kahkahalarla . "Üvey annen çok iyi bir kadın," dedi sonunda, az çok kendini toparlayarak. "Ama ben *onu* istemiyorum, seni aptal. Ben o ikisinin sahip olduğu türden bir evlilik istiyorum. Villiers'in sahip olduğu şeyi istiyorum." Bir yudum daha aldı. "Daha azına razı olursam lanetleneneğim."

Thorn, "Düşündüğüm evliliğin daha kötü olduğunu düşünmüyorum," diye itiraz etti. "Sadece farklı. Babamın hayatı Eleanor'un etrafında dönüyor, onunki de onun etrafında. İkimizin de bir kadın için alışkanlıklarımızı değiştirdiğimizi düşünemiyorum. Peki ya eğittiğin o atlar ve sürekli bir engelli koşuya gidip gelmen? Seni bir eşle hayal etmekte bir sorunum yok ama hayatının merkezi olan bir eşle mi? Hayır."

"Zaman ayırırdım," dedi Vander.

"Neden?"

"Gerçekten hiçbir fikrin yok, değil mi?"

"Bildiğim tek şey Laetitia'nın olağanüstü güzel ve bir hanımefendi olduğu, bu da çocuklarımı benim doğumumdan dolayı dışlanmaktan koruyacak. Üvey anneme değer vermemin bir nedeni de

tanıdığım hiçbir kadına benzemiyor. Açıkçası, böyle başka bir kadının var olmadığına inanmaya başladım."

"Yapmak zorunda, Thorn." Vander ayağa kalktı ama uzaklaşmadı, öylece durup Thorn'a baktı. "Bir kadını babanın karısını sevdiği gibi sevmek istiyorum. Elma satıcısı gibi görünmesi umurumda değil. Evlendiğim kadına karşı tutku hissetmek istiyorum. Bunu istemek çok da zor değil."

"Babam neredeyse Bedlam'e ait bir kadınla evleniyordu," dedi Thorn, Vander'in yüzünü görebilmek için arkasına yaslanarak. "Onu Eleanor'la eşleştiren şey tamamen tesadüftü. Mükemmel kadının öylece kapınızda belireceğini mi umuyorsunuz?"

"Eğer istemiyorsa, o zaman zahmet etmemeyi tercih ederim," dedi Vander kesin bir ifadeyle. Sürahiye doğru ilerledi ve bardağını yeniden doldurdu. "Bir kadına uymak için hayatımı değiştireceksem, zahmetime değse iyi olur." Haklı olduğu bir nokta vardı. Thorn evliliğın olacağından oldukça emindi. Laetitia'ya kur için, Londra'da gayet rahat yaşamasına rağmen, bir kır evi satın almak zorunda kalmıştı. Dahası, zaten yirmi üç karısı varken bir de eş alıyordu. Hizmetçiler, birlikte ile erkekler çalışıyor içinde fabrikalar, avukatlık büroları ve .

Ama çocuk istiyordu ve bunun için bir eşe ihtiyacı vardı. Çocukları severdi. İster kız ister erkek olsun, çocuklar meraklıydı. Soru sormayı severlerdi; işlerin nasıl yürüdüğünü anlamak isterlerdi.

"Hayatınızı değiştirmeyi planlamadığınıza göre, sanırım metresiniz sizde kalacak?" Vander konyağını dökmemeye dikkat ederek sandalyesine geri oturdu.

"Laetitia ile tanıştığımın ertesi günü onu emekliye ayırdım."

"O zaman bariz olanı söyleyeyim. Kanayan hayatının geri kalanında Laetitia Rainsford'dan başka hiçbir kadınla yatmayacağını taahhüt ediyorsun."

Omuz silkti. "Bana çocuk verecek. Ve sadık olacağından hiç şüphem yok, bu yüzden ona da aynı saygıyı göstereceğim."

"Sadakat senin az sayıdaki erdemlerinden biri," diye onayladı Vander. "Senin sorunun," diye ekledi, düşünceli düşünceli konyağına bakarak, "cehennem gibi çocukluğun."

Thorn buna itiraz edemezdi. Çocukluğunu beş parasız bir mudlark olarak Thames nehrine dalıp çamurda değerli bir şey aramakla geçirmesi onu şekillendirmişti. Tehlikenin göremediğiniz yerlerde gizlendiğini zor yoldan öğrenmişti.

"Kimseye güvenmiyorsun," diye devam etti Vander felsefe yaparak. "Baban sana daha iyi göz kulak olmalıydı. Çocuklarımdan herhangi birini yanlış yere koyarsam lanetleneceğim, bir piç üretsem bile, ki üretmeyeceğim."

"Çocukluğum beni ben yaptı. Bunu bir dükün şımartılmış oğlu olmaya değişmezdim."

Vander ona alaycı bir bakış fırlattı. Pindar Dükü'nün kır evinde ne tür dehşetlerin gizlendiğini bilen tek kişi Thorn'du.

"Babama, Eleanor'a ve kardeşlerime güveniyorum," dedi Thorn. "Ve sana."

Bu yeterince iyi."

Açıkkçası, kadınlara güvenmek için fazla zaman harcamazdı. Onlara saygı duyduğunu da nadiren fark ederdi. Hayatı işinin etrafında dönüyordu ve çoğu nazik kadın yataktaki rolleri dışında hiçbir şey yapmıyor gibi görünüyordu, gerçi orada da işin çoğunu genellikle o yapıyordu. İşin doğası böyleydi. Bir kadına çarşafar arasında yol bir adam değildi.

"Sana güveniyorum," diye yanıtladı Vander. Başka isim eklemedi. Thorn ondan bunu beklemiyordu, çünkü ekleyecek başka olmadığını biliyordu. Vander'in yüzü kararmıştı ve Thorn'a göre arkadaşının karanlığı onu ilgilendiriyordu.

"İşte bu yüzden babaninki gibi bir evlilik istiyorum," diye devam etti Vander, boş bardağının içinden ateşe bakarak. "Dünyada senin gibi kaslı, terli bir piçten daha fazla güvenilebileceğim insan olmalı."

On dört yaşındayken, bu zayıf şaka bir davetiye olurdu ve ikisi de odadaki mobilyaların yarısı kırılana kadar birbirlerini yumruklarlardı ... ve diğer taraftan nefes nefese ve mutlu bir şekilde çıkarlardı.

Dahası, bu ya da buna benzer bir söz kesinlikle yılın tam da bu gününde söylenmiş olmalıydı, çünkü Vander'ın annesinin ölüm yıldönümüydü ve genellikle şiddetin sınırlarında gezinerek geçirirdi. Sonuç olarak, Thorn her yıl bu günde Vander'in yanında olduğundan emin olurdu.

Thorn ayağa kalktı. "Duygusal bir romantikle oturup kadınlar hakkında konuşmaktan bıktım. Folyo mu épée mi?"

Vander, üç kadeh konyağın onu etkilediğine dair hiçbir belirti göstermeden ayağa kalktı. Muhtemelen de etkilememişti; alkolü dakikalar içinde yakma yeteneğine sahip görünüyordu.

Tahmin edilebileceği gibi Vander daha ağır bir kılıç olan épée'yi seçti. Thorn daha iyi bir eskrimciydi; Vander'ın kendini kaybetme ve strateji kurmak yerine kesip biçme alışkanlığı vardı.

Thorn'un balo salonuna girdiklerinde gömleklerini ve pantolonlarını çıkardılar ve kılıçları hazır bir şekilde birbirlerinin etrafında dönmeye başladılar.

Ama Vander'in ağırlığındaki her değişimi hesaplarken bile, Thorn evlilik hakkında düşünüp duruyordu. Laetitia'nın zeki olmadığı doğrudu ama açıkçası bunun bir eş için avantaj olduğuna inanıyordu. Annesi nadir bulunan bir şeydi, mesleği olan güçlü fikirli bir kadındı ve sanatı onun için oğlundan daha önemliydi.

Mesleği olan bir kadına ilgi duymuyordu. O çocuklarını terk etmeyi aklından bile geçirmeyecek bir kadın istiyordu-

herhangi bir nedenle. Laetitia çocukları çok severdi ve belli ki annelikten daha büyük bir arzusu yoktu. Onunla tanıştıktan beş dakika sonra gelini olacağına karar vermişti ama bunu henüz ona bildirmemişti.

Aslında onun onayı gereksizdi, çünkü evlilikleri kendisi ve ailesi arasında bir pazarlık konusuydu. Lord Rainsford'la görüştüktan sonra, Laetitia'nın güzelliği için çok para ödeyeceğini anlamıştı. Ama daha da önemlisi, onun doğumu için en yüksek bedeli ödeyecekti.

Geriye kalan tek engel Leydi Rainsford'du; ailesi onun onayının gerekli olduğunu açıkça belirtmişti.

Vander deli gibi dövüşüyordu, öyle ki iki kez neredeyse Thorn'un gardını kırıyordu. Göğsü kabarıyor ve ter içinde kalıyordu. Ama önceki halinden daha iyi görünüyordu: daha az gergin, daha az öfkeli ... daha az kederli.

Güzel.

Öldürme zamanı gelmişti. Eşgüdümlü bir dizi vuruşla Thorn, Vander'ın kılıcının kenarının etrafında dans etti, sağ kolunu alttan ve üstten kesti, bir saldırı taklidi yaptı, döndü, ellerini değiştirdi ve sol koluyla ona saldırdı.

Touché.

Vander'ın yenilgiye tepkisi, bir denizcinin yüzünü kızartacak yeminler etmek oldu. Thorn nefesini tutmak için eğildi ve yere düşen ter damlalarını izledi. Vander'ı boks ringinde yenemezdi ama kılıçlarını kuşandıklarında onu yere serebilirdi. Daha da iyisi, her yıl annesinin ölüm yıldönümünde arkadaşının üzerinde asılı duran delilik havası buharlaşmıştı.

Thorn gömleğini çıkarıp göğsünü ve yüzünü silmek için kullandı. "Laetitia'nın senden hoşlanacağını düşünüyor musun?" Vander sordu.

" 'Benim gibi mi?' Ne demek istiyorsun?"

"Görünüşün. Senden etkilenmiş görünüyor mu?"

Thorn kendine baktı. Uzun kas şeritleri vücudunu kaplamış, gergin karnının üzerinde çıkıntılar oluşturmuştu. Vücudunu dövüş formunda tutuyordu ve henüz hiçbir kadın bundan şikâyetçi olmamıştı. "Yara izlerinden mi bahsediyorsun?" Yetişkinliğe kadar hayatta kalan her mudlark gibi o da yaralarla kaplıydı.

"Sen hiç girmiyorsun, o yüzden bilemezsin ama Laetitia sezonu tıraş olmaya gerek duymayan incecik bir kalabalığın arasında dans ederek geçirdi. Biz çok iriyiz ve izin versek ikimiz de gün içinde sakal bırakırız."

"O adamların hepsi bizimle aynı okuldaydı," dedi Thorn omuz silkerek. "Evliliği çok ciddiye alıyorsun. Bu da diğerleri gibi bir alışveriş. Ona bir kır evi vereceğim; bu benim kaba oranlarımı telafi edecektir."

"Kahretsin," dedi Vander, saçlarındaki teri ovuştururken duraklayarak. "Gerçekten ciddisin, değil mi? Seni bir köy ağası olarak göremiyorum."

Thorn da yapamazdı ama anladığı kadarıyla çocukların temiz havaya ve açık alanlara ihtiyacı vardı. Yeni arazisi Londra'ya yakındı ve kolayca ziyaret edebilirdi.

"Orada ne yapacaksın?" Vander bir kahkaha attı. "Balık tutmaya mı gideceksin? Seni yeni bir olta yaparken ve tasarımını yüz sterline satarken görebiliyorum, ama bir alabalığı oltaya takarken? Hayır."

Thorn, hızla para kaybeden bir kauçuk fabrikasını yeni satın almıştı. Bir an için kauçuk bir olta hayal etti -fabrikanın üretebileceği kârlı bir şey tasarlamak zorundaydı- ama sonra vazgeçti. "Oraya pek sık gitmeyeceğim," dedi gömleğini yana fırlatarak. "Alabalıkları akan suda taşaklarını buruşturmak isteyen aptallara bırakacağım."

Özünde bir Doğu Londralıydı ve ancak açlıktan ölmek üzereyken alabalık yakalayabilirdi. Ayrıca, bir çamur kuşu olarak geçirdiği zaman silinmez bir iz bırakmıştı: nehirleri sevmiyordu. Seçme şansı olsa, bir daha asla nehre girmez ve kesinlikle dibine dalmazdı.

"Balık tutmayı severim," diye itiraz etti Vander, Thorn'un uşağının telkari bir sandalyenin üzerine yığıldığı keten gömleklerden birini çekerek.

"Güzel, çünkü Laetitia ve ailesini iki hafta kadar sonra kıra davet ediyorum ve sen de gelip akşam yemeği için balık tutabilirsin. Laetitia'nın annesini benim soyumu kabul etmesi için ikna etmem gerekiyor ve sen de doğru soyu tanıdığının kanıtı olabilirsin. Umarım birbirinizle hiç tanışmamışsınızdır."

Vander sıırıslıklam gömleğini Thorn'un kafasına fırlattı ama gömlek yere düştü. Thorn çoktan kapıdan çıkmaya başlamıştı.

Kurtarması gereken bir fabrika vardı.

Üçüncü Bölüm

India bir bahane uydurup çay içmek için Dibbleshire'lara katılmadı; lord hazretlerinin bir kez daha tutkulu bir açıklama yapma riskini göze almanın anlamı yoktu. Bunun yerine, vaftiz annesiyle birlikte oturma odasına çekildiler ve India burada Adelaide'in uşağının bir damat tarafından gönderdiği mektupları açmaya başladı. Mektup üstüne mektup, çeşitli hastalıkları iyileştirmesi için ona yalvarıyordu: dağınık bir ev, modası geçmiş bir yemek odası, hatta (dolaylı olarak) bir evlilik.

Ancak evlenme kararının bilincinde olarak kararlı bir şekilde ret cevapları yazdı. Hatta Naip'in sekreterinden gelen ve Brighton'daki özel odalarını yenilemesini isteyen bir teklifi bile reddetti. Gerçekten cazip olan tek mektup Villiers Düşesi'nden geldi. Eleanor, India'dan daha büyüktü ve sekiz yaşında bir erkek çocuk annesiydi ama bu farklılıklara rağmen yakın bir dostluk kurmuşlardı. Eleanor zeki, iyi okumuş ve zalim olmadan esprili biriydi ve India ona hayranlık duyuyor ve tapıyordu.

Aslında Eleanor, India'nın olmayı planladığı her şeydi. Çocukken özlediği kitapları okumak için zaman. Bir gün o

Eleanor'u ve diğer arkadaşlarını kendi kır evine davet etmek istiyordu. Bir söğüdün gölgesinde edebiyat hakkında konuşarak tembel günler geçireceklerdi. O zamana kadar dilbilgisini anlayacak ve *yalan söylemek* bir yana, *kim* ve *kim* hakkında bir daha asla endişelenmeyecekti.

Ama Eleanor şimdi özel bir iyilik istemek için yazıyordu. "Adelaide, Villiers Dükü'nün yanında kaldığımızda Tobias Dautry ile tanıştık mı?"

Vaftiz annesi çay fincanını bıraktı. "Hayır, o sırada İskoçya'daydı. Dautry'yi duymuş olmalısın. Villiers'in piçlerinin en yaşlısıdır ve söylendiğine göre beş fabrikası vardır ve Midas'tan daha zengindir."

"Yüksek fırını ya da gibi bir şeyi icat etmemiş miydi?"

"Evet, ve bir kömür patronuna on bin pounda sattı. Söylemeliyim ki, Villiers'in yan etkilerine karşı sempati duyuyorum. Mükemmel bir evlilik beklentisiyle bir lord ya da leydi olarak yetiştirilmek garip olmalı. Kim bir by-blow ile evlenmeyi seçer ki? Yine de majestelerinin kızlara aşırı derecede büyük çeyizler verdiğini duydum."

India alaycı olduğunu biliyordu ama sağduyusu ona bu kızların gerçekten de mükemmel eşler olacağını söylüyordu.

"Dautry diğer farklıdır," diye Adelaide devam etti. "Rougher. Sanırım Villiers onu bulduğunda sokaklarda ve zaten on iki yaşındaydı. Eleanor onu medenileştirmeyi asla başaramadı."

"Neden onunla tanışmadım?" diye sordu India. Son birkaç yıl içinde Londra'da yüzlerce sosyal etkinliğe katılmış olmasına rağmen hiç sahneye çıkmamıştı. Kraliçenin kendisiyle tanışmaya, kendisinin kraliçeyle tanışmaya duyduğu ilgiden daha fazla ilgi duymadığını düşünüyordu.

"O bir iş adamı. Sanırım haddini biliyor."

"Eh, sosyetenin tamamen kaçmış olamaz," dedi India, "çünkü Eleanor bu mektupta Laetitia Rainsford'a kur yaptığını yazıyor."

"Gerçekten mi!" Adelaide'in ağızı mükemmel bir daire oluşturdu. "Acaba Lala'yla nasıl tanıştı? O kadar güzel ki, ailesinin daha iyisini yapabileceğini düşünürdüm. Leydi Rainsford da evlenmeden önce kraliyetin nedimelerinden biriydi."

"Para," diye önerdi India.

"Para her şey demek değildir."

Adelaide bunu söyleyebilirdi çünkü hiçbir zaman bundan yoksun kalmamıştı. Öte yandan India, harabeye bir malikânede büyümüşü. Ona göre para her şeydi. Ya da neredeyse her şey.

"Bana ne okur musun?"

India mektuba tekrar baktı. "Bana Theodore'un babasını satrançta ilk kez yendiğini ve bunun ikisini de çok mutlu ettiğini söyleyerek başlıyor-"

"Tanrım, çocuk daha sekiz yaşında, değil mi?"

India başını salladı. "Sonra da şöyle yazıyor: '*Ne kadar çok talep gördüğünüzü biliyorum ama boş olduğunuza dair zayıf bir umutla yazıyorum. Majestelerinin en büyük oğlu Tobias Dautry, yakın zamanda Londra'nın hemen dışında Starberry Court adında bir kır evi satın aldı. Muhtemelen biraz ihtiyacı var, ancak Tobias burayı içindekilerle birlikte satın aldı. Bayan Laetitia Rainsford'kur yapıyor ve ailesini ülkeye davet etmeden önce evin uygun durumda olduğundan emin olmak istiyor. Doğal olarak ona böyle bir girişimde güvenebileceğim tek kişinin siz olduğunuzu söyledim.*' "

"Eleanor maçtan memnun değil," diye belirtti Adelaide. "Ne kadar ilginç! Sanırım bu Dük'ün de aynı derecede hoşnutsuz olduğu anlamına geliyor."

"Bu izlenime nereden kapıldınız?"

"Eleanor, Dautry'nin kur yapmasından memnun olsaydı, bunu söylerdi. Eleanor'un ne kadar gayri resmi olduğunu bilirsin; Laetitia'nın tam adını kullanır.

adı. Lala'yı sevmiyor."

"Onunla sadece bir kez karşılaştım ama çok tatlı bir kız olduğunu düşünmüştüm." "Çok güzel ama pek zeki değil," dedi Adelaide bir dokunuşla

asabiyetle. "Sanırım bu Dük ve Düşes'in neden lehine değil. Ailesi onun akılsızlığını, talihsiz doğumuna karşı tartmış olmalı. Satın aldığı mülkün adı ne demiştiniz?"

"Starberry Mahkemesi."

"Jupp Kontu'nun kır evi!" Adelaide haykırdı. "Güya duvarları kırmızı şam kumaşıyla kaplatmış ve on dört İtalyan kadını kendisiyle birlikte yaşamaya davet etmiş. Yaramaz türden İtalyanlar. Anlatılanlara göre çok popüler partiler veriyormuş. Hiç kimse bir partiye gittiğini itiraf etmedi ama herkes ayrıntıları biliyor gibiydi."

İnsan kötü yönetilen bir evi altüst edebilecek maskaralıkları araştırırken tüm saflığını çabucak kaybediyordu, bu yüzden India şaşırmadan başını salladı. "Starberry Court bir genelev mi oldu?"

"Tam olarak bir genelev sayılmaz, çünkü sunulan hizmetler karşılıksızdı," dedi Adelaide. "Jupp geçen Kasım'da öldü sanırım ve herkes onun Fransız hastalığına yakalandığını söyledi. Mobilyaların içler acısı olduğunu tahmin ediyorum."

"Şamdanı bir ya da iki gün içinde soyabiliriz." Böylesine büyük bir işin üstesinden gelme fikri India'nın omurgasında küçük bir heyecan yarattı. Elbette bir koca bulma meselesi vardı ama bu birkaç hafta daha bekleyebilirdi. Bugünlerde küçük bir zanaatkâr ordusu onun emrini bekliyordu. Birkaç gün içinde kapısına bir ev boyacısı, usta bir ahşap oymacısı ve bir taş ustası getirebilirdi.

Adelaide, "Muhtemelen kabul edilebilir bir hale getirebilirsin," diye kabul etti. "Yine de Dautry'nin o mülkü alırken ne düşündüğünü bilmiyorum."

Doğum koşulları göz önüne alındığında, neden böyle kötü bir üne sahip bir mülk satın alsın ki?"

"Muhtemelen mükemmel bir pazarlıktı."

"Acaba Lord Rainsford bir sıkıntı mı hissediyor? Karısı hem kindar hem de pervasızca savurgan. Belki de Lala ebeveynlerinin aşırılıklarının sunağında kurban ediliyordur."

"Eleanor, Bay Dautry Rainsford'ları yeni evinde ağırladığında kendisinin ve dükün de orada olacağını söylüyor," dedi India. "Bizi de kalmaya davet ediyor. Bir dükün Midas'a benzeyen oğlunun evlenme teklifini kabul etmenin, battaniyenin yanlış tarafında doğmuş olsa bile, fedakârlık olarak adlandırılabilceğini pek sanmıyorum."

"Yanıyorsunuz. Leydi Rainsford Tanrı'nın yeryüzündeki en kibirli kadınlardan biridir ve Saray'la olan bağlantısını saplantı haline getirmiştir. Sözlerime kulak verin: Kızlarından birinin bir piçe evlenmeyi düşünmesi onu çok utandırır. Dahası Eleanor, sevgili Villiers'inin hiçbir çocuğunun daha az ünlü olmasını istemez. Kocasının rengarenk yavrularına karşı son derece sadık ve korumacıdır."

India mektubu katladı. "Ama eğer Villiers evliliği savunursa -ki Eleanor'un ev partisine ev sahipliği yapacağı düşünülürse, bunu yapıyor olmalı- gerçekleşecek." Dük'ün istediği her şeyi elde ettiğinden emindi; bu, piç oğlunu bir leydi ya da kraliyet prensesiyle evlendirmek anlamına gelse de. O tip bir adamdı.

"Bunu yapmalıyız!" Adelaide haykırdı. "Lala o kadar akılsız ki tüm hayatını annesinin yanında dans ederek geçirebilir. Eleanor'un yardımımıza ihtiyacı var. O evin ihtiyacı var. Ama Tanrı yardımcısı olsun, o kızın da yardımımıza ihtiyacı var."

"Dahası," diye ekledi neşeyle, "bu nişan Leydi Rainsford'u bir iki basamak aşağı indirecek. Sana kaç kere

ailesinin 8. Henry zamanından beri kraliyet ailesine katıldığını söyledi."

India, "Lala'nın sersemlemiş olduğunu söylüyorsun," diye itiraz etti. "Bence onun akılsızlığıyla ilgili ünü abartılıyor olmalı."

"Okuyamıyor," diye itiraf etti Adelaide. "Bana kendisi söyledi."

"Midas'la evlendikten sonra okumasına gerek yok; üç sekreter ona yüksek sesle okuyabilir. Yine de mürebbiyesinin daha ısrarcı olması gerektiğini düşünüyorum." Hindistan'ın yetersiz eğitim konusunda sert görüşleri vardı.

"Anlatılanlara göre, denemişler. Geçen yıldan beri hala bir öğretmeni varmış ama bir türlü kavrayamamış. Rainsford'ların bu evliliği düşünmelerinin gerçek nedeni bu olmalı. Okuyamazsa, bir evi idare edemez." Adelaide tereddüt etti. "Acaba Dautry bunu biliyor mu?"

Bu evlilik teklifinde India'nın hoşuna gitmeyen bir şeyler vardı. Ticari doğası sarsıcıydı.

diğer yandan, anne ve babası aşk için evlenmişti-

felaket bir şekilde. Babasının mülkünün çeyiz parası olarak umutsuzca para akışına ihtiyacı olmasına rağmen, mutluluğun her şeyi çözeceğine karar vermişti. Yanılmıştı. Hindistan'a göre aşk, evlilik için korkunç bir nedendi.

India, "Eleanor önümüzdeki iki haftayı Starberry'de evi yenileyerek geçirmemizi ve ardından bize katılmalarını istiyor," dedi.

Adelaide'in ifadesi netleşti. "Mükemmel bir fikir! Hem Londra'ya dönmeden önce saçına bir şeyler yapmak için de zamanın olur."

India'nın saçları kalın ve tutması zordu, ayrıca alışılmadık bir renkteydi, altından çok gümüşe benziyordu. Bir dakika Adelaide

biberiye özü ve bir sonraki yumurta sarısı ile durulaması gerektiğini düşündü. Ya da daha iyisi, sarıya boyamalıydı.

India hizmetçisine saçlarını elinden geldiğince toplamasını söyledi. Deneyimlerine göre, kadınlar saçlarının "parlatılabileceği" görüşündeydi ama erkekler saçlarını olduğu gibi seviyor gibiydi. India sadece çok fazla olduğunu düşünüyordu.

Anlayabildiği kadarıyla, babaannesinin göğüslerine sahipti ve o da çok fazlaydı. Modaya uygun giysiler küçük göğüslere göre tasarlanırdı, bu da her zaman elbiselerin oturmasında sorunlara neden olurdu ama neyse ki modaya uygun giyinmek için bir nedeni yoktu. Aslında tam tersi oldu.

Saygıyı ve aynı zamanda güveni teşvik eden elbiseler giymek zorundaydı. İşini yapabilmesi için onu işe alan kişilerin evleri konusunda ona güvenebileceklerini hissetmeleri gerekiyordu ve en yeni tarzlarda giyinmek çoğu zaman onları korkutuyordu.

Sonuç olarak, üç bavulla seyahat ederdi, çünkü kendini nasıl sunması gerekeceğini asla bilemezdi. Bazen ev sahipleri en iyi tepkiyi, elmaslara ağırlık vererek bir düşes gibi giyindiğinde verirdi. (Her zaman mücevherlerinin aile yadigârı olduğunu varsayarlardı, her ne kadar India onları kendisi almış olsa da).

Diğer zamanlarda kendini, adamın dudaklarından dökülen her kelimeye değer veren uysal, mütevazı bir genç olarak sundu. Bazen de evin on yedi yaşındaki veliahtının açıkça başını belaya sokacağı zamanlar oluyordu. Kahvaltıya saçları örgülü, Alman mürebbiyelerini andıran kahverengi bir elbise giymiş olarak gelirdi.

Eğer Starberry Sarayı'nda görev alacaksa, muhtemelen rütbesini en aza indirecek bir şey giymeliydi. Dünyada yükselmek ve gayrimeşru doğumunun üstesinden gelmek isteyen bir adam güvence arayışında olurdu. Dautry'nin aşk duygusunu korumak zorunda kalacaktı.

propre, büyük bir evin adabı ve tarzı hakkında incelikli talimatlar verirken.

"Pekâlâ," dedi kararını vererek. "Leydi Dibbleshirea veda edeceğiz ve Bay Dautry'ye tadilat konusunda ona yardım edeceğimizi bildireceğiz. Ve hayallerindeki kadını yakalamasına."

"Mükemmel bir plan," dedi Adelaide başını sallayarak. "Ama India sevgilim, sana zamanın geçmekte olduğunu hatırlatmalıyım. Bu ev evlilik kararını ertelemek için bir bahane olamaz."

India'nın neşesi kaçtı. Gülümsemeye çalıştı. "Ev uzun sürmez."

"Sen çeşitli taliplerin arasında karar vermelisin, canım."

Adelaide onun elini okşadı. "Sonsuza dek beklemeyecekler."

"Bulacağım," dedi India, kelimelerin içi kendi kulaklarına bile boş geliyordu. "Mükemmel bir koca bulmak istiyorum, Adelaide. Zamanım olur olmaz."

Dördüncü Bölüm

17 Haziran

40, Hanover

Meydanı Londra

India, Villiers Dükü'nün en büyük oğlunun beyaz mermerden inşa edilmiş, sütunları portikoyu desteklemek için mükemmel boyutta ve şekilde olan geniş bir şehir evinde yaşadığını görmekten mutluydu. Yenileme işlerinde kendisine tam *yetki* verilmesinden daha çok hoşlandığı bir şey yoktu ve görünüşe bakılırsa müşterisinin bunu yapacak parası vardı.

Ama Adelaide'le birlikte kütüphaneye girdikleri ve Dautry onları karşılamak için masasının arkasından kalktığı anda, büyük bir hesap hatası yaptığını fark etti.

Üzerinde ceket ya da kravat olmamasına, sadece beyaz keten bir gömlek ve uyluk kaslarının üzerine kadar uzanan bir pantolon giymesine rağmen, her açıdan heybetli bir adamın zahmetsiz özgüveniyle onlara doğru yürüdü. Kirli sakalları çenesini karartıyordu ve saçları ne düzgün bir şekilde arkaya toplanmıştı ne de perukla kapatılmıştı.

Bir çiftlik işçisine benziyordu.

Ya da bir krala.

Hindistan, onun kendini içinde bulduğu her erkek grubuna hükmettiğini tahmin ederdi. Doğum hiyerarşisi, daha ilkel bir erkeklik hiyerarşisiyle yer değiştirecekti. O, kalıtımsal bir kazadan değil, erkeklik ve zekâdan kaynaklanan bir gücü soluyordu.

Yine de kemikleri, babasından, Villiers Dükü' söz eden bir incelikle birbirine kenetlenmişti. Aslında, Bay Dautry'nin her çizgisinde dükü görebiliyordu: yüksek elmacık kemiklerinde, çenesinin acımasız dönüşünde, hatta siyah saçlarını noktlayan beyaz çizgide bile.

India dehşet içinde, tüm bu erkekliğin midesinde boğucu bir sıcaklık yarattığını ve nabzının utanç verici derecede erotik bir şekilde fark etti. Vücudunun verdiği tepki karşısında hem şok olmuş hem de şaşırmıştı. O kesinlikle bir erkek karşısında dizlerinin bağı çözülen bir kadın değildi.

Ancak bu duygu kesinlikle karşılıklı değildi. Kayıtsız gözlerini Adelaide'nin üzerinde gezdirdi ve vaftiz annesine döndü. "Leydi Xenobia," dedi Adelaide'e eğilerek, "sizinle tanışmak bir zevk."

Adelaide kıkırdadı, India'nın sadece bir ya da iki kez duyduğu bir kız sesiydi bu. "Bay Dautry, korkarım oldukça yanılıyorsunuz. Ben Leydi Adelaide Swift. Sizi vaftiz kızım Leydi Xenobia ile tanıştırebilir miyim?"

Şaşkınlık yüzünde parladıktan kısa bir süre sonra . "Onur duyduğum Leydi Adelaide," dedi yumuşak bir sesle. Hindistan'a döndü. "Özür dilerim Leydi Xenobia. Villiers Düşesi'nin size attettiği mucizeleri gerçekleştirmek için çok genç olduğunuzu düşünerek sizi Leydi Adelaide'in yoldaşı sandım."

Gençliğine yaptığı gönderme - her ne kadar hoş olsa da -kadının statüsü hakkındaki varsayımını telafi etmedi. Sadece

Kendisini daha iyi hissetmesini sağlayan Şey, doğru dilbilgisinin "düşesin size itibar ettiği" ifadesini gerektirdiğinden neredeyse emin olmasıydı.

Bay Dautry onu selamladı, ama bir markizin kızıyla tanıştırılırken erkeklerin genellikle yaptığı o süslemelerin hiçbirini yapmadı. Babası hakkında bir Şeyler bilenler bile -yani onun yağmurda kalmış bir tavuk kadar aptal olduğunu bilenler- onun unvanına saygı gösterirlerdi. Yine de bu adam dudaklarını eldivenine değdirme zahmetine bile katlanmamıştı.

"Memnun oldum Bay Dautry," diye mırıldandı, keşke bir erkeği dize getirecek bir elbise giyiyor olsaydım. Sinir bozucu bir Şekilde, bu görüntü bacaklarından aşağı yeni bir sıcaklık dalgası gönderdi.

Tabii ki vaftiz annesi tekrar konuşmaya başladı. "Seni temin ederim ki, sevgili India'nın mucizelerinin hiçbirini geręekleőtiremedim! Neden, babanın evindeyken ..." Adelaide konuşmaya devam ederek bir kanepeye doğru ilerledi ve ikramını sevinęle kabul etti. India da onu izledi ve Bay Dautry'nin uşağa başını sallayarak onu çay getirmesi için göndermesini izledi.

Adelaide nefes almak için neredeyse hiç durmadan konuőtukça, Bay Dautry'nin yüzünde belli belirsiz bir can sıkıntısı ifadesi belirliyordu. India vaftiz annesine hayrandı, ama bazen Adelaide'in gevezelikleri onu sersemletiyordu. Ama bunu hissetmek ona düşerdi ve vaftiz annesinin yanında başka hiç kimsenin en ufak bir bıkkınlık belirtisi göstermesine izin verilmezdi. Bay Dautry'ye gözlerini kısarak öyle bir baktı ki, yüz ifadesinin küstahça olduğunu söylemeye gerek kalmadı.

Sadece kaşlarını kaldırdı, hiç de utanmadan.

Uşak bir tepsiyle döndüğünde Adelaide çay doldurmakla meőgul oldu -son derece ciddiye aldığı bir seremoni- ve sonunda odada bir anlık sessizlik oldu.

"Evet, Leydi Xenobia," dedi Dautry, "üvey annem bana evleri yenileme konusunda oldukça becerikli olduğunuzu söyledi."

Yeterli mi? Eleanor onu asla bu kadar hafif bir övgüyle lanetlemezdi. Belli ki bu adam, müşterilerinin çoğu gibi kolayca idare edilemeyecekti.

Öfke her zaman onun zaafıydı ve bu hakaret karşısında öfkesinin bir kıvılcımla alevlendiği kesindi. "Bana bir kır evini yenilemek için yanıp tutuştuğunuzu söyledi," diye cevap verdi.

Onun yanında Adelaide'in kaşları birbirine çatıldı. Adelaide'in kabalıktan daha çok hoşlanmadığı bir şey yoktu ve India'nın ses tonu biraz kabaydı, tıpkı Bay Dautry'ninki gibi.

Sandalyesine geri oturdu ve India'ya bir kaplanın ceylanı selamladığı gülümsemeyi verdi. "Evet, bu doğru. Gördüğünüz gibi beklemekten nefret ediyorum. Kolayca sıkılırım."

Muhtemelen hiç beklememiştir - ne bir araba, ne bir kadın, ne de başka bir şey için.

"Evlenmeyi planladığınızı duyduğuma çok memnun oldum." Adelaide gergin sessizliğin içine atlayarak konuştu. "Sevgili Eleanor karşı konulmaz genç bir hanımla tanıştığını söyledi."

India Dautry'yi dikkatle izliyordu ve onun gözlerinde bir alay parıltısı gördü. Bu adam hiçbir kadını karşı konulmaz bulmuyordu.

"Gerçekten de bir bayanla tanışacak kadar şanslıyım. benimkini yap," diye kabul etti. "Ama elbette önce evimin böyle bir hazine için uygun bir ortam sağladığından emin olmalıyım."

Adam inanılmaz derecede kibirliydi. Sadece Lala'ya "hazine" diye küçümseyici bir şekilde hitap ettiği için bile bir iki basamak aşağı çekilmeyi hak ediyordu.

Ama bu onun sorumluluğu değildi, diye hatırlattı India kendine. Tek yapması gereken Eleanor'a verdiği sözü yerine getirmek için yeterince uzun süre medeni olmaktı. Öne doğru eğildi ve ona "onay gülümsemesini" verdi.

Ondan hoşlandığına söz verdi, bu da onun harika olduğunu düşündüğünü gösteriyordu. Erkekler bu gülümsemeye bayılırdı.

Dautry'nin ağız gerildi ve gri gözleri belirgin bir şekilde . Aniden arkasına yaslandı.

. Bu işe yaramadı.

"Starberry Court'a ne yapılmasını isterdiniz, Mr. Dautry?" diye sordu, sesini keskin bir otoriteye doğru yükselterek. "İki hafta içinde oturulabilir hale gelmesini istiyorum."

"Evin mükemmel durumda olduğunu varsayıyorum? İki hafta son derece kısa bir süre."

"Hiçbir fikrim yok," dedi Bay Dautry, çay fincanını bir dikişte bitirerek. Kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

"Satın almadan önce yapısal olarak sağlam olduğundan emin olmak için bir adam gönderdim."

O ve Adelaide ona baktılar.

Yüzünde yine sinirli bir ifade belirdi. "Bu bir ev," dedi. "Doğru yerde, oldukça geniş bir araziye sahip. Bu evin tam da genç bir hanımefendinin arzulayacağı, belki de daha iyi bir kelimeyle *ihtiyaç* duyacağı şey olduğuna dair teminat aldım. İşte bu noktada siz devreye giriyorsunuz, Leydi Xenobia." Fincanı yere bıraktı. "Bu arada, adınız gerçekten bu mu? 'Xenobia'?"

India, insanların onun adını son derece tuhaf bulduklarını gayet iyi biliyordu ama bunu nadiren dile getiriyorlardı. Bir kere bu isim *Debrett's*'te kayıtlıydı. Bir diğeri ise, babasıyla tanışan hiç kimse onun ismine şaşırmıyordu. "Ayçiçeği" olarak vaftiz edilmediği için kendini şanslı sayıyordu.

"Evet, öyle" dedi ve hemen elindeki konuya döndü. "Bana gerçekten evin durumu hakkında hiçbir fikriniz olmadığını mı söylemek istiyorsunuz?"

Ona bir bakışla cevap verdi. Görünüşe göre, kendini tekrar etmeyi tercih eden bir adam değildi.

"Sevgili bayım," diye bağırdı Adelaide, "evi iki hafta içinde oturulabilir hale getirmeyi düşünemezsiniz. Duyduğuma göre, son yıllarında gerçek bir genelev olarak hizmet vermiş."

"Jupp'un faaliyetlerinin, ne kadar çirkin olursa olsun, Starberry Sarayı'nın durumunu neden etkilemesi gerektiğini anlayamıyorum. Dükalık konakları kadar şık döşenmiş genelevler var."

India'nın adamın pek çok genelevin içini gördüğünden hiç şüphesi yoktu. "Leydi Rainsford son derece titiz bir kadındır," dedi. "Kendi davranışlarını ayıplamadan değerlendirir ve başkaları için de aynı şeyi ister."

Dautry bir kaşını kaldırdı. "Anlıyorum. Onu iyi tanıyor musunuz?"

"Onun erdemleri herkesçe bilinir," dedi India ve konuyu kapattı. "Eğer onun kızıyla evlenmek isterseniz, malikanenizin kötü şöhretine dair en ufak bir ipucu bile bulamazsınız. Duvarlar ve mobilyalar iyi durumda olsa bile, sadece iki hafta içinde doğru tenoru yakalamak neredeyse imkânsız olacaktır."

"*Tenor* mu?" Sanki gülmeye başlayacakmış gibi görünüyordu.

Yüz ifadesi India'nın omurgasında saf bir kızgınlık yarattı. "İçinde bulunduğunuz koşullar göz önüne alındığında," dedi, "eviniz sadece büyüleyici değil, aynı zamanda kusursuz bir şekilde rafine edilmiş olmalı."

Bay Dautry alaycı bir şey söyleyecekmiş gibi baktı, o da ekledi: "Bunu başka bir şekilde ifade edersek, Bay Dautry, her ayrıntı babanızın ailesiyle ilgili olmalı, annenizin ailesiyle değil."

Bunun üzerine gözleri korkutucu bir şekilde kısıldı ve Adelaide keskin bir tıkrırtıyla çay fincanını yere bıraktı. "India, canım, fikirlerini iletmenin yolları var ve senden daha saygılı olmanı rica ediyorum." Dantelli şalını omuzlarına sararak ayağa kalktı.

"Bay Dautry, burnumu pudralayabilmem için beni uşağınıza götürme nezaketini gösterir misiniz?"

India, Adelaide'in odadan çıkarak uygunsuz bir konuyu kapatmayı umduğunu biliyordu. Ama Dautry Adelaide'e eşlik etmekten vazgeçip doğruca kanepeye döndü, oturdu ve "Anladığım kadarıyla Bayan Rainsford'un benim dokunuşlarımdan daha üstün olduğunu söylemeye çalışıyorsunuz?" dedi. Ses tonunda hâlâ alaycı bir hava vardı ve India'nın onunla ilk karşılaştığında hissettiği son sıcaklık da dağılmıştı. Bu adam nefes kesici derecede kibirli ve oldukça sevimsizdi.

"Sanırım bu konuda ikimiz de hemfikiriz, Bay Dautry." Dautry'nin dişleri kenetlendiği için ona kasıtlı olarak tepeden bakan bir gülümseme takındı. "Mükemmel bir seçim yaptınız, ancak sosyal eksikliğiniz, hanımefendinin elini kazanma konusunda engellerle karşılaşacağınız anlamına geliyor."

Kollarını, olması gerekenden çok daha geniş olan göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. On beş taş olmalıydı ve hepsi de kaslıydı. "*Hanımefendiyi* böylesine mükemmel bir seçim yapan hususların neler olduğunu bilmekten memnuniyet duyarım," dedi. "Sanırım nedenlerimiz farklı."

Dautry, kızın gerçeği yüksek sesle söyleyemeyecek kadar hanımefendi olup olmadığını anlamak için onu dürttüğünü daha açık bir şekilde ifade edemezdi.

"pek önemi yok, değil mi?" India oyalararak sordu.

Thorn ise kadınların sıkıcı olduğuna dair inancını yeniden gözden geçiriyordu. Özellikle bu kadın, Vander'inkine benzeyen ateşli bir öfkeye sahip görünüyordu. Rengi arttıkça ve gözleri kızgınlıkla parladıkça daha da güzelleşiyordu.

"İlk görüşte aşık olduğum söylenebilir," dedi hiç de dürüst olmayan bir ifadeyle. "Bayan Rainsford'la Kensington Gardens'ta tanıştım ve o kadar büyüledim ki başka biriyle evlenmeyi hayal bile edemiyorum. Ama bu, onu neden bu kadar mükemmel bir seçim olarak gördüğünüzü açıklamıyor."

Kız bir kaşını kaldırarak onun aşk ilanına inanmadığını belli etti. Ama adam onu bir cevap vermeye kışkırtmayı başarmıştı. "Doğumunuz bariz ve kaçınılmaz bir zorluk teşkil ediyor: Herhangi biriyle evlenemezsiniz. Aynı zamanda babanız bir dük, bu da *çocuklarınızın* - eğer iyi bir evlilik yaparsanız- en katı tutucular dışında herkes tarafından toplumda kabul göreceği anlamına geliyor."

Thorn kuru bir sesle, "Bildğim iyi oldu," dedi.

"Neden saf numarası yaptığınızı anlayamıyorum," diye tersledi.

"Yani Bayan Rainsford, sizin benim 'açığımı' kapatmaya yetecek bir soydan mı geliyor? Ben bunu genellikle piçlik olarak düşünürüm, ama bu kelimeyi umursamayan bazı hanımlar olduğunu biliyorum."

Leydi Xenobia irkilmedi bile. Onu inanılmaz derecede genç gösteren beyaz, uçuşan bir şey giymişti ama yaşı ne olursa olsun çelik gibi bir omurgaya sahip olduğu giderek daha açık hale geliyordu. Eleanor'un ondan hoşlanmasına şaşmamalı.

"Eminim farkındasınızdır, Leydi Rainsford kraliçenin nedimesi olarak görev yaptı. Yine de kızı en ufak bir gösteriş meraklısı değil. Umarım sizin dağınık görüntünüze pek aldırmaz."

"Anladığım kadarıyla bu seni rahatsız ediyor," dedi Thorn, eğlendiğini belli ederek.

Hanımefendi bunu duymazdan geldi. "Lord Rainsford'un durumu iyi olmadığı sürece,

ve büyük bir çeyize ihtiyacınız yok, bu ideal bir eşleşme. Starberry Court'un durumunu değerlendirmek için iki gün içinde buluşmamızı öneriyorum. Tesisatın durumuna bağlı olarak işin bir ila iki ay süreceğini tahmin ediyorum."

Çok sinirli olduğu belliydi. Gözleri kısılmıştı, bu da paradoksal bir şekilde onu daha çekici kılıyordu. Tüm bu tutkunun yatakta nasıl olacağını merak etmemek elde değildi.

Leydi Xenobia çalışma odasına ilk girdiğinde Thorn onun endamını ve ağzını fark etmişti -yaşayan hiçbir erkek o ağzı görmezden gelemezdi. Ama bunun Starberry Sarayı'nı güzelleştirmek için büyük bir para talep edecek sahte unvanlı bir şarlatanla üstünkörü görüşme olduğunu düşünüyordu.

Yine de şimdi, eğer kontrol ederse

Debrett's, "Xenobia" muhtemelen altınla işlenmiş olarak görünecektir.

Kayıtsızlığı buharlaşmıştı. O öfkeli mavi gözlerdeki bir şey onu erekte ediyordu. İstenmeyen bir ereksiyon, çünkü bayanlar anons edildiğinde palto giyme zahmetine katlanmamıştı.

Kahretsin, erkeklerin palto giymesinin bir nedeni vardı ve bu neden her an daha da büyüyordu. Tanrı'ya şükür oturuyorlardı. Leydi Adelaide dönmeden ve ayağa kalkmak zorunda kalmadan önce vücudunu kontrol altına alması gerekiyordu.

"Bu çok aydınlatıcı bir değerlendirmeydi, Leydi Xenobia. Seçtiğim eşimi onayladığınız için de teşekkür ederim."

Gözleri tekrar parladı ve Thorn sikinde cevap veren bir zonklama hissetti. Lanet olsun. "Ama evimi iki hafta içinde yenileyemeyeceğinize göre," diye devam etti, "yeniden düşünmek zorundayım."

"Hayır."

Bir kaşını kaldırdı. "?" "Hayır dedim."

"Beni anlamıyor gibisiniz. Eminim beni anlayacak birini bulabilirim. Önümüzdeki iki hafta içinde evi güzelleştireceğim. Tavsiyeniz için minnettarım ve kişiye bulabilecekleri her türlü sefahat izini ortadan kaldırmalarını kesinlikle söyleyeceğim." Kendini durduramadı. "Örneğin sallanan sandalyeler ya da aynalı tavan."

Genç bayanların çoğunun -en azından en azından-erotizmin daha ileri boyutlarına bu bakışa merakla bakın

Gümrük. Leydi Xenobia değil. Derin bir nefes almasına rağmen gözleri tekrar parladı, belli ki öfkelerini yenmek için cesurca bir çaba sarf ediyordu.

"Hayır."

"Hayır mı?" Kimse ona karşı çıkmadı. Kesinlikle bir kadın değil.

O gür ağız düz bir çizgi halinde bastırdı ve yükseldi. Hay aksi. Bu onun da ayağa kalkması gerektiği anlamına geliyordu. Dişi bir şeytanla düello yapıyor olmasına rağmen aleti hâlâ pantolonunu patlatmaya çalışıyordu.

"Evimi yenileme talebimi geri çekiyorum," dedi. "Starberry Court'un sadece yaşanabilir hale getirilmesi gerekiyor; bir düke uygun bir konuta dönüştürülmesine gerek yok."

Neyse ki kadın adamın yüzüne ters ters bakmakla meşguldü. "Yanıyorsunuz Bay Dautry. Eğer eviniz kusursuz bir şekilde döşenmez ve yeterli personel bulunmazsa, ne kadar paranız olursa olsun Leydi Rainsford bu nişanı kabul etmeyecektir. Dahası, tek zorluğunuz ev değil. Laetitia'nın annesini bir beyefendi olduğunuza ikna edecek bir gardırop edinmeniz en az bir ayınızı alacaktır."

Gözleri saçlarından botlarına kadar onun üzerinde gezindi. Kahretsin.

Ama kravatının ve paltosunun olmayışı dışında dikkat çekici bir şey fark etmiş gibi görünmüyordu. "Starberry Sarayı'nı gerçekte kim olduğunu gizleyecek bir arka plan olarak düşünmelisin," diye devam etti, yeni bir palto gerçek statüsünü gizleyebileceği fikrini bir kenara bırakmış görünüyordu.

Bir erkek sırf bu ateşli bakışı için muhtemelen bir ömür boyu ona sataşırdı. Thorn ona öyle bir gülümsedi ki, kendisine güvenilir bir şekilde söylendiğine göre kadınların dizlerinin bağı çözülüyordu ve bu yüzden onu daha da öfkeliendireceği neredeyse garantiydi. "Söyleyin bana Leydi Xenobia: Ben tam olarak kimim?"

Gözleri parlıyordu. "Beni *korkutmaya* mı çalışıyorsun?"

"Kesinlikle hayır. Ben sadece bu konudaki düşüncelerinizi netleştirmeye çalışıyorum. Çünkü sizi işten atmayı başaramadığıma göre -ki sizi resmi olarak işe almadım- yeni çalışanın benim hakkımdaki görüşlerini de öğrenebilirim."

Ona bir yaban domuzundan beklenebilecek sıcaklıkla baktı. arasında işler böyleydi: ona göre hepsi insan yiyen etoburlardı. Babası hariç. Ve Eleanor. Ve birkaç kişi daha.

"Birincisi, Eleanor beni işe aldı, seni değil. İkincisi, sen bir dükün piç oğlusun," dedi Leydi Xenobia, aynı derecede açık bir şekilde ifade etmek gerekirse, cesaretli olduğunu göstererek.

"Bana 'piç' kelimesini yüksek sesle söyleyen ilk hanımefendi olduğunuzun farkında mısınız?"

Onun gözlerinin içine baktı. "Bu kelimenin birden fazla anlamı var Anlamı." Görünüşe göre bu anlamlardan en az ikisini ona uygulamıştı.

Thorn sırtıttı. "Düklerin tüm kızları senin gibi mi?"

"Ben bir markizin kızıyım, dükün değil. Tam olarak ne ima ediyorsunuz?"

Omzunun üzerinden Iffley'nin Leydi Adelaide'in pelerinini giymesine yardım ettiğini gördü. "İşten çıkarılmayı reddeden ilk çalışanın sizsiniz."

"Üvey annene çok düşkünüm. Sana yardım edeceğime dair ona söz verdim ve edeceğim. Ailen saygın bir evlilik yapman konusunda haklı olarak endişeli."

Thorn omuz silkti. Ne Eleanor'un ne de Villiers'in kiminle evlendiğini umursamadığından emindi. "Eleanor bana ücretini sormamamı tembihledi."

"Bu tür konuları asla tartışmam," dedi soğukkanlılıkla. "Avukatım sizinkiyile temasa geçecek."

"Sen bir hanımefendisin, mı?" diye mırıldandı. Muhtemelen adamın pantolonundaki şişkinliği görmüştü ama ne olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu.

Leydi Adelaide kapı aralığından, "Gel canım," diye cıvıladı. "Yapmam gereken birkaç görüşme daha var."

Leydi Xenobia, sanki Kraliçe Elizabeth Parlamento'ya hitap ediyormuş gibi çenesini havaya kaldırarak, "Sizinle yarından sonraki gün Starberry Sarayı'nda buluşacağız," dedi. "Sabah ilk iş, lütfen, Bay Dautry."

Sesini alçaltarak biraz daha yaklaştı. " 'Sabah ilk iş' bu durumda saat dokuz anlamına gelecektir, Bay Dautry. Açıklamam için beni bağışlayın, ama tahmin ediyorum ki akşamlarınız oldukça . . . yorucu."

Onun ereksiyonunu görmüştü. Ve o gırtlaktan gelen sesi onu daha da sertleştirdi.

"Bu arada," diye devam etti, "kendinizi Mösyö Devoulier'nin ellerine teslim etmenizi öneririm."

"Neden özellikle o terzi?" Thorn biraz düşündükten sonra Devoulier'nin yıllar boyunca onun için diktiği çeşitli paltolardan memnuniyet duyuyordu. Her gün tavus kuşu gibi giyinmeyi tercih etmeyebilirdi ama bu, bunu yapacak kıyafetlere sahip olmadığı anlamına gelmiyordu.

"Eksiklikleri daha az belirgin hale getirme konusunda çok başarılı," dedi soğukkanlılıkla. Ve adamın kasıklarına bakmazsa kahrolsun.

Aletin daha az belirgin hale geleceğini nasıl düşünmüştü? Ve onun bütün gün böyle dolaştığını mı düşünüyordu? Aslında, onun etrafında da böyle yapabilirdi. Katlanmış kolları, nefis göğsünü her erkeğin almak için yalvaracağı bir hediye gibi dolgunlaştırıyordu.

Iffley hanımlara kütüphaneden çıkarken eşlik etti, bu da Thorn'a Leydi Xenobia'nın poposunu peleriniyle gizlenmeden önce hayranlıkla seyretme fırsatı verdi. İç çekerek pantolonuna baktı.

Ön kapı kapandığında, Leydi Xenobia'nın gerçek sözleri aklına geldi: onun horoz standına "eksik" demişti. *Eksiklik* mi? Boğazından istemsiz bir kahkaha tufanı koptu.

Hiçbir kadın -kadın ya da başka türlü- onun aletinden şikâyet etmemişti. Leydi Xenobia onu canlı olarak bile görmemişti.

Bu bir meydan okumayla eşdeğerdi.

Ve hayatında hiçbir meydan okumayı reddetmemişti.

Beşinci Bölüm

*18 Haziran, sabah
geç saat 40, Hanover
Meydanı
Londra*

Sözünüzü kestiğim için üzgünüm Bay Dautry, ama bir çocuk geldi." Iffley'nin sesi, sanki bir burleski tanıtmak zorunda kalan klasik bir aktör gibi ekşi bir tınıya sahipti. "Özel teslimatla," diye ekledi uşak.

Thorn, yeni fabrikasında mümkün olan en hızlı şekilde üretilecek bir lastik bandın tasarımıyla uğraşıyordu. Bunun mümkün olup olmadığı konusunda hiçbir fikri olmasa da, bir arabanın üstündeki sandığı sabitleyecek kadar büyük ve güçlü olmasını istiyordu.

Uşağına kaşlarını çattı. "Bu bir yanlış yönlendirme. Çık dışarı." Bandın esnekliği ve kauçuğun sıcak havada erime eğilimi konusunda bir şeyler yapması gerekiyordu.

"Yanında size yazılmış bir mektup var," diye cevap verdi Iffley burnunu çekerek. Uzun ve ince bir burnu vardı, bu da ona

İyi yetiştirilmiş bir tazı havası vardı ve kokusu hem sitem hem de küçümsemeyi ustalıkla iletiyordu.

Tuhaf bir çocuğun kapısının önünde beklenmedik bir şekilde belirmesinin tek bir nedeni vardı. Yine de bu onun çocuğu olamazdı. Babasının acıklı örneği onu bu konuda uyanık kılmıştı. "Bu çocuk kaç yaşında?"

"Yaşını tahmin etmekte isteksiz olurum; bu tür konularda bilgim yok denecek kadar az."

Thorn'un tahminine göre adam *büyüklik deliliğinden* muzdaripti. Belki de onu Starberry Sarayı'na sürgün ederdi. "O şimdi nerede?"

Iffley, gümüş bir tepsi üzerindeki mektubu uzatarak, "Frederick tüm teslimatlardan sorumludur," dedi. "Bu nedenle kendisi servis kapısında talimatlarınızı bekliyor."

Thorn'un gözleri karalanmış el yazısına takıldı ve kalbi sıkıştı, sonra daha hızlı çarpmaya başladı. "Lanet olsun," dedi usulca. "O lanet olası pislik." Zarfa dokunmak bile midesinde korkunç bir his uyandırdı, tıpkı yeşilimsi bir renk almış salamura ringa balığı yediği zamanki gibi. Tuhaf tadından rahatsız olmayacak kadar acıkmıştı.

"Çocuğu getirin," dedi.

Iffley gitti ve Thorn el yazısına tekrar bakmak için kendini zorladı. Ama mektubu açmadı, sanki okumamak içinde olduğunu bildiği bilgiyi bir şekilde değiştirecekmiş gibi.

Birkaç dakika sonra kapı açıldı ve uşak yeniden içeri girdi, ardından da uşaklarından biri olan Frederick, kucağında üç ya da dört yaşlarında küçük bir kız çocuğu taşıyordu. Kızın elleri Fred'in yakasını o kadar sıkı kavramıştı ki parmak eklemleri bembeyazdı. Yüzü sarımsı saçlardan oluşan bir bulutun ardına gizlenmişti ve bacakları acınacak kadar ince görünüyordu.

Thorn derin bir nefes aldı ve masasının arkasından çıktı. "Pekala. Adın ne senin?"

Kızın ağzından cevap yerine boğuk bir inilti çıktı. Bu ses dehşetle doluydu ve Thorn'un göğsü sıkıştı. Korkmuş çocuklara katlanamazdı.

"İşte, bunu aç ve yüksek sesle oku." Mektubu uşağına uzattı, sonra da çocuğu uşağın kollarından aldı. "Fred, girişe dönebilirsin. Teşekkür ederim."

Küçük kız bir an için ona baktı; başını göğsüne gömmeden önce gri gözleri ve ince bir yüzü olduğu izlenimine kapıldı. Küçük kemikli sırtı adamın koluna yaslanmıştı.

"Lanet olsun," dedi, bir kanepeye doğru yürüdü ve oturdu, ancak geç de olsa çocukların önünde küfür edilmemesi gerektiğini hatırladı. "Adın ne senin?"

Kadın cevap vermedi; adam duymaktan çok bir hıçkırığın bedenini sarstığını hissetti.

Iffley boğazını temizledi. "Hizmetçiyi çağırayım mı?"

"Sadece mektubu oku bana." Thorn kollarını çocuğun etrafında kavislendirdi, böylece çocuk bir yuvanın içinde, göğsüne sıkıca oturdu. Babaları tarafından kurtarıldıkları ve her gece dehşet içinde uyandıkları ilk günlerde kız kardeşlerini genellikle bu şekilde sakinleştirmişti. O da devasa malikaneden ve bir anda ortaya çıkıp onu ve diğer beş çocuğu sokaklardan toplayan ve babalığını ilan eden tuhaf, eksantrik dükten korkmuştu. Bunun üzerine Majesteleri büyük burnunu aşağıya doğru eğerek adının Tobias olduğunu açıkladı. Bu daha önce hiç duymadığı bir isimdi ve

Yine de hoşuna .

Thorn'un Villiers Dükü'nün kurtarılmış piçlerinin en büyüğü olduğu ortaya çıktığında, iki olmasa bile bir çocuk ona asılmadan nadiren otururdu ve küçük bir bedeni üzerinde tutma hissi

kucağı hemen geri geldi. Çocuğun sırtını okşadı ve başını kaldırdığında Iffley'nin çenesi düşmüş bir halde kendisine baktığını gördü. "Oku şu lanet mektubu, Iffley."

Balmumu mühür kırılırken bir çatırtı duyuldu ve Iffley boğazını temizledi. "Gerçekten de bir hata olmuş efendim," dedi sesinde rahatlama çınlayarak. "Zarfın aksine, selamlama size hitaben yazılmamış."

Ama Thorn, biraz fazla neşeli ya da mum ışığında dişleri parlayan bir iş sahibiyle karşılaştığında hisse senetlerini satmasına neden olan aynı uyarı hissine sahipti. "Juby'ye gönderilmiş," dedi boyun eğerek.

Juby onun kurtarılmadan önceki adıydı; Thames Nehri'nde yaşamış ve çöpleri karıştırmış bir çamur kuşunun adıydı. Juby, Villiers Dükü'nün gayrimeşru oğlu Bay Tobias Dautry'ydi ve değildi. Ve altı fabrikası, birkaç evi ve şimdi de bir kır malikanesi olan olağanüstü zengin bir piç olan Thorn Dautry'ydi ve değildi.

Thorn şimdi kucağında kırırdayan çocuğa hüzünle bakıyordu. Muhtemelen grubundaki çocuklardan biri daha ölmüştü. Villiers, Thorn'un yerini tespit ettiğinde Grindel'in -yani açgözlü ve acımasız bir efendinin- emrinde köle olarak çalışan yedi mudlark vardı. Thorn babasının malikânesine götürülmüş, dük de diğer çocukları iyi yerlere göndermişti. Grindel hapse girmişti.

Yine de Fillibert o ilk yıl kan enfeksiyonundan ölmüştü. Barty bir kavgaya karışmış, kafasını kaldırım taşına çarpmış ve bir daha uyanamamıştı. Rattles ertesi yıl ölmüştü. Ondan sonra, kendisi de dahil olmak üzere beş kişi kalmıştı.

Orada oldu bir dayanıklı bağ arasında Onlar, dövülmüş
gelen

Grindel'in zalimliğinden, Thames Nehri'nde ölümü göze almaktan,...

Hatırlamak istemediği kadar çok kez açlık ve donma tehlikesiyle burun buruna gelmişti. Yine de gerçek dost olabildiği tek çocuk Will Summers'dı. Thorn gibi Will de bir asilzadenin gayrimeşru oğluydu ama babası doğmamış oğlunu hiçbir zaman kabul etmemişti.

Çocukken Will'in saçları ördek yavrusu tüyü gibiydi, Thames Nehri'nden titreyerek çıktıklarında güneş ışığında kabaran tuhaf bir sarıydı, elleri gümüş kaşıklar ve insan dişleri gibi hazinelerle doluydu - ne bulabilirlerse ve daha da önemlisi, efendileri ne satabilirse. İnatçı olan Will'di, delilik derecesinde ısrarcıydı, bir gümüş parıltısının peşinden en bulanık suya dalıyordu.

Iffley tekrar boğazını temizledi. "Gerçekten de 'Juby'ye hitaben yazılmış ve 'William Summers' diye imzalanmış. El yazısı net değil ve görünüşe göre suya maruz kalmış. '*Eğer bunu okuyorsan, kaybettim ...*' diye başlıyor ama cümlelerin ikinci yarısı anlaşılamıyor. Ardından çocukla ilgili bir şey geliyor. Görünüşe göre annesi ölmüş, sonra da Amerika hakkında bir şeyler." Mektubu yana yatırdı ve gözlerini kıstı. "Görünüşe göre annesi doğum sırasında ölmüş."

Thorn'dan sonra en iyi eğitilmiş kişi Will'di: King's'de bir yer kazanmış ve daha sonra milis kuvvetlerine katılmıştı. Bu da kızının endişe verici derecede zayıf ve kirli olmasını daha da şaşırtıcı kılıyordu. Tütün kesesinin içi gibi tuhaf bir kokusu vardı.

"Onun adı ne?" Thorn sordu.

"Karisının kız kardeşinin Virginia'da, Amerika'da yaşadığını özel bir isme atıfta bulunmadan belirtiyor. En azından-" Kendini tuttu.

Thorn ona acımasız bir gülümseme verdi. "Çocuk yetim ama gayrimeşru değil, bunun için hepimiz şükranlarımızı sunmalıyız. Düğündeydim, Iffley. St. Andrew's'da gerçekleşti.

törensel bir saçmalık. Ama ben onun adını sormuştum, teyzesinin değil."

Kızın ince sırtı, başını kanadının altına sokan bir kuş gibi kamburlaşmıştı. Konuşmaya katılmamayı tercih etse de dinliyordu.

Uşak gözlerini kısarak mektuba tekrar baktı. "Bir isim göremiyorum. Burada gördüğüm kadarıyla vasisi sizsiniz ve isterseniz çocuğu Amerika'ya göndermeyi seçebilirsiniz. Burada gümüş bir çaydanlıkla ilgili bir şey var. Ya da gümüş bir çaydanlığın kapağı, ki bu hiç mantıklı değil, ardından avukatının adı geliyor. Üzülerek söylüyorum ki, mektup küfürlü bir nitelik taşıyor. Summers, Jubby'ye 'huysuz deli' diye hitap ediyor. Sanırım kendisinin de 'pislik kadar cahil' olduğunu söylüyor, ama bu hakaretin hedefi Jubby de olabilir. Notun tamamı bu ."

Thorn başını salladı. "Avukatıma bir mesaj göndererek Meryton' bulunan milis üyesi Will Summers'a ne olduğunu öğrenmesini isteyin. Bayan Stella'dan da bana eşlik etmesini isteyin." Kollarını Will'in kızına doladı ve kulağına nazikçe, "Lütfen bana adını söyler misin?" dedi.

Çocuk gözyaşlarına boğuldu. Thorn içini çekti ve ayağa kalkarak onu kucağına aldı. Onu biraz daha yukarı kaldırdı ve Iffley'i girişe kadar takip etti. Frederick duvara yaslanmış duruyordu. "Sanırım bu özel teslimatı kabul ettin, Fred?"

"Evet, efendim."

"Aynı anda bir sandık teslim edildi mi?"

"Hayır, efendim. Şoför o kadar hızlı gitti ki ona bakmaya bile fırsatım olmadı."

Bayan Stella şapkasından kurdeleler sarkarak hizmetçilerin kapısından içeri daldı. Hizmetçisinin üzerinde bir ağırlık vardı, sağlam vücudunun ağırlığından daha fazla bir ağırlıkla toprağa bağlıymış gibi bir hali vardı.

Form. "Peki, bu kim?" diye sordu. "Banyoya ihtiyacı olan küçük birini görüyor olabilir miyim?"

Bir hıçkırık daha duyuldu ve kızın başı şiddetle reddederek sallandı.

"Bir kase yulaf lapasına ne dersin?" Bir sallama daha.

Thorn, "Pastanın her zaman çok neşelendirici olduğunu düşünmüşümdür," dedi.

Bayan Stella abartılı bir şekilde içini çekti. "öyle diyorsunuz, efendim. Pasta olacak." Ve kollarını uzattı.

Hareket yok.

"*Pasta*," diye tekrarladı Thorn. "Bayan Stella çok hoş bir kadındır ve pasta sadece evin onun bölümünde bulunabilir."

Biraz zaman aldı ama kız başını kaldırdı. "Yürüeyebilirim."

"Bana adını söylersen pasta yiyebilirsin."

"Babam bana Rose adını verdi," dedi, sesi bir an için titreyerek.

Thorn onu yere bıraktı ve Bayan Stella'nın yanına gitti, durup baktı ona baktı. "Genel olarak taşınmaktan hoşlanmam," dedi, sesi kısıktı ama oldukça netti.

Bayan Stella gülümsedi ve "Benden bir itiraz duymayacaksınız. Kendim taşınmak istemem." Thorn kaşlarını çatarak arkalarından bakarken, hizmetçilerin kapısından çıktılar. Will'in kızının çok tuhaf bir tavrı vardı. Sanki doksan yaşındaydı ve üstelik de dul bir düşesti.

Rose'u Amerika'ya gönderirse lanetlenirdi. Babası tüm gayrimeşru çocuklarını vicdansız bir avukatın himayesine verdikten sonra yanlış yere göndermişti. Hayır, teyzesi Rose'u istiyorsa, İngiltere'ye gelip onu alması gerekecekti.

Ama teyzesi ona bir şey yapana kadar o kızla ne yapacaktı?

Kadını bulabileceklerini varsaysak bile mi? Rose bulamadı.

ne kadar kuş gibi ve- Hayır.

Thorn masasına geri döndü ve lastik bant tasarımının önüne oturdu. Çalışırken bile Rose'u düşünmeden edemiyordu. Sonunda en kolay çözümün onu üvey annesi Eleanor'a vermek olduğunu fark etti. *Ton*, Villiers Dükü'nün bir piç daha doğurduğuna inansa bile bunun pek bir önemi olmayacaktı.

Aslında ona doğrudan sorabilirdi; akşam yemeği için Vander'la buluşmadan önce babasının kasabadaki evine uğrayacak kadar vakti vardı. Güçlü bir at gezintisinden sonra doğruca çalışma odasına gitmişti ve ahır gibi kokuyordu, bu yüzden üst kattaki yatak odasına çıktı ve uşağını çağırdı.

Bir saat sonra yıkanmış ve Villiers Dükü'nün giydiği herhangi bir ceket kadar şık bir ceket giymişti. Bu seçimin, Leydi Xenobia'nın ona bakarken dudağının kıvrılmasıyla hiçbir ilgisi yoktu.

Onu düşünmek bile bir başka mantıksız arzu patlamasına yol açtı. Lanet olsun, kadın bir markizin kızıydı. Erkekliğe eriştiğinde, babası ona en yüksek rütbelerdeki kadınlara bakmamasını söylemişti. Ne de olsa bir kedi bir krala, bir piç de bir markizin kızına bakamazdı.

Xenobia'ya *baktığından* değil. Gerçi o da ona bakmıştı.

Altıncı Bölüm

Thorn banyodan sonra aşağı indi ve Bayan Stella'nın nasıl olduğuna bakıp Iffley'e Bow Street Runner'ı çağırmasını söylemenin daha iyi olacağını düşündü. Will'e ne olduğunu araştırarak birine ihtiyacı vardı, kızının giysilerine ne olduğundan bahsetmeye bile gerek yoktu.

Meğer yeni koğuşu yıkanmış, beslenmiş ve o zamana kadar görmezden geldiği bir oda olan çocuk odasında uyutulmuş.

Bayan Stella, "Ona sadece bir iki büzgüyle sığabilecek küçük siyah bir elbise bulabildim," diye bildirdi. "Ölçülerini aldım ve bir hafta içinde teslim edilmesi gereken uygun bir gardırop sipariş ettim. Mümkün olan en kısa sürede bir mürebbiye tutmanız gerekecek, Bay Dautry. Ve tabii ki bir de bakıcı."

"İlgilenir misiniz, Bayan Stella? Ajansa mürebbiyelerle görüşmek istediğimi söyleyin. Yarın değil, çünkü Rose'u Starberry Court'a götüreceğim, ama ertesi sabah. Iffley nerede?"

Bayan Stella'nın ağız gerildi. "Bay Iffley çocuğun gelişinden oldukça tedirgin oldu. Nerede olduğu hakkında konuşamam."

Lanet olsun. Thorn, ajansın uşakları da aramak zorunda kalacağını hissediyordu. "Fred'e onu bana kütüphaneye göndermesini söyle."

Elbette, Iffley bavullarını hazırlıyordu. "Standartlarımdan yeterince ödün verdim," dedi, sesi sütü kesecek kadar ekşiydi. "Biraz düşündükten sonra, Bay Dautry, üst kattaki çocuğun sizden ya da başkasından olmasının pek de önemli olmadığını fark ettim. Skandal ikinizi de saracak ve bu utanç bu evin duvarlarının çok ötesine uzanacak."

Thorn, kendini beğenmiş ahmağı çenesine indireceği bir darbeyle alt etme dürtüsüne direndi.

Iffley cevap vermeye gerek duymadı. "Ben, efendim, rütbe farklılıklarının korunmasını tercih eden biriyim. Bu görevi kabul ederek kendi standartlarımdan ödün ; bunu kendime itiraf etmekten de hiç utanç duymuyorum. Gözlerim kendi rezilliğime açıldı." Ellerini kavuşturdu ve son derece kederli bir ifadeyle gökyüzüne baktı.

Thorn sinirlenmeyi bıraktı ve sırtmaya başladı. Böylesine samimi bir ortamda hiçbir ücret ödemedi özel bir maskaralık yapılması sık rastlanan bir durum değildi.

Iffley'i gönderdi ve Rose'u görmek için üst kata koştu. Çocuk odasının kapısından içeri baktığında, Rose iri ve kıvrık kirpiklerle çerçevelenmiş gözlerini açtı. Cildindeki grimsi renk ve kaşlarının gözlerini bir ok gibi dümdüz kesmesi onu güzel yapmıyordu. Adam odaya girdiğinde ayağa kalktı.

"Bu akşam dışarı çıkmalıyım," dedi.

Rose'un alt dudağı titredi ama hiçbir şey söylemedi ve başını dizlerinin üzerine koydu.

"Tanrı aşkına," dedi bir suçluluk duygusuyla. "Bir çocuk bir centilmen kulübüne götürülemez."

Bir damla gözyaşı yanağının kıvrımından süzülürken ışığı yakaladı.

"Lanet olsun," dedi, onun yanında küfür etmeme niyetini bir kenara bırakarak. Onun yatağına oturdu. "Neden bir oyuncak bebeğin yok? Ben büyürken kız kardeşlerim nereye giderlerse gitsinler bebeklerini de yanlarında götürürlerdi."

Rose başını kaldırmadı ve sesi dizleri tarafından boğuklaştırıldı. "Bay Pancras oyuncak bebeklerin hiçbir işe yaramadığını söylüyor. Çok çabuk tozlanıyorlar. Yunanca gibi yetenekler edinmenin insanın zamanını daha iyi değerlendirmesini sağlayacağına inanıyor."

Thorn, "Bay Pancras, her kimse, kulağa tam bir pislik gibi geliyor," dedi. Şöminenin üzerindeki saate baktı. "Hadi bakalım. Dükkânlar kapanmadan önce sana bir bebek bulacak kadar vaktimiz var."

Rose doğruldu. "Ama sağ terliğimin kurdelesini koptu ve Bayan Stella yeni bir ayakkabı alana kadar dışarı çıkamayacağımı söyledi."

Tabii ki, yanında çok yorgun görünen bir çift terlik vardı. Yatağa doğru uzandı, bir tanesinde sadece yarım kurdele vardı. Thorn yataktan kalkmasına yardım etti, ayağına geçirdi ve Rose'un ince ayak bileğine fiyonk yerine bir düğüm attı.

Adam ayağa kalktı ve kadın ona baktı. Kollarını uzatmadı ama adamın onu kucağına alması bekleniyor gibiydi.

"Taşınmaktan hoşlanmadığını miydin?"

"Ayakkabım kötü olduğunda istisnalar yaparım."

Çocuk konuşmasında hiçbir tuhaflık yokmuş gibi Thorn'a baktı. Onu kollarının arasına aldı ve "En azından şimdi daha iyi kokuyorsun," dedi.

Soğuk gri gözlerinin kısıldığını görmek için tam zamanında aşağı baktı. "Sen de öyle," dedi.

Thorn ona baktı. Bakmış mıydı? Evet, bakmıştı. "Bu kibar bir yorum değildi," dedi ona.

Başını çevirip yatak odasının köşesine baktı ama ima ettiği şey çok açıktı: *Adam onun* eski kokusuna dikkat çekerek kabalık etmişti.

"Durumunuzdan bahsettiğim için özür dilerim. Kaç yaşındasınız?" diye sordu gerçek bir merakla.

Sanki cevap verip vermemeyi düşünüyormuş gibi bir sessizlik daha oldu. Sonunda, "Çok yakında altı yaşında olacağım," dedi.

"Neredeyse altı! Ben seni üç yaşında sanıyordum. Ya da en fazla dört." Ona tekrar baktı. Sessizce.

"Babam seni sevecek," dedi sırtarak.

Burnu hafifçe havaya kalktı ve cevap vermeye tenezzül etmedi. "Sen bir gizemsin," dedi Thorn, şimdi merdivenlere doğru yürüyordu.

"Sanki bir mürebbiyeniz varmış gibi konuşuyorsunuz. Ama acınacak derecede zayıfsınız ve kıyafetiniz yok. Genel olarak konuşursak, bu tür şeyleri bir mürebbiye ile bağdaştırmak zordur. Elbette her zaman istisnalar vardır."

"Benim hiç mürebbiyem olmadı," diye açıkladı Rose ezici bir havayla. küçümseme. "Bay Pancras benim öğretmenimdi."

Girişe ulaşmışlardı. Thorn kendi paltosunu ve Rose'un eski püskü pardösüsünü Fred'den aldı (Iffley bir daha çıkmamak üzere soyunmuştu), Rose'u dışarı çıkardı ve arabasına bıraktı.

Yola koyulduklarında, "Teyzenle hiç tanıştın mı?" diye sordu.

"Hayır. Babamın mektubunda size bildirdiği gibi, o Amerika'da yaşıyor." "Her şeye rağmen orası bizonlarla dolu muhteşem bir yer."

"Bu da ne?"

"Öküzden daha büyük ve çok daha tüylü bir hayvan."

"Bizonlarla ilgilenmiyorum," diye gözlemledi Rose. "Ve Amerika'da yaşamak istemem. Babam okyanusun tehlikeli olduğunu ve annemin kız kardeğinin de beyaz kafalı bir budala olduğunu söyledi."

O anda Thorn, Rose'u asla bizon diyarına yaklaştırmayacağına kanaat getirdi. Onu, sanki istenmeyen bir porselen parçasıymış gibi Eleanor'a da vermeyecekti. "Amerika'ya gittin mi?" diye sorduğunda bunun hayatı için ne anlama geldiğini düşünüyordu.

"Görmedim. Neredeyse altı yaşında bir çocuk için çok akıcı konuşuyorsun." "Babam yaşlı bir ruhum olduğunu söyledi."

"Saçmalık. Çok genç bir ruhun var. senin."

Bunun üzerine gözleri kısıldı ve yanaklarına bir parça pembe çalındı. "Ben peltek konuşmam."

"Evet, öyle." Çok hafifti ama oldukça büyüleyiciydi.

Küçük sivri burnunu havaya kaldırdı. "Eğer peltek konuşursam, Mr.

Pancras bana aksini öğretirdi."

"Neden bir mürebbiyen olmadı?" Will her zaman tuhaf biriydi ama sanki evlilik ya da dul kalmak onu daha da tuhaf yapmıştı.

"Babam kadınların bir eve gereksiz komplikasyonlar kattığına inanırdı."

"yok mu?"

Başını iki yana salladı. "Mutfak hizmetçisi giyinmeme yardım etti."

"Pancras nerede? Ya da aynı soruyu başka bir şekilde soracak olursak, neden özel teslimatla geldiniz ve neden kirli ve zayıftınız?"

"Babam bir sıkıntı ya da çekişme durumunda beni sana göndereceğini söyledi." Tekrar durdu.

" 'Sıkıntı' mı?" Thorn arabanın koltuğuna yaslandı. Zeki çocuklara alışkındı. Altı kardeşinin hepsi de Oxford mezunlarının çoğunun etrafında daireler çizerek konuşabilirdi. Ama Rose pastayı kapmış olabilirdi. "Okumayı biliyor musun?"

"Tabii ki. Doğduğumdan beri okuyorum." Adam bir kaşını kaldırdı ve kız sertleşti.

"Pancras nerede?" diye tekrarladı. "Neden seni kendisi getirmedi ve neden eşyaların yok?"

"Beni getiremedi. İlk randevuyu almak zorunda kaldı.

Yorkshire'da ona teklif edildi. Bira fabrikasından Londra'ya bir teslimat vardı ve benim yol ücretim posta arabasından çok daha ucuza mal oluyordu. Ayrıca bagajım da bedavaya gitti. Korkarım babam öldüğünde çok az parası vardı; Bay Pancras onun çok savurgan olduğunu söyledi."

Thorn ona, "Baban milis kuvvetlerinde savurganlığa izin verecek kadar para kazanmıyordu," dedi ve Pancras'ın peşine bir Bow Street Runner daha göndermeyi ve onu bulduğunda özel teslimatla Çin'e bir gemiyle göndermeyi aklına not etti. "Demek sen de birayla birlikte gönderildin."

Rose başını salladı. "Yolculuk Bay Pancras'ın düşündüğünden daha uzun sürdü."

"Kıyafetlerine ne oldu?"

"Evinize vardığımızda şoför hızla ayrıldı ve bagajımı unuttu. Varillerin altına bağlanmıştı. Oldukça kaba davrandı ve gece onu aşağı indirmede. Elbisemle uyumak zorunda kaldım."

Rose'un sandığını bulmak için ikinci bir koşucu. "Yolculuk ne kadar sürdü?"

"Üç gün."

Thorn için için yanan bir öfke hissetti. "*Üç gün* mü? Nerede uyudun?"

"Sürücü vagonda uyumama izin verdi," diye açıkladı. "Pek uygun değildi ama babamın bana telaşlanmamamı söyleyeceğini düşündüm. Küçükken babamın zaman zaman dışarıda, yıldızların altında uyuduğunu biliyor muydun?"

Ara sıra mı? O ve Will birkaç yıllarını bir kilisenin mezarlığında uyuyarak geçirmişlerdi çünkü lanet olası efendileri kışın ölü zamanları dışında içeri girmelerine izin vermiyordu. "Ben yaptım."

"O telaşlanmadı, ben de telaşlanmadım," dedi Rose ve küçük burnu yine yukarı kalktı. "Kirli olmayı sevmiyorum ve samanların içinde yaşayan böcekler de umurumda değildi. Ama şikayet etmedim."

Thorn başını salladı.

"Ya da ağlamak. En azından," diye ekledi, "evinize varana kadar, sonra yorgunluğa yenik düştüm."

"Yenildin mi?" Thorn derin bir nefes aldı. "Bu sabah ilk geldiğinde tek kelime bile etmedin. Tamamen konuşamaz hale gelebileceğin fikrini düşündüğümü biliyor musun?"

Bu, onun yüzünde gördüğü ilk gülümsemeyi kazandı.

"Çok konuşuyorum," diye bilgilendirdi onu. "Babam da hep böyle *derdi*." Yüzü buruştu ve o kadar çabuk düzeldi ki adam neredeyse fark etmeyecekti.

"Ağlarsan kendini daha iyi hissedebilirsin."

"Yapmayacağım, çünkü bu onu cennette bile üzecektir." Thorn kaşlarını çattı, bunu nasıl çözeceğinden hiç emin değildi.

"Ayrıca, ağlamama gerek yok. Yalnız değilim ve yıldızların altında uyumak zorunda değilim. Sıkıntı anında yanımda sen varsın. Şanslıyım," dedi metanetle. Ama yanağından bir damla yaş süzüldü.

"Buraya gelsen iyi olur," dedi bir kolunu uzatarak. "Neden?"

"Çünkü bu bir sıkıntı zamanıdır."

Yolun geri kalanını Nuh'un Gemisi adlı bir mağazaya doğru sürdüler, Rose onun kolunun altına girmişti. Bir süre sonra Thorn mendilini uzattı.

Dükkân sadece bebeklerle değil, oyuncak kayıklarla, gerçek tekerlekli oyuncak arabalarla ve teneke asker alaylarıyla dolu harika bir yer haline geldi.

Ev sahibi Bay Hamley ikisini inceledi ve görünüşe göre Rose'un küçük bir karga gibi görünmesine rağmen Thorn'un ona istediği her şeyi almayı planladığını hemen anladı. Sonuç olarak, Rose'a kraliyet prenseslerinden biri gibi davranmaya başladı.

Hamley Rose'a (ona göre) tüm İngiltere'de bulunabilecek en iyi bebekleri tanıtırken, Thorn uzaklaştı ve kroket oynamak için kullanılan tahta topları keşfetti. Birini eline aldı, ağırlığını test etti, elden ele savurdu. Kauçuk bir top yapmayı denemek ilginç olabilirdi. Zıplamasını sağlamak bile mümkün olabilirdi. . . .

Rose onu almaya geldiğinde bunları düşünüyordu. Gerçek saçlı, parlak mavi gözlü ve hareketli eklemleri olan mükemmel bir bebek bulmuştu. "Ona Antigone adını vereceğim," dedi Rose ona.

Thorn'a tuhaf bir isim gibi gelmişti ama o ne bilirdi ki? Kız kardeşi Phoebe'nin Fergus adını verdiği bir kız bebeği olduğunu çok net hatırlıyordu.

Rose yeni bebeği için uygun bir gardırop seçtiğinde alacakaranlık çöküyordu. Antigone'nin telefon görüşmeleri için bir sabah elbisesi, kadife bir gece elbisesi ve önden çift sıra halinde uzanan kurnaz minik düğmeleri olan bir binicilik kıyafeti vardı. Rose'un kiyle neredeyse aynı yeşil renkte yumuşak yünlü bir pelerin, bir gecelik ve örümcek ağları kadar parlak örgü çoraplardan oluşan küçük bir iç çamaşırı yığını vardı. Bir de şemsiye.

"Belki bir sunum elbisesi?" Bay Hamley sordu. Beyaz ipekle kaplı özel bir kutuyu açtı. İçinde birkaç fırfırlı kombinezon ve Antigone'yi saçma bir şekilde genişletecek bir dizi çemberle birlikte gelen beyaz bir elbise vardı. Beyaz dantellerle süslenmiş ve minik sarkan incilerle işlenmişti.

Rose nefesini tuttu ve satene dokunmak için parmağını uzattı. Ama başını sertçe salladı. "Sadece kraliçeyle tanışmak için giyilen bir elbiseye sahip olmak savurganlık olur."

Thorn çömeldi ve "Tatlım, baban seni bana verdi çünkü ne bilemediğim kadar çok param var. Sence Antigone kraliçeye takdim edilmek ister mi?"

Rose başını salladı.

Eve dönerken artık gözyaşı dökülmüyordu ve Rose mutlu bir şekilde dans ederek Antigone'yi Bayan Stella'yla ve onlar bir bakıcı tutana kadar bakıcılık yapacak olan üst kattaki hizmetçiyle tanıştırmaya gitti.

Ertesi sabah arabada Rose, sesinde belirgin bir meydan okuma tınısıyla, "Antigone ve ben günü Fred'le geçirmekten son derece mutlu olurduk. Taşrayı sevmiyorum."

Aslında Antigone, Thorn'a çok küstah bir ifadeyle bakıyor gibi görünüyordu ama o sadece, "Bir mürebbiye bulana kadar ben nereye gidersem sen de oraya gideceksin ve Starberry Sarayı'nı ziyaret etmem gerekiyor," demekle yetindi.

"Size eşlik etmemi oldukça anlaşılmaz buluyorum. Çocuklar görülmeli ve duyulmamalıdır. Bunu herkes bilir." Rose bebeğinin pelerinini çıkardı, cebinden küçük bir kâğıt çıkardı ve Antigone'nin bacaklarının üzerine koydu.

"Ne okuyor?" Thorn sordu.

"Antigone her gün üç saat Yunanca fiiller çalışma rejimine başladı. Gördün mü?" Kağıdı Thorn'un görebileceği şekilde çevirdi.

Sadece bir farenin okuyabileceği kadar küçük bir yazıyla yazılmış kelimeler.

Rose'a, "Yunanca öğrenmenin bir anlamı yok," dedi. "Onunla ne yapacak ki?"

"Hiçbir şey. Eski Yunanca artık konuşulmuyor."

Omuz silkti. "Neden zamanını harcasın ki?"

Antigone'nin kâğıdını yerine yerleştirmiş ve kendisi için deri ciltli küçük bir kitap çıkarmıştı. "İkimiz de zamanımızı boşa harcamıyoruz. Hiçbir şey yapmamaktansa bir şeyler öğrenmeyi, hatta gereksiz şeyler öğrenmeyi tercih ederim. Sana Yunanca öğretmemi ister misin? Bay Pancras bana bütün beyefendilerin bu dili bildiğini söyledi."

"Ben bir centilmen değilim."

Onu bir aşağı bir yukarı süzdü. "Öyle olmadığınızı görebiliyorum," diye gözlemlledi. "Ama belki Yunanca bilseydin, bir centilmen olabilirdin."

"İstemiyorum," dedi ona.

Rose başını salladı ve kitabına döndü.

Ve Thorn kendini ağzının kenarları kıvrılmış bir şekilde kauçuk germe makinesinin tasarımına bakarken buldu.

Yedinci Bölüm

Starberry Court

West Drayton, Middlesex yakınında

Araba dairesel çakıl taşlı yolu döndü ve durdu. Adelaide yol boyunca bir yerde uyuyakalmıştı, bu yüzden India onun dizine hafifçe dokundu ve "Geldik," dedi.

Vaftiz annesi gözlerini açtı ve hemen konuşmaya başladı. "Kötülük yuvası! Jupp'un bir keresinde, sahneye çıktığımda beni dansa kaldırdığını söylemiş miydin? Annem benim adıma reddetti tabii ki. Zaten çapkın olarak ün yapmıştı."

India retikülünü topladı. "Umalım da ev onun sefahatine dair çok fazla kanıt göstermesin." Seyislerinin kapıyı açmasını beklerken pencereden dışarı baktı. Birkaç kilometre boyunca Bay Dautry'nin arabasını takip etmişlerdi ve şimdi o da arabasından iniyordu. Adamın ne kadar uzun olduğunu unutmuştu. Bir kez daha ceket giymemişti ve yeleşinin üzerinde

omuzlarının absürd genişliği. Koyu renk saçları yakasına dökülüyordu, çünkü şapka takmıyordu. Kravatı da yoktu.

Umarım Mösyö Devoulier'yi çağırmıştır, çünkü en azından bir palto giymeye başlamadığı sürece, Starberry Sarayı'nı altın varakla kaplasa da fark etmezdi: Leydi Rainsford kızını sıradan bir işçi gibi giyinen bir adamla asla evlendirmezdi.

Arabadan inerken, Dautry'nin ellerini uzatıp küçük bir kıızı yere doğru savuruşunu hayretle izledi.

"Bay Dautry önceden evli miydi?" India *sotto voce* Adelaide'e sordu.

Adelaide arabadan inerken, "Bildiğim kadarıyla hayır," dedi ve ona doğru baktıktan sonra, "Tanrım!" diye ekledi.

Dautry'nin yayı ilk karşılaştıklarında olduğu kadar küçümseyici değildi.

Karşılaştık. Yine de bu bir saray mensubunun değil, bir suikastçının selamıydı: keskin, ölümcül bir zarafete sahip bir jest.

"Leydi Adelaide ve Leydi Xenobia, size takdim edebilir miyim, Bayan Rose Summers?"

Çocuk oldukça saygın bir reverans yaptı. Bu kız kimdi ve mürebbiyesi neredeydi? Bay Dautry'nin mürebbiye tutacak parası yoktu.

"Nasılsınız Bayan Rose?" Adelaide ona gülümsemek için eğilerek sordu.

"Çok iyiyim, teşekkür ederim," diye cevap verdi.

Bu kadar genç biri için bestelenmiş. "Sizinle tanışmak bir onur, Leydi Adelaide." Hafifçe döndü ve tekrar reverans yaptı. "Ve Leydi Xenobia."

India gölet suyu kadar soğuk gri gözlerle karşılaştı ve kalbi sıkıştı. O gözler çok açıktı. Görünüşe göre Villiers'in piç oğlu

onu örnek alıyor ve evlilik dışı doğan bir çocuğu kendi çatısı altında büyütüyordu. Leydi Rainsford bunu onaylamazdı.

Zihni dönüyordu, bu yüzden evi incelemek için döndü. Starberry Court, yonca balı renginde tuğladan inşa edilmiş, altıgen çatılı, çok sayıda taş balkonu ve tirizli cam pencereleri olan büyüleyici eski bir konaktı. Bir zamanlar özenle hazırlanmış bahçeleri vardı ama şimdi yüksek otlar en alçak pencere kenarlarını bile kaplamıştı. Araba yolu hâlâ zarif bir daire çiziyordu, ama çakılları orada burada büyüyen küçük beyaz çiçeklerle noktalanıyordu.

"Hiç hizmetçi yok mu?" diye sordu, kuşkuları her geçen an artıyordu.

"Öyle görünmüyor. Emlakçı herhangi bir hizmetçiden bahsetmedi." Dautry cebinden büyük demir bir anahtar çıkararak kapıya doğru yürümeye başladı, çocuk da onun uzun adımlarına ayak uydurmak için yanında koşturuyordu.

"Bay Dautry!" India kararlı bir şekilde söyledi.

O ve Rose aynı anda döndüler ve Rose kendisine aynı sabırsız ifadelerle bakan iki çift göze baktı.

India bir an için kelime bile bulamadı. Aptal mıydı? Leydi Rainsford'un evde doğmamış bir çocuğun varlığını kabul edeceğini düşünecek kadar mı? Hiçbir para bu skandalı yatıştıramaz. Hiçbir şey.

Ülkenin en tepesindeki Villiers bile, piçlerinin topluma itilmemesi gerektiğini düşünen titizler tarafından dışlanmıştı. Ve Bay Dautry'nin dük olmadığını söylemeye gerek yok. Leydi Rainsford evliliğe izin verse bile, o ve Lala yakın aile dışında herkes tarafından reddedilecekti.

India sonunda, "Bay Dautry, sanırım ev partisiyle ilgili beklentileriniz hakkında bir kez daha konuşmamız gerekiyor," dedi. Onun gözlerini okuyamadığını fark etmek sinir bozucuydu.

"Eleanor bana her şeyi halledeceğinizi söyledi. Eğer yapamazsanız, hemen bilmek isterim."

"Bu evi gerçekten görmeden mi aldınız?"

"Her zaman bir şeylerin tekrarlanmasına ihtiyaç duyar mısınız, Leydi Xenobia?" Adını söyleyiş şekli bu yorumu daha da sinir bozucu hale getirdi. "Bundan iki gün önce bahsettiğime eminim."

"Ancak arazinin bu kadar bakımsız durumda olduğunu bilmiyordum," dedi ve daha büyük sorunu nasıl ele alacağına karar vermeye çalıştı.

"Sanırım bir bahçıvan tutmamız gerekiyor. Ya da on tane."

"personeliniz yok mu? Herkesi ben mi işe almalıyım?"

Dautry boştaki elini kaldırdı ve gür saçlarında gezdirdi. Bir kuzgunun kanadının alt tarafı gibi simsiyah parladı ve Dük'ünkiyle aynı beyaz çizgiyi ortaya çıkardı. Elini bıraktığında saçları tekrar yerine döküldü ve çizgi kayboldu. "Asa bende olsaydı, sana neden ihtiyacım olsun ki?"

O ona ihtiyacı yoktu. O bir bir emlak yöneticisine, bir

kahya, bir uşak. Hizmetçiler. Bir eş. Ve o karısıyla yıllar önce evlenmeliydi, böylece Rose'un düzgün bir ailesi olacaktı.

"yanlış anladık galiba," dedi India, sesinin yükselmesini engellemeye çalışarak. "Ben bütün bir haneyi inşa etmiyorum. Personelin zayıf noktalarını değerlendirir, bazılarını işten çıkarır ve diğerlerini işe alırım. Adamlarım duvarları ve yerleri yeniler ama genellikle en fazla bir ya da iki oda yaparız. Evinizin tamamen terk edilmiş olduğunu ve hizmetçinin bulunmadığını bilmiyordum."

Adamın gözlerinde gördüğü sabırsızlık alevlendi. "Ne yazık ki Londra'daki uşağım bir pislik olduğunu kanıtladı ve ben de gitmesine izin verdim. Size yardım etmesi için onu gönderemem."

India'nın öfkesi alevlendi. "Kızının önünde küfretmemelisin!" diye tersledi, tek ve karmaşık bir kelime döküldü ağzından

daha iyi düşünemeden.

Bunu izleyen sessizlikte bir kuş öttü. India'nın kasları gerildi, vücudu Dautry'nin gözlerindeki ölümcül bakışa karşılık içgüdüsel olarak arabaya doğru koşmaya hazırlandı.

"Kızım mı? O benim babam değil," dedi Rose, Dautry'nin hırladığı aynı anda, "Rose benim vesayetim altında."

Adelaide cıvılamadan önce şaşkın bir kalp atışı geçti, "Ah Bay Dautry, Leydi Xenobia'yı nasıl kiralık bir refakatçi sandığınızı hatırlıyor musunuz? Şimdi de Bayan Rose'u bir gardiyandan daha yakın bir şey sanıyor. Böyle hatalar olur!"

India'nın kalbi o kadar hızlı atıyordu ki başının döndüğünü hissetti. Ne olursa olsun

Ne kadar mücadele etse de, öfkesi her zaman alt ediyor gibiydi. "Hatam için özür dilerim."

"Bence Bay Dautry çok iyi bir baba olur," dedi küçük kız. dedi beklenmedik bir şekilde. Elini tekrar onun elinin içine soktu.

India yüzünün yumuşadığını hissetti. "Gerçekten özür dilerim Bayan Rose. Yanlış anladım demek istemedim."

"Özür dilemene gerek yok," dedi . "Bay Dautry'yi seviyorum. Hatta ona Yunanca ve dans öğreteceğim, o zaman daha iyi olacak."

India daha önce Dautry'ye karşı herhangi bir avantaja sahip olduysa bile, şimdi bunu kaybetmişti. En ufak bir zayıflık gösterirse, Dautry'nin onu kahvaltı masasında istenmeyen bir sinek gibi ezeceğine dair ani bir inancı vardı. "Ne şanslıyım," dedi ona dönerek. "Bu Pygmalion çabasının sonuçlarını görmek için sabırsızlanıyorum."

Dautry'nin gözlerinin derinliklerinde saf öfke yanıyordu. Eğildi ve Rose'u kucağına aldı. "Eğer benim kızım olsaydın bundan onur duyardım," dedi ona ve ikisinin baş başa kalabilmesi için hafifçe arkasını döndü. "Ama Will'in senin baban olduğu için çok mutlu olduğunu biliyorum ve keşke şu anda burada seninle birlikte olsaydı."

India derin bir nefes aldı. Aptalca davranmıştı. Dautry kendi deyimiyle tam bir pislikti. Ama hiçbir gerçek yokken, bu ya da başka bir sonuca varmaya ve daha da kötüsü, kelimelerin çocuğun önüne dökülmesine izin vermeye hakkı yoktu.

Dahası, şimdi öylece arabasına yürüyüp uzaklaşamazdı. Rose'un Dautry'nin hayatına son birkaç gün içinde girmiş olması gerektiğini düşündü; bu da çocuğun babasını daha yeni kaybettiği anlamına geliyordu. Yas giysisini nasıl fark etmemiş olabilirdi? Muhtemelen o da annesini kaybetmişti.

Birden eksik parçalar yerine oturdu. Thorn bu yüzden Lala'nın mükemmel bir eş olacağına inanıyordu. Olurdu. Lala yetim küçük bir kız için mükemmel bir anne olurdu. Lala tam ihtiyacı olan bir çocuğu kanatları altına alacak, ona bir yuva verecek, onu sevecek türden bir kadındı.

Bu durumda Hindistan nasıl olur da üzerine düşeni yapmaz?

Evi *yenileyecek* ve nişanın sorunsuz geçtiğinden emin olacak kadar uzun süre partide kalacaktı. Bunu Eleanor ve Lala için yapacaktı. Ve Rose'un bir anneye ihtiyacı olduğu için. Ve -en önemlisi- kendinden utandığı için.

Dautry koğuş arkadaşıyla sessizce konuşmaya devam ederken, India eve yaklaştı. Ne mutlu ki harç iyi durumdaydı. Bir pencere çatlamış gibi görünüyordu ama hizmetkârların odasındaydı ve umarım fazla su hasarına yol açmamıştı. Çimler ve bahçeler aşırı büyümüştü ama bir bahçıvan filosu onları bir hafta içinde yeterince uygar bir duruma getirebilir ve ev partisi tarihine kadar oldukça güzel bir hale getirebilirdi.

Yakın gelecekteki hayatını belirleyecek olan zihinsel listeye başladı. Ekibini çağırması için damadını derhal Londra'ya geri gönderecekti. Ve ona bir mektup gönderecekti.

En sevdiği iş bulma bürosuna yirmi, hatta belki de otuz kişiye ihtiyacı olduğunu bildirmiş.

Evin köşesine kadar yürümüştü ve birinin yaklaştığını duyduğunda tepeden aşağıya, harap bir köşk gibi görünen bir yere bakıyordu. Döndüğünde Dautry'nin kendisine doğru geldiğini gördü. Arkasında Rose, Adelaide'e bir oyuncak bebek gösteriyordu.

Onun tahminine göre, Yunanlıların bir centilmen olarak statüsünü etkilemeyeceğini gösteren gevşek bir yürüyüş şekli vardı. Asla bir beyefendi olamayacaktı. Ama Lala'nın bunu umursayacağından şüpheliydi: O, India'nın gördüğü en yakışıklı adamlardan biriydi.

"Leydi Xenobia," dedi ve durdu.

Daha önce onun gözlerinin esrarengiz olduğunu düşünmüştü ama şimdi öyle değildi. Hâlâ öfkeliydiler. "Bay Dautry, Rose'un sizin kızınız olduğunu sandığım için tekrar özür dilerim," dedi.

Ağzı gerildi. "Senin hatan-"

Kızgın bir uşağa karşı koyabileceği aynı kararlılıkla onun sözünü kesti. "Benim hatam gözlerinizin oldukça benzer olmasıyla ilgiliydi."

"Bu kadar yaygın bir göz renginin nasıl böyle bir hataya yol açtığını anlayamıyorum, ama bunun konuyla ilgisi yok. Söylediğiniz gibi, sizin yeteneğiniz bir ya da iki odayı yenilemekte yatıyor ve benim personel ve döşemem gereken koca bir evim var."

"Bugüne kadarki deneyimlerim bu kadarla sınırlı," dedi bakışlarını onun üzerinde tutarak. "Ancak, önümüzdeki üç hafta içinde bu evi yenileyeceğim ve size hizmetkârlar bulacağım, böylece Rainsford'ların yanı sıra ailenizin de katılacağı bir partiye ev sahipliği yapabilirsiniz. Ondan sonraki bir hafta boyunca Starberry Sarayı'nda kalacağım ve Leydi Rainsford'un güçlü bir itirazı olmadan nişanınızın gerçekleşmesini kesinlikle sağlayacağım."

Cevabı, sokakta kulak misafiri olduğu ama onun yanında söylendiğini hiç duymadığı bir dizi kelimeydi.

Tam da öfkeli bir uşağın bekleyeceği gibi onu bekledi. Sonunda "Hayır." dedi.

"Aman Tanrım," dedi India. "Kendini İngilizce ifade edebilmen için Yunanca öğrenmeni beklemem gerekecek sanıyordum."

"Kendimi ifade edebilirim," dedi, gözleri kısılmıştı. "Birbirimizi yanlış anlamayalım diye söylüyorum, Leydi Xenobia, size ihtiyacım yok."

India sesini dengede tutmak için tüm özdenetimini topladı. "Leydi Rainsford benim yardımım olmadan Laetitia'yla evlenmenize izin vermeyecektir, özellikle de Rose'la tanıştıktan sonra. Çocuğu kızınızla karıştıracak tek kişi ben olmayacağım. Rose'un ev partisi sırasında Londra'da kalması gerekecek."

"Hayır."

India ona kaşlarını çattı. "Ne? Neden?"

"Londra yolunda bir bira arabasında üç gün geçirdi. Kendisini tekrar kaybolmuş ya da ihmal edilmiş hissetmesine izin vermeyi reddediyorum. O benimle kalacak."

India dondu kaldı, küçük kızın böyle bir şekilde seyahat ettiği fikri kalbini küt küt attırdı. "Başına her şey gelmiş olabilir!"

"Bunun gayet iyi farkındayım."

Derin bir nefes aldı. "Oğlunuzun gelişini duyduğuma çok üzüldüm ama size şunu söylemek zorundayım ki Leydi Rainsford talihsiz doğumunuzu görmezden gelebilir ama Rose'un sizden olduğuna dair en ufak bir şüphesi varsa bu evliliği onaylamayacaktır. Ve bu şüpheye sahip *olacaktır*."

Dautry kollarını kavuşturarak, "Benim koğuşumun saçları sarı," dedi. "Benimki siyah. Bana en ufak bir benzerliği yok."

India istemese de ona karşı bir sempati duydu. "Bu onun tarzı," diye açıkladı. "Sanırım senin ve onun dünyaya aynı şekilde baktığınızı söylemek doğru olur."

"Peki bu nasıl bir yol?"

"Görünmez bir tahttan."

Hâlâ öfkeliydi ama belli ki öfkesini kontrol etmekte pek zorlanmıyordu. "Eğer durum buysa ve Laetitia'nın annesi nişanlanmaya izin , eşimi başka yerde arayacağım. Bir atasözüne başvuracak olursak, denizde çok balık var."

"Başka bir eş arayacak vaktin yok," dedi India aynı açık sözlülükle. "Laetitia'yla evlenmelisin, yoksa insanlar evlatlığının sana çok benzediğini fark edecekler. Rose hakkında dedikodular bir kez yayılırsa, bence evlenemezsin. Özel bir ruhsat almanı öneririm." Thorn şiddetli bir inançsızlık dalgasının pençesindeydi. Daha önce Xenobia'nın dişi bir şeytan olduğunu mu düşünmüştü? Şimdi aklına gelen isimler çok daha şiddetliydi. "Balayımda da bana eşlik edecek misin?" diye sordu. "Karımla yatmama izin verilecek mi? talimat olmadan?"

Eğer bu, onun özel bölgelerinde bir eksiklik olduğunu düşündüğünü hatırlatan alaycı bir gülümsemeye neden olmadıysa lanet olsun. "Doğal olarak, başarın için en iyi dileklerimi sunacağım," dedi tatlı bir sesle.

Muhtemelen pişman olacağı birkaç kelime söylemek için ağzını açtığı anda, Rose sıçradı ve elini onunkinin içine soktu. "Artık evi görelim mi Bay Dautry?"

Dişi şeytanı ne kadar *başarılı olabileceğine* ikna etmekten mutluluk duyacaktı. Ama bunun yerine dişlerini sıktı ve avukatları tarafından kendisine verilen anahtarı tekrar çıkardı.

"Lord Jupp öldüğünden beri burada kimse yaşadı mı?" Leydi Xenobia onun önünde yürüyordu, sanki bir an önce aralarındaki hava cızırdamamış gibi soğukkanlıydı.

"Hayır," dedi Thorn, onunla mücadele etmenin sapkın bir şekilde sikini harekete geçirdiğini ve kanlı sikini bıraktığını acımasızca kaydetti.

arabada palto. Tekrar. "Evi tüm eşyaları sağlam olarak satın aldım. Umarım mobilyaların sadece tozunun alınması gerekir."

"Güzel bir altı ay oldu," dedi Leydi Adelaide neşeyle, koşarak yanlarına geldi.

Meşe kapı büyük ve ağırdı, inatçı menteşeleri vardı. Thorn, gıcırtılı bir sesle ve tozlu, eski bir hava akımıyla açılana kadar omzunu kapıya dayamak zorunda kaldı. Giriş holüne ışık dolunca hepsi bir adım öne çıktı.

Bir an sonra Thorn gardiyanını kaptığı gibi evden dışarı çıktı ve elini kızın gözlerine kapattı.

Sekizinci Bölüm

Jupp Kontu giriş salonunu heykellerle süslemişti.

Çıplak insanlar.

Çiftleşen.

India daha önce hiç çiftleşme görmemişti (eğer bu ismin doğru kullanımı buysa - bir isim miydi?), ama bu heykellerin tanımlandığını duyduğu eylemin varyasyonlarını tasvir ettiğinden emin olacak kadar şey biliyordu. Örneğin kapının hemen içinde iki kadın ve bir erkekten oluşan bir grup vardı, çıplak vücutları o kadar iç içe geçmişti ki kimin uzvunun kime ait olduğunu görmek zordu. Dahası, uzanmak yerine ayaktaydılar ve görünürde bir yatak yoktu.

Adelaide kendini yelpazeleyerek, "Olağanüstü," dedi. "Annem Jupp'la dans etmeme izin vermediği için neredeyse üzüleceğim. İnsanın aklına bunları hayattayken yaptırıp yaptırmadığı sorusu geliyor." Tek bir mermer bloktan oyulmuş iki kişinin yer aldığı yatay bir parçanın yan tarafına geçti.

"Adamlar İngiliz'e benzemiyor," dedi India, yüz hatlarını fark ettiği için biraz gurur duyarak.

"Muhtemelen Yunanlı," dedi Adelaide. Bronz bir heykele baktı. "Biliyor musun, bence bu parçanın Cellini'ye ait olma ihtimali var?"

India'nın Cellini'nin kim olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu. Birden fazla kişinin dahil olduğu bir "eser" hâlâ bir heykel miydi? Yoksa bu bir "kompozisyon" muydu?

Arkadan çıplak bir adama bakan Adelaide'in yanında durmak için hareket etti. Bacakları olağanüstü derecede kıllıydı. Ve bir kuyruğu vardı.

India burnunu kırıştırdı. "Bunun bir erkek olması mı gerekiyor?"

Adelaide, "İhtiyatlı olma, sevgilim," dedi. "Sanatı takdir etmeyen bir İngiliz hanımefendisinden daha kötü bir şey yoktur, özellikle de 1500'lerden kalma enfes bir bronz. Toynakları ve kuyruğu onun bir satir olduğunu gösteriyor."

"Satir nedir?"

"Yarı insan, yarı keçi, Yunan mitolojisinden. Mürebbiyem bana satirler hakkında pek bir şey öğretmedi, çünkü onlar her zaman yaramazdır." Retikülünden bir sınav bardağı aldı, eğildi ve tabanına baktı. "Cellini'nin işaretine çok benziyor."

Keçi adamın çok güzel bir sırtı vardı, Hindistan'daki gibi kaslıydı. Birkaç İngiliz beyefendisinin hayal ettiği gibi. Ve muhtemelen bakmaması gerekse de, adamın arkası çok çekici bir şekle sahipti. Yuvarlak denebilirdi. Ve kaslı.

"Benvenuto Cellini Rönesans İtalya'sının en ünlü heykeltıraşlarından biriydi," dedi Adelaide. "Kocam Neptün'ü tasvir eden gümüş bir tabağa korkunç miktarda para harcadı. Tabii ki çıplaktı, bu yüzden arkadaşlar arasında bile kullanılamıyordu." İçini çekti.

Merhum Lord Swift savurgan kararlar almaya meyilliydi. Adelaide'in şansına, tüm malikâneyi harap edemeden ölmüştü.

Satir yalnız değildi. Bir genç kıza sarılmıştı; bir kolu genç kızın beline dolanmış, diğer kolu ise başlarının üzerinden kıvrılarak havaya kalkmıştı.

Öpüşüyorlardı.

Sevgilisi ondan daha fazla kıyafet giymiyordu.

Adelaide, iki figürün birbirine sarılma şekline daha yakından bakarak, "İyi ki annen seni dar görüşlü biri olarak yetiştirmemiş, yoksa muhtemelen bayılırdın," diye yorum yaptı.

India'nın annesinin ay ışığında çıplak dans etmeyi, hanımefendice davranışlar öğretmeye tercih ettiği doğrudu. Her halükârda, heykel onu baygınlıktan çok ateşli hissettirmişti.

"Bence satir aslında Tanrı Bacchus," diye devam etti vaftiz annesi. "Alnının etrafındaki asmayı görüyor musun? Ya da Bacchus'un bir takipçisi, çünkü bana öyle geliyor ki tanrının toynakları yoktu."

India'nın ilgisini daha çok önden göğsünün altını görememesi çekmişti: Satir ve sevgilisi belden aşağı birbirine karışmıştı.

Adelaide, şaşırtıcı derecede büyük bir kuşa yaslanmış çıplak bir kadını incelemek için uzaklaştı. "Bu muhtemelen Leda ve kuğu. Sizce Bay Dautry bu heykellerin evle birlikte geldiğinin farkında mıydı?"

"Hiçbir fikrim yoktu." Dautry kapıdan içeri girerken güneş ışığı bir anlığına karardı. "Rose'u yanımda getirmezdim herhalde. Arabacıyı onun sorumluluğuna verdim ama uzun süre kalamam."

Adelaide ona Cellini hakkında gevezelik etmeye başladı ve India bir kâğıt ve kalem çıkarıp heykellerin bir listesini yapmaya başladı, satirin öpücüğünün uyandırdığı aptalca, özlem dolu acıyı görmezden gelmek daha iyiydi.

Çok saçmaydı.

Saçmaydı.

Dışarıda Dautry'yle yaptığı konuşmanın da bir faydası olmamıştı. Daha önce hiçbir erkeğin ereksiyon halini onun yaptığı gibi sergilediğini görmemişti. Adelaide, sırf hiçbir erkek onu gafil avlayamasın diye, India'nın erkeklerin uyarılma belirtilerini tanımasını sağlamıştı.

Ama erkeklerin düzenli olarak şehvet düşkünü olduğunu bilmiyordu. Aslında muhtemelen sırf bu gerçeği gizlemek için uzun paltolar giyiyorlardı. Dibbleshire'ın pantolonu aklından geçti; ürperdi ve görüntüyü uzaklaştırdı.

Toplam on heykel vardı. Adelaide'in konuşmasında bir duraklama bekledi.

Rönesans heykeltıraşlığı hakkında ders verdikten sonra, "Bu parçaları saklamak istiyor musunuz, Bay Dautry?" diye sordu.

Çok büyük göğüsleri olan Leda'nın önünde duruyordu.

Neşeli görünüyordu, sanki kuğular tam onun çay fincanıymış gibi. "Belki de bu bende kalmalı," diye mırıldandı. Ama sonra yan gözle India'ya baktı. Onu şok etmeye çalışıyordu, tıpkı küçük çocukların pantolonlarını indirdiklerinde yaptıkları gibi.

"Bir köy barmenine benziyor," dedi kayıtsızca. "Bence satir çok daha ilginç."

Dautry döndü ve bronz heykele uzun uzun baktı. India da tekrar baktı. Satirin eli hem coşkulu hem de koruyucu bir hareketle sevgilisinin üzerinde kıvrılmıştı. İstemedi de olsa, bir sıcaklık nabzı daha hissetti.

Dautry hınzır bir sırıtışla, "Eğer ikisi de kadın olsaydı, yapardım," dedi.

Adam onu tekrar kışkırtmaya çalışıyordu ve kadın ona izin vermeyi reddetti.

skandala uğramış gibi görünmenin verdiği memnuniyetle. "Heykelleri ambara kaldıralım mı, kaderlerine başka bir zaman karar verirsiniz?"

Adelaide kaşlarını çatarak arkasını döndü. "Hayatım, evi gerçekten düzene sokmaya çalışacağını ima ediyor olamazsın. India hiç *böyle* bir şey yapmadı," dedi Dautry'ye, eliyle etrafı işaret ederek. "Onun hizmetleri daha çok bir eşe benziyor. Geçici bir eş."

Gülümsemesi derinleşti.

"Yakınlaşmalar hariç tabii ki!" Adelaide ağladı.

India gözlerini devirdi. "Bay Dautry, sizi temin ederim ki müşterilerim beni geçici ya da başka türlü bir eş olarak görmüyorlar."

"Aslında, muhtemelen bu yüzden sürekli dizlerinin üzerine çöküyorlar.

Önünde yüzük sallıyor," dedi vaftiz annesi.

Dautry çok eğlenmiş görünerek, "Bir eş için dünyanın parasını ödeyeceğim," dedi. "Önce geçici bir eş için para ödemem hiç de olağanüstü görünmüyor. Avukatıma göre, birçok çeyizden daha büyük bir meblağ talep ediyorsunuz."

"Bu doğru," dedi Adelaide başını sallayarak. "Sevgili India insanlara resmi bir şekilde yardım etmeye karar verdiği andan itibaren, hizmetlerinin bir savurganlık olarak görülmesi gerektiğine karar verdi, yoksa hak ettiği saygıyı göremeyecekti."

India bu yararsız alışverişi görmezden gelmeye karar verdi. O açtı Solundaki ilk kapıdan büyük bir misafir odasına girdi. Güve yemiş şam perdeleri yere düşmüştü ve duvarlarda sadece birkaç parça köhne mobilya duruyordu.

Dautry onu odaya kadar takip ederek, "Hayal kırıklığına uğradım," dedi. "Burada görülecek skandal yaratacak hiçbir şey yok."

Hindistan bir daire çizdi. Kanepe ve tüm sandalyeler, içlerinde yaşayan nesiller boyu farelerle birlikte doğrudan toz yığınının gitmek zorundaydı. Ancak duvara dayalı yazı masasının kendine gelmesi için iyi bir ciladan biraz daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Adelaide, "Bu odanın oranları muhteşem," dedi. duvardan kopan bazı paneller.

"Rose beni beklediği için ne yazık ki evde tam bir tur atamayacağım. Leydi Xenobia, bu odanın durumuna bakarak evi gerçek beni gizleyecek bir arka plana dönüştürüp dönüştüremeyeceğinizi tahmin edebilir misiniz?" Dautry sordu.

"Evi dönüştürebilirim ama seni değil," diye cevap verdi India.

Verdiği yanıt Adelaide'in alnının kırışmasına neden oldu. "Sevgili Bay Dautry, dilinizi tutmanız gerekecek. Laetitia'nın annesi bunu umursamayacaktır."

"Belki de Yunanca derslerini ertelemelisin," dedi India, sesini samimi tutarak. "Sadece kendini düzgün bir şekilde ifade edebilecek kadar İngilizce öğrenene kadar."

Dautry, "Sanırım hiç küfür etmiyorsun," dedi, sesinde belirgin bir kıskırtma vardı.

Artık onun ölçüsünü öğrenmeye başlamıştı: onu eğlenceli buluyordu. Üstelik esprili olduğunu sandığı zamanlarda da değil.

"Bay Dautry, bir insanın sahip olabileceği tüm avantajlara sahip olmayabilir.

Keşke," dedi Adelaide ciddiyetle, "ama bu onun daha az centilmen olduğu anlamına gelmez. En centilmen adamlardan bazıları yoktan var olmuştur. Örneğin benim uşağım."

Dautry sırtıttığında korkunç derecede çekiciydi; bir yanağında gamzesi vardı. Böylesine yasakçı bir adamın gamzesi olacağını kim düşünebilirdi?

Adelaide farkına varmadan uşağı ve onun mükemmel davranışları hakkında gevezelik etti. Tanrı'nın adını asla boş yere ağzına almazdı. "En azından ben böyle bir şey yaptığını hiç duymadım ve yapacağını da sanmıyorum." Onu işe alan India bundan oldukça emindi.

Dautry, "Korkarım bu dersi almak için artık çok geç," dedi. "Ve şimdi mülkle ilgili bu araştırmayı kısaltmak zorunda kalacağız, çünkü Rose yeterince uzun süredir arabacımın gözetiminde.

Leydi Xenobia, Leydi Adelaide'in Starberry Sarayı'nı üstlenmemenizi tercih edeceğine inanıyorum."

"Üzgünüm Adelaide, ama bunu yapmayı çoktan kabul ettim," dedi India ve ekledi, "ve başarısız olmayacağım." Bu cümle bir ısırıkla çıkmıştı. Bunu yaptığı tek sefer, Lord Mening'in oğlunu ve varisini bir çakıyla savuşturmak zorunda kaldıktan sonraydı, bu da aşçıyı değiştiremeden binayı boşalttığı anlamına geliyordu.

"Ama nerede kalacağız?" Adelaide itiraz etti. "Elbette burada değil. Sandıklarımız ve hizmetçilerimiz bir iki saat içinde gelirler... Çimlerin üzerinde mi uyuyacağız?"

Dautry, "Tonbridge'deki Horn & Stag'da hepiniz için oda tutacağım," dedi. "Orası iyi bir yerdir."

"Muhteşem," dedi India.

Adelaide içini çekti. "Korkarım vaftiz kızım istediğini elde etmeye alışkın," dedi Dautry'ye.

"Belki Rose ve bakıcısı ev partisi sırasında Horn & Stag'de kalabilirler?" India hâlâ Thorn'un bakıcısı meselesiyle boğuşurken sordu.

"Kesinlikle olmaz," dedi. "Onu her zaman yanımda istiyorum."

"Arazide hiç ek bina var mı?"

"Bir çeyiz evi ve bir kapı evi."

"Çeyiz evini de yenileyebilirim," dedi India. "Sana çok yakın olur; onu her gün ziyaret edebilirsin. Ama Leydi Rainsford'un gözünden uzakta olur, en azından leydileri nişanınızı kabul edene kadar."

"Hiç evlenmeyi düşünüyor musunuz?" Bay Dautry sordu. "Ne?" India şaşkınlıkla "Ne?" dedi.

"Tabii ki evlenecek," diye haykırdı Adelaide, sesi skandal gibi çıkıyordu. "India'nın ne yapacağını bilemeyeceği kadar çok talibi var."

"İnanılmaz," diye mırıldandı. "Mucizeler hiç bitmiyor. Cinsiyetimin nelere tahammül edebileceği beni her zaman şaşırtıyor."

"Ne tuhaf," dedi India tatlı bir sesle. "Ben erkekler tarafından asla şaşırtılmam. Saçmalık o kadar yaygın ki, sizin cinsinizin karakteristik özelliği gibi görünüyor."

Adelaide, "Canlarım, hiç sahip olmadığım için mutlu olduğum çocuklar gibi didişip duruyorsunuz," dedi. "India, hana çekilmemizi ve böylesine büyük bir projeyi üstlenmeye uygunluğunu tartışmamızı öneriyorum."

India, Adelaide'i kapıdan çıkarken takip etmeliydi ama kıpırdamadı. Dautry'ye, "Laetitia'yla evlendiğinde daha nazik olman gerekecek," dedi. Dautry'nin gözlerindeki bir şey ona şu anda nişanlısını düşünmediğini söylüyordu. "Eğer onunla bu şekilde konuşursan, o solup gidecek. Senin alaycılığına dayanamayacak kadar sevimli biri."

"Ama tam da bu yüzden onu seçtim," dedi Dautry ona doğru ilerleyerek. "Soylular sınıfına girmek gibi saçma bir arzu yüzünden değil. Eğer bir kadınla sadece unvanı için evlenmek isteseydim, Laetitia'yı seçmezdim."

"Teklifinizi kabul ederse şanslısınız," dedi India. "O bile hak ediyor-"

"O *bile* mi? Müstakbel gelinimin erdemi hakkında bir şey mi ima ediyorsunuz?"

Ona kaşlarını çatı. "Tabii ki hayır! Aklın bir karış havada." "Her zaman. Peki ne demek istedin?"

India tereddüt etti. Adamın sırtıttığını görünce şok oldu. tekrar, gözleri onunkilere kilitlendi.

"Eğer bana Laetitia'nın bir erişte olduğunu söyleyeceksen, bunu zaten biliyorum."

"Ah," dedi India dikkatle.

"Bayan Rainsford'un öyle büyüleyici bir gülümsemesi var ki baldan daha tatlı. O çok güzel ve her kırmızı kanlı erkek gibi ben de

onunla yatmaya hevesli olduğunu söyle. Beni asla değiştirmeye çalışmayacak. Beni her sabah gülümseyerek karşılayacak, ne istersem teklif edecek ve bunu neşeyle yapacak, çünkü onun doğasında bu var."

India, yaşayacağını hiç hayal etmediği bir duyguya kapıldı: Laetitia Rainsford'un kıskançlığı. Hiçbir erkek *India*'yı baldan daha tatlı olarak tanımlayamazdı.

"Yunanca bilmemesi neden umurumda olsun ki?" Dautry devam etti. "Ya da toplamaları nasıl çarpacağını? Bunu kendim de yapabilirim."

India kendini toparladı. "Son on yılda pek çok evde bulundum. Karılarının aptal olduğunu düşünen pek çok koca gördüm. Zamanla, kibirleri yüzünden, bir zamanlar sevdikleri tatlılıktan uzaklaşıyorlar."

"Onlar aptal," dedi Dautry kesin bir ifadeyle. "Bir eş de diğerleri gibi bir yatırımdır ve ben sahip olduklarıma özen gösteririm. Laetitia'nın üzerine titrerim ve açıkçası onunla asla seninle konuştuğum gibi konuşmam, çünkü seninle bir erkekle konuştuğum gibi konuştum."

India'nın vücudunda öfke dalgaları yükseldi. "Laetitia senin malın olmayacak," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "O senin karın olacak. Hayat arkadaşın olacak. Ve bilgin olsun, ben bir erkek *değilim*."

"Gerçekten mi? Sanırım siz kadın kılığına girmiş bir general olabilirsiniz."

Bu işe yaradı. Lala bal gibi tatlıydı ve o bir generaldi. India'nın aklından geçen sözcükler kibar sözcükler değildi. "Londra'daki ikametgâhınıza size yardımcı olabilecek bazı tüccar ve zanaatkârların isimlerini içeren bir not göndereceğim," dedi sıkıca.

Dautry başını salladı. "Seni istiyorum."

"Beni alamazsınız. Şimdi lütfen yoldan çekilerseniz, vaftiz annemin yanına gideceğim."

"Laetitia ve ailesinin rahat edebilmesi için bu evi yaşanabilir hale getireceğinize söz vermiştiniz."

"İstediğin her şeye sahip olamazsın."

"Korkuyorsun," dedi alay ederek.

"Korkmamı gerektirecek bir şey yok." Bir elini adamın göğsüne koydu ve itti. "Senden uzaklaşmanı istiyorum."

"Başarısızlıktan mı korkuyorsun? Üç hafta boyunca benim geçici karım olmaya tahammül edemiyor musun?"

India onun gri gözlerinin dumanlı bir hal almasından hoşlanmamıştı. alacakaranlıkta gökyüzü.

"Başarısız olmaktan mı ?" diye tekrarladı.

"Tabii ki değilim. Geri çekilin yoksa bağırarak yardım isteyeceğim. Arabacım çok iridir."

"Eğer bunu yaparsan, tehlikeye gireriz," dedi, sesi düşüyor. "Leydi Adelaide bizi refakatsiz bıraktığını unutmuşa benziyor. İkimizin sürekli zincirlenmiş olduğunu hayal edebiliyor musun?"

"Hayır, yapamam," dedi India. "Şimdi, son kez söylüyorum, lütfen odadan çıkmama izin verir misiniz?"

"İşten korkmuyor olabilirsin ama bir şeyden korkuyorsun," dedi, bir santim bile kıpırdamadan. Bunun yerine bir elini sol kulağının yanına koyarak kendini duvara yasladı ve yüzünü onunkine daha da yaklaştırdı.

India onun kokusunu alabiliyordu, sabun ve rüzgâr gibi vahşi, odunsu bir koku.

"Buradan *benden* korktuğunuz sonucunu çıkarıyorum," dedi.

"Senden korkmuyorum," dedi India, sesini eşit tutarak. "Ama Laetitia'nın kendisini bir erişte olarak gören ve sırf parasını ödediği için ona iyi davranmak isteyen bir adamla evlenmekten çok daha iyisini yapabileceğine inanıyorum!"

Bunun üzerine başını geriye attı ve kahkahalarla kükredi. "Sen bir romantiksin! Tüm o küstahlığın ve kabadayılığın altında romantiksin!"

India yumruğunu sıkı ve adamın omzuna olabildiğince sert vurdu. Adam darbe karşısında irkilmedi ama hâlâ gülerek bir adım geriye düştü. Gitmek için döndü, nefesinin altında mırıldandı.

Adam onun kolunu yakaladı. "Ne dedin India?"

Başını çevirdi ve ona ters ters baktı. "Bırak beni!" "Bana ne dediğini söyleyene kadar olmaz." Yine o gamze.

"Senin bir piç olduğunu söyledim," dedi ona, .

"Haklısın." Adam güldüğünde son derece çekici oluyordu. Gri gözleri sıcacıktı. Ve sıcak tehlikeli bir şeydi çünkü Hindistan'ın da sıcak hissetmesine neden oluyordu.

Bileğini adamın kurtardı.

"Starberry Court'u yenilemezsen," diye seslendi Eleanor kapıya yaklaştığında, "Eleanor'a bana piç dediğini ve kaçma nedenin olarak doğumumu kullandığını söyleyeceğim."

India dondu kaldı, sonra yavaşça arkasını döndü. "Kastettiğim bu değildi ve bunu sen de biliyorsun!" Villiers Dükü ve karısı gayrimeşru çocuklarını şiddetle korurlardı. Eleanor onu affedebilirdi ama Villiers affetmezdi. Ve onları seviyordu. de seviyordu.

"Ama sen öyle dedin. Seni köşeye sıkıştırdım India. Babamın bundan hoşlanmayacağını düşünüyorsan haklısın. Hoşuna gitmemekle kalmaz, bir saniye bile düşünmeden itibarını yerle bir eder."

"!"

"Evet, isterim. Laetitia'yı karım olarak istiyorum. Başka bir kadın arayarak zaman kaybetmek istemiyorum. Görünüşe göre annesi kızının bir kır sahibi olması konusunda çok kararlı, bu nedenle dışarıda bana bildirdiğiniz gibi Rose hakkındaki haberler sızmadan önce onu buraya davet etmeliyim. Ve sen de senin yardımına ihtiyacım olduğunu açıkça belirttin.

Zevk - kusursuz olduğunu mu söylemişsiniz? Bu işi her tüccar yapamaz."

"Bana şantaj yapıyorsun. Sen yozlaşmış birisin-"

Sözünü kesti. "Dahası, çeyiz evini de yenilemeniz gerekecek. Bu senin açıdan kötü bir fikir değildi. Rose parti boyunca malikânede kalabilir, böylece Rainsford'lar onun soyu hakkında seninle aynı sonuca varmazlar."

"Onunla karşılaştıklarında bundan hoşlanmayacaklar."

"Özel ruhsat fikrinizi değerlendireceğime inanıyorum. Damatları olduğumda Rose ile tanışabilirler."

India ne düşüneceğini bilemedi. ", " dedi ve teslim oldu.

Eleanor'un, Thorn'un doğumundan dolayı onunla ilişki kurmayacak kadar çekilmez olduğunu düşünmesinden nefret ederdi. "Sana yardım edeceğim."

"Sen de parti için kalacaksın," dedi, sesi derin ve Artık istediği her şeyi elde etmişti. "Sana deliler gibi aşık olacak bir arkadaşımı davet ettim. Bir kocaya ihtiyacın var ve o da müsait."

"Koca bulmak için senin yardımına ihtiyacım yok!"

"Bu adil olur," dedi, sesi dindar ve gözleri dans ediyordu.

India tırnaklarını avuçlarının içine o kadar sıkı geçirdi ki tırnakları derisini çukurlaştırdı. "Sınırsız bir bütçe istiyorum. Bu işi çabucak halletmek için Londra'nın yarısını işe almam gerekecek."

"Devam edin. Biz zengin piçler üç çeşitiz: zengin, çok zengin ve daha da zengin. Ben sonuncusuyum."

"Evin dekorasyonu ile ilgili özel bir isteğiniz var mı?"

Omuz silkti. "Kırmızı dışında her rengi severim. Babam lüksü takdir eder ve mümkünse bir misafir odası kral sarayı gibi görünmelidir. Şu çıplak heykellerden kurtulun, tabii eğer

satiri kendine saklamak için. Bir erkeğin kıcını bile görmeden bu kadar yaşlandığını düşünmek üzücü."

India, "Eğer bana bir daha böyle bir şey söylersen, o kapıdan çıkar ve bir daha asla geri dönmem," dedi.

Bir an sessizlik oldu ve sonra tekrar gülümsedi. Gözlerindeki bir damla hayranlığı fark etmek acı vericiydi. "Taşaklar," dedi, "sende var."

"Ben general değilim!" dedi ve sonra öfkenin verdiği pervasızlıkla yoluna devam etti. "Bir erkeğin kıcını görmediğimi nereden biliyorsun?"

"Eğer varsa, anlatılamayacak derinliklere sahipsiniz, Leydi Xenobia," dedi, eğlendiği her halinden belliydi.

"Leydi Adelaide ve ben sizi tam bir hafta sonra tekrar karşılayacağız," dedi onun kışkırtmalarına aldırmadan. "O zamana kadar yapılması gerekenleri tam olarak öğrenmiş olacağım."

"Tamam. Bir şey daha var," dedi. "Laetitia'nın odasında bir yatak istemiyorum; o benimle yatacak."

"Yatak yok mu?" India inanamayarak şöyle dedi. "Elbette senin yatağına bir yatak koyacağım.

Karının odası. Ya seninle yatmak istemezse?" "Birlikte uyuyacağız." Kollarını tekrar kavuşturdu.

"Karın-"

"Biliyorum. O benden çok daha iyisini hak ediyor." "*Ben*," diye tersledi India.

"Ne?"

" 'Ben' gramatik değildir; 'O benden çok daha iyisini hak ediyor' şeklinde olmalıdır. "

Bir kahkaha patlattı, bunun üzerine India onun yerine konuştu. "Mahremiyet bir hanımefendinin ayrıcalığıdır, isterse kocası onu bir eşya gibi görsün ve ona öyle davransın."

"Laetitia'nın benimle yatmak istemeyeceğini düşünüyor gibisin," dedi ipek gibi. "Sevgili Hindistan. O kadar kasvetli bir bakış açısına sahipsin ki

Evlilik; bir erkeğin elini kabul ettiğinizde en azından iyimsermiş gibi davranmalısınız."

Topuklarının üzerinde döndü ve odadan dışarı çıktı, ardından derin bir erkeksi kıkırdama duyuldu. "Dudaklarının kıpırdadığını gördüm," diye seslendi. "Leydi Adelaide'e asla küfretmediğini söylememiş miydin? Yoksa uşağı hakkında mı konuşuyordunuz?"

India'nın kafasında seçme kelimeler uçuştı.

"Leydi Xenobia'yla karım olarak üç hafta," dedi Dautry, ona yetişirken hâlâ gülüyordu. "Laetitia ile geçireceğim bir hayat için daha iyi bir başlangıç düşünemiyorum."

Dokuzuncu Bölüm

20 Haziran 1799

The Horn & Stage Inn

Ertesi sabah güneş doğduktan hemen sonra India, Adelaide'i yatağından kaldırdı ve Starberry Court'a geri götürdü.

"Neden erkenden burada olmak zorundayız?" Adelaide sordu, cümlesi bir esnemeyle kesildi. "Jupp'un heykellerini tekrar görmek için acelem yok."

"Yapacak çok işim var; vakit kaybedemem." India giriş holünü geçerken heyecanının arttığını hissediyordu.

Adelaide onun peşinden gitti. "Heykeller kesinlikle iğrenç görünüyor sabah ışığında, değil mi?"

Bir kuş -ya da bir kuş sürüsü- açıkça mermerlerin kafalarına ve anatomilerinin diğer parçalarına tünemişti; tüm heykeller cömertçe beyaza boyanmıştı. India bunu umursamadı. İlk işi odaların envanterini çıkarmaktı. Ondan sonra köyde ve civarda bulabildiği tüm oda hizmetçilerinin yardımıyla temizlik işine girişecekti.

Adelaide, eteklerini tozun üzerinde tutarak girişe doğru süzüldü. India'ya evden eve eşlik etmeyi severdi, çünkü bu ona tanıdıklarıyla uzun uzun görüşme fırsatı verirdi. India meydan okumayı severdi, ama Adelaide de arkadaşlığı severdi.

"Burada kendimi tehlikede bulma tehlikesiyle karşı karşıya değilim," dedi India. "Bugün öğlene kadar etrafım bahçıvanlardan hizmetçilere kadar işçilerle çevrili olacak."

Adelaide eldivenli parmağıyla heykellerden birini dürterek, "Bu yeterince doğru," dedi. "Sanırım bu bir kopya. Mermer değil, alçıdan yapılmış."

"Neden hana dönmüyorsunuz? Leydimin arabayla geri gönderebilir ve günü o güzel salonda dinlenerek, kitap okuyarak geçirebilirsiniz."

"Seni yalnız bırakamazdım!"

"Marie hemen burada olur, Adelaide. Dautry tüm hanı kiraladığı için senin varlığın hancı ve karısına yapacak bir şeyler verecektir."

"Şey ..."

"İsrar ediyorum," dedi India kararlılıkla ve Adelaide'i kapıdan çıkarıp arabaya kadar götürdü. "Bu akşam yemekte görüşürüz, canım. Hancı hafif bir öğle yemeği gönderirse çok minnettar olurum."

Adelaide gittikten sonra India içeri döndü ve evin büyük yankı hissi. İçinde bir heyecan dalgası kabardı. Harika bir evi sıfırdan döşemek ve personel istihdam etmek kariyerine mükemmel bir veda şarkısı olacaktı.

Starberry Court'a güzellik ve rahatlık dengesi ile bir saygınlık ve gelenek duygusu kazandıracaktı. İlginç bir şekilde, evde bırakılan mobilyalar Jupp'un korkunç şöhretine uymuyordu.

Yatak odalarından birinde talihsiz bir şam duvar kâğıdı vardı ama bu ahlaksızlıktan ziyade bir zevk meselesiydi. Jupp karyolasını cafcıflı kırmızı kadifeyle kaplattıysa da, kumaş çoktan çalınmıştı.

Bir kağıt parçası çıkardı. Kâğıtlardan biri evdeki her nesneyi açıklıyor, diğeri de duvarlar ve mobilyalar için fikirleri listeliyordu. Sonraki bir saat içinde mutfaklardaki her çekmeceyi açtı, klozetlere burun kıvırdı ve uşağın kilerini inceledi, ancak gümüş olması gereken yerde keçeyle kaplı boş raflar buldu.

Köyden üç kadın geldiğinde, onlara normal ücretlerinin yarısı kadar ödeme yapacağına söz verdi. Hizmetçisi Marie de ortaya çıktı ve yardım etmekten mutluluk duyduğunu söyledi. Hepsi mobilyaları aşağıya sürüklemeye ve hatta Adelaide'in seyislerinin yardımıyla bazılarını pencerelerden dışarı atmaya başladılar.

Sevgili Bay Dautry,

Evde bulunan kullanılabilir tüm mobilyaların bir listesini ekliyorum. En önemlisi, egzotik ahşap paneller üzerine inci kakmalı kuğuların bulunduğu olağanüstü güzel bir dolaptır. En önemli Fransız marangozlardan biri olan sanatçı Jean-Henri Reisener'in imzasını taşıyor.

Göreceğiniz gibi liste kısa, çünkü maalesef çoğu mobilya hasar gördü ya da çalındı. Önümüzdeki hafta içinde çok sayıda eşya satın alacağım ve faturaları doğrudan size göndereceğim. Ayrıca duvar boyama ve kaplamaları için de sözleşme yapacağım.

Saygılarımla,

Leydi Xenobia India St. Clair

Sevgili Leydi Xenobia,

Dengesiz bir döşeme tahtasına çarpıp boynunuzu kırmadığınızı bilmek güzel. Kuğular ve daha fazla kuğu. Leda'ya ne yaptın? Kuğuları pek sevdiğimi söyleyemem. Erkeklerinin bir çocuğun kol kemiğini kıracak kadar sert ısırdığını biliyor muydun?

Diken

Sevgili Bay Dautry,

Bu notu sizinkini teslim eden damat tarafından geri gönderiyorum. Şans eseri mahzenlerin sağlam olduğunu keşfettik. Yirmi yıl önce bırakılan Porto şarabı da dahil olmak üzere oldukça iyi bir şarap koleksiyonunuz var. Bir uşak bulduğumuzda, koleksiyonunuzdaki boşlukları doldurması gerekecek, ancak elbette yeni şişelerdeki tortu, ev partiniz sırasında yerleşmemiş olacaktır.

Bahçelerinizi çevreleyen nehirde kuğu olmadığını bilmekten de memnun olacaksınız. Leda'yı tavan arasına koydum; o büyüklükte bir göğüs, dikkatsiz bir oda hizmetçisini korkutabilir.

Saygılarımla,

Leydi Xenobia India St. Clair

Sevgili Leydi Xenobia,

Leda'nın en güzel yanının göğüsleri olduğunu söylerken evdeki tüm erkekler konuşuyorum.

Diken

India, günü Londra'ya gidip gelerek geçiren damada "Yanıt yok," dedi. Her ne olursa olsun

Böyle utanç verici bir mektubu ateşe atmak.
Onun yerine katladı ve cebine koydu.

Onuncu Bölüm

22 Haziran 1799

76 Portman Meydanı, Londra

Lord ve Leydi Rainsford ile kızları

Laetitia'nın evi

Ailesi ve arkadaşları tarafından Lala olarak bilinen Bayan Laetitia Rainsford, saf ve katıksız bir panik dalgasının pençesindeydi. Bay Dautry yakında çaya gelecekti. Annesi o sabah üç kez spazm geçirmişti ve Lala sanki ilk spazmının eşiğindeymiş gibi hissediyordu.

O geliyordu. Bay Dautry. Villiers Dükü'nün oğlu. Onun. talip. Onları ilk kez ziyaret etmesine rağmen niyetini açıkça belli etmişti. Onunla bir ay önce Kensington Gardens' tanışmış, o zaman Dautry açıkça kur yapmak istediğini söylemiş ve bunu babasıyla bir randevuyla takip etmişti.

Onun netliğini ve kararlılığını gerçekten takdir ediyordu, çünkü insanlar zekice konuşmaya başladığında kafası hep karışıyordu. Toplum sohbeti.

Toplumdan nefret ederdi.

"Lala!" Döndüğünde annesinin kapısında durduğunu, elinde bir mendil tuttuğunu ve tam bir fedakârlık timsali gibi göründüğünü gördü. "Bunu mu giymek istiyorsun?"

"Evet, bu elbiseyi giyiyorum," diye cevap verdi Lala, annesi titrediklerini görmesin diye ellerini arkada sıkıca kavuşturarak. "Korkarım şimdi değiştirecek zamanımız yok anne. Bay Dautry her an burada olabilir."

Leydi Rainsford Lala'nın kalçalarına bakarak, "Sanırım yapabileceğinin en iyisi bu," dedi. "Çay davetimizi kabul ettiğine göre, şeklinizi fazla olmalı."

"Biçimimi beğenmediği izlenimine kapıldım," dedi Lala sesini bularak. Teyzesi ona sezonun en güzel sosyete kızı seçildiğini söylemişti ama annesi bu konuda tek kelime etmemişti; Lala'nın kalçalarının aşırı cömert şekline kafayı takmıştı. "Vücudum korkunç değil anne." *Bu* da nereden çıkmıştı? Annesine hiç karşı çıkmamıştı.

Şaşırtıcı bir şekilde Leydi Rainsford öfkeli bir karşılık vermedi. Onun yerine odaya girip oturdu ve şöyle dedi: "Adam piçin teki. Dilenciler seçici olamaz."

Lala yutkundu ve "Anne, Bay Dautry dilenci değil; son derece zengin," dedi.

"Kızım! Bir hanımefendi paradan *asla* böyle doğrudan ve kaba bir bahsetmez." Annesi melodramatik bir tavırla elini alnına götürdü, tıpkı bir tiyatro oyunundaki kötü bir aktör gibi.

Lala'ya göre, annesi gibi hanımların para harcamaktan büyük zevk aldığı düşünülürse, bu konu yasaklanamazdı.

"Julia bir arkadaşından, evlenmeyi planladığı için yakın zamanda bir kır evi satın aldığını duymuş."

Annesi doğruldu. "Hangi ?" "Starberry Court."

Leydi Rainsford tekrar kanepeye uzandı, alını aynada görse çarpıntı geçirecek şekilde kırışmıştı. "Burası Jupp Kontu'nun mülkü, tabii ki soyu tükenmeden önce. Dautry muhtemelen bir şarkı karşılığında satın almıştır."

"Yirmi bin pound," dedi Lala, hayatının ilk büyük yalanını söyleyerek. Hayal edebileceği en büyük meblağı uydurmuştu.

"Sanırım parası kanını dengeliyor," dedi annesi, Lala etkilenmiş olması gerektiğini bilmesine rağmen meblağa hiçbir tepki göstermedi. "Lütfen oturun. Etrafta öylece dolanarak dikkatimi dağıtıyorsun. Unutmamalısın ki canım, popon açık havada görünmektense saklı kalsın daha iyi."

"Paradan söz etmekten hoşlanmadığını anlıyorum anne, ama babamın parasızlık yüzünden çok zorlandığını ve bir sezon daha para ödememeyi tercih edeceğini de biliyorum."

"Ah, babanız," dedi Leydi Rainsford, başının sulanmamış bir lale gibi sarkmasına izin vererek. "Bu adam ne zaman şu ya da bu konuda telaşlanmadı ki? Sağlığımın kötü olmasının nedeni onun sürekli ağıt yakması."

"Bay Dautry çeyizim olmamasına aldırılmaz," dedi Lala açık açık. "Ve eğer evlenirsek babama yüklü bir miktar verecektir."

"İnanın bana, Lord Rainsford bir eşeğin arka bacağıyla bile konuşabilir.

Bu konuda," diye bağırdı annesi. "İkiniz de kızımı bir by-blow'la evlendirmenin ne büyük bir rezalet olacağını anlamışa benzemiyorsunuz."

"Bay Dautry ile evlenmek hiç evlenmemekten iyidir." Lala bütün sezon talipler tarafından kuşatılmıştı ama babası hepsini reddetmişti. Nedenini biliyordu: Babası onun güzelliğinin daha değerli olduğuna karar vermişti.

büyük bir anlaşma. Kısacası, kimse borçlarını ödeyecek kadar yüksek teklif vermemişti.

"Keşke daha az yeseydin, sezonun tamamen farklı bir şekilde sonuçlanabilirdi!" dedi annesi, sesi biraz tizleşmişti. "Altı yemek boyunca Pindar Dükü'nün varisi Lord Brody'nin yanında oturdun. Bir düşes olabilirdin!"

Lala'ya göre Lord Brody'yle yaşadığı başarısızlığın fiziğiyle hiçbir ilgisi yoktu. Aptal olduğu içindi. Tenis topu gibi zıplayan konuşmaları, ileri geri uçuşan zekice ifadeleri takip edemiyordu. Majesteleri ilk yemeğin sonunda sıkılmış görünüyordu.

Annesini etkileyebilecek tek noktaya geri dönerek, "Babam bir sezonu daha kaldıramaz," dedi. "Bu yüzden Bay Dautry ile evlenmezsem, evlenmeyebilirim."

"Şehit rolü oynamaya gerek yok," dedi annesi, mendilini parçalamakla tehdit eder bir tavırla tutarak. "Sanki gerçekten bir sinir spazmı daha geçirmemi istiyorsunuz. Eminim hepimiz evlenmeni isteriz, evlenmek için bile olsa-"

Uşak kapıyı açtı ve "Bay Dautry" diye seslendi.

Lala annesinin sesinin girişte, hatta kapıdan bile duyulduğunu gayet iyi . Ne zaman salonda o sert sesi duysa, parmak uçlarında merdivenleri çıkıyordu.

Ama Bay Dautry odaya bir aslanın inine girdiği gibi rahatça girdi, diye düşündü Lala, ani ve alışılmadık bir benzetmeyle. Aslanların gözlerinin alaca ve aç olması dışında, Bay Dautry'nin gözleri rüzgârlı, yağmurlu bir günde gökyüzünün rengindeydi: soğuk, duygusallıktan zerre kadar nasibini almamış. Buruşuk siyah saçları modaya göre biraz daha uzundu, ama bildiği kadarıyla *tonla* hiçbir ilgisi yoktu, o zaman neden modayı takip etsin ki? Ve yine de

Ceketinin ve pantolonunun bir usta tarafından dikilmiş olduğunu rahatlayarak fark etti. Annesi ikinci sınıf bir terziyi asla affetmezdi.

"Sizi tekrar görmek büyük bir zevk Bay Dautry," dedi Lala, sandalyesinden kalkarak poposunun ortaya çıkmasını göze alarak. "Anne, Bay Dautry'yi size takdim edebilir miyim?"

Dautry eğilirken, Lala annesinin ona ikinci bir deri gibi yapışan erkekliğe verdiğini fark etti. Mendili artık sıkılı değildi ama kırılğanlık hissi uyandıracak şekilde hafifçe sallanmaya başlamıştı.

Bay Dautry Lala'nın koca olarak seçeceği bir adam değildi; sert gözleri ve etrafındaki havanın hafifçe titreşiyor gibi görünmesiyle fazla kaba ve erkeksi biriydi. Ama bunun konuyla ilgisi yoktu.

Annesinin dediği gibi, dilenciler seçici olamaz.

Çay tepsisi için koparılan yaygara boyunca Lala kendi kendine ağzını açmadan taş gibi oturmayacağını söyledi. Esprili davranacaktı. Söyleyeceği bazı zekice şeyleri prova etmiş ve hizmetçisinden *Sabah Postası*'nı yüksek sesle okumasını istemişti. Eğer konuşma uzarsa, kibarca, "Kraliyet Donanması'ndaki o korkunç isyanların çabucak bastırılmış olması ne kadar harika, değil mi?" demeyi planlıyordu.

Neyse ki hemen ağzından kaçırmak zorunda kalmadı, çünkü annesi Dautry'nin üvey annesi olan "sevgili düşes" hakkında sorular soruyordu, oysa Lala annesinin Villiers Düşesi'yle en iyi ihtimalle başını sallayarak tanıştığını gayet iyi biliyordu.

Dautry belli ki annesinin böyle yüce çevrelerde dolaşmadığının farkındaydı. Aynı zamanda, onun tanıdık olduğunu iddia etmesini de umursamıyor gibiydi. Lala'nın sinirlerine rağmen ağzının kenarlarında bir gülümseme belirdi. Dautry de ona -sadece gözleriyle, ama o bunu gördü.

"Düşes Bayan Worsley ile çok iyi arkadaş, değil mi?" diyordu annesi. "Bayan Worsley yemek masasında çok canlıdır. Sohbeti hep o yönlendirir."

Dautry cevap vermedi, Lala da vermedi. Annesiyle konuşurken cevap vermenin zorunlu olmadığını uzun zaman önce öğrenmişti.

"Ben onun gibi nasıl konuşacağımı bilemezdim, devlet işlerinden ve yüksek kültür konularından bahsedip dururdum. Bu konuda rafine olmayan bir şeyler var, sizce de öyle değil mi Bay Dautry?"

"Bayan Worsley'i ilginç bir konuşmacı olarak buluyorum."

"Erkekler yapar, değil mi?" Leydi Rainsford haykırdı. "Yani, her erkekle sanki ona tapıyormuş gibi konuşmak gibi bir numarası var."

"Ve her kadın sanki ondan nefret ediyormuş gibi," dedi Bay Dautry. "Sanırım ben bu ayırımın şanslı tarafındayım. Ama buraya gizli bir amaçla geldim, Leydi Rainsford. Kızınız bana mükemmel zevkinizden bahsetti."

Lala daha önce hiç böyle bir şey söylememiştir ama bir ustanın elinden çıktığını anlamış ve sanki gerçekten de öyle söylemiş gibi gülümsemiştir.

"Yakın zamanda Starberry Court adında bir malikane satın aldım."

Lala'nın annesi, "Öyle duyduk," dedi ve affedilmez bir kabalıkla, "yirmi bin sterlin kadar," diye ekledi. Bu annesinin tipik özelliğiydi: Lala'yı paradan söz ettiği için azarlıyor, ama kendi sosyal konumunu o kadar güvende görüyordu ki, istediği her şeyi söyleyebilirdi.

Bay Dautry'nin mali durumunu tartışmaktan hoşlanmadığı açıktı. Ama ne zaman

Lala gözlerinde bir yalvarışla ona baktı, annesinin hak ettiği azarı söylemedi. Onun yerine, "O söylenti doğru değil. Meblağ bunun iki katına yakındı; araziler oldukça geniş."

Yüzündeki ifade Leydi Rainsford'a ne kadar küstahça hatırlatmışa benziyordu; mendili yüzünde çırpınmaya başladı.

"Her ," diye devam etti Bay Dautry, "malikâne için önerebileceğiniz restorasyonlar konusunda tavsiyelerinizi almaktan büyük memnuniyet duyarım, Leydi Rainsford. Tam da bu amaçla küçük bir ev partisi düzenlemeyi düşünüyorum."

Lala'nın annesi, "Biz bu ailede korkunç derecede aylağız," diye cevap verdi, hâlâ mendiliyle cee cee oynuyordu. "Öyle bile olsa, sosyal faaliyetlerimiz bizi sürekli oraya buraya koşturuyor. Partinizi ne zaman düzenleyeceksiniz Bay Dautry?"

"Üç hafta içinde, eğer sizin için uygunsa."

"Nişan takvimime bakacağım." Sanki bir serseriye bir şilin bahşediyormuş gibi bakıyordu.

Lala onun gözlerini zorlanmadan okuyabiliyordu. Annesinin korkunç biri olduğunu düşünüyordu. Talibinin Leydi Rainsford'la tahammül edebileceği kadar samimi zaman geçirdiğini tahmin ederek ayağa kalktı. "Bay Dautry, sizi görmek ne büyük bir zevk."

Dautry bir yarış atı hızıyla ayağa fırladı.

Lala'nın annesi ona, "Ayağa kalkamadığım için beni affetmelisin," dedi. "Sağlığım beni sevenler için sürekli bir endişe kaynağı ve onları daha az endişelendirmek için enerjimi korumak için elimden geleni yapıyorum."

Dautry gittikten sonra Lala tüm bu süre boyunca "merhaba" ve "hoşça kal" dışında tek bir kelime bile etmediğini fark etti. Yüreği ağzına geldi. Zeki ve komik olmak buraya kadarmış.

Yine yapmıştı.

"Sen tam bir bezelye kazısın," dedi annesi, bu düşünceyi onaylayarak. "Bir erkeğin kendisini eğlendirmek için çaba sarf etmeyen bir kadınla bir ömür geçirmesi nasıl beklenebilir? İşte bu

Bir eşin yapabileceği en az şey, biliyorsun. Bizi beslerler, giydirebilirler, bize bakarlar ve karşılığında biz de onları eğlendiririz."

"Evet, anne," dedi Lala.

"Güzelliğimiz ve sohbetimizle onları büyülüyor, günün sıkıntılarını yatıştırıyoruz."

Lala babasının da bu dinlemek için orada olmasını diledi. Belki de Haftalardır güldüğü ilk şeydi. "Evet, anne," dedi.

Sevgili Bay Dautry,

Salon duvarları için ipek aldım. Maliyeti yaklaşık 300 sterlin, ancak faturayı doğrudan size gönderecekler.

Leydi Xenobia India St. Clair

Sevgili Leydi Xenobia,

İpek için 350 sterlinlik bir fatura geldi. Ayrıca Marconi adında bir İtalyan ressamdan da kırlangıç resmi için 150 sterlin talep eden bir fatura aldım. Bu kırlangıçlar nerede? Sıvı altından yapılmış olmalı, bu yüzden onları fark ettiğimden emin olmak istiyorum.

Diken

Sevgili Bay Dautry,

Kırlangıçlar yemek odasının duvarlarında olacak. Maliyetler konusunda endişeli görüldüğünüz için heykellerinize değer biçtim. Bronzun gerçekten de Benvenuto Cellini tarafından yontulduğunu ve çok değerli olabileceğini bilmek sizi mutlu edecektir. Arzu ederseniz parçanın satışını ayarlayabilirim.

Leydi Xenobia India St. Clair

Sevgili Leydi Xenobia,

Papaza teklif et. Eğer garip bir nedenden dolayı istemezse, düğün hediyesi olarak sana verebilirim.

Diken

Sevgili Bay Dautry,

Papaz çok gücenir ve ben böyle bir şey yapmayacağım. Böyle bir düğün hediyesi de istemiyorum.

Leydi Xenobia

Sevgili Leydi Xenobia,

Sanırım size Leydi X diyeceğim. Çok egzotik bir tınısı var; sanki zengin bir genelevin hanımefendisine yazıyormuşum gibi hissediyorum. (Merak ediyorsanız, bunu daha önce hiç yapmadım.)

Diken

Sevgili Bay Dautry,

Bana tüm Mısır'ı fetheden bir kraliçenin adı verildi, bir genelev sahibinin değil. Tarih derslerinize dikkat etseydiniz, muhtemelen bunu bilirdiniz.

Leydi Xenobia

Sevgili Leydi X,

Lütfen önümüzdeki üç hafta boyunca benim geçici eşim olduğunuzu, başka bir deyişle emrime amade olduğunuzu unutmayın. Harcadığım tüm paranın manevi bir amacı olduğunu görmeye başladım.

Mısır Kraliçesi'ni evcilleştirmek. İlk emrim bana Thorn diye hitap etmen.

Diken

Sevgili Bay Dautry,

Hepimiz battaniyenin yanlış tarafında doğduğunuzu biliyoruz, ancak kendinize bir çalının adını vermenize gerek yoktu. Mantıksızca mütevazı görünüyor.

Leydi Xenobia

Sevgili Leydi X,

Cevabımı hayal etmeniz gerekecek. Bunu yazılı olarak ifade edemem.

Bana verilen isim Tobias, kendine yakışmayan bir isim. On iki yaşımıdayken bu isim bana bildirilmişti, ki bu noktada zaten uygunsuzdu.

Diken

Sevgili Bay Dautry,

Tobias'ı severim. Entelektüel bir var. Bu isimde bir adam eski Yunan şiirlerini ezbere okuyabilmeli.

Leydi Xenobia

Davamı geri çekiyorum.

Diken

On Birinci Bölüm

27 Haziran 1799

Akşam

Starberry Court

India hayatında hiç bu kadar yorulmamıştı. Evin içi boşaltılmış, temizlenmiş ve iç duvarlar yeniden sıvanmıştı; en zor fiziksel iş, normal ücretlerinin üç katını alan ekipler tarafından rekor sürede tamamlanmıştı.

Geriye Starberry Malikânesi'ni incelikli ve saygın bir görünüme sahip lüks bir konut haline getirme işi kalmıştı. Bu iş yarın, tüccarlar mobilyaları getirmeye başladığında başlayacaktı. Ama şu anda sadece banyo yapmayı ve Horn & Stag'deki yatağını düşünebiliyordu.

Arabacısını çağırmak için dışarı çıkıyordu ki, bir arabanın sesi başını kaldırmasına neden oldu. Belki de tüccarlardan biri kalabalığı yarmaya karar vermişti.

Ama sonra Dautry'nin parlak siyah arabasını tanıdı ve onun bir teftiş ziyaretinden bahsettiğini hayal meyal hatırladı. Adamın arabadan atlayışını izlerken, onun satir heykeline oldukça benzediğine karar verdi. Belki de yorgunluktan sersemlemişti ama omuzları aynı derecede geniş görünüyordu.

Satirin saçları daha kıvrıkcıktı; Dautry'ninki ise kulaklarının etrafına dökülüyordu. Muhtemelen ayakları da yoktu ama kimse bilemezdi. Olabilirdi de. Gözlerinde de en az onun kadar yaramaz bir şey vardı. Şeytani, gerçekten.

Kendini düzeltti: Adelaide satirin bir şeytan olmadığını, toynaklarını ve kuyruğunu boş verdiğini açıklamıştı. Aklının bir köşesinde, mantıklı konuşmadığının farkındaydı.

Dautry selamlamak için, "Berbat görünüyorsun," dedi.

Ona gülümsedi. "Teşekkür ederim. Bunu belirtmeniz ne büyük incelik."

"Bana etrafı , sonra da akşam yemeği için hana gidelim, çünkü düşmek üzeresin. Dün gece uyudun mu?"

"Elbette," dedi, yapıp yapmadığını hatırlamaya çalışarak. Yeni listeler yapıyordu ve şafak söktüğünde şaşırılmıştı. Gün, son duvarların yeniden sıvanması, mutfakın yeni arduvaz zemininin döşenmesi, tuvaletlerin temizlenmesi gibi hummalı bir çalışmayla geçmişti. Yeni mobilyalar getirilmeden önce tüm bunların tamamlanması gerekiyordu.

Dautry odaları o kadar hızlı gezdi ki India ona zorlandı. "İyi görünüyor," diye açıkladı mutfaktaki tüm sıvaları ve yeni zemini gördüğünde. "Birkaç sandalye ve masaya ihtiyacımız var."

India, yarın mobilya, kilim ve daha küçük eşyalarla dolu arabalarla gelecek olan tüccarlardan bahsetti. "I

Getirdikleriyle hizmetçilerin odalarını ve yatak odalarını döşeyebilmeyi umuyoruz."

Başıyla onayladı. "Akşam yemeği," dedi koluna girerek.

Bir kadına göre uzun boyluydu ama adam daha uzundu. Ve çok sağlandı.

"Gerçekten yatmalıyım," dedi, içgüdüsel olarak işvereniyle ne kadar az zaman geçirirse o kadar iyi olacağını hissediyordu.

Onda rahatsız edici bir şeyler vardı ve mektuplaşmalarından sonra bu his daha da yoğunlaşmıştı. Aralarındaki gergin farkındalık tenini karıncalandırıyordu.

"Akşam yemeği, ardından da yatak," dedi.

Evden çıktılar ama kadın arabanın yanında aniden durdu. "; arabacım nerede olduğumu bilemez."

"Hangi cehennemde o?"

"Ahırda tabii ki."

Dautry, koşar adım uzaklaşan seyisine başını salladı. "Bu evde yalnız mısın? Hizmetçin nerede? Arabacınız *da ahırda* mı?"

"Ben insanları bütün gece çalıştırmam," dedi kızgınlıkla. Sonra ilk geceyi hatırladı ve ekledi, "En azından onlara büyük bir para ödmeden olmaz."

"Evde yalnız olmamalısın," dedi Dautry. Hiçbir uyarıda bulunmadan kolunu kızın dizlerinin arkasına geçirdi ve onu kaldırdı.

India itiraz etmeye başladı ama adam tek bir hareketle onu arabanın koltuğuna fırlattı. İçeri atladı, kapıyı kapattı ve tavana vurdu.

Gözleri utanç verici bir şekilde birbirine dolanmaya devam edince India pencereden dışarı bakmayı denedi. İnekler de en az onun kadar uykulu görünüyordu.

Dautry, "Sizi her zaman koruyacak uşaklarınız olmalı," dedi. "Yarın Londra'dan birkaç adamımı göndereceğim."

"Gerek yok," dedi başının döndüğünü hissederek. "Hizmetçim bütün gün benimle birlikte ve hizmetçilerin odaları döşendikten sonra uygun personel tutabileceğim. Nüfus idaresi yarın öğleden sonra adayları gönderecek."

Hana varır varmaz yatağına gidebilirdi. Bu arada, saf irade gücüyle omurgasını dik tuttu.

Dautry yumuşak bir hareket bulanıklığı içinde onun yanına oturdu. Kendini köşeye yasladı, onu göğsüne doğru çekti ve "Uyu" diye emretti.

Hemen tekrar oturmaya çalıştı. "Bu çok uygunsuz! Ayrıca ben uyumam."

"Edep yahu," dedi sabırsız bir sesle. "Ben sizinle evlenmek istemiyorum Leydi X, siz de benimle evlenmek istemiyorsunuz, kim bilecek ya da umursayacak ki?"

"Ben hiç ," diye tekrarladı India.

"O halde uyuma." Ama onu kendisine doğru tutan kolunu gevşetmedi.

Çırpınmaya devam etmek haysiyetsizlik olurdu. Vücudundaki her kemik ve kas dik oturmadiğı için minnettardı.

Dautry rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. "Sizi son gördüğümünden beri Rose ile birbirimizi tanımaya başladık. Yunancasına bir de Fransızca fiillerin geniş zaman kipinde çalışmasını ekledi. Dün gece kütüphanemin etrafında bir tur attı ve o tuhaf bunları okudu: '*Nous venions, vous veniez*'. "

India onun kalbinin çok uzaklarda, evin başka bir bölümünde piyanoda çalınan bir melodi gibi oldukça yavaş attığını duyabiliyordu. Araba altlarında hafifçe sallanıyordu. "Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok," diye itiraf etti.

"Hayır Fransız olur anlamak onu Ya da. O var bir

Korkunç bir aksanı var; yaşlı bir dul kadın gibi konuşuyor.

Dil. Ona bir öğretmen tutacağıma söz verdim ama bunun bir fark yaratmayacağını şimdiden söyleyebilirim. Henüz sevdiğim bir mürebbiye bulamadım ve o da bana kızgın."

India uykuya dalarken bunu düşünüyordu.

Uyandığında hâlâ yatıyordu ama artık arabada değil, pencereleri akşam esintisine açık bir odadaydı. Dautry'nin kalp atışlarının uzaklardan gelen ritmi hâlâ kulağının altındaydı. Ve sırtında, sadece orada duran sıcak elinin hafif bir baskısı vardı.

Kalbi bir an için yalnızlıkla çarptı, çünkü daha önce uyurken kimsenin ona elini uzattığını hatırlamıyordu.

Doğrulup ona baktı ve "Merhaba" dedi. Horn & Stag'de bir odadaymış gibi görünüyordardı ve saçlarına bir şey olmuştu; omuzlarına dökülüyordu.

"Saçını beğendim," dedi.

India uykudan boğuklaşmış bir sesle, "Bu annemin," dedi. "Çok fazla var."

"Bir gün onunla bir yastık doldurabilirsin."

Bu saçmalığa yanıt vermemeyi tercih etti. "Ne okuyorsun?"

"Leonardo'nun icatları hakkında bir kitap."

India Leonardo'nun kim olduğu hakkında hiçbir fikre sahip değildi ama soracak durumda da değildi. Dautry'nin saçlarını yeniden düzenlemesini izlerken gözlerindeki ifade, ona ne düşündüğünü sormak ve aynı anda odasına kaçmak istemesine neden oldu. Saçma.

Derin bir nefes aldı ve tüm saçlarını kendi etrafında döndürdü.

Saç tokalarının çoğu gizemli bir şekilde kaybolmuş gibiydi.

"Onları arabada çıkardım," dedi Dautry, onun başını boş yere okşamasını izleyerek.

"Bunu neden yaptın?"

"Sıkılmıştım." Yeleğinin cebinden bir iğne çıkardı ve ona verdi. "Biliyor musun, sanırım daha iyi bir saç tokası yapabilirim, ortadan bükülen bir tane."

India bunun tasarımı nasıl geliştireceğini anlamamıştı ama bunu söylemek de kabalık , özellikle de onu içeri taşıdıktan sonra. "Böyle bir hanımefendiye yakışmayacak şekilde uyuyakaldığım için özür dilerim Bay Dautry."

"Thorn."

"Pardon?"

"Bana Thorn diye hitap edeceksin, unuttun mu? Bu yönde bir emir vermiştim zaten. "Leydi X "ten bıktım. Vaftiz annen gibi sana India diyeceğim. "Leydi X", egzotik cinsel hizmet repertuarı olan bir kadına benziyor. Sen yapmadın, değil mi?"

Ona bir bakış attı. "İzin verirsiniz, odama çekileceğim. Elbette ilerlemem hakkında sizi bilgilendirmeye devam edeceğim."

"İlerleme hakkında pek bir şey söylemediniz," diye gözlemledi. "Onun yerine,

Bana o kadar büyük faturalar gönderdin ki, East End'in yarısını duvar kağıdı yapabilirdim." Uzandı ve zili çekti.

Hancı hemen kapıyı açtı. Thorn ona, "Akşam yemeği için hazırız," dedi. Adam eğildi ve tekrar geri çekildi.

"Yapamadım," dedi India, tam saçları çözülüp aşağı dökülürken. tekrar geri. Yine de midesinin sanki omurgasına baskı yapıyormuş gibi hissettiği doğrudu.

"Bir kadının bir erkekle yemek yememesi gerektiği için yemek yiyemeyeceğin gibi aptalca bir şey söyleyeceksen ya da buna benzer bir şey söyleyeceksen, söyleme. Açlıktan ölüyorum. Aç ve yorgunsun. Üstelik şu anda bir hanımefendi değilsin, benim yanımda çalışıyorsun ve uşağımla da yemek yiyebilirim."

Yorgun olmaktan çok aç mı, yoksa aç olmaktan çok yorgun mu olduğuna karar veremeden, hancı elinde büyük, üstü kapalı bir servis tabağıyla içeri daldı, ardından iki hizmetçi porselen ve çatal bıçak takımlarıyla geldi.

Masayı hazırladıktan sonra India bu konuyu daha fazla düşünmedi. O ve Thorn masaya oturdular ve istiridye yahnisinin ardından , Fransız fasulyesi, bezelye ve çok güzel bir peynirli turta yediler. Günlerdir yemediği kadar çok yemişti. İki kadeh şarap içti, sonra Thorn'un her şeyden daha fazla yemesini izlerken üçüncü kadehi daha yavaş yudumladı.

"Etkileyici bir iştahın var," dedi biraz da dehşete kapılarak.

"Sen de öyle," dedi bir bezelye porsiyonu daha hazırlarken. "Keçi gibi kemirmeyen kadınları severim."

"Lala'nın çok çekici bir vücudu var," diye önerdi.

Yukarı baktı ve sırttı. Çok güzel beyaz dişleri vardı. "Biliyorum."

Kendini baykuş gibi hissetmeye başlamıştı ve uykulu bir şekilde memnundu, bu yüzden dirseklerini masaya koydu. Bir mürebbiyesi olmasa bile, bunun son derece uygunsuz olduğunu biliyordu. Aslında bundan da kötüsü, belki de suçtu.

Thorn'un umurunda olmaz.

"Bence birlikte oldukça mutlu olacaksınız." Onun için biraz daha şarap doldurdu, düşündü ve kendisi için de doldurdu. "Bana Doğu Londra'da büyümekten bahseder misin?" diye sordu bir eliyle başını destekleyerek.

"Eğlenceli değildi," dedi. Sesinin seviyesi düştü.

"*Eğlenceli* olduğunu sanmıyordum. Korkunç olduğunu hayal etmiştim. Ama bilmiyorum, bu yüzden sordum."

Meraklı gözleri vardı, lamba ışığında neredeyse yeşil görünen bir gri. Siyah kirpiklerinin kalın bir saçağı vardı. "Neden bilmek istiyorsun?"

"Neden olmasın?" bir yudum aldı ve midesinin ısındığını hissetti. Bu kadar yakışıklı olması onun suçuydu. Bu düşünceyi bir kenara itti. "Birçok şeyi merak ediyorum. Neredeyse her an, bilmediğim başka bir şeyin farkına varıyorum. Örneğin, Leonardo'nun kim olduğunu bilmiyorum, Rose'un Fransızca fiillerini anladığımdan daha fazla."

"Leonardo hakkında bilgi sahibi olmanız için özel bir neden yok," dedi Thorn. "O bir sanatçıydı ama bu benim umurumda değil. Ben onun icatlarıyla ilgileniyorum."

Üç parça yemiş olmasına rağmen sanki bir parça daha alacakmış gibi peynirli turtadan geriye kalanlara bakıyordu. India uzandı ve onu aldı. "Yeterince yedin. Şişmanlayacaksın."

"Şişmanlamayacağım." Homurdandı.

"Muhtemelen yediğin onca yemek yüzünden göbek yapmışsındır," dedi keyifle.

Gözleri kısıldı ve hiç konuşmadan ayağa kalktı, gömleğini çekti. pantolonundan çıkarıp karnını açtı.

India ağzının açık kalmasını güçlükle engelledi. Adam sanki . . . bir şey gibi. Daha önce gördüğü hiçbir erkeğe benzemiyordu. Çok erkek gördüğünden değil. Ama onların da tıpkı kendisi gibi orta kısımlarının yumuşak olduğunu biliyordu. Thorn öyle değildi. Gövdesi gergin derisinin altında kaslarla dalgalanıyordu. Beyaz yerine güneşte kahverengileşmişti ve küçük bir kıl çizgisi beline doğru uzanıyordu.

"Sanırım ne demek istediğimi anlatabilmişimdir," dedi ve tekrar oturdu. "Şimdi bir dilim kremalı çilekli tart alacağım." Tartı kesti ve yarısını kendisi için aldı. Bir çeyrek daha kesip kızın önüne koydu. Sonra her iki tabağın üzerine de koyu krema döktü.

India asla tatlı yemezdi, çünkü bu konuda doğru miktarda. Ayrıca, Adelaide onun

Tatlı doğrudan göğüslere giderdi ve India olduğundan daha fazla göğüslü olmaktan çekiniyordu. Kimden bahsetmişken - kimden bahsetmişken? - vaftiz annesi akşam yemeği için neden dönmediğini merak ederek uyumuş olmalıydı.

"Ye," diye emretti.

Kadın yedi. Adam biraz daha şarap doldurdu ve kadın onu içti.

Kirpiklerinin altından ona bakarak, "Karnımı görünce şaşırmış göründün," dedi. Sesinde, kızın kafasını karıştıran günahkâr bir şey vardı.

"Satirin beline yandan, çok dikkatli bakarsanız, gövdesi neredeyse sizinki kadar dalgalı," dedi India.

Thorn bir kahkaha patlattı.

"Çoğu beyefendinin midesi oldukça farklıdır. Örneğin Lord Dibbleshire'inki," diye sır verdi.

"Bu da kim?" Tartını bitirmişti ama öne doğru eğildi ve tabaktan bir çatal çaldı, her ne kadar halka açık bir tabak olsa da çatalının asla dokunmaması gerekiyordu.

"Bana evlenme teklif eden en son kişi o," dedi India, kelimelerinin biraz bulanık çıktığını duyunca biraz şaşırarak. Şarap kadehini itti.

"Kaç tane teklif aldınız?"

"On. Belki de sadece dokuz. Sanırım Sör Henry Damper aslında bana evlenme teklif etmek istememişti. Başka bir şey demek istemişti ama Adelaide ortaya çıkınca söylediği şeyi hemen değiştirmek zorunda kaldı."

Thorn'un kaşları birbirine yaklaştı. "Kaç kişi sizden 'başka bir şey' istedi?"

"Oh, birkaç tane," dedi India. "Ama çoğunlukla bana evlenme teklif ediyorlar çünkü benimle evlenmek, benimle evlenmekten çok daha ucuza geliyor."

Beni işe al. Çok pahalıyım dır." İlk önce o yaptığı için yemekten bir ısırik almaya karar verdi.

"Lanet olsun."

"Bana sokaklarda yaşamanın nasıl bir şey olduğunu anlatır mısın?" diye sordu.

"Ben sokaklarda büyümedim," dedi ve elindeki kabuğu soymaya başladı.

elma. "Altı yaşıma kadar iyi bir kadın tarafından bakıldım, babamın avukatı beni alıp götürdü ve bir çıraklığa yerleştirdi."

"Pekâlâ," dedi India, bunun kulağa olabileceğinden çok iyi geldiğini düşünerek. "Ne öğrendin?" Şarap kadehini geri çekti ve bir yudum daha aldı.

"Gerçek bir çıraklık değildi. Ustam, bir grup çocuğu olan ve bizi her istediğini yapmaya zorlayan yaşlı bir piçti."

Bardağı havada dondu.

"O değil. Biz mudlark'tık. Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

"Dediğim gibi, neredeyse hiçbir şey bilmiyorum."

Başını iki yana salladı. "Sen garip bir ördeksin." "Hayır, sadece cahil biriyim."

Dautry öne doğru eğildi. "Duvarlar için sıva, boya ve ipek arasındaki farklar hakkında bana kim bilgi verdi?"

"Bunlar önemli şeyler değil."

"o?"

"Nasıl doğru konuşulur. Fransızca ve Yunanca. Leonardo gibi ünlü kişilerin kim olduğunu bilmek." Adını dikkatle söyledi. "Ve Cellini. Önünde bir *chee* sesi ile söylüyorsun ama bu şekilde hecelelemiyorsun."

"Bu önemli mi?"

"Sanırım bilemezsiniz, çünkü çamur kuşlarının öğretmenleri yoktur. Var mı?"

"Kesinlikle hayır." Elmayı hassas dilimler halinde kesmeye başladı. "Bir mudlark ne yapar?"

"Thames Nehri'nden bir şeyler toplayın."

"Yüzmeye gittiğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Bazen. Ama çoğunlukla gelgitin azalmasını bekler ve çamura girip bulabildiğimiz her şeyi toplardık. Bazen gümüş kaşıklar ve madeni paralar bulurduk. Ama çoğu zaman dişler, demir parçaları, düğmeler. Hatta mendiller."

India dehşet içinde Thorn'a baktı. "Bu korkunç bir şey! Ve tehlikeli de olabilirdi. Gelgit başladığında boğulma tehlikesi geçirdiniz mi?"

"Kırık cam daha büyük bir sorundu. Çamurda gizlenir ve eğer ayağınız ya da eliniz şanssızsa, benim bu elmayı dilimlediğim kadar kolay bir şekilde sizi kesebilir."

"Seni dilimlemek' mi?" India fısıldadı. "Seni *dilimlemek* mi?" dedi, daha yüksek sesle,

Çünkü fısıldamaya inanmıyordu, korkutucu bir kelime olsa bile.

"Enfeksiyon çocukların çoğunu aldı." Bardağının üzerinden onu izliyordu. "Suda cesetler var ve eğer açık bir yarayla suya girdiyseniz enfeksiyon kapma ihtimaliniz yüksek."

"Ne?" Bunu bağırarak söyledi. Öyle demek istememişti; ağzından çıkıvermişti. "İçinde ölü insanlar varken seni nehre mi soktu? Üzerlerine mi *bastın*?"

"Hayır."

"Bu alçaklık!" diye bağırdı. "Alçaklık! Seni çamura girmeye nasıl zorladı?"

"Şiddet yanlısı bir adamdı," dedi Thorn, içinde en ufak bir duygu belirtisi olmadan.

onun sesi. "Gerçi bana hiç vurmadı. Onu öldürebilirdim ve o da bunu biliyordu."

". "

"Er ya da geç yapardım. Sadece bize bağırmayı bırakmasını sağlamak için." Anılar onu pek rahatsız ediyor gibi görünmüyordu ama derinlerde bir yerde rahatsız ediyor olmalıydılar.

Ama hikâye ona Thorn'un Lala'nın güzelliğinin yanı sıra onunla neden evlenmek istediğini de açıklıyordu. Çok tatlı bir kızdı: Thorn'un kendini daha iyi hissetmesini sağlayacaktı. Tüm o kötü anıların üstünü örtebilirdi.

India dirseğine tekrar yaslanarak ona bunu söyledi. "Lala tam sana göre. Şeker kreması gibi. Her şeyi yeniden tatlı hale getirecek."

Biraz şaşı gözlerle ona baktı. "Sen neden bahsediyorsun? Neyi tekrar tatlı yapalım?"

"Hayat. Böylesine korkunç bir deneyim için mükemmel bir panzehir." Ama bilmek istediğı bir şey daha vardı. "Seni yeterince besledi mi?"

Gözlerindeki bakış alaycıydı, sanki o bir aptalmış gibi. Ki öyleydi. *Kimmiş o?*

"A olmaktan nefret ediyorum," dedi. Ama aslında bu konuda söylenecek pek bir şey yoktu ve o da bunu herkes kadar iyi biliyordu, bu yüzden ayağı kalktı, dengesini kaybetmeden önce masanın kenarını yakaladı.

"Ve asla aşırı içki içmem," diye ekledi.

"Bunu yaptığında daha ilginç oluyorsun. A olmak hakkında ne biliyorsun?"

India bunu görmezden geldi. "Yatağı gitmeliyim. Arabalar sabah altıda gelmeye başlayacak. Aldığım her parça için yüzde yirmi ikramiye sözü verdim."

Bardağını boşalttı. "Lanet ."

"Ben kalkar kalkmaz senin kalkman gerekiyor," dedi ve masayı bırakıp kapıya doğru yöneldi. "Öğrenmek için hiçbir zaman geç değildir, Dautry. Lala onun huzurunda ayakta durmanı bekleyecektir."

Sonra sıçradı, çünkü adam bir şekilde kapıya ondan önce varmıştı. "Ben Dautry değilim," dedi, iri bir eli kolunun üst kısmına dolanarak.

"Hayır, sen bir piçsin," dedi mecburen ve kıkırdadı. "Dürüst olmak gerekirse, bu kelimeyi sana söylemeden önce hiç yüksek sesle söylememiştim."

Birbirleriyle yüzleşmeleri için onu çevirdi. Elleri doğal olarak göğsünde dinlenmek için geldi.

"Ben *Thorn*'um, 'Bay Dautry' değil. Bunu hatırlayabiliyor musun?" Sanki bir kavak ağacıymış ve rüzgâr onu savurup geçmiş gibi onu hafifçe salladı.

"Bazı evli çiftler birbirlerine Hristiyan isimleriyle bile hitap etmiyor!"

"Thorn benim gerçek adım değil, mu? Tobias."

Kaba ve tehlikeli görünüyordu, kötü bir efendiyi öldürmekle tehdit eden ve bunda ciddi olan bir adam gibi. "Tobias senin için doğru isim değil," dedi, meramını anlatmak için biraz eğilerek.

Ağzının kenarları yukarı doğru kıvrıldı. "Katılıyorum."

"Bir Tobias kahvaltıda sıcak kakao içer ve kel kalırdı. Ve sanırım pazen don giyerdi ki bunu gerçekten iğrenç buluyorum. Sen pazen , değil mi?"

Vücudu yine hareketsiz kaldı. "Erkek donları hakkında ne biliyorsun?"

"Tanrı aşkına," diyerek ondan uzaklaştı çünkü öne doğru eğilip yanağını onun göğsüne dayamasına ramak kalmıştı. "Bir çift çekmece yapmak için gereken kumaş miktarını tam olarak biliyorum. Tabii adamın karnı büyük değilse, bu durumda ne kadar kumaş gerektiğini bilmiyorum ve terzinin ölçmesi gerekiyor. Ama pazen fikrinden hoşlanmadığımı söylemeliyim."

"Takmadığımı memnun olacaksınız."

"Bunun benimle bir ilgisi yok." Konuyu açıklığa kavuşturmak için ekledi, "Mr.

Dautry."

"Hindistan."

"Evet?"

"İki hafta daha benimsin. Yemeklerde ve mektuplarda ben Thorn'um. Halkın içinde değil."

Starberry Court bittikten sonra muhtemelen bir daha birlikte yemek yemeyeceklerdi, çünkü Lala'yı neredeyse hiç tanımıyordu.

"Sanırım," diye kabul etti.

Gözleri onunkilere takıldı.

"Pekâlâ Thorn," dedi sinirli bir şekilde. "Takma isimler kullanmak bana sanki kardeşmişiz gibi hissettiriyor. Bir dahaki sefere iyi geceler öpücüğü beklersin."

Gözlerinde bir şeyler değişti ve India birden kendini biraz daha ayık hissetti.

"Hayır demezdim." Adamın elleri kadının sırtından aşağı kaydı. "Beni metresin yapmayı mı teklif ediyorsun?"

Bir saniye sessiz kaldı, sonra dedi ki, "Hayır.

hiç öpüldün mü?" "Tabii ki öpüldüm!"

Başını eğdi ve dudakları onunkilere dokundu.

India meraklıydı, çok meraklıydı, bu yüzden öpüşme gerçekleşirken kıpırdamadan durdu. Sonra her şey bitti.

"Şey, bu güzeldi," dedi, küçük bir hayal kırıklığı hissederek. Ne bekliyordu ki? Öpücük öpücüktü, başka bir şey değil. Üç erkek onu öpmüştü. Dautry de dahil olmak üzere dört. Öpücüklerin hiçbirisi çok ilginç değildi.

Onu daha yakına çekti, bu da bir alarm hissi uyandırdı. "Şimdi yatak odama ," dedi ona.

"O öpücük benimle evlenmek istemene neden oldu mu?" diye sordu.

"Hayır. Yine de çok güzeldi elbette. Bence Lala öpücüklerinizden çok mutlu olacak."

"*Henüz* evli değilim," diye . "Nişanlı da değilim, çünkü olsaydım seni öpmezdim."

"Güzel," dedi hemen ve onun kollarının arasında durduğunu, ellerinin sırtında sıcak olduğunu unuttu. "Bir keresinde Bay Bridewell-Cooper'ı papazın karısını öperken gördüğümü biliyor musun?"

"Cesur bir seçim. Tahminimce bu beyefendi karısı olmayan pek çok kadını öpmüştür."

"Sen de aynısını yapacak mısın?" Nedense cevap önemliydi. Muhtemelen Lala çok sevgili olduğu ve o kadar da zeki olmadığı için. Diğer kadınlar ona göz kulak olmak zorundaydı.

Yüz ifadesi karardı. "Kesinlikle hayır."

"Bu tam da doğru cevaptı," dedi ve ona cömert bir gülümseme, en iyi gülümsemesini verdi. Ayak parmaklarının üzerinde durdu ve tıpkı onun yaptığı gibi ağzını onunkinin üzerinde gezdirdi. "Bir erkekle arkadaş olmak hoşuma gidiyor. Bu çok ilginç." Sonra kendini çakırkeyif ve geveze hissettiği için ekledi: "Ve beni öpmene sevindim. Çok ."

Görünüşe göre yanlış bir şey yapmıştı, çünkü kaşlarını çattı ve onu kendine doğru çekti. "Eğer arkadaşınısam, India, seni bunun bir öpücük olduğunu düşünerek bırakamam."

"Neden olmasın?" diye sordu,
kafası karışmıştı. Adam başını
eğdi.

Bu öpücük farklıydı. India sanki bir rüyadaymış gibi hissetti. Thorn'un gözleri kapandı ve kadın onun kalın, siyah kirpiklerini gördü. Ve sonra dili dudaklarının arasından kaydı.

Bir öpücüğün bu kadar samimi olabileceğini hiç hayal etmemişti.
Onun dili

oradaydı, ağzının içindeydi, sanki onunla konuşuyormuş gibi. Sanki birbirleriyle konuşuyorlarmış gibi. Sessizce. Bu onu ürpertti ve adam onu daha da sıkı çekti.

India öpüşmeyi gerçekten sevdiğine karar verdi. *Eğlenceliydi*, diye düşündü belli belirsiz. Çok ... çok ... bir şey.

"Lanet ," diye homurdanarak geri çekildi.

"Ne?" dedi, ona bir kez daha kocaman gülümseyerek. "Bunu sevdim. Oldukça hoş."

" 'Güzel' mi?"

Gülümsemesi soldu. "Beğenmedin mi?"

"Hindistan." Durdu. "Hayır."

"Neden olmasın?"

Adamın gözleri kızınkilerin üzerindeydi ve kız onun dürüst olmaya karar verdiği anı yakalamıştı. "Öpüşme konusunda iyi değilsin India. Aslında, düpedüz berbat birisin."

Kalbi küt küt atmaya başladı ve kolları adamın boynundan ayrıldı. "Ah." Müstakbel eşini evlenme teklif edene kadar öpmemeyi unutmamalıydı.

"India-"

Söylemesine izin verdiği tek şey buydu. Muhtemelen ona ders vermeyi teklif edecekti ya da sadece bir erkeğin aklına gelebilecek başka saçma bir şey. Gitmek için adamın etrafından dolanırken, yetersizliklerinin onun suçu olmadığını fark etti. Döndü ve "Bana söylediğin için teşekkür ederim Thorn. Bunun için üzgünüm-"

Söyleyebildiği tek şey buydu, çünkü adam uzandı ve onu bir kez daha kendine doğru çekti. İri bir el, daha önce hiçbir erkeğin dokunmadığı poposuna kenetlendi ve kulağına, "Daha işim bitmedi," diye homurdandı.

Dili kızın ağzına girdi. Adamın açlığını vücudunun derinliklerinde hissedebiliyor, teninin karıncalanmasına neden oluyordu. Onu kendisine karşı tutmayan eli yukarı kalktı ve saçlarını avucunun içine alarak başını geriye doğru çekti.

Boğazında küçük bir inilti koptu ve düşünmeden başını yana eğip kendi dilini *onun* tadına bakmak için dışarı çıkardı.

Bunu yaptığı anda, adam inledi ve kolu onun etrafında sıkılaştı. O öpücük . . .

O öpücük bir şeyler yaptı. Ona, onun vücuduna. Onu kuşatıyordu, tüm sertliğini yumuşaklığına bıraktı. Bu his onu ateşlendirdi ve huzursuz etti ve boğazının arkasından yine o küçük sesi çıkardı ve ona daha da yaklaştı. Daha önce öpüşmekten neden hoşlanmadığını bilmiyordu. Son derece ilginçti. İlginçten de öteydi. Bu

Thorn küfretti ve ondan uzaklaştı.

India orada öylece durdu, kendini ateşler içinde hissediyordu. "Çok sarhoş olmalıyım," dedi kendini .

Ona bakıyordu, gözleri gri-yeşil ve vahşiydi. "*Lanet olsun*."

"İyi geceler," dedi ve ekledi, "böyle bir şey , Mr. Dautry."

" 'Bay Dautry'?" Homurdandı.

India kalbinin hızla attığını ve dizlerinin güçsüzleştiğini fark etti. Boğazını temizledi. "Doğru. Thorn. Bu bir daha ." Takdire şayan bir kararlılıkla kapıdan çıktı ve kendini üst kata, yatağına attı.

Sabah uyandığında, bir süre yatarak hâlâ kötü öpüşüp öpüşmediğine ya da Thorn'un ona bir şeyler öğretip öğretmediğine karar vermeye çalıştı. Ama kahvaltıya indiğinde Thorn'un şafak sökerken bir mektup bile bırakmadan yola çıktığını öğrenince, bunun kendi başına bir şey ifade ettiği sonucuna vardı.

Gerçek canını yakmıştı. Belki de daha da keskin bir şekilde çünkü neyi farklı yapması gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu. Ancak yıllar içinde herkesin her şeyde iyi olamayacağını öğrenmişti. Sonunda

tüm konuyu aklından çıkarmaya, çocukluğuyla aynı kutuya koymaya karar verdi - incelenmeden bırakılması daha iyi olan şeyler.

Tam bu kararı verdiği sırada Adelaide kahvaltı salonuna girdi.

"Anladığım kadarıyla dün gece Bay Dautry'yle birlikte yemek yemişsiniz," dedi büfeden bir porsiyon yumurta alarak. "Sanırım size eşlik etmem gerekirdi, ama bu kötü soğuk beni bütün gün yatakta tuttu. Doğrusu onun için endişelenmiyorum, çünkü adamcağız Lala'ya deli gibi aşık. Bana Lala'nın onun için mükemmel, ideal kadın olduğunu söylediğini biliyor musun? *Lala* mı? Ben de herkes kadar cömertim..."

India'nın zihninin bir köşesindeki acı biraz daha keskinleşti. Biri Thorn'un Lala'yı öptüğünü varsaymak - başka türlü onu nasıl mükemmel bulabilirdi ki?

Bir mücadeleden sonra India, kıskançlığın yakışksız olduğunu söyleyerek acı bir kıskançlık nabzını kontrol etmeyi başardı. Kadınlara yakışmaz.

Bir kadın olmayı umursamayan yanını görmezden geldi. ve sadece Thorn'un öpücüklerini mükemmel bulmasını istiyordu.

Sevgili Hindistan,

Bugün Aubusson halıları için bir fatura aldım. Arduvaz yerine onları çatıya mı çiviliyorsunuz? Tüm evde bu kadar halı için yeterli yer yok.

Diken

Not: Bu mektubu uşaklarımdan biri olan Fred'e gönderiyorum. O bir taşra çocuğı. Ona o evde hiçbir zaman yalnız kalmaman gerektiğini söyledim. Damat cevabınızla birlikte dönecek.

Sevgili Thorn,

Halılar gelecek nesiller için bir yatırım. Siz takdir etmeseniz bile Lala'nın annesi mobilyaları takdir edecektir.

Hindistan

Not: Fred sevimli bir adam.

Sevgili Hindistan,

Laetitia'nın annesiyle evlenmeyeceğimi biliyorsun, değil mi?

Diken

Sevgili Thorn,

Nimetlerinizi sayın.

Hindistan

Sevgili Hindistan,

Bir fatura koleksiyonu daha aldım ve şimdi evliliği tamamen yeniden düşünüyorum. Buna degeceğinden emin değilim. Gerçekten o kadar şampanyaya ihtiyacımız var mıydı? Bir fıçı Colchester istiridyesi, örme çoraplar ve yarım kilo Fry's çikolatasından bahsetmiyorum bile.

Diken

Sevgili Thorn,

Elbette evlenmelisiniz. Senin yaşındaki pek çok erkek çoktan teselli edilemez dullar oldular, kur yaptılar ve ikinci eşlerini kazandılar. Sen bu konuda geciktin.

Hindistan

Not: Çoraplar uşaklarınız için (üçü gelecek hafta başlıyor), istiridyeler Leydi Rainsford için (Adelaide'e göre istiridye çorbasına bayılıyor) ve çikolata da benim için.

Sevgili Hindistan,

O yarım kilo çikolataya bakılırsa zevk için yaşıyor olmalısınız. Sanırım evlenmemeyi ve oburca bir çikolata arzusu geliştirmeyi tercih ederdim. Yatakta. İstiridyeler Lala'nın annesine garip bir ışık tutuyor; neye iyi geldiklerini , değil mi?

Diken

Sevgili Thorn,

İstiridyenin erdemleri hakkında bir şeyler duymuştum, ancak bu konuda etkili olabilmeleri için taze olmaları gerektiğine inanıyorum. Böyle bir ihtiyaç duymanıza şaşırdım, ancak ikamet ettiğiniz her zaman düzenli sevkiyat için sipariş vermekte acele edeceğim.

Hindistan

Sevgili Hindistan,

Beni incitiyorsun; gerçekten incitiyorsun. Erdemlerimi sergilerdim, ama eminim ki erdemli bir kadın olarak bayılırsınız. Ya da değil.

Diken

Sevgili Thorn,

İşlerin normal seyrinde yeterince solmuş sebze görüyorum.

Hindistan

Sevgili Hindistan,

Sebzelerim ve sözde eksikliklerim konusunda bana meydan okudunuz. Geçen gece sana bunu kanıtlayabilirdim.

Diken

Sevgili Bay Dautry,

Başka bir gece yoktu. Rüya görüyordun.

Leydi Xenobia India St. Clair

Sevgili Hindistan,

*Ben yaparım. olmak Orada yarın için
başka bir DENETİM . ilerlemenizi.*

Diken

On İkinci Bölüm

India uzak ufukta akıl sağlığını görebiliyordu. Birazdan salonun duvarları Lyonnaise ipeğiyle kaplanacak, elleriyle elma çiçekleri boyayacaktı. En sevdiği İtalyan ressamlardan biri öğleden sonra yemek odasındaki işini bitirecekti; önce gri-yeşile boyamıştı, şimdi de duvarlarda süzülen kırlangıçları yaldızla boyamayı bitirmek üzereydi.

India, zevki tartışılmaz olan Adelaide'i Thomas Sheraton ve Jean-Henri Reisener'in showroomlarından mobilya seçmesi için Londra'ya göndermişti. Ellerinde ne varsa kabul etmek zorunda kalacaklardı ama özellikle Bay Sheraton'la çok iyi bir ilişkisi vardı ve elinde ne varsa ona vereceği ve müşterilerine sipariş ettikleri parçaların geciktiğini söyleyeceği konusunda oldukça iyimserdi.

İtalyan camı konusunda uzman bir adam bir gün önce gelmişti ve yanında gerçek bir hazine taşıyordu: Venedik mavisi camdan muazzam bir ayna ve salonun duvarlarına ipeğin ardından yerleştirilecek kaymaktaşı şömine rafı.

Ve Lord Pendleton'ın komşu ilçedeki malikanesinden usta bir bahçıvan ödünç almıştı. (Pendleton çocuğunun başarılı doğumu için ona hâlâ minnettardı; açıkçası -doğum yapan kadın o olmadığı için- gerçek bir rolü olmamıştı). Açık pencerelerden bahçede çalışan adamların sesleri geliyordu. Çimler çoktan otlardan arındırılmış, düzgünce biçilmiş ve bir tenis maçı için yeterince pürüzsüz hale getirilmişti. Çiçek tarhlarının umutsuzca budanması gerekiyordu; şimdi oldukça çıplak olsalar da güzel görünüyorlardı.

Thorn o akşam arabasından atladığında, kadın Bir gece gezgini gibi kapının pervazına yaslanmak yerine misafir odasında saygılı bir şekilde bekliyordu. Ayrıca yıkanmak ve üzerinde sıva, toz ya da boya lekesi olmayan bir elbise giymek için zaman ayırmıştı.

Thorn salona girdiği anda bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. Ona doğru ilerlerken vücudu bastırılmış duygularla titreşiyordu. Kadın reverans yapmaya başladı ama Thorn öne doğru eğildi ve dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi. Sanki kardeş gibiydiler. Bir kardeşi olduğundan değil ama böyle öpüştüklerini hayal etti.

"Çabuk olmalıyız, India," dedi başka bir selam vermeden. "Bana altınla döşediğin yerleri göster, ben de yola koyulayım."

"Sadece evin içinden geçip gitmiyorsun!" "Evet, gidiyorum."

Omuz silktili. "Fred, Kraliyet ailesinin gönderdiği akşam yemeğini Hancı burada, fikrinizi değiştirirse. Balo salonunda başlayabiliriz. Çok iyi oldu." Bu yetersiz bir ifadeydi. Duvarlar en soluk pembe renkte sıva ile kaplanmıştı ve dekoratif pervazlar pırıl pırıl beyazdı. Duvar apliklerine, narin sandalyelerle uyumlu bir ton olan soluk yeşil üfleme cam gölgeler taktırmıştı. Mükemmel olduğunu düşünüyordu.

Kapıdan içeri girdi, etrafa baktı ve "İyi görünüyor. Sırada ne var?"

India'nın ağzı açık kaldı. Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Bu oda iyi değil!"

"değil mi?"

"Son derece muhteşem. Versailles'dan daha iyi. Daha önce gördüğünüz tüm balo salonlarından daha iyi!"

Adamın gözlerinde bir eğlence parıltısı belirdi ve bu onu daha da sinirlendirdi. "Bu benim uzmanlık alanım değil," dedi, sesinde en ufak bir özür dileme ifadesi yoktu.

"Gece gündüz burada çalışan işçilerim vardı! gece hiçbirimiz uyumadık çünkü-"

Bunun üzerine kaşları çatıldı. "Ne demek uyumadım?"

"Francisco ve benim sıva kurumadan boyamamız gerekiyordu," açıkladı. "Eğer boyamayı bitirmezseniz-"

Ona doğru bir adım attı. "*Francisco* ve sen?" Sesi bir seviye düştü ve vücudunda taşıdığı tüm öfke doğrudan sözlerine kanallandı. Belki de düşündüğü kadar kontrollü değildi.

"Francisco Bernasconi," dedi kendini tutarak. "O bir sıva ustası, tüm İngiltere'nin en iyisi. Üç ya da dört yıl önce bana nasıl yapılacağını gösterdi ve şimdi her zaman yardım ediyorum."

"Seni yapasın diye işe almadım!"

"Başarılı olmamın nedenlerinden biri de bu," diye açıklıyor. "Gerekirse ekmek pişirebilirim. Bir aşçıya mayonezin nasıl ve bozulmayacağını gösterebilirim. Sıva boyayabilirim, mobilya taşıyabilirim,-"

"Canı cehenneme," diye hırladı. "Bu herif kaç yaşında?"

India kaşlarını çatı. "Bunun konuyla ilgisi yok."

"Konuyla alakasız değil. Kaç yaşında?"

"Neredeyse otuz, sanırım. Ama yaşı önemli değil: önemli olan Floransa'da bir *maestronun* yanında eğitim almış olması. O bir sanatçı."

"Sanırım çok talep görüyor?"

"Her zaman. Onu bu kadar kısa sürede buraya getirebilmemiz bir mucizeydi."

Gözleri parladı. "Sana aşık olduğun için geldi. Sanırım hepsi öyle."

"Francisco bana hiçbir uygunsuz tek bir kelime bile söylemedi. Bunu önererek ona büyük bir haksızlık yapıyorsunuz!"

Önce kızın dudaklarına, sonra da vücuduna baktı. "Bunu mu giyiyordun?"

"Tabii ki bu elbiseyi giymiyordum!" India gerçekten öfkelenmeye başlamıştı. Thorn geldiğinde keyfi yerinde değildi ve şimdi de saçmalıyordu - sanki kıskanç ya da korumacı biriymiş gibi, ki buna hiç hakkı yoktu.

"En azından bu da bir şeydir," diye mırıldandı.

"Sen neden bahsediyorsun?" diye bağırdı ona, artık sinirleri tamamen bozulmuştu. "Ben bu elbiseyi giymedim, çünkü başka bir elbise giydim, hem bunun ne önemi ki?"

"Seni izledi. Bütün gece boyunca."

"Eğilmiyordum ki!" diye karşılık verdi. "Fark etmez tabii."

Bir an için gözlerini kapattı. "India, söyle bana. dizlerinin üzerine çök."

Bu konuda konuşmadı, çünkü elbette dizlerinin üzerindeydi. Francisco ve adamları üst duvarlarda, pervazların etrafındaki narin yaprak işlerinde çalışırken, o da aşağıda çalışıyordu. "Sen olağanüstü kaba bir adamsın," dedi ve gitmek için döndü. "Ben

Size yemek odasının duvarlarını gösterdikten sonra Londra'ya dönebilirsiniz."

"O duvarlar başka bir İtalyan-Manocchi tarafından boyanmıştı, değil mi? Ona yalvardığınızda o da her şeyden vazgeçti mi?"

"Bay Marconiyle birçok kez birlikte çalıştık ve o çok sadıktır," dedi India, ses tonundan hoşlanmadığı için başını iki yana sallayarak. Omzunun üzerinden baktı ve belirgin bir memnuniyetle, "Üstelik ona normal ücretinin yarısı kadar ödeme yaptınız," dedi.

"O da sana aşık," dedi Thorn. "Lanet ."

"Yemek odasıyla ilgili kaba sözler söyleyeceğinizi görebiliyorum, o yüzden şimdi arabanıza binseniz iyi olur."

"Fikrimi değiştirdim. Akşam yemeğini seninle yiyeceğim," dedi. "Yemek yerken duvardaki kuşlara bakarız. Paramın karşılığını aldığımdan emin olmak istiyorum."

On Üçüncü Bölüm

Thorn'un günü kötü başlamış ve giderek daha da kötüleşmişti. Rose kahvaltıda ona işe aldığı mürebbiyeden nefret ettiğini söyledi ve ardından ortadan kayboldu. Ev halkı onu ararken iki saat süren bir panik yaşandı; Bayan Stella onu kütüphanedeki masasının altında saklandığı yerden çıkarana kadar güvende olduğunu bilmiyordu.

Bu noktada kendini kaybetmişti ve Rose gözyaşlarına boğulup babasının asla bağırmadığını söylediği için kendini daha da kötü hissetti. Bunun doğru olduğundan şüphesi yoktu. Will inatçı olabilirdi ama her zaman tatlı huyluydu.

Değildi. Bunu hak etmeyen küçük bir kıza pislik gibi davranan bir pislikti.

Onu ileri geri sallarken kendilerini büyük bir sandalyede bulmuşlardı. ve kendini açıklamaya çalıştı. "Londra'da kaybolmuş olduğunuz fikri içimi soğuttu. Aslında, bir denizci gibi küfretmemiş olmam kişisel bir zafer sayılır."

Rose ağlamaklı yüzünü adamın göğsünden kaldırdı ve "İnsanın kendini tebrik etmesi çok terbiyesizce bir davranış. Özellikle de kişi hatalıysa." Biraz durakladıktan sonra ekledi: "Babamın bir aziz olduğu için mi cennete gönderildiğini düşünüyorsun?"

"Avukatımın keşfettiğine göre, İngiliz milisleri adamlarını yeterince iyi eğitmiyor. İçlerinden biri bir hata yapmış ve bunun sonucunda baban ölmüş." Muhtemelen yalan söylemeli ve Will'in bu dünya için fazla iyi olduğunu söylemeliydi. Bu da Will'in kahkahalarla kükremesine ve ona bir sürü isim takmasına neden olurdu.

Rosea sevdiği bir mürebbiye sözü verilip Bayan Stella'ya teslim edildikten sonra, Thorn kauçuk fabrikasına gitti, ancak kendisine bir arabanın üstünde sandıkları tutacak kadar büyük kauçuk bantlar üretmenin imkansız olduğu söylendi. O ve müdürü üç saat boyunca düşünüp taşındıktan sonra bile bu işi başaramadılar.

Yine de şimdi burada, Starberry Court'ta India'yla birlikte gülümsüyordu. Bu bir mucizeydi.

"Bana yemek odasını göster India," diye tekrarladı. "Ben çok iyiyim açlıktan ölüyor."

Görünüşe bakılırsa, India kızgın olduğu zamanlarda fırlayan biriydi, çünkü yemek odasına ondan önce fırlayarak girmişti, bu da onun gerçekten güzel kıvrımlarını arkadan takdir etmesine izin verdi. Bu onu daha da iyi bir ruh haline soktu.

O kadar ki, India'ya aşık olduğu her halinden belli olan zavallı bir ressam tarafından çizilen kırlangıçlara övgüler yağdırdı ama India onu hiç fark etmedi. Leydi Xenobia India St. Clair'e aşık olan erkekler söz konusu olduğunda, India'nın bahsettiği evlilik ve diğer tekliflerin buzdağının sadece kısmı olduğunu anlamıştı.

Sırtında bir uyarı levhası taşımalı. Farkına bile varmadan, kendini kadar derine batmış, dizlerinin üstünde bulacaksın.

Saçma sapan şeyler mırıldanıyor, kendini kurtaramayacak kadar hayat ve tutkuyla yanıp tutuşmasına kapılıyordun.

Hayatının erken dönemlerinde nasıl bir kadınla evlenmek istediğine karar vermemiş olsaydı, kendisi de aynı duruma düşebilirdi. Laetitia kesinlikle haklıydı. Onu ve çocuklarını karmaşık olmayan bir şekilde sevecekti.

Yine de India karmaşıktı. Onunla ilgili her şey karmaşıktı. Çocukluğuyla ilgili bile anlamadığı bir şeyler vardı. "Leydi Adelaide nerede?" diye sordu, sözde refakatçisini hatırlayarak.

"Mobilya seçmek için Londra'ya gitti. Bay Sheraton çok uzakta. Benim için buraya parça gönderemeyecek kadar büyük; Adelaide başkaları için yaptığı parçaları bize vermesi için onu ikna etmeye gitti."

"Bu yasal mı?" diye sordu, pek de umursamadan.

"Tabii ki öyle." India sırttı, görünüşe göre ona kızgın olduğunu unutmuştu. "Ona alacağından çok daha fazlasını ödeyeceksiniz, böylece herkes mutlu olacak. Asıl alıcılar hariç. Ama onlara başka parçalar yapacak. Onun atölyesinden çıkan her şey mükemmeldir. Adelaide'e bize ne verirse kabul edeceğimizi söyledim."

Oturdu ve masanın ortasına dizilmiş servis tabaklarının üstlerini çıkarmaya başladı. "Mutfaklarınız çok faaliyete geçecek. Bacalar yeniden örüldü ve iki yeni ocak var. Hâlâ aşçıyla görüşüyorum ama umutluyum."

Thorn onun karşısına oturdu. "Leydi Adelaide evi görmeye geldiğimi biliyor muydu?"

"Evet, tabii ki. Size en iyi dileklerini iletmemi istedi."

"Refakatçiye ihtiyaç duymadı mı?"

"Lala'ya olan açık hayranlığınız sizi yaşlı bir amca kategorisine soktu. Ben bunu daha çok kardeş sevgisi olarak görüyorum. Beni bir öpücükle karşılamana bakılırsa."

Ona alaycı bir bakış fırlattı. "yeterince kız kardeşim var, India."

Fred bir tabak daha getirdi. "Çilekli tart, Leydi Xenobia," dedi neşeyle. Belli ki o ve India artık çok iyi arkadaşlardı.

"Teşekkür ederim Fred," dedi India. Thorn'a döndü. "Yarın gelecek olan Fleming adında harika bir uşak bulduğumdan bahsetmiş miydim? Üç yeni uşak çok yakında evde olacak ve Fred baş uşak olarak devam edebilir - tabii onu Londra'ya geri götürmek istemezseniz."

"Sanırım onu yanımda götürüp getirmeyi tercih ederim," dedi Thorn. "O yararlı bir adam. Sen yemeği getir Fred, biz de kendimize servis yapalım. Hayır, bir dakika bekle! Şu şampanyadan bir şişe istiyorum."

"O ev partisi için," diye itiraz etti India.

"Bütün o şarabı Laetitia'nın annesi için harcarsam lanetlenirim. Seni son gördüğümünden beri yine çaya gittim ve kadın tam bir şirret."

Hiçbir şey söylemedi, bu da kabul ettiği anlamına geliyordu. Lanet olsun. Laetitia'nın kurtarılmaya ihtiyacı olduğunu hissetmesine şaşmamalı.

"Şampanya," diye tekrarladı.

"Kilerde şişe bulabilirsin Fred," dedi India, bir tabağa bir dilim tavuk, diğerine de yarım tavuk koyup ikincisini ona uzatarak. "Günün nasıl geçti?"

Thorn, Rose'a bağırdığını itiraf etmek istemiyordu. "Günümün çoğunu buradan çok uzakta olmayan galvanizli kauçuk üreten fabrikalarımın birinde geçirdim. Bir arabanın üstünde bir sandığı tutacak kadar güçlü bir bant yaratmaya çalışıyorduk ama işe yaramıyor."

"Geldiğinizde bu yüzden mi kızgındınız?" "Kızgın değildim," dedi ona.

"Sinirli? Huysuz? Dişlerini mi gıcırdatıyorsun?"

O bir şeytandı ve rahatsız edici olan şey, onu sessizlik içinde öpmek istemesiydi.

Galvaniz ne demek?" India sordu.

"Galvanizasyon, kauçuğun erimesini engelleyen bir işlemdir." Tavuktan bir ısırık aldı ve dikkatini kızın alt dudağındaki şişlikten uzaklaştırdı.

"Neden grubu ?"

"Makinelerimiz için çok büyük." Hayal kırıklığı sesine sızdı. "Daha küçük bir bant yapabilir misiniz?"

"Ne için?"

"Kauçuk elastiktir, değil mi? Kağıt demetlerinin ve iskambil kağıtlarının etrafına sarabileceğim bir bant çok hoşuma giderdi. Bir sandığın olmasa bile bir kutunun etrafına takılabilecek kadar büyük bir bant yapmak mümkün mü?"

"Muhtemelen."

"Bir kutu son derece iyi yapılmamışsa, üst kısmı tozun içeri sızmasına izin verir. İçindekilerin tozlanmaması için bir bandın kutuyu bir arada tutması harika olurdu. Örneğin, üzerinde çalıştığım her evin tavan arasına kutularla raflar yaptırmayı seviyorum ..."

Yarım saat sonra Thorn, India'yı bir lastik bandın evdeki olası kullanımları hakkında soru yağmuruna tuttuğu sersemlikten çıktı. Olası boyutları not aldığı kâğıttan başını kaldırdığında, yanağını elinin üzerine dayamış olan India'nın kendisine gülümsediğini gördü.

Onu öpmek için başka bir dürtüye kapıldı, bu sefer o kadar güçlüydü ki vücudu bir anlığına dondu kaldı. "Aptallık ediyorum," diye mırıldanarak kâğıdı yeleğinin içine soktu. Fred'in ortaya çıkardığı şişeden ikisine birer kadeh şampanya doldurdu. "Hindistan'ın lastik bandına içelim."

" 'Lastik bant' kulağa daha hoş geliyor," dedi.

Bundan sonra fabrikasının ayakta kalacağından oldukça emin bir şekilde kadehini kaldırdı. "Yirmi altı kişi işini kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyaydı ama sizin lastik bantlarınız bunu önleyecek."

India'nın aldığı şampanyanın tadı elma gibiydi ve güçlü bir etkisi vardı. Hâlâ konyağı tercih ediyordu ama bu o kadar da kötü değildi.

"Bu kadar lastik yeter," dedi. Gözlerinin kaymaya devam ettiğini fark etti

ve kendini koruma duygusu aniden devreye girdi. "Bir kocada ne arıyorsunuz, Leydi Xenobia India St. Clair?"

"Nazik ve çok sakın biri olmalı," dedi kadın bu tamamen anlamsız söze karşılık. "Ve hayatıyla ilgili bir şeyler yapmasını ve ev işlerini bana bırakmasını tercih ederim."

"Canım," dedi Thorn sırtarak, "bir şeyler *yapacaktır*. Sana bunun sözünü verebilirim."

Belki de yine çakırkeyif olduğu için bu yorumu onu hiç de rahatsız etmemişti. Leydi Xenobia'nın pek çok meziyeti vardı ama içkiyle başa çıkma becerisi bunlardan biri değildi. Son şampanyayı da kadının bardağına doldurdu ve zili çalmak için uzandı.

"Birçok erkeğin özel hayatında aciz olduğunu biliyor muydunuz?" O ona baktı. "Öyle misin?"

"Hayır." Bu kelime gereğinden fazla güçlü çıkmıştı. Solmuş sebzelerden ve eksikliklerden -ve şimdi de *yetersizliklerden*- bahsetmesi kulağa bir meydan okuma gibi gelse de, India neredeyse kesinlikle bir genç kızdı. Doğru, Leydi Adelaide refakatçilerin en titizi olduğunu kanıtlamıyordu ama India'nın masumiyeti, ayaklarına kapanan pek çok erkeğe asla boyun eğmediğini gösteriyordu.

"Evlilik bununla ilgili değildir," dedi India. "Evlilik bir anlayıştır, bir sözleşmedir davranışları yönetir ve, umarım,

Her iki taraf için de avantajlıdır, ancak her bir ortağın avantajları tartılmalıdır. Bu yüzden ben-" Durdu.

"Neden sen ne?" Thorn sordu.

"Adelaide benden bir arkadaşının evini düzenlememi istediğinde on beş yaşındaydım," diye açıkladı. "Ücreti kabul ettim çünkü babam bana bir unvandan başka bir şey bırakmamıştı. Çeyizim olmadan, mükemmel bir eş olmak bir yana, iyi eş olmam bile mümkün değildi."

"Böylece kendi çeyizini kendin kazandın."

"Evet."

Kız ona gülümsedi ve Thorn sırtında bir ürperti hissetti. India bir hanımefendi gibi gülümsemeyi unuttuğunda ... Bunu kafasından attı. "Artık istediğin kişiyle evlenmek için yeterli pazarlık gücüne sahip olduğunu söyleyebilirim."

Bardağıyla oynuyordu, ince parmakları sanki bir enstrümanmış gibi sapıyla oynuyordu. Bu manzara kasıklarının gerilmesine neden oldu ve dikkatini tekrar ideal eş konusuna çekti. "En önemli hususun unvanla hiçbir ilgisi yoktur," dedi. "Kişisel özellikler bir evliliğin başarılı olmasını mümkün kılar."

Kadın başını eğdi. "Bu çok akıllıca."

"Benim de öyle zamanlarım oluyor." Ona sırıttı. "Laetitia'nın herkese uygun olmayacağını farkındayım ama o benim için doğru kişi. Sen mükemmel erkeğinle tanıştın mı?"

"Dürüst olmak gerekirse, genellikle erkekleri fazla düşünemeyecek kadar meşgulüm." Thorn'a göre başarılı olmasının bir nedeni de buydu.

Eşler içgüdüsel olarak Hindistan'ın evlilikleri için bir tehdit oluşturmadığını fark ettiler, kocaları onun her isteğini yerine getirse bile.

Kleopatra gibi bir yüzü vardı, erkeklerin dizlerinin üzerine çökmesine neden olan türden. Bahse girerdi ki, şu anda dudaklarında parıldayan küçük gülümsemeyi bir erkeğe verdikten sonra, o erkek ona sadece

Evinde istediğini yapma konusunda tam yetkiye sahipti - tıpkı kendisinin yaptığı gibi.

"Kocamın öpüşme konusunda iyi olması gerekecek," dedi, gözleri saf, uykulu bir şeytandı. "Bana öpüşme konusunda pek iyi olmadığımı söylendi ve bir uzmanla evlenmem gerekecek."

"Hindistan," diye uyardı Thorn. Oynadıkları bu oyun tehlikeliydi.

Kız ona burnunu kırıştırdı ve o kadar sevimli görünüyordu ki, adam şampanyasının geri kalanını geri atarak soğuk şarabın biraz olsun aklını başına getirmesine izin verdi.

Fred ikinci bir şişeyle gelirken, India Thorn'a bir dilim elmalı tarta uzattı ve kendisi için bir parça meyveli tart aldı. Fred ellerinde boş tabaklarla gittikten sonra Thorn, "India, öpüşme konusunda hiç fena değilsin," dedi.

"Öyle olduğumu söylemiştin." Ama gözlerinde küçük bir gülümseme vardı.

"İkinci öpüşmemiz sadece iyi değildi," dedi, "senin de bildiğin gibi. O ..."

Kelimeleri bulamadı.

"Berbat öpüşmediğimi mi söylüyorsun?"

"Hindistan."

Biraz daha şampanya içti ve ıslak dudakları parlayarak ona baktı. "Belki bana sanat dersleri vermeyi teklif diye düşünmüştüm, tabii ki bunu reddederim."

Her erkeğin kendini kontrol etmesinin sınırları vardır. Thorn ayağa kalktı, masanın etrafında yürüdü ve onu ayağa kaldırdı. "India, öpücüklerim korkunç. Korkunç. Bana ders verir misin?"

Onun gözlerinin içine baktı ve "Pratik yapmak mükemmelleştirir." dedi. Ve sonra kıkırdadı. Leydi Xenobia India kıkırdadı.

Thorn onu kollarının arasına aldı. "Hatırlıyorsun değil mi? Laetitia ile evlenir misin?"

"Bir ya da iki öpücüğün seninle evlenmek istememe neden olabileceğini mi düşünüyorsun?" India'nın gözlerindeki saf şaşkınlık Thorn'un kışına hızlı bir tekme atmasına neden oldu.

Bir markizin kızı, öpücüklerinden ne kadar hoşlansa da onun gibi birine asla bakmazdı. Tanrı aşkına, bir dükün piç oğlu olarak geçirdiği yıllar boyunca hiç mi bir şey öğrenmemişti?

India kollarını onun boynuna doladı. "Biz arkadaşız, sen ve ben. gerçek arkadaşım yok, çünkü onlara ayıracak hiç vaktim olmadı. Ailem yüzünden küçükken de hiç arkadaşım olmadı. Sen benim ilk gerçek arkadaşımsın."

Sonra onu öptü. Sarhoştı, bir hanımefendiydi ve refakatçisi yoktu. .

..

Ama kötü öpüşmüyordu.

Tadı çilekli tart gibi, köpüklü şarap gibi, bir kadın gibi ... Hindistan gibi. Ona doğru eğildi, parmaklarını saçlarına gömdü, gözlerini kapadı ve kendini bıraktı. Öpüşürken India'nın vücudunda hiçbir gerginlik yoktu; her şeye yaklaştığı gibi bu harekete de aynı tutkuyla kapılmıştı.

Bu şimdiye kadar yaşadığı en erotik şeydi. Yine de kendini sıkı bir şekilde dizginledi. Elleri kızın kollarında gezindi ve saten kadar pürüzsüz bir ten hissetti.

İnce kollarından birini kaldırdı ve dirseğinin iç kıvrımına bir öpücük kondurdu. Kadın nefesini tuttu, adam da onu oradan yaladı. Zihninin gerisindeki küçük, uzak bir ses ona sadece öpüşebileceklerini hatırlattı.

Daha fazlası değil.

Daha önce kollarına hiç dikkat etmemişti. Şimdi bileğinin iç kısmındaki narin mavi damarlara bir öpücük kondurdu ve sanki sadece onun tadıyla boşalabilecekmiş gibi daha da sertleştiğini hissetti.

Adam doğrulduğunda, kollarını boynuna doladı ve onu tekrar öpmeye başladı, dili geri çekildi, kanını ateşe verdi, ileriye doğru dans etti ve zihnini o dille neler yapabileceğine dair görüntülerle patlattı. . .

İşte o zaman durması gerektiğini anladı. India'yı öpmek başka bir şeydi. O, tanıştığı diğer kadınlara hiç benzemiyordu: meraklı, cesur ve bağımsız. O bir arkadaştı. Ama bunu fazla ileri götüremezdi.

Her şeyi mahvetmek istemedi.

Bölüm On Dört

Sevgili Thorn,

Thomas Sheraton'dan birkaç bin poundluk bir fatura ekliyorum. Kendisi başka bir müşteri için hazırlanmış olan mobilyaları size verme nezaketini gösterdi; cömertliğinin karşılığını ona cömert bir ek vererek ödemek isteyeceğinizi biliyordum, bu nedenle faturaya ekledim. Bay Sheraton size en içten teşekkürlerini iletmemi istedi.

Hindistan

Sevgili Hindistan,

Sheraton'dan gelen fatura ağırdı, ancak buna kıyasla bir "mavi ayna"nın maliyeti gerçekten şaşırtıcıydı. Mavi görünmek ister misin? İster miyim? Bu mavi kana bir gönderme mi? Aynanın Venedikli olması umurumda mı? Hayır, umurumda değil. Geri ver.

Diken

Sevgili Thorn,

Kimse bir sanat eserini "iade" etmez. Üst sıralara için çabalıyorsunuz ve değerli bir atmosfer yaratmak için bana güvenmeniz gerekecek.

Hindistan

Sevgili Hindistan,

Lanet aynayı geri ver.

Diken

Sevgili Thorn,

Ayna ve şöminenin monte edildiğini ve muhteşem görüldüğünü bilmek sizi mutlu edecektir.

Diğer bir haber de, size mükemmel bir aşçı bulmayı başardım. Onu Lord Pistlethorpe'un evinden uzaklaştırmak zorunda kaldım ve ona normal ücretinden biraz daha fazla ödeme yapacaksınız. Ama "zengin bir piçten" daha fazlası olmakla övündüğünüz için - umarım doğru anlamışımdır - tereddüt etmeyeceğinizi biliyordum, çünkü mükemmel yemekler aksi takdirde rahatsız edici olabilecek bir ev partisini katlanılabilir hale getirebilir. Mutfak ekibiyle birlikte geldi ve ben de onları işe aldım. Lord P'nin size bir meydan okuma , ama gönderirse, yumruk yumruğa ya da o türden bir dövüşte galip geleceğinize hiç şüphem yok.

Hindistan

Sevgili Hindistan,

Başka evlerden personel çalmaktan kendinizi alıkoyabilirsiniz aynayı saklayabilirsiniz. Gerçekten de duydum

Pistlethorpe, bu durumdan memnun değil.

Bu arada, geceleri yaptığı faaliyetler nedeniyle okulda ona Havan ve Havaneli derdik.

Diken

Sevgili Thorn,

Lord Pistlethorpe ile ilgili olarak neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok ve bilmek de istemiyorum.

Yeni kâhyanız Bay Fleming, ne yazık ki siz ve aileniz gelmeden bir gün öncesine kadar ikamet edemeyecek. Ayrıca dört üst kat hizmetçisi, iki alt kat hizmetçisi, bir bulaşıkçı ve bir de ahır sorumlusu tuttum. Bir ayakkabı boyacısı ve iki salon görevlisi arıyoruz.

Kapı bekçisi tutmak isteyip istemediğinizi bilmediğimden, kapı binası temizlendi ve bazı çok temel mobilyalar yerleştirdi.

Hindistan

Sevgili Hindistan,

Bir erkeğin karanlıkta yorganın altında kendini tatmin etme isteğinden bahsediyordum. Pistlethorpe aletine her gece öyle güçlü bir dublaj uygulardı ki evdeki her çocuk bunu bilirdi. Kadınlar da aynısını yapar mı? Okula mı gönderildiniz?

Markiz kızlarının ebeveynlerinin gözünden ayrılamayacak kadar hassas ve değerli olduklarından şüpheleniyorum ama hiçbir fikrim yok. Kız kardeşlerim evde tutulurdu ama o zaman hepimiz özel vakalardık.

Diken

Sevgili Bay Dautry,

Bana bu şekilde yazamazsınız, aksi takdirde mülkünüzle ilgili ne yaptığımı size bildirmekten vazgeçerim. Sadece faturaları ileteceğim.

Leydi Xenobia India St. Clair

Sevgili Hindistan,

Mektubunuzdaki rahatsızlıktan, kadınların geceleri yumuşak bölgelerine dokunarak yatmadıklarını tahmin ediyorum ki bu onlar büyük bir kayıp. Bunu denemelisiniz. Çok rahatlatıcıdır ve siz de sinirlenmeye yatkın görünüyorsunuz.

Diken

Bay Dautry,

Aşağıdaki faturaları ekliyorum: 100 sterlin balmumu mumlar, 50 sterlin sodalı sabun ve 200 sterlin altın örgü için.

Leydi Xenobia India St. Clair

Sevgili Hindistan,

Eğer beni evimden barkımdan etmeye niyetliyseniz, en azından acımı hafifletecek bir iki kelime gönderin. Yazdıklarım o kadar da korkunç değildi, değil mi? Garip bir şekilde arkadaş olduğumuz izlenimine kapılmıştım. Ama gerçekten kırıldıysanız özür dilerim; sanırım hanımlar şaka yollu bile olsa böyle şeyler duymak istemezler. Bu altın saç örgüsü ne için?

Diken

Sevgili Thorn,

En azından kaba olmak yerine esprili olmaya çalışırsanız arkadaş olmaya itirazım olmaz. Altın örgü yemek odasının perdelerini süslüyor. Bugün asıldılar ve ipek duvarlara karşı muhteşem duruyorlar.

Hindistan

Sevgili Hindistan,

Zekâ konusunda pek iyi değilimdir. Muhtemelen sokaklarda büyümekle alakalıdır. Beni affedebilir misin? Sonuçta seni düşünürken kendimi tatmin ettiğim konusunda yalan söylediğimi söylemedim. Sadece nazik bir soruydu.

Diken

Sevgili Thorn,

Neden böyle özel bilgiyi sizinle paylaşayım ki? Bu gerçekten merak uyandırıcı bir soru.

Hindistan

Sevgili Hindistan,

Mektuplarından anladığım kadarıyla bunu yapıyorsun. Satiri hangi odayı seçtiyseniz oraya koyun. İlham verici olacağından eminim ve onu yakınımda istemiyorum. Bir adamın kışına bakacak halim yok.

Keşke bu gece Starberry'ye gelip altın örgülü perdeleri kendim görebilseydim. Seni tekrar sarhoş etmeye çalışırdım; birlikte yediğimiz yemeklerle ilgili güzel anılarım var.

Diken

India bir süredir gözüne kestirdiği bir hizmetçiyi işe almıştı; Londra'da yeteneklerinin yeterince takdir edilmediği bir evde çalışan mükemmel bir hizmetçiydi. Çoğu hizmetçiden daha gençti ama sert bir omurgası vardı ve yeni efendisine karşı koyacaktı. Ve belki de en önemlisi, Lala'nın yanında bir savaşçı olacaktı.

Yıllar geçtikçe Hindistan, hizmetçilerin evlilikte önemli bir rol oynadığını fark etmişti ve bunun nedeni sadece iyi bir aşçının evdeki herkesi daha mutlu etmesi değildi.

India'ya göre Lala'nın yatak odası tam da bir leydinin isteyeceği türdendi. Dautry'nin talimatlarını göz ardı etmiş ve ona arpa bükümlü direkleri olan, hercai menekşelerle işlenmiş soluk sarı ipekle asılmış bir yatak vermişti. Pencerenin altında zarif bir çalışma masası vardı ve evin hanımı buradan arka , nehir kıyısını süsleyen söğüt ağaçlarına kadar manzaraya bakabiliyordu. Yatak odası bir sığınak, Lala'nın tatlılığını yankılayacak ve yenileyecek bir yerdi.

Ayrıca gece elbiseleri, gündüz elbiseleri ve hatta bir sunum elbisesi için özel bir rafın yerleştirilebileceği farklı derinliklerde rafları olan büyük bir Sheraton gardırop satın almıştı.

En azından evin kendi hanımı olana kadar malikânenin bazı bölümlerine dokunulmaması gerekiyordu. Mandıralar ve bira fabrikası hâlâ perişan durumdaydı; çocuk odası temizdi ama çıplaktı; birkaç rahat sandalye ve birkaç kutu kitap almak dışında kütüphaneye neredeyse hiç bakmamıştı. Rafları düzenlemek istiyordu ama hepsi bu kadardı.

Tuvaletler artık temizdi ama yine de su tankı için şamandıra sistemi olan Bramah tasarımı su dolaplarının kurulması için harekete geçmişti. Hiç görmemişti ama hakkında okumuştı ve çok yeni ve çok pahalı olmalarına rağmen,

Ev partisinden sonra gerekleŖecek olsa da, evin her yerine yerleŖtirilmeleri gerektiğine karar verdi.

Ev sahipleri ve hizmetçiler arasındaki sınırdaki on yıl yaŖadıktan sonra, oda kapları sonsuza dek emekliye ayrılabilseydi hayatın oda hizmetçileri için lulemeyecek kadar daha iyi olacağı gerçeğini keskin bir Ŗekilde anladı.

Dautry ona kıyafet konusunda hiçbir talimat vermediği için, sırf onu kızdırmak için adamlarına koyu kırmızı giydirme fikriyle oynadı ama sonunda İtalyan yönünden yapılmıŖ, kızılgerdan yumurtasından biraz daha koyu bir mavi palto seti.

Bahçeler acımasızca budanmıŖ olduğu için evi süsleyecek çiçekleri sağlamaktı. Bulduğu m, Bay Dautry'nin yeni bir an kulesine Ŗiddetle ihtiyaç duyan kiliseye yaptığı fahiŖ bađıŖı, baŖ bahçıvanın papaz evinin arkasında uzanan iek tarhlarından istediği her Ŗeyi alma özgürlüğüyle takas etmekte.

Ev zaten çok güzeldi: ıŖıl ıŖıl, zarif ama ev gibi, lüks olduğu kadar konforlu.

Sevgili Thorn,

Önerdiğiniz gibi satiri köy kilisesine sundum. Papaz o kadar gcendi ki kilisenin an kulesini onarmak için büyük bir bađıŖ yapmak zorunda kaldınız. Belki de Cellini İngiltere Merkez Bankası'na bırakılmalı, orada sizin talimatlarınız için bir kasada bekleyebilir?

Hindistan

Sevgili Hindistan,

Çeyiz evi ilerliyor mu? Sanırım Rose sallanan bir at istiyor. Bugün bana Antigone'nin yeni mürebbiyeyi (işe aldığım ikinci mürebbiye) sevmediğini söyledi ve araştırmak için zaman bulduğumda hanımefendinin çoktan istifasını verdiğini öğrendim. Bir bakıcı ve çok sevilen Antigone ile geleceğiz.

Diken

Sevgili Thorn,

Hanımın yatak odasını tamamladım, bu da evin neredeyse hazır olduğu anlamına geliyor. Burada sallanan bir at bulamadım; belki Londra'da bir tane bulabilirsin? Çeyiz evi Rose'u bekliyor.

Hindistan

Sevgili Hindistan,

Üç gün içinde varacağım, Rose da . Yenisallanan bir at bulması için gönderdim ama o sadece sallanan bir inek buldu. Rose ineğin aptal olduğunu düşünüyor ve benim de yeni uşak hakkında benzer endişelerim var. İneğe Buttercup adını verdi.

Diken

Sevgili Thorn,

İyi bir sağmal inek asla kötü bir yatırım değildir; gelecekteki yavrularınız onu sevebilir.

Tuvaletlerin artık çalışır durumda olduğunu ve yatak odalarının döşendiğini bilmek sizi mutlu edecektir. Dün Leydi Adelaide ve ben Horn & Stag'den ayrıldık ve Starberry Court'a taşındık.

Hindistan

Sevgili Hindistan,

Müstakbel Pindar Dükü olan arkadaşım Vander'i ev partisine davet ettiğimi söylemiş miydim? İkinizin mükemmel bir uyum içinde olduğunuzu biliyorum, çünkü mavi kanların en mavisine sahipsiniz. Son zamanlarda, onu önceden uyarmalıyım diye düşünüyordum. Bir erkek kardeşlik için en azından bunu yapabilir.

Vampirlerden korunmak için sarımsak giymek gibi.

Diken

Sevgili Thorn,

Laetitianın sizi biraz daha yakından tanıdıktan sonra, çok yakışıklı bir genç olan yerel doktoru size tercih edeceğinden endişeleniyorum. Leydi Rainsford'un yakında konusunda uyarmak için Dr. Hatfield'ı çağırdım. Bildiğiniz gibi, hanımefendinin birçok rahatsızlığı için günlük tıbbi bakıma ihtiyacı var. Hatfield'a onunla ilgilendiği her gün için iki pound söz verdim.

Hindistan

Sevgili Hindistan,

Bu muhtemelen içtenlikle onayladığım ilk harcama. Hatfield'ın bayanı kontrol altında tutabileceğini umuyorum. Onunla sadece iki kez karşılaştım ama korku içinde yaşıyorum.

Diken

Sevgili Thorn,

Müstakbel kayınvalideniz hakkında böyle şakacı bir şekilde konuşmamalısınız. Belki ciddi bir kibarlık eğitimi başlamalısınız. Leydi Rainsford'un sizden hiç hoşlanmaması için bütün bunları eve yapmak utanç verici olur. Eğer kartlarınızı daha iyi oynamazsanız, bunu yapmak zorunda kalacaktır.

Hindistan

Sevgili Hindistan,

Sen benim kozumsun. Sanırım bir sonraki kariyerin çöpçatanlık olacak. Her , Kensington Gardens'ta Laetitia'yla buluşmaktan yeni döndüm ve seninle tartışamayacak kadar dünyayla barışık durumdayım. Kendimi şanslı bir adam gibi hissediyorum.

En iyi dileklerimle,

Diken

Mantıksız bir nedenden ötürü India, Thorn'un tüm notlarını saklamıştı. Thorn'un cümlelerinin güçlü ve eğik bir elle sayfayı yırtarcasına yazılması hoşuna gidiyordu. Bu noktada, günlerce Londra'ya gidip gelen kuryeler yüzünden epey bir yığını vardı. Ama bu mektubu kütüphanedeki şömineye fırlattı.

Elbette onun mutlu olmasından memnundu. Heyecanlıydı. Lala onu gamzesini her gün göstermesi için ikna edebilecekti. Lala çok sevimliydi, öyleydi işte. Küçük tavşanlar, bebekler ve dünyadaki tüm tatlı küçük şeyler gibi sevimli.

Bugünlerde India kendini tam tersi olarak hissediyordu. Bitkin görünüyordu. O kadar bitkin düşmüştü ki sanki üzerinden bir at geçmiş gibi hissediyordu. Baktığı her yerde, gereken daha fazla şey görüyordu. Gerçekten de, Thorn'un mektubunu izlerken

yanarken, bu şöinenin üzerindeki boşluğun bir resme ihtiyacı olduğunu fark etti.

Bir aile portresi mükemmel olurdu: belki Lala ve çocukları bahçede, Thorn da hemen arkalarındaki bir ağaca yaslanmış, o sert bakışları ve vücudunun barındırdığı güçle.

Başını iki yana salladı ve neredeyse koşarak odadan çıktı. Mektubuna cevap vermeyecekti.

Aslında, artık mektuba cevap vermemeli.

Sevgili Hindistan,

Mürebbiye sorununu çözdüğümü öğrenmekten mutluluk . Onun yerine bir öğretmen buldum, Twink adında genç bir delikanlı. Cambridge'den üç buçuk dakika önce mezun oldu ama iyi bir arkadaş. Gülüyor, ki Rose'un buna ihtiyacı var.

Bakıcısının adı Clara. Dağlık bölgeden gelen iyi bir kız ve muhtemelen Twink'e aşık olacak ama bu konuda yapabileceğim bir şey yok. İkisi de bize Starberry C.'ye kadar eşlik edecek ve kalacaklar.

Diken

India tüm öğleden sonrasını kütüphanede kitapları rafa kaldırmak için ayıklayarak geçirmişti ve hâlâ bitirmemişti. Ona göre kütüphane bir evin kalbiydi. Bir kütüphanenin kitap dolu rafları, bir ailenin nesiller boyunca aynı yerde yaşadığı izlenimini verirdi: meraklı zihinler, koleksiyonlarını torunlarının okuması için miras bırakırdı.

Belli ki Thorn'da bu yoktu.

Görünüşe göre Jupp'un da yoktu. Ya çok fazla kitabı yoktu ya da özellikle okur yazar bir hırsız kütüphaneyi talan etmişti, çünkü kitap raflarının çoğu boştu.

Boş ver: India, Finsbury Meydanı'ndaki Temple of the Muses kitapçısından üç büyük sandık dolusu "muhtelif kitap" satın almıştı ve kitaplar o sabah gelmişti. Raflar temizlenmiş ve yağlanmıştı; şimdi Haziran güneşinin altında pırıl pırıl parlıyor, doldurulmayı bekliyorlardı. India işe sandıkları boşaltıp kitapları konularına göre yere yığarak başladı: edebiyat ve şiir (ki çok az vardı) buraya, askeri tarih ve benzerleri (en az elli tane) şuraya, ev işleri ve çiftçilik (üç uzun yığın) odanın diğer ucuna. Deneme kitapları, vaaz kitapları ve on dört İncil vardı. (Anlaşılan kitapçı, kadının satın aldıklarına gerçekten *bakacağını* düşünmemişti).

Onları tasnif ettikten sonra, Jupp'un koleksiyonundan geriye kalan kitapları yığınlar arasında dağıtmak için dikkatini onlara yöneltti.

İşte o noktada -belki de şaşırmaması gerekirdi- onun yaramaz kitaplarını keşfetti.

Aldığı ilk kitabın adı *Bir Zevk Kadınının Anıları*'ydi. Onu *Manastırdaki Venüs: ya da Cüppeli Rahibe*; *Sabinlerin Tecavüzü* ve *Tilly Tucket'in Aşk Maceraları* izledi.

"Tilly Tucket" mı? Bu nasıl bir isim böyle? India yere çöktü ve kitabı rastgele açtı, kendini neşeli bir çiftin gravürüne bakarken buldu. Aptal bir oda hizmetçisi gibi nefesi kesildi ve kitabı kapatıp tekrar açtı ve tam olarak ne olduğunu inceledi.

Kitabı kenara bıraktığında yanaklarının pembeleştiğini hissedebiliyordu; belki de kilitli bir kitaplık satın alacaktı. Sonra

Sabine'lerin Tecavüzü'ne hızlıca bir göz attıktan sonra, onu çöpe atılmak üzere bir yığının üzerine bıraktı ve ardından aynı derecede korkunç olan birkaç tane ekledi.

Ama sonra *Hafif Bir Beyefendinin Gerçek ve Olağanüstü Aşkları'nı* eline aldı ve ilk sayfayı çevirdi. Kitap Francis Feather adında genç bir adamın maceralarını anlatıyordu. "Tüy "ün tüylü olmadığı ortaya çıktı. Aslında erkeklerin organlarının bu kadar büyük olduğunu hiç bilmiyordu. Feather'ınki rahatlıkla alt bacağı kadardı. Anatomik olarak mümkün görünmüyordu.

Kitap cömertçe resimlendirilmişti ve gravürlerde kesinlikle sürükleyici bir şeyler vardı. Örneğin bir tanesinde, Feather ve sevgilisi bir masanın üzerinde sevişiyorlardı.

Bunun bir yemek masası olduğunu anlayabiliyordu, çünkü bir çay fincanı ve iki tabak, muhtemelen hareketlerinin çılgınlığı nedeniyle yere düşmüştü. Ev temizliği hakkında farklı düşünmesine neden oldu, ancak tasvir kesinlikle sadece şok etmek için oradaydı.

Adelaide bu tür şeylerin yorganın altında, karanlıkta olduğunu açıklamıştı. Arada bir.

Belki Adelaide bunu belirtmemişti, ama India şu sonucu çıkarmıştı o.

Feather bu tür kısıtlamalara uymamıştır: başka bir gravüründe Bir nehir kıyısında tasvir edildi ve bir yatakta görüldüğünde, tıpkı şu anda tavan arasında bulunan Yunan heykelleri gibi her iki yanında bir kadın vardı.

O noktada India geri döndü ve asıl hikâyeyi okumaya başladı. Kendine ancak otuz dakika sonra, ışık kütüphanenin pencerelerinden içeri süzüldüğünde gelebildi. Saçlarını kulaklarının arkasına iterken parmaklarının titrediğini fark etti.

Kendi kendine, ilginç bir kitap olduğunu söyledi. Sadece ilginç. İçindeki görüntüleri unutmak için kendini zorlayarak kapattı. Bu sadece

Gravürler çok erotik görünüyordu ... ve kadınlar utangaç ya da mahcup görünmüyorlardı. Çok neşeli görünüyorlardı.

Hevesli, hatta.

Gerçi nasıl olabilirler ki? Fiziksel olarak mümkün değildi. Ama masanın fotoğrafı vardı, kadının başı kenardan sarkıyordu, saçları yeri süpürüyordu. Yüzündeki coşku olmalıydı.

Bunu söylemek zordu. India sayfayı tekrar açtı ve kadının yüzünü daha iyi inceleyebilmek için ters çevirdi.

Ağzı açıktı. Aşırı acı mı çekiyordu, yoksa zevk mi alıyordu?

Bunu düşünürken bir ses konsantrasyonunu bozdu ve başını kaldırıp baktı. Thorn kapı aralığında durmuş ona bakıyordu. Kitabı kapatıp ayağa fırladı, kendini gizlice şekerleme yerken yakalanmış bir çocuk gibi hissediyordu. "Burada ne işin var senin? İki gün sonra geleceksin!"

Thorn bir kaşını kaldırdı. "Son iki mektubuma cevap vermedin. Yorgunluktan bayılmadığından emin olsam iyi olur diye düşündüm."

India kolunu indirerek kitabın eteğinin kıvrımları arasında gizlenmesini sağladı ve "Tabii ki yapmadım," dedi.

"Bütün gün fabrikadaydım, dönerken uğradım.

Londra'ya." Etrafındaki kitap yığınlarına baktı. "Bana bu kitapları düzenlemeye çalışmadığını söyle."

India boğazını temizledi. "Sadece genel bir şekilde, konularına göre. Edebiyatı bir bölüme, tarihi başka bir bölüme koyacağım."

"Sanırım kütüphane, ev sahibi olmanın getirdiği iyi bir şey.

bir kır evi." Masaya doğru yürüdü ve hayvancılık üzerine bir kitap aldı.

"Londra'da elimde bulunan kitapları gönderebilirim. Kütüphanemdeki kitap raflarını aştılar.

ve hizmetçimin memnuniyetsizliğine rağmen duvarlara yığılmış durumda."

India, *Olağanüstü Aşklar*'ı seyahati anlatan bir yığın kitabın üstüne gelişigüzel yerleştirdi. Thorn başka bir yığından bir kitap aldı ve sırtına baktı. "Bunların hepsi vaaz kitapları mı?"

"Korkarım öyle," dedi India. "Şu yığın, şuradaki ve uzaktaki masanın üzerindeki."

"Jupp şaşırtmayı asla başaramaz. Şunlardan kurtul, olur mu? Böylece Londra kitaplarım için yer kalır."

India başını salladı. "Hangi kitaplardan hoşlanırsınız?"

"Vaazlar olmasa da elime geçen her şey. Burada başka ne var?"

India'nın aklına yaramaz kitaplar geldi ama onlara nasıl atıfta bulunacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. "Bakalım... Kısa bir gramer kitabı yığını var, iki tane Yunanca gramer ve üç tane Almanca."

Thorn duvarlara sabitlenmiş lambaları ve şöminenin üzerindeki bir diğer açtı. "Sanırım bunları Rose'a verebilirim. O kadar ağırbaşlı bir kız ki, bunları bir hafta içinde bitirir herhalde."

"Hoşuna gidebilecek birkaç çocuk kitabı buldum. Onları çeyiz evine koydum."

"Hatchard'ın kitapçısına zaten iki kez gittik," dedi.
masaya dönüp bir seyahat öyküsü aldı.

India içinin sıkıştığını hissetti. Eğer bir sonraki yığına bakarsa ...

"Böyle ayak işlerini kendin yapacağını düşünmemiştim," dedi, şüpheli cilde yaklaşıp kalçasını masaya yaslayarak. Birazdan tüm yığını kayıtsızca kaldıracak ve bir rafa taşıyacaktı.

"Rose'un mürebbiyeleri evde ancak bavullarını boşaltacak kadar kaldılar. Ama şu andan itibaren Twink onu kitapçıya götürebilir. Biliyorsun, bu kitapları raflara yığabilirdin." Kızın yüzündeki ifadeye güldü. "Anladığım kadarıyla mükemmeliyetçisin."

"Öyle olmasaydım bu meslekte pek iyi olamazdım."

"Bir hanımefendinin *mesleği* hakkında konuşmasını duymak çok tuhaf," dedi bir başka kitabı çevirirken.

"Çok fazla konuşmamalısın," dedi sertçe. "Etrafınız çeşitli işlerde çok sıkı çalışan kadınlarla dolu."

"Ama onlar kadın değil," dedi, mükemmel bir doğrulukla. Döndü başını kaldırdı ve kirpiklerinin altından ona baktı. "Ve hanımefendi olmamalarının ötesinde, markizlerin kızları da değiller."

"Babamın unvanında beni aciz kılacak hiçbir şey yok. iş."

"Açıkçası durum bu. Ama sıradışı değilmişsin gibi davranma India." Kitap yığınının dibine ulaşmıştı. "Bu İtalya hakkındaki üçüncü kitap. Jupp'un Cellini'yi seyahatleri sırasında satın aldığını düşünmeye başlıyorum."

"Aslında o kitapların bir kitapçıdan geldiğini düşünüyorum," dedi. "Burada sadece yirmi ya da otuz kitap buldum, bu yüzden kütüphanenize eklemek zorunda kaldım."

Thorn bir kahkaha atarak başını kaldırdı. "Okumayı bilen atalarım varmış gibi göstermek için zavallı bir herifin kitaplarını mı aldın?"

"Kimse evin kaynağını ve sizin ev üzerindeki mülkiyetinizi gizlemeye çalışmıyor," diye itiraz etti.

Homurdandı.

Hindistan ona, "Biz sadece senin bir adam olduğunu gösteriyoruz," dedi.

Kız onu durduramadan Thorn eğildi ve Feather'ın kitabını aldı. Dudaklarında tamamen bir sırıtışla sayfaları çevirdi. "Gerçekten de çok zeki olduğumu görüyorum. Beklenmedik derinlikler gösteriyorsun, India."

"Lord Jupp sağ olsun, yeni koleksiyonunuzda böyle pek çok cilt var," diye mırıldandı, yerdeki yığını işaret ederek. Yanaklarındaki rengin yeniden yükseldiğini hissedebiliyordu.

"Vay canına," dedi Thorn sayfaları çevirirken. "Bu macera dolu küçük bir cilt."

"Birkaç tanesini çöpe attım," dedi India meydan okurcasına.

"Güzel."

Sonra tereddüt etti: "Ne olduklarını merak etmiyor musun?"

"Dünyada hastalık var, Hindistan'da. Çocukken bir kısmını gördüm,

daha çok bir erkek olarak . . . Onu evimde ya da yakınımda istemiyorum.

Rose."

India onun Rose'u koruma şeklini sevmiştii, bu yüzden ona gülümsedi, geniş bir gülümseme. Korumasız. Onun için alışılmadık.

Kaşlarını çattı.

"Hindistan." "Evet?"

"Bütün o erkeklerin seninle evlenmek için ayaklarına kapanmasına şaşmamalı. O gülüşünle bir azizi bile baştan çıkarabilirsin." Tekrar kitaba baktı ve bir sayfa daha çevirdi. "Bay Feather'ın girişimleri hoşunuza gitti mi?"

"Sadece sese bir göz attım."

Ağzı buruştu. "Sen beni görene kadar beş dakika boyunca o kapının önünde durdum. Gözlerimi kısıyordum ama bana en büyüleyici bulduğun resim buymuş gibi geldi."

Bunun üzerine vücudunu bir sıcaklık kapladı. Edep gereği odadan kaçması gerekiyordu ama o olduğu yerde kaldı.

Thorn da tıpkı onun yaptığı gibi sayfayı ters çevirdi. "Bu kadar büyüleyici olan ne? Feather'ın aletinin büyüklüğü dışında, ki o da kesinlikle iyimser bir hayal kategorisine giriyor."

India bu yorumu daha sonra düşünmek üzere dosyaladı. Kim bu kadar büyük bir şeyin en hassas yerlerine yaklaşmasını isterdi ki?

"Anlat India," dedi Thorn, şimdi yüksek sesle gülerek. Resmi diğer tarafa çevirdi.

"Eğlenip eğlenmediğini görmeye ," dedi India. İtiraf etti.

"Ellerinin nasıl havada uçuştüğünü görüyor musunuz? Tecrübelerime göre -ki bu hiç de az değil- iyi vakit geçiriyor. Sanırım çığlık atıyor."

Bacaklarının arasında bir başka sıcaklık dalgası yoğunlaştı. " 'Çığlık atmak' mı?" Dehşete mi kapılacağını yoksa kıskanacağını mı bilemiyordu.

"Zevkle," diye ekledi sayfaları çevirirken. "Feather ona istediği her şeyi veriyor. Şuna bir bakın." Yukarı baktı, gözleri muziplikle parlıyordu. "Burada da çığlık atıyor."

India, Feather'ın başını kadının bacaklarının arasına koyarak ne yaptığını anlamadan önce bir dakika boyunca gravüre baktı. Ve evet, kadın gerçekten de şiddetli bir mutluluk yaşıyor gibiydi. Ve Thorn'un da belirttiği gibi ağzı açıktı.

Kendini tekrar toparladı. "Bu konuşmayı yapmamalıyız. Bu çok uygunsuz."

Thorn ona doğru başını salladı. "Bunda yanlış bir şey yok India. Sen ve ben arkadaşız."

Bu onu uçmanın tam kıyısında durdurdu. "Arkadaş mı? Sen bakıyorsun kitaplarını *arkadaşlarınızla* paylaşıp mısınız?" Açıkçası, bu skandal bir düşünceydi.

"Hayır, sadece seninle. Gel de burada ne yaptığına bir bak. Hiç denemedim."

"Hayır!"

"Bu durumda ben sana geleceğim." India hızla geri , ta ki kendini kitaplığın yanında dururken buldu.

"Onu görmek istemiyorum!"

Thorn tam önünde durdu, iri gövdesiyle onu hapsetti, o kadar yakındı ki omzu onunkine sürtünüyordu ve onun baharatlı, güzel kokulu erkek kokusunu alabiliyor, hatta nefes alışının sesini bile duyabiliyordu.

"Toplumdan dışlanmamak için bir rahibe gibi yaşamak zorunda şüpheleniyorum, değil mi? Kaç ?" Onu bir aşağı bir yukarı süzdü. "Yirmi iki mi?"

India içini çekti. "Yirmi altı."

"Yirmi altı yıl boyunca kendini erdemli bir beyaza bürümek zorunda kaldın. Emekli olmana şaşmamalı. Bu cehennem gibi."

Gülümsemesinin huzuru için tehlikeli olduğunu fark etti. Ve onun erdemi için. Boğazını temizledi. "İşime dönmeliyim, Thorn. Ve bu konuşma gerçekleşmedi."

"Yani rahibelerin Feather'ın güzel yerlerine bakmasına izin verilmediğini mi söylüyorsun?" Thorn ona sıırıttı. "Bu resmi sevdim; ya sen?"

India aşağıya baktı ve genç bir bayanın Feather'ın üzerinde zıpladığını fark etti, vücutları sadece onun olağanüstü . . . her neyse. Ve bir ağaç dalının üzerinde yatıyor gibi görünüyorlardı. "Hayır!" diye haykırdı.

Kitabı kapatıp rafa bıraktı, daha da yaklaşıp sağ kolunu kızın başının üzerine koydu. "O resimler abartı. Bunu biliyorsun, değil mi India?"

Kadın ona kaşlarını çattı. "Konunun konumuzla ilgisi yok."

"Konuyla alakasız değil, çünkü evlenmek üzeresiniz. Eton'da okuduğum yıllar boyunca bir sürü çıplak erkek gördüm. Size şunu söyleyebilirim,

Hindistan: Kiminle evlenirsen evlen, Feather ile kıyaslanamaz."

India mantıksız bir şekilde müstakbel kocasını savunması gerektiğini hissetti. "Bunu bilemezsin," diye itiraz etti. "Bir erkeğin olması gereken her şey olacağından eminim."

Thorn'un sırtışı o sıcak ve bulanık hissin tüm vücuduna yayılmasına neden oluyordu. "Bunun gerçekten konuyla ilgisi yok," diye tekrarladı kızgınca.

"Belki de erkeğe karar vermeden önce onu at havuzuna daldırmalı ve ihtiyatlı bir bakış atmalıyım. Düğün gecenize aklınızda Feather'ın görüntüleriyle gidip de sevgilinizin bir yüksük büyüklüğünde olduğunu keşfetmeniz çok kötü olurdu."

"O !"

"Nereden biliyorsunuz? Sahip olduğum bir kitap sizi yoldan çıkarsa ve bunun sonucunda evlilik hayatınızdan hiç zevk almazsanız kendimi çok kötü hissederim."

India onu biraz itti. "Lütfen geri çekilin. Ben gidiyorum. odama."

"Biliyorum; bana yine bu konuşmanın hiç gerçekleşmediğini söyleyeceksin. Şimdiye kadar sahip olduğum ilk kadın arkadaş olduğunu biliyor musun?"

"Arkadaş olduğumuzu sanmıyorum," diye gözlemledi India. "Bu durumda, biz neyiz?"

Adamın kolunun altına girdi ve cevap vermeden uzaklaştı, çünkü buna verilecek iyi bir cevap yoktu.

Kadın neredeyse kapıya ulaştığında bağırdı. "India!" Kadın döndü.

"Gece okumayı unuttun!" Kitap havada savruldu ve kız içgüdüsel olarak elini kaldırıp onu yakaladı.

Yine o gülümseme.

On Beşinci Bölüm

*Ertesi akşam erkenden
Misafir odası, Starberry Court*

India, sevgilim, bu akşam erken yatman konusunda ısrar ediyorum," dedi Adelaide. "Yarı ölü gibi görünüyorsun."

India saf bir utanç nabzı hissetti. Gerçek şu ki, Francis Feather'ın maceralarına dalıp çok geç saatlere kadar uyumamıştı. "Yapamam. Dük ve Düşes bize katılmadan önce sadece bir günüm kaldı."

"Ben de çok yorgunum," dedi vaftiz annesi. "Akşam yemeğini odamda yiyeceğim, size de aynısını tavsiye ederim. Bay Dautry ve Rose ne zaman gelecekler?"

"Yarın sabah," dedi India.

"O genç adam önümüzdeki hafta diline dikkat etmek zorunda kalacak. Sevgili Eleanor'un onunla daha fazlasını yapamamış olmasına hayret ediyorum. Ne de olsa küçük yaştan beri onların evinde yaşıyordu."

India'nın tahminine göre Thorn'un dükün evine kaç yaşında girdiğinin bir önemi yoktu: çok geç olmuştu.

"Tabii ki babasının oğlu," diye devam etti Adelaide. "O gözler babasının, o saçlar ve geri kalan her şey de onun."

"Ama kişiliğine gelince," diye belirtti India. "Villiers Dükü'nü her zaman esprili olduğu kadar nazik biri olarak görmüşümdür."

"Çünkü Villiers'i ancak evlendikten sonra tanıdınız. Yıllar önce insanları üzmekten zevk alırdı: Beş farklı anneden altı gayrimeşru çocuğu çatısı altında yaşamaya getirdikten sonra toplumda ilk kez ortaya çıktığında yaşanan skandalı hayal edin."

"Bay Dautry'nin babasının izinden gittiğine inanmıyorum. Çocukları kırsal kesime dağıtarak." dedi Hindistan.

"Katılıyorum." Adelaide salondan çıkıp merdivenlere doğru yürüdü. "Tecrübelerime göre, ebeveynleri düzensiz bir yaşam süren insanlar oldukça muhafazakâr olma eğilimindedir. Şu haline bak canım."

India onu takip etti ve otomatik olarak parlayan tırabzandaki her toz zerresinin temizlendiğinden emin olmak için kontrol etti. "Benim bununla ne ilgim var? Ben düzensiz bir birlikteliğin ürünü değilim."

"Tabii ki değilsin! Hatırladığım kadarıyla öğleden sonra yağmur yağmış olsa da, anne ve babanız St Paul Katedrali'nde son derece güzel bir günde evlenmişlerdi. Ama yetiştirilme tarzları tamamen geleneksel değildi diyebiliriz, değil mi?"

Çoğu ebeveyn çocuklarını ormana göndermediği için Akşam yemeği için mantar ararken, India onları savunmadı. Yine de, "Ailemin eksantrikliklerinin beni geleneksel yaptığını düşünmüyorum," diye gözlemledi.

"Kalbini koruyorsun," dedi Adelaide, tepeye ulaşp duraklayarak. "Değil mi çocuğum? Çeşitli taliplerin arasında seçim yapmaktan sanki yemek odası sandalyelerini seçer gibi bahsediyorsun."

"Başka nasıl yapabilirim ki?" India canı yanmış bir halde cevap verdi. "Babam hayatta olsaydı ve tamamen farklı bir adam olsaydı böyle yapardı." Babası hâlâ hayatta olsaydı, bir sığır çobanıyla evlendirilmediği takdirde, bugün bile doğru dürüst ayakkabısı olmadan dolaşıyor olabileceğinin farkındaydı.

"Çeyiziniz ve unvanınızla erkek seçme şansınız var. Ben sadece, dilerseniz aşk temelinde seçim yapabileceğinizi söylüyorum." Adelaide yatak odasına döndü, zili çaldı ve şöminenin önüne oturdu.

"Bu durum annem ve babam için pek de iyi olmadı." India, kim Adelaide'i odasına takip etmiş, eğilmiş ve onu yanağından öpmüştü. "Beni kabul ettiğin günün hayatımın en güzel günü olduğunu , değil mi?"

Adelaide gülümsedi ama başını salladı. "Hayatının en güzel günü değildi, en kötüsüydü, çünkü sevgili annem ve babam seni terk etmişti. İsteyerek yapmadılar ama seni terk ettiler."

Şahsen India, kızlarının düzgün beslenmesini ve giydirilmesini sağlamak yerine zamanlarını sanatçı olmak ve aya tapmakla geçiren ebeveynlerin, Londra'ya kaçıp bir araba kazasında ölmeden yıllar önce o çocuğu terk ettiklerini düşünüyordu.

Ama Adelaide'in marki ve karısının sadece uçarı olduklarına inanmayı tercih ettiğini de biliyordu. Eksantrik. Farklı.

Vaftiz annesini tekrar öptü ve kendi odasına gidip yatağına uzandı. Ne yazık ki, yatar yatmaz Thorn'un kendisini nasıl hissettirdiğini düşünmek için fazlasıyla enerjisi olduğunu kanıtladı: aptalca, kadınsı ve dizlerinin bağı çözölmüştü. Ki bu çok saçmaydı.

Dudağını ısırarak sırt üstü yuvarlandı. Onu düşünmeyi bırakmalıydı. Ne istediğini bilen bir adamdı ve Lala'yı istiyordu: gün ışığı gibi sevimli ve karmaşık olmayan bir kızı. Ve güzel. India kendi görünüşü konusunda alçakgönüllü değildi ama Lala'nın mükemmel yüz hatlarına ve güneşli mavi gözlerine sahip değildi.

Dahası, India'nın sert bir kabuğu vardı, anne ve babası eğlenirken, kendisi açken ve ne yapacağını bilemezken, o yalnız günler boyunca oluşmuştu. Ne aşçı, ne uşak, ne de kocaman, çürümeye yüz tutmuş bir evden başka bir şey vardı.

İçini çekti ve Marie'den kendisine biraz getirmesini istemek için zili çaldı.

Akşam yemeği. Thorn'un başka biriyle evlenmek istemesi yüzünden kendini küçümsenmiş hissetmek aptalcaydı.

Ne de onu istiyormuş gibi görünmüyordu.

Ertesi sabah Thorn, Rose, Twink ve Clara'yı arabada bırakarak Starberry Court'a gitmeye karar verdi. Sinirli olduğunun gayet farkındaydı. Öncelikle, lastik bant makinesi dün bozulmuştu; Laetitia'yla yaptığı ve onu biraz endişelendiren sabah gezintisinin ardından gelen bir felaketti bu.

Tek kelime etmemişti. Tek bir kelime bile. Ellerini kavuşturmuş, bir İngiliz gülü kadar güzel ve sessiz bir şekilde onun yanında oturuyordu.

Hindistan bir İngiliz gülü değildi. O bir kır çiçeğiydi, güzelliğiyle kalbinizi heyecanlandıran daha parlak ve işlenmemiş bir şeydi.

Yarın, Laetitia ev partisi için geldiğinde, kendisi için söyleyecek daha çok şeyi olacaktı. Belki de sadece koşturan atlar ya da temiz hava onu rahatlatıcı bir sessizliğe sürüklemişti.

Starberry Court'un önünde atından inerken, büyük ön kapı açıldı ve bir adam -eldivensiz olduğuna bakılırsa uşak olduğu belli-

ortaya çıktı, iki uşak da peşindeydi.

Uşak eğildi. "Bay Dautry, benim adım Fleming. Leydi Xenobia beni uşağınız olarak hizmet etmem için görevlendirdi, eğer tatmin edici olursam."

Thorn Fleming'e ceketini uzattı ve adam ona Adelaide ve Xenobia Hanımların henüz kalkmadığını söylerken onu dinledi. Bundan sonra Fleming'e evi tanıması için yeterince soru sordu; inanılmaz bir şekilde, tüm ziyaretlerinde zemin kattan yukarı çıkmayı hiç başaramamıştı. Görünüşe göre aile odaları bir kanatta, misafir odaları ise diğer kanatta yer alıyordu. "Çocuk odası genellikle üçüncü katta değil mi?" diye sordu.

Fleming, "Leydi Xenobia modern annelerin daha az eski moda bir düzenlemeyi tercih ettiğine inanıyor," dedi. "Hanımefendi, aile kanadındaki büyük bir oturma odasını, dadı için küçük bir ek oda ile birlikte çocuk odasına dönüştürdü."

Thorn merdivenlerden yukarı çıkarken India'nın Starberry Malikânesi'ni nasıl restore ettiğini düşünüyordu. Sadece duvarları boyamakla kalmamış, kendisinin ve yeni ailesinin hayatlarını nasıl yaşayacaklarına dair kararlar almıştı.

Çocuk odasına girdi, ocağın üzerinde büyük bir sallanan sandalye, yanında daha küçük bir sallanan sandalye ve Antigone için olduğu belli olan küçük bir sandalye görünce eğlendi. Rose çok sevinecekti.

Dahası, India bir oyuğu kitap raflarıyla kaplamış ve onları doldurmuştu. Rose, *Babil'in Altı Prensesi'nin Maceraları*'na bayılacaktı. Bir masal kitabı aldı ve kapağındaki Külkedisi resmine baktı. Lala daha güzeldi. Hindistan bile ondan daha güzeldi.

Gerçi India geleneksel olarak *güzel* değildi. Beyaz altın rengi saçları ve koyu renk kaşlarının tuhaf kombinasyonu ile değil. Ve güzelliği

Dudağının hemen yanındaki iz. Şehvetli bir tablo gibi görünüyordu, ressamın metresini model olarak kullandığı Titian tablolarından biri gibi.

Elbette Titian'ın metreslerinin uykulu, sakın ifadeleri vardı, India'nınki gibi değildi. Tam bir baş belasıydı ama mektuplaşmalarındaki bir şey Vander'la tartışmak kadar eğlenceliydi. Ama incelikli bir şekilde farklıydı - muhtemelen kadın olduğu için.

Koridora döndüğünde ana yatak odasının kapısını açtı. India'ya kırmızıyı sevmediğini söylemişti; doğal olarak duvarları koyu kırmızıya boyamıştı. İçeri orada da bir oyuk yaptırdığını gördü. Ama Rose kitaplara sahipken, o Celliniye sahipti.

İncelemek için yanına gittiğinde, India'nın heykeli öyle bir şekilde çevirdiğini fark etti ki, yatakta yatan herhangi biri iki figürü de engelsiz bir şekilde görebiliyordu; ağızları bir öpücükte zar zor birbirine değiyor, vücutları birbirine dolanıyordu.

Satirin omzuna yapıştırılmış bir not vardı.

Sevgili Thorn,

Bu odayı tutkulu duyarlılıklara sahip olanlar için bir sığınak haline getirmeye çalıştım. Belki size yeni zirveler için ilham verir.

Hindistan

Homurdandı. Ama notu çıkardı ve cebine soktu. Sadece yenilik olsun diye bile olsa mektuplarını saklıyordu. Daha önce hiç bir kadınla mektuplaşmamıştı.

Misafir odaları evin karşı tarafındaydı. Kendine saygısı olan hiç kimse sabahın bu saatinde yatakta olamazdı, bu yüzden Thorn India'yı uyandırmaya karar verdi. Hangi yatak odasının ona ait olduğunu tahmin etmek zor değildi; kapının dışında parfümünün belli belirsiz bir izi vardı.

Işık perdelerin arasından süzülüyordu ve Thorn yatağın yarı saydam kehribar rengi ipekle kaplı olduğunu görebiliyordu; perdenin arasından uyuyan bir figürü zar zor seçebiliyordu. Yatağın perdesini geri çekince sanki büyülü bir prensesi keşfediyormuş gibi tuhaf bir duyguya kapıldı. India'nın Rose için satın aldığı hikâyelerden biri gibi.

Yan yatmış, solgun saçları yastığın üzerine yayılmıştı. Şaşırtıcı bir şekilde uykusunda tatlı görünüyordu. Ama de erotikti: dudakları doğal olarak yakut rengindeydi ve erkek onun güzellik izini görebiliyordu. Bu, bir erkeğin onun alt dudağına daha sert bakmasına neden olan, o ağzın neler yapabileceğini hayal etmesini sağlayan bir izdi.

Cehennem.

Işın komik yanı, şimdi ona bakarken, Villiers Dükü'nün bir anda ortaya çıkıp kendisini babası ilan etmesinden önceki çamur kuşu olduğu zamanları düşünmesiydi. Daha önce hiç Hindistan'ınki gibi, bir çiçek yaprağının içi gibi teni olan bir kadın görmemişti.

Böyle kadınların varlığından bile haberi yoktu. Bir markizin kızı olan India, onun olmadığı ve asla olamayacağı her şeydi. Tüm bu ayrıcalıklar ve doğuştan gelen özellikler kemiklerine işlemişti ve bu da yüzüne yansiyordu.

Thorn ani bir sinirle yatağın üzerine oturdu ve bu hareketin onu uyandıracağını düşündü. Dudaklarını açıp komik bir oflama sesi çıkardı, bir kolunu başının üzerine attı ve uyumaya devam etti.

Bir keresinde, çocukken hava soğuktu, kar yeni yağmaya başlamıştı, sıcak yün paltolu bir kız görmüştü, annesi elini uzatmış ve "Hadi tatlım" demişti. Kız onu görmemişti bile, ama hiç bilmediği bir sevgiyle uzaklaşmıştı.

India'nın yanında oturmanın ona kendini bir çamur kuşu gibi hissettirmesine şaşmamalı. Her şeye sahipti: tüm o para, parlıltı, aşk ve

Koruma.

Uzanıp omzunu sıktı, hem de çok nazikçe değil.

Gözlerini açtı ve gözlerindeki bakış doğruca onunkilere gitti horoz. Sanki saatlerce sevişmiş gibi puslu bir görüntüsü vardı. Sanki bir gecenin ardından uyanıyordu ve daha fazlasını istiyordu.

Sanki . . .

Gözleri sonuna kadar açıldı ve doğrulup oturdu. Adamın eli ağzının üzerine gitti. "Lütfen çığlık atma. Tanrı biliyor ya, ikimizin de en son isteyeceği şey senin tehlikeye atılman. Toplum öyle istiyor diye asla bir kadınla evlenmeyeceğim." Sesi olması gerekenden daha sert çıkmıştı.

Elini bıraktı.

Gözleri o puslu tatlı bakışını kaybetmişti ve bir an için bir pişmanlık nabızı hissetti. Bunun yerine ona ters ters bakıyordu. "Burada ne var?" diye tısladı. "Beni işe aldığın için kişisel hizmet alma hakkına sahip olduğunu düşünmeye cüret etme!" El yordamıyla arkasını yoklamaya başladı.

Öfke sırtına doğru yükseldi. "Bunun için yatak odana geleceğimi mi sanıyorsun?"

"Sen ilk olmazsın!" diye tersledi. Elini kaldırdı Kolunda çiçekli bir fanilayla kaplı bir sopa vardı. "Bana bir daha dokunursan sana vururum!"

"Bu da ne böyle?"

"Yatağımdan kalkıp odamdan çıkmazsan kafatasında kullanacağım demir bir çubuk!"

"Bana bir adamın yatak odana girmeye ve seni rahatsız etmeye cüret ettiğini mi söylüyorsun? Bunu mu demek istiyorsun India?" Gözleri buluştu ve adam silahı aldı, elinde tarttı.

el. "Bu pek bir şey yapmaz. Gerçekten kararlı bir adamı durduramaz."
India gururla, "gerekeni yaptı," diye cevap verdi.

"Kim?" Sesinin boğazından silah sesi gibi çıktığını biliyordu. "Kim yaptı bunu?"

"Ben hallettim."

"*Kimdi o?*"

"Bu seni ilgilendirmez!" O muhteşem saçlarını topladı ve omuzlarının arkasına attı. "Şimdi, sen-"

Eğildi ve kızın yüzüne doğru hırladı. "India, yatak odana girip seni korkutmaya kim cüret etti?"

"Sizin dışınızda mı?" Ama ekledi, "Sör Michael Phillips. Demir çubuğumla kulağına vurdum." Gülümsemesi gözlerinin neden oldu. "Ertesi gün işitme duyusunu kaybettiğinden ve akortlu şarkı söyleyemediğinden !"

Thorn bir hırıltıya daha karşı koydu. Piç kurusu onu ele geçirdiğinde hadım rolünü üstlenecekti. Ama bu gerçeği India'ya açıklamasına gerek yoktu.

"Porter Square'de evi olan Phillips mi? Oxford'a mı gitmiş? Çenesinin sadece yarısını kaplayan aptal küçük sakal?"

"Evet," dedi saçlarını omuzlarının arkasına iterek. "Adelaide ve ben annesini ziyaret ettik, çünkü grip olmuştu. Annesi tehlikeyi atlattıktan sonra ona da bakacağıma inanmış gibiydi."

"Bunu başka yapan var mı?"

kaşlarını çattı, o da başka bir şekilde ifade etti. "Demir çubuk fikrini nereden buldun India?"

"Vaftiz annem seyahat ederken yatağında bunun gibi bir tane bulundurur. Örneğin bir handa. Bir kadın her zaman hazırlıklı olmalıdır."

Eğer bir kadının yanında uyuyan bir erkek yoksa, muhtemelen bir demir çubuğu olmalıydı. Aslında bu kötü bir fikir değildi. Aslında ... tam da bu amaç için demir çubuklar yapabiliirdi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu kuşkuyla.

"Kadınların kendilerini savunmaları için demir çubuklar üretiyorum," dedi hemen. "Bunları yapabilecek bir fabrikam var. Hurda metal kullanabiliriz. Belki elleri daha küçük olan kadınlar için ince uçlu olabilir."

Bir an ona baktı, sonra kahkahayı bastı. "Anlatılmamış milyonlarınızı böyle mi kazandınız?"

Tanrım, muhteşemdi. Tehlikeli derecede. Zihnini, onun mahremiyetine girmesinin nedenine geri götürdü. "India, o heykelin yatak odamda ne aradığını açıklamak ister misin?"

"Odanı beğenmedin mi?" diye sordu, gözlerinde yaramaz bir gülümseme parlıyordu.

Aslında, hoşuna gitmişti. Kız da bunu biliyordu. "Duvarlar kırmızı," diye dikkat çekti.

"Şeytanın mizacına uygun bir sığınağı olmalı," dedi.

cevap verdi, belli ki rahatsız olmamıştı. "Buna arka plan da diyebilirsiniz." "Değiştirmeniz gerekecek."

India başını salladı. "Evin atamalarını bitirdim. Misafirleriniz yarın gelmeye başlayacak ve Lala'nın annesinin size tapmasını sağlamalıyım ki bu da açıkçası tüm evin daha büyük bir zorluk olacak."

"Yatak odası bir yana, India, harika bir iş çıkarmışsın. Burası göz kamaştırıcı."

Daha dik oturdu ve saçlarından bir tutam göğsünün üzerine düştü. Saç tutamı uzun ve kıvrıkcıktı; göğsü ise, bir mürebbiyenin tüm çekiciliğine sahip elbiseler giyme eğiliminde olmasına rağmen, giyinikken görüldüğü kadar gür ve nefisti.

Onun yatak odasından çıkmak zorundaydı. "Pekâlâ," dedi ayağa fırlayarak. "Gidip Rose'un gelişi için hazırlansam iyi olacak. Birazdan arabayla gelecek."

India bir an için hayal kırıklığına uğramış gibi göründü ama sonra asil bir tavırla, "Bir hanımefendinin odasına asla girmemelisin," dedi.

"Vander yarın geliyor," dedi ona, azarlamasını duymazdan gelerek. "Bu Lord Brody, geleceğin dükü. Seni son gördüğüm o elbiseyi giyme. Bir erkeği baştan çıkaracak elbisen yok mu?"

"Lord Brody'yi baştan çıkarmayacağım!" India kaşlarını çatarak bir gök gürültüsü bulutu gibi.

Thorn sırtarak, "Vander'la arkadaşız ama yatakta çok iyi olduğunu garanti edemem," dedi. "Eğer görünüşünü beğendiyseniz önce malları denemelisiniz. Ben hiçbir zaman çekici kafalılardan hoşlanmadım."

"Seni görmezden geliyorum." India ayaklarını yataktan dışarı salladı ve parmaklarıyla yatak odası terliklerini aradı. Hayatında gördüğü en güzel ayaklara sahipti: ince, beyaz ve ipeksi görünümlü. Ayak bilekleri de diğer yerleri gibi narindi.

Kalçasını boydan boya kesen yara izlerinin görüntüsü gözünün önüne geldi.

aklına geldi. Ayaklarını küçük terliklerinin içine sokarken başı eğikti; görebildiği tek şey inanılmaz saçlarıydı.

. "Şimdi gitmelisiniz. Marie, hizmetçim. yakında gelecek."

"Sabahları odanıza öylece giriyor mu?" "Tabii ki."

"Evlendiğinizde bunu değiştirmek zorunda kalacak."

India tuvalet masasına giderken ona bakmadı bile. Görmezden gelinmekten hoşlanmadığı için, "Vander sabah adamı olabilir," dedi.

Kadın sabahlığını giyerken arkasını döndü ve adam onun gözlerinde belli belirsiz bir şaşkınlık gördü. "Bir adam sabahları yuvarlanır ve kendini hazır bulur," diye açıkladı. "Aç uyanır ve eğer yanında yumuşak bir beden varsa, onu mutlu bir kadın yapar. Bunu da bir hizmetçi araya girmeden yapmak ister."

Yüzü pembeleşti. Thorn sırttı ve bu düşünceyle oradan ayrılmaya karar verdi. Yatak odasından çıktı ve Fleming'i Rose'un varlığı konusunda uyarmak için aşağı indi; ancak India'nın Rose'un köşkteki varlığının şimdilik bir sır olarak kalması gerektiği de dahil olmak üzere her konuda onu bilgilendirdiğini fark etti.

Yarım saat boyunca mutfağı, uşağın kilerini, gümüş dolabını karıştırdı. "Bütün bunları nereden bulmuş?" diye sordu Fleming'e, gümüş tabaklarla dolu bir dolaba bakarken. Bazılarının büyük kubbeli kapakları vardı; bazılarının küçük ayakları.

"Leydi Xenobia, Bay Hannam & Crouch'u tanıyor. Monkwell Caddesi'ndeki mağazalarını ziyaret etmem ve bu büyüklükte bir ev için gerekli temel malzemeleri almam konusunda bana güvendi."

Thorn küçük ayakları olmayan tabaklardan birini eline aldı. Elbette babasının masasında da böyle gümüşler görmüştü. Dük, gümüşlerini bir fıçının altında saklamaya inanmazdı.

Ama kendisi hiç sahip olmayı düşünmemişti. Elindeki parça, süslemeli bir ovaldı.

Thorn, "Bu yeterince iyi görünüyor," dedi.

Fleming, "Tabağın köşebentli bir bordürü var ve alan bir bebek bezi deseniyle işlenmiş," dedi. "İsterseniz daha sonraki bir tarihte bir arma eklenebilir."

"Sen de beni tanımaya başlayabilirsin, Fleming. Bunun cevabı, cehennem donduğunda."

"Çok haklısınız efendim," diye cevap verdi uşak, gözünü bile kırpmadan.

Tabağı aldı ve uşağa uzattı.

köpek yavrusu gibi peşlerinden koşuyordu. "Bunu kilerime koy Stevens." "Neden?"

"Onu elimize aldık ve kullanmadan önce tabağın cilalanması gerekiyor."

Thorn gümüşe olan ilgisini kaybediyordu. "Yiyecek olduğu sürece cilalı olup olmaması umurumda değil."

"Hannam & Crouch'a ödeme yaptığınızda bu izlenimi edindim, efendim, her ne kadar satın aldığınız eşyaların envanterini size göndermeyi ihmal etmiş olsalar da." Fleming'in tonu alaycıydı; Thorn çok iyi anlaşıp anlaşılmadığını şüpheleniyordu.

Omuz silkti. "Benim bir piç olduğumun farkında mısın? Bu benim uşağıma

Londra hazımsızlığı, sonunda ölümsüz ruhunun iyiliği için ayrılane kadar."

Fleming, "Ben de Dağlık Bölgelerde dediğimiz gibi bir şans çocuğuyum," dedi.

dedi.

Thorn bir kahkaha patlattı. "Seni nasıl buldu?"

"Pestle Markisi'nin emrinde ve en son Villiers Dükü'nün baş uşağı olarak görev yaptım."

"Ah, seni babamdan çaldı."

"Hizmet sektöründeki herkes Leydi Xenobia'yı tanır. Eğer bir adam evini değiştirmek istiyorsa, dua etmese bile onun evi ziyaret etmesini umar. Onunla iki yıl önce, Majesteleri'nin evindeki herkesle konuştuğu zaman tanıştım. Benim uşak olma tutkumu unutmadı."

"Her zaman servisteki herkesle konuşur mu?"

Fleming başıyla onayladı. "Kahyadan bulaşıkçıya kadar. Ev halkı hakkında epey bir şey öğrendiğini tahmin edebilirsiniz."

O kadın çok zekiydi.

Thorn kütüphaneye girdiğinde, India'nın yatağındaki görüntüsü aklına geldi. Kadınların yatarken beyaz fanila giydiklerini, belki de boyun ve bileklerine biraz dantel bağladıklarını tahmin ederdi. Örtünmek için.

India soluk mavi ipek giymişti. Çok fazla dantel vardı ve hiçbir şeyi örtmek için fazla bir şey yapmıyordu.

Arabanın tekerleklerinin gıcirtısı bu ilginç düşünce zincirini kesintiye uğrattı, o da Rose'u karşılamak için dışarı çıktı. Rose aşağı indi, Antigone'u tutuyordu ve kararsız görünüyordu. Twink ve Clara da arabadan iniyor olsalar da, muhtemelen onunla birlikte seyahat etmeliydi.

Thorn durdu ve kollarını uzattı. "Rose!"

Yüzü gergindi ve o bunu düşünene kadar bekledi. Sonunda ona doğru koşmaya başladı ve adam onu kucağına aldı. "Kızım nasıl?" diye sordu ona.

"Ben senin kızın değilim," dedi, onu karakterize eden o garip ciddiyetle.

"Kesinlikle ," dedi. "Babandan ödünç aldım."

"Oh." İkna olmamış görünüyordu. Thorn kadınları kendisinden hoşlanmaya ikna etmekte hiç zorlanmamıştı. Ta ki Rose'la tanışana kadar. Thorn onu ne kadar etkilemeye çalışsa da Rose kendini ayrı tutuyordu.

"Kulübeye gidiyoruz," dedi ona, bu gerçekten nefret ederek. Bunun gerekliliğini anlıyordu ama Rose'u sanki utanılacak biriymiş gibi saklamak ona yakışmıyordu. Kutsal bir evliliğin tamamen meşru bir ürünü olmasına rağmen, bu onu bir yan darbe gibi gösteriyordu.

Ama Laetitia'ya Rose ve çeyiz evi hakkında bilgi verdiğinde, Laetitia hemen başını salladı. "Annem... zor biridir," dedi.

dedi, sesi ancak fısıltının üzerindeydi. Gerçekte ne söylediğini biliyordu: onun kendisini kurtarmasına ihtiyacı vardı ve o da kurtaracaktı.

"Leydi Xenobia nerede?" Rose şimdi sordu.

"Sanırım evde," dedi Thorn. "Onu görmek ister misiniz?"

Rose şiddetle başını salladı. "Biliyorum ki, o da görmek isteyecektir. Antigone'un kaydettiği ilerleme."

Thorn Fleming'e baktı.

"Leydi Xenobia hiç kuşkusuz size katılacak, Bayan Rose," dedi uşak. "Ziyaret için."

On Altıncı Bölüm

Bayan Laetitia Rainsford, annesinin hizmetçisi Leydi Rainsford'un bavulunu Starberry Sarayı'na götürmek üzere hazırlarken ona göz kulak oluyordu. Bunun nedeni Abigail'in gözetime ihtiyaç duyması değil, annesinin ısrar etmesiydi ve Lala annesinin istediğini yapmanın karşı koymaktan daha kolay olduğunu uzun zaman önce öğrenmişti.

Leydi Rainsford odanın karşısındaki divana uzandığı yerden, "O elbiseye dikkat et," dedi. "Kollarındaki Valenciennes danteli."

Abigail bunu zaten biliyordu ve her zaman özen gösterirdi. Ama annem sahip olduğu değerli şeyleri kataloglamayı severdi. Neredeyse annemin hastalıklarını kataloglamayı sevdiği kadar. Ama Lala'nın kafasının arkasında, kimsenin duyamayacağı bir yerde kaba yorumlar yapmayı sevdiği kadar değil.

Bu bir günahı ve o da bunu biliyordu. Başını sallayarak, "Peki anne," dedi ve Abigail'in dantellerin takılmasını ya da kırışmasını engellemek için elbiseyi beyaz ipeklerin arasına özenle katlamasını izledi.

"Bu ziyaret konusunda hâlâ emin değilim," dedi annesi endişeyle. "Bir piç, maça maça demek için! Kızım bir utanç çocuğuyla evleniyor. Kimin aklına gelirdi ki? Ben değil, ben *tonun* en güzel kadınıyken ve evlenmek için babanı seçmişken değil."

Lala, "Bay Dautry, Villiers Dükü'nün oğlu," demeye cesaret etti, ne ilk kez ne de onuncu kez.

"En az yavruları kadar rezil biri," dedi annesi, bir elini gevşekçe havaya kaldırıp bırakarak. O sabah yüzüne salatalık ve dolgunlaştırıcı topraktan oluşan, tüm kırıksıklıkları yok etme garantili bir macun sürmüştü. Macun kurumuştur ve şimdi kurumuş bir göletin yatağı gibi çatırdamaya başlamıştı.

"Baban, bırakın ağaçtan düşen bir piçi, kanını Villiers gibi ahlaksız bir adamla birleştirme fikrinden bile dehşete düşmüş olmalı."

Abigail elbiseyi bitirmişti ve sandığın kapağını kapatmadan önce üzerine son bir kat ipek yerleştiriyordu. Lala annesine, "Babam Bay Dautry'nin mal varlığından oldukça etkilendi," diye hatırlattı. İki kavramı sürekli tekrarlayıp duruyordu: "Dük" ve "servet".

Ama söylemek istediği şeylerin hiçbirini söylemeye cesaret edemedi. Kimsenin onu bir aptal değilse bile güzel bir surattan fazlası olarak görmediğini belirtmek de buna dahildi. Ve babasının para kaygısıyla yorgun ve bitkin düştüğünü. Ve Lala'nın bir an önce evlenmesini ve kendisine bir sezona daha mal olmamasını istiyordu.

Açıkçası, annesi Bay Dautry'nin ayaklarını öpüyor olmalıydı. Bu Bay Dautry'nin sezonun olağan etkinliklerine katılmadığı düşünülürse, onunla tanışmış olması bir mucizeydi. Onun bir sohbette tökezlediğini, doğru kelimeleri bulmaya çalıştığını, esprili ya da sadece uygun bir şey bulmaya çalıştığını ve başarısız olduğunu hiç görmemişti. Bir şeyler söylemeye çalıştığında yüzü geriliyor ve boynundan yukarıya doğru süzülen rengi hissedebiliyordu.

Ama Bay Dautry ondan zeki olmasını beklemiyor gibiydi, bu da her şeyi kolaylaştırıyordu. O kadar ilginç biriydi ki, kız kendini onun söylediklerine gerçekten dikkat ederken buldu.

Seçme şansı olsaydı seçeceği bir adam değildi. Çok daha az agresif ve erkeksi erkeklerden hoşlanırdı. Sahneye çıkmadan neredeyse iki yıl önce, ince, zeki bir yüzü olan ve kafasında hiç saç olmayan papazlarına aşık olmuştu. Kiliseye o kadar düzenli gidiyordu ki, annesi ona "Goody Two-shoes" demeye başlamıştı.

"Dautry zengin," dedi annesi endişeyle. "Ama kim derdi ki *ben, ben*, kızımı açık pazarda kesesi altın dolu bir piç kurusuna satmak zorunda kalacağım? Enfes kızlarım daha dünyaya geldikleri anda ülkenin en zenginleri tarafından kapışılmış olmalıydı."

"Mariah'nın dört mükemmel teklifi vardı," diye hatırlattı Lala ona, sandığı almaları için uşakları çağırmak üzere zili çalarken.

Annesinin killi yüzü bu anı karşısında bir gülümsemeye dönüştü. "Evet, Mariah gerçek bir güzellik. Ne harika bir sezon geçirdi! Herkes onun hakkında fısıldaşıyor, kimi kabul edeceğine dair bahisler oynuyordu..."

Lala neden spekülasyon yapıldığını bilmiyordu: Babası Mariah'nın eli için en büyük teklifi kabul etmişti. Ne yazık ki, Lala'ya evlenme teklif eden erkeklerin hiçbirinin onun güzelliği için yeterli bir karşılık önerdiğini düşünmüyordu. Bunun yerine, daha iyi bir teklif için beklemişti ve sonra sezon sona ermişti.

Bir sezona daha katlanmak zorunda kalacağını düşünmek bile kalbinin çarpmasına neden oluyordu. Eğer Bay Dautry onunla evlenmezse, tüm bunları tekrar yaşamak zorunda kalacaktı, herkesin onun hakkında fısıldadığını biliyordu, güzel olduğu için değil, onun bir ahmak olduğunu düşündükleri için.

Hatta bazı kızların kıkırdayarak ona "şımarık Sally" dediklerini bile duymuştu. Ne demek istediklerini tam olarak anlamamıştı - Sally kimdi? - ama bunun bir iltifat olmadığı açıktı.

Abigail yatak odasının kapısını açtı ve uşakların Leydi Rainsford'un sandığını getirmesine izin vererek geri çekildi. Bavul hemen gönderilecek, böylece yarın öğleden sonra gelmeden önce elbiseler havalandırılıp yeniden ütülenebilecekti.

"Keşke biraz daha canlı olsan, Lala," diye devam etti annesi, adamların varlığına aldırmadan. Leydi Rainsford, kendisi için bir şey yapmalarını istemediği sürece hizmetçileri fark eden biri değildi. "Gerçi dürüst olmak gerekirse, aptal olman senin suçun değil ama kalçaların için bir şeyler yapabilirsin."

Lala dişlerini sıktı ve ağlamamak için kendini zor tuttu. Sırf iki uşak izliyor diye gözyaşlarına boğulmak saçma olurdu.

"Sana öyle bir hava veriyor ki," diye acımasızca devam etti annesi. "Yemin ederim çok kolay olurdu. hafta yemek yemeyi bıraksan, ablan gibi ince bir vücuda sahip olabilirsin. Böyle varilin dibini kazımak zorunda kalmazdık, kendimizi bir by-blow'un evini ziyaret etmek için alçaltmazdık."

"Partiye Villiers Dükü de katılacak, anne," dedi Lala, biraz da çaresizlikle, "ve eminim ki oğluyla ilgili duygularınızın belli olmasına izin verirsiniz çok gücenecektir."

Annesi, "Kimse benim inceliğin ruhu olmadığını söyleyemez," dedi, gerçeği umursamaz bir tavırla. "Abigail, uşaklardan sonra kapıyı kapatırsan sevinirim. İçeri giren akımı ciğerlerime kadar ulaşacak ve son kızımı da elimden çıkarmayı başaramadan beni bitirecek."

Bacaklarını yataktan sarkıttı ve ipek örtüsünü işaret etti. Lala onu annesinin kemikli omuzlarına doladı.

"Biraz balla demlenmiş bir tisane istiyorum. Bu arada, parkın etrafında tempolu bir yürüyüş yapmanın zamanı geldi. Günde üç kez, unutmayın ve bugün dışarı bile çıkmadınız. Saat daha sabahın onu. Tembellik vücudunuzun çöküşüdür."

Lala gün ağardığından beri annesinin yanında dans ediyordu ama yine de bir yorum yapmaktan kendini alamadı. Bir anlamı yoktu. Anlamı yoktu.

Kapıdan çıkıp Kensington Gardens'a gidene kadar bunu kendi kendine tekrarlayıp durdu.

On Yedinci Bölüm

Bir boneye ihtiyacım var," dedi India hizmetçisi Marie'ye, Fleming Rose'un evi ziyaret etme isteğini ilettikten sonra. Dışarıya asla başı açık çıkmazdı; bu bir hanımefendi olmakla ilgili bir kitapta okuduğu kurallardan biriydi. Anne tavsiyesinin yokluğunda, küçük yaşta kitabı neredeyse ezberlemişti.

Kısa bir süre sonra, çakıllı bir patikada yürüyor ve böyle zarif -ve dolayısıyla küçük- bir şapka seçtiği için kendine lanet ediyordu. Ilık esinti saçlarını yerinden oynatmaya başlamıştı bile; boynuna dolanan dalları hissedebiliyordu. Ve saçları yüzünden, bu da eve varana kadar her şeyin dağılacağı anlamına geliyordu.

Yolda el ele yürüyen Thorn ve Rose ile karşılaştığında hedefine giden yolu yarılacak üzereydi. Thorn diğer elinde bir çocuk çemberi tutuyordu.

"Leydi Xenobia," dedi, sanki daha bir saat önce onun yatağında oturmuyormuş gibi. "Sizi görmek bir zevk."

Rose reverans yaptı ve "Sizinle tekrar tanışmak bir zevk, Leydi Xenobia" dedi.

India gözlerini Thorn'un yüzünden ayırdı - Thorn insanın tüm dikkatini toplayan türden bir adamdı - ve çocuğa baktı. Elbette hâlâ yas siyahı giyyordu.

Ama bu sefer India Thorn'a hiç benzemiyordu. Onun yerine Rose'un gözlerinde kederin devam ettiğini gördü. Diz çöktü ve şöyle dedi: "Günaydın. Arkadaşın Antigone bu sabah nasıl?"

"O bir arkadaş değil," diye cevap verdi çocuk asaletle. "O benim oyuncağım, ama ben onu himayemdeymiş gibi davranıyorum."

"Anladığım kadarıyla Antigone annesini ve babasını kaybetmiş." India dedi. "Özür dilerim. Belki biraz hüzünlü olsa da güzel pardösüsünün içinde çok zarif görünüyor."

"Uzun annesi yoktu," dedi Rose. "Ama o Bana sahip olduğu için şanslı. Bu onu şanslı yapar, hem de şanslı."

"Benim annem ve babam da öldü," dedi India, Rose'un yanıtından çok gözlerindeki duyguya karşılık vererek. "Onları hâlâ özleyorum. Daha iyi oluyor ama asla gerçekten geçmiyor."

Rose'un dudakları India'nın tanıdığı bir şekilde birbirine yapıştı: O da ağlamanın bir işe yaramadığını çok genç yaşta fark etmişti.

"Bay Dautry'nin bir çember taşıdığını görüyorum," dedi India. "Onu yuvarlamakta çok iyi misin?"

"Hayır," diye yanıtladı Rose. "Yukarıda kalmasını sağlayacak kontrole sahip değilim.

Bay Dautry'ye bunu söyledim ama o yine de satın aldı."

"Çember kullanmakta oldukça ," dedi India doğrulurken. "Birlikte deneyelim mi? Antigone'yi Bay Dautry'ye bırakabiliriz. Dübel sende mi? Mükemmel! Şimdi güzel, düz bir patika bulmalıyız, çünkü en ufak bir çarpma bile onu çimenlere savuracaktır."

Thorn ciddiyetle, "Antigone'la ben malikânenin yolunu sizi bekleyeceğiz," dedi.

Rose'la birlikte eve döndüklerinde India'nın saçları sırtına dökülmüştü ve kurnaz İtalyan ayakkabıları ayak parmaklarını sıkıyordu. Ama boş verin: Rose'un yanakları pembeleşmişti ve o kadar çok konuşuyordu ki India son beş dakikadır tek kelime bile etmemiştir.

India topallayarak ön kapıya gitti ve kapıyı iterek açtı, Rose'u da kendisinden önce içeri soktu. Giriş doğrudan küçük, rahat bir oturma odasına açılıyordu ve Thorn'u burada gazete okurken buldular.

Rose ona doğru koştu, dizine yaslandı ve muzaffer olduğu son kasesini anlattı; kasnak, küçük bir taş onu oynatana kadar yol boyunca yuvarlanmıştı. Kâğıdı hemen bir kenara bıraktı, kolunu ona doladı ve dinlemek için başını eğdi. Bu öylesine şefkatli bir sahneydi ki India'nın kalbi sıkıştı.

Karakteristik olarak Thorn, bir beyefendinin yapması gerektiği gibi o içeri girdiğinde ayağa kalkmamıştı. Bunun yerine onu şöyle bir süzdükten sonra, "Sanki evin etrafında üç kez tersten koşmuşsun gibi görünüyor, India," dedi.

Rose acil bir fısıltıyla, "Bay Dautry, bir hanımefendinin huzurunda ayağa kalkmalısınız," dedi.

"Ben de tam bunu düşünüyordum," dedi India, küçük şapkasının iğnesini açarak.

"Onun bir hanımefendi olduğuna emin misin?" Thorn ayağa kalkarak sordu. "Yüzü pembeleşmiş ve saçları dağılmış. Aslında bir korkuya benziyor." Gözleri alaycı bir kahkahayla parlıyordu. "Aman Tanrım, Leydi Xenobia. Lütfen bana bu elbiseyle Vander'ı baştan çıkarmaya çalışacağınızı söylemeyin. Lavanta giydirilmiş yaşlı bir hizmetçi kıza benziyorsunuz."

"Bu çok sakıncalı bir yorum," diye haykırdı Rose, daha India bir şey söyleyemeden. "Dahası, ayağa kalkmak yeterli değil; eğilmeniz de gerekiyor."

"Genelde zahmet etmem," dedi umursamazca. "Leydi X de bunu biliyor. Ancak Laetitia'nın yanında centilmen olacağıma söz veriyorum."

"Bay Dautry, Bayan Laetitia Rainsford'la evlenmeyi umuyor," dedi Rose India'ya, çemberini bir kenara bırakarak. "Ona tavsiyelerimden yararlanmasını sağlamaya çalışıyordum, çünkü öğretmenim görgü ve rütbe konularında oldukça bilgiliydi."

Thorn, "Dehşete düştüm ama velinimetimin yarın kendisini mürebbiye olarak öğrendim," dedi. "Leydi Xenobia, kusura bakmazsanız yüzünüz domates gibi kızarmış."

India otururken kaşlarını çatarak, "Dışarı çok sıcak," dedi. "Rose seni tekrar düzeltme ihtiyacı hissetmeden önce, bir bayanı bir sebze benzetmenin ya da herhangi bir şekilde yetersiz hissettirmenin oldukça kaba bir davranış olduğunu belirtmek isterim."

Thorn bir sandalyeye çöktü. "Neden sadece kırmızının çekici bir tonu olduğun için kendini yetersiz hissediyorsun?"

Rose, Thorn'dan Hindistan'a baktı. "Kasnağımı odama koyacağım. Clara'dan biraz limonata getirmesini isteyeceğim, Leydi Xenobia."

Rose gittikten sonra India, "Çok ilginç bir küçük insandan sorumlusunuz," dedi.

"Düşes aday bir dul." Thorn bacaklarını uzattı ve kenetlediği ellerini başının arkasına koydu. "Cidden India, yarın giymeyi düşündüğün şey bu mu?"

"Ya öyleyse?"

"Geleceğin dükü olarak da bilinen Vander'ı baştan çıkarman konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

India ona baktı. Bir şekilde bir ilişkinin içine düşmüşlerdi. Bir erkekle birlikte olmayı hayal bile edemezdi, asla. Belki de bir kardeş gibiydiler. Bunun dışında... ara sıra

Adam o kadar yakışıklıydı ki, kadının diken diken oldu. "Kardeşlerinle bu şekilde mi konuşuyorsun?"

"Kesinlikle."

"Onlar da seni kadar çıldırtıcı buluyorlar mı?"

Ona sırtıttı ve kızgınlığı iki kademe daha arttı. Evdeki kaos karşısında sakın kalmayı öğrenmiş olan kadın, onun yanında her zaman kendini kaybediyordu. Bu çileden çıkarıcıydı.

"Kardeşlerim bana bayılır." "Tuhaf," dedi düz bir sesle.

"Elbiseni tartışalım. Bu daha ilginç."

"Neden bunun yerine ne giyeceğini tartışmıyoruz?" Ne demek istediğini anlatmak için onu yavaşça süzdü. "Leydi Rainsford benimsediğin bu oduncu görünümünden hoşlanmayacaktır."

"Yarın üzerime düzgün kıyafetler giyeceğim. Son dakikada." Thorn eğlenirken sesi alçaldı ve onu daha da az centilmen yapan kaba bir hal aldı.

"Rose çok daha iyi görünüyor," dedi India, konuyu daha az kışkırtıcı bir şeye çevirerek. "Daha az çizilmiş ve daha az korkmuş."

Thorn, "Onu kahvaltıda elmalı tart yemeye zorluyorum," dedi. "Yine de asıl sevdiği şey Gunter'in . Her öğleden sonra." India ona gülümsedi.

"Bunu hak edecek ne yaptım ben?" Thorn her ikisine de bakarak sordu
şaşkın ve hiç etkilenmemişti.

"Gözetimindeki çocuğa ne kadar iyi baktığını görmek herkesi mutlu eder," dedi India. "Annen-" Thorn'un annesinin kim olduğu ya da nelerden hoşlanacağı konusunda hiçbir fikri olmadığını fark ederek sözünü kesti.

"Onunla hiç tanışmadım," dedi Thorn hemen. "Bir opera sanatçısıydı ve beni Villiers'la bıraktığına bakılırsa, muhtemelen doğası gereği anaç değildi - örnek bir baba olmadığı açık."

"Oh."

"Annen biriydi?" diye sordu.

India'nın zihninde, saçları uzun ve özgür, ayın altında çıplak dans eden Markiz'in bir görüntüsü canlandı. Söylenecek ne vardı ki? "Oldukça orijinal biriydi."

"Duyduğuma göre, bir Mart tavşanı kadar deliymiş."

"Kaba bir değerlendirme," dedi India. Çenesini meydan okurcasına kaldırdı. "Geçmişini araştırdım.

Rose'un etrafında," diye açıkladı. "Ondan önce, kendine Leydi Xenobia diyen herkesin açıkça bir sahtekâr olduğuna karar vermiştim, bu yüzden araştırmaya zahmet etmedim."

"Adımdan bunu çıkaran ilk kişi sen değilsin," diye kabul etti India.

"Hangi baba çocuğuna Margery ya da Blanche yerine Xenobia adını verir?"

Tereddüt etti.

"Tahmin ediyorum ki deliler istenildiği kadar ebeveyn değildir," diyerek sessizliğin içine daldı.

"Annem benim varlığımı unutmaya meyilliydi," derken duydu kendini India. Bu rahatsız edici gerçeği hiç kimseye söylememişti. Bu sadece insanların onun için üzüleceği anlamına gelmiyordu; sessiz kalmak daha az gerçek hissettiriyordu. "Ama beni seviyordu," diye ekledi. Kendine hep bunu söylerdi.

"Annem bana karşı aynı şeyleri hissetmiyordu," dedi Thorn kolayca. "Babamın göre, güzel bir bebek olduğumu düşünmüş. O günlerde daha iyi görünüyormuşum ya da geçici bir annelik duygusuna kapılmış."

"Seni sıcak ve güvenli bir yere bıraktı, orada sana ."

"İşte bu."

Kollarını kanepenin arkasına uzatmıştı ve o kadar yakışıklıydı ki India'nın kalbi küt küt atmaya başladı. Aptalcaydı ama kendisini Rose'un babası haline getirmesinde harika bir şey vardı. Arkasında asla bir çocuk bırakmayacaktı.

"Annem ve babam Londra'da öldü," diye devam etti. "Ama orada olduklarını ya da evi neden terk ettiklerini bilmiyordum. Bana gideceklerini söylemeyi ihmal ."

Gözleri karardı. "Seni tamamen terk ettiklerini mi düşündün?"

"Emin değildim." Bunu kelimelere dökmek beni rahatlattı. "Bazen evden ayrılırlardı, ama genellikle nereye gittiklerini bana söylerlerdi ve hiçbir zaman üç gün boyunca gitmezlerdi."

"Londra'da ne yaptıklarını hiç öğrenemediniz mi?"

Başını iki yana salladı. "Kimse bilmiyor. Arabacımız olmadığı için babam arabayı sürüyormuş ve Blackfriars Köprüsü'nden aşağı uçmuş. Bana anlattıklarına göre, annemi kurtarmaya çalışmış."

"İkisi de mi hayatta kalamadı?"

Yutkundu, aynı eski keder tekrar boğazından aşağı indiğini hissetti. "Onsuz yaşamak istemezdi." Babasının onun için yaşamak istemesi düşünmek aptalcaydı, aptalcaydı, aptalcaydı. Çoğu zaman onun hayatta olduğunu bile hatırlamıyordu.

Thorn uzanıp onun bileğini yakaladı. Sonra onu öne doğru çekti ve kız onun kucağına yığıldı.

"Ne yapıyorsun?"

Kollarını ona doladı ve India ailesini düşünmeyi bıraktı.

"Baban ve annen sana gideceklerini söylemeliydiler," dedi kulağına. "Senin güvende olduğundan emin olmak istemeliydiler. Harika ebeveynler olmadıklarını görebiliyorum. Ama seni sevdiklerinden kesinlikle eminim."

"Nereden biliyorsun?" India sesi çatlayarak konuştu.

"Thames Nehri'ne binlerce kez girdim," dedi. "Su en iyi zamanlarda bile bulanıktır ve at arabaları ve atlar tarafından karıştırılmış olabilir. İnsan çamurda yüzmeye çalışırken dönüp durur ve şu köprüyü geçtikten hemen sonraki virajda kötü bir akıntı vardır. Çocuklar aşağıya dalar ve bir daha yukarı çıkamazlardı ve biz onlara ne olduğunu asla bilemezdik."

India'nın gözleri doldu ve yanağını onun omzuna yasladı. "Sanırım evi temelli terk ediyor olabilirler."

"Neden düşünüyorsun?"

"Hiç paramız yoktu ama annemin biraz mücevheri vardı."

"Bir keresinde çocukken aç olduğunuzu ima etmiştiniz. Satabilecekleri mücevherleri olmasına rağmen senin aç kalmana izin mi verdiler?" Sesi inanılır gibi değildi.

"Bu set anneme büyükannesi tarafından verilmişti," diye açıkladı India. "Onu satamadı."

"Yapabilirdi," dedi Thorn açıkça. "da."

India'nın ağzı açık kaldı. Bazen böyle düşündüğü olmuştu ama bu korkunç bir sadakatsizlikti. "Onları bana vermeyi planlıyordu. Ama fikrini değiştirmiş olmalı, çünkü Londra'ya götürdüler ve belli ki satacaklardı. Sonradan anladım ki Barbados'a gitmeye karar vermiş olmalılar. Hep bundan bahsederlerdi."

Kollarını ona doladı ve "Çocukluğunda Leydi Adelaide neredeydi?" diye sordu.

"Evliydi ve Londra'da yaşıyordu. Ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ülkedeki gibiydi." Hindistan eskiden bir iyilik perisi hayal ederdi.

güzel elbiseler ya da belki de sadece bir çift yumurta getirecekti ... ama bu hiç olmadı. Günler birbirini kovalıyor, yiyecek ve yaklaşan kış için endişelenirken, kaygılar günleri birbirine karıştırıyordu. Çocukluğunun tam olarak hatırlayamadığı yılları vardı.

Izdırap göğsünde sıkıştı. Thorn bunu fark etmiş olmalıydı çünkü kızın ağzından ilk hıçkırık çıkarken saçlarına bir öpücük kondurdu.

Beş dakika sonra, "Ben hiç ağlamam," nefes nefese kaldı.

"Her şey yolunda," diye , derin sesi, sırtındaki elinin okşayışı kadar yatıştırıcıydı. "Korkunç kararlar veren ebeveynler vardır India, ama bu çocuklarını sevmedikleri anlamına gelmez. Ailenin seni geride bırakmayı planlayarak o mücevherleri topladığına bir an bile inanmıyorum."

"Babam Barbados'a yelken açma fikrini çok sevdi," diye fısıldadı India. "Sensiz gitmezlerdi."

"Mücevherleri neden aldılar? Mücevherler gevşek bir şöminedeki taş. Adelaide beni götürmek için geldiğinde onları almaya gittim. Ve gitmişlerdi."

Thorn, "Belki de çalınmışlardır," diye önerdi.

"Hayır, babam deri çantalarını da almıştı. Tuğlanın arkasına sığmazdı, bu yüzden her zaman yan masadaki bir çekmecedeydi bırakılırdı. Hiçbir hırsız bunu bilemezdi." Kesik kesik bir nefes aldı. "Nedense mücevherleri aldılar ve gün doğmadan veda etmeden gittiler. Ama artık buna alıştım."

Thorn öyle olduğuna inanmıyordu. Annesini hiç tanımamıştı ve yine de onu terk etmiş olması bir acı bırakmıştı. India'nın ailesi daha da sorumsuz görünüyordu. "Seni seviyorlardı ve sen olmadan ülkeyi terk etmezlerdi," diye tekrarladı.

"Bunu nasıl bu kadar kesin bir şekilde söyleyebiliyorsun?" Sesi biraz küskün çıkmaya başlamıştı, bu da onun kendine gelmeye başladığı anlamına geliyordu.

Ailesinin onu gördükleri anda aşık olduklarına dair servetine bahse girebilirdi. Ama aşk tek başına insanları iyi ebeveyn yapmazdı. Vander'in annesinin onu sevdiğini sezmişti ama Vander'i buna ikna edemezsiniz.

"Çünkü sen olduğun kişisin," dedi, yanağını omzuna dayamış olmasına ve yüzünü görememesine rağmen gülümseyerek. India'nın, ailesinden Adelaide'e, iş arkadaşlarına, ona evlenme teklif eden tüm o adamlara kadar onu kaç kişinin sevdiğine dair en ufak bir fikri yoktu. . .

"Yapmamalıydılar!" diye tersledi, sesi daha çok kendisi gibi çıkıyordu. "Beni uyandırmalı ve nereye gittiklerini söylemeliydiler."

"Çok doğru."

"Bütün bunları sana anlattığıma inanamıyorum," dedi iç çekerek doğruldu. "Bundan daha önce hiç bahsetmemiştim. Onların anısına sadakatsizlik gibi görünüyor."

Thorn kuru bir sesle, "Baban hakkında zaten bilinenleri göz önüne alırsak, kimsenin onun ebeveynlik becerilerini öveceğini sanmıyorum," dedi. "Anladığım kadarıyla mücevherler cesetlerin üzerinde ya da arabada bulunmamış?"

Başını iki yana salladı.

"Vaftiz annene hiç söylemedin mi? Kimse mücevherleri aramak için bir girişimde bulunmadı mı?"

"Hayır."

Thorn'un inançsızlığı yüzünden okunuyor olmalıydı.

India savunmacı bir tavırla, "Adelaide annemle babamın ölümünden sonra suçluluk duygusuna kapılmıştı," dedi. "On yıldan uzun bir süredir ziyaret etmediği için evimizin durumu hakkında hiçbir fikri yoktu."

"Konuyu araştırması için bir Bow Street Runner kiralamak çok da zor olmazdı," diye belirtti Thorn ve bunu kendisinin yapması için zihnine bir not düştü. Eğer Koşucu rapor edilecek bir şey bulamazsa, India'nın asla bilmesine gerek yoktu.

"Vaftiz annem neşeli bir dünyada yaşıyor. Böyle kalması için çok alışıyor. Ve bunu hak ediyor, çünkü evliliği pek mutlu değildi."

Thorn, vaftiz çocuklarını korumayan vaftiz anneleri hakkında son derece kaba bir şey söylemek üzereydi ki India nazikçe kolunu itti ve ayağa kalktı.

"Rose dönmeden önce yüzümü yıkamalıyım." Ama kapıda arkasını döndü ve ona gözlerinden parlayan gülümsemelerinden birini verdi. "Sen çok iyi bir arkadaşsın, Thorn," dedi. "Teşekkür ederim."

İyi bir arkadaş olmadığını düşünerek onu terk etti. Hem de hiç.

Üst katta, India camdan kendisine baktı. Saçları Darmadağınıktı, gözleri şişmişti ve ağlamaktan boğazı kaşınıyordu ama yine de üzerinden bir yük kalktığını hissetti. Aptalcaydı ama Thorn'a söylediği için rahatlamıştı. Kalbinin soğuk, sıkılmış kısmı hafiflemişti.

Yıllar sonra ilk kez ona kendini sıcak ve güvende hissettirmişti. Yıllar ve yıllar.

India döndüğünde Rose oturma odasına geri dönmüştü. "İkinizden de ayrılmak zorundayım," dedi India. "Fleming, dük ve düşes yarın gelmeden önce bana isteyecektir."

Rose biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ama ayağa fırladı ve düştü a Reverans. Hindistan diz çökmek aşağı içinde ön . Onu. "Sen Neden bu küçük evde kalmak zorunda olduğunuzu anlıyorsunuz, değil mi?"

"Annesi benim evlilik dışı doğan bir çocuk olduğuma inanırsa, Bay Dautry'nin Bayan Rainsford'la evlenme planları için dezavantajlı olur. Bu yüzden gözlerden uzak duracağım."

"Çok nazıksınız," dedi India, elini hafifçe Rose'un başına koyarak.

"Bayan Rainsford'la tanıştım," dedi Rose.

"Büyüleyici bir genç kadın," diye yanıtladı India. "Bana okumakla ilgilenmediğini söyledi."

India durakladı, sonra toparlandı. "O zaman ona okuyabilirsin, tıpkı senin gibi

Antigone'ye oku. Burada rahat edeceğinizi düşünüyorum. Her gün uğrayıp size ve Antigone'ye getirebileceğim bir şey olup olmadığına bakacağım."

Rose, "Bay Twink ve ben İngilizce dilbilgisi üzerinde çalışıyoruz, çünkü Yunancaya geçmeden önce bunu öğrenmenin önemli olduğunu söylüyor," diye bildirdi.

India küçük bir kıskançlık nabızı hissetti, ki bu tamamen saçmaydı.

Rose'un başının üzerinden baktı. "Thorn, akşam yemeğinden önce eve dönecek misin?"

Başını iki yana salladı. "Rose'la kadar kalacağım, eğer sadece Twink'in onu geçmiş zaman cümleleri içinde boğmadığından emin ol." India bunların ne hakkında hiçbir fikre sahip değildi, bu yüzden sadece başını salladı.

"Yarın için daha iyi bir elbise bulmayı unutma, India," dedi. emredildi.

Gözlerini devirdi.

Rose, "Bence Leydi Xenobia oldukça hoş görünüyor," dedi.

"İyi bir rahibeye benziyor," dedi Thorn. "Vander'ı yakalamak için farklı bir yöne gitmesi gerekiyor."

"Neden birbirinize bazen India ve Thorn, de Leydi Xenobia ve Bay Dautry diye hitap ediyorsunuz?" Rose sordu. "Bu uygun değil."

"Biz oldukça iyi arkadaşız," dedi Thorn kolayca. "Aslında en iyi arkadaşız."

India ağızında titrek bir gülümseme hissetti. Elbette haklıydı. Dünyada onun gibi başka bir arkadaşı yoktu.

"Kayıt dışılık kitlelerin ahlaksızlığıdır," diye duyurdu Rose.

"Tanrı aşkına, bunu sana kim söyledi?" Thorn sordu.

"Eski öğretmenim Bay Pancras," dedi Rose.

Thorn homurdandı. "Bu adam hızla en büyük düşmanım olmaya başladı." "Eğer insanlar bana Rose, sana da Thorn diyorsa, o zaman biz Rose ve

Thorn." Çocuk küçümseyerek dudağını büktü. "Ben Bay Dautry'yi tercih ederim. Çok daha ağırbaşlı."

India ona gülümsedi. "Rose ve Thorn'u seviyorum."

Rose oldukça kibar bir şekilde, "Aynı fikirde değilim," diye cevap verdi. "Ama bu konuda konuşmak için çok genç olduğumun da ."

Bunun üzerine Thorn bir kahkaha patlattı ve India, o gardiyanını gıdıklarken evden sıvıştı.

On Sekizinci Bölüm

O öğleden sonra geç saatlerde India misafirlerin gelişi için son hazırlıkları tamamladı. Villiers Dükü ve Düşesi'nin sabah, Lord Brody, Leydi Rainsford ve Laetitia'nın da öğleden sonra ya da akşamüstü gelmesi bekleniyordu. Görünüşe göre Lord Rainsford hiç gelmeyecekti; Adelaide, lord ve leydinin aynı çatı altında nadiren bulunduklarını gizlice teyit etmişti.

Tüm odalar havalandırılmış ve hazırды; sabah ilk iş olarak her odaya çiçekler yerleştirilecekti. India, Fleming ve kahya, haftayı askeri bir operasyon gibi planlamışlardı.

"Düşes, Bay Dautry'nin ev sahibesi olarak hizmet verecek," diye hatırlattı India Fleming'e, ikram edilecek şarapların listesini kontrol ederken.

"Evet leydim," dedi uşak.

"Sanırım bir takım krizler olacaktır ve gerekirse bana gelebilirsiniz. Ama lütfen diğer konukların bilmediğinden emin ol, Fleming."

"Kesinlikle olmaz leydim. Leydi Adelaide bu akşam yine odasında yemek yiyecek," diye bilgi verdi Fleming.

India'nın yorgunluğu azaldı. Bu da Thorn'la başlarında bir refakatçi olmadan yalnız yemek yiyecekleri anlamına geliyordu. Adelaide'in ikisinin refakatçiye ihtiyacı olmadığı sonucuna varması hatalıydı ama India buna itiraz etmemişti.

Yarından itibaren artık Thorn'un kollarında öpüşmek ya da ağlamak olmayacaktı. Lala eve girdikten sonra, India sadece bir aile dostu olmaya geri dönecekti.

Ama bu gece için... içini ürperten bir heyecan kapladı. Thorn'un onu yakaladığı ve sormadan ağzını aldığı anı düşünmek bacaklarından aşağı bir sıcaklık dalgası gönderdi.

İkisi de nişanlı değildi. Ama yine de. Bu gece, ne kadar uygunsuz olursa olsun, yine de öpüşebilirlerdi. Merdivenleri uygunsuz bir aceleyle çıkmaya başladı ve kendini yavaşlamaya zorladı. Marie geldiğinde banyo yapmak istedi. Banyoda istediğinden on dakika daha fazla kaldı, çünkü gerçekten istediği tek şey aşağı inip Thorn'u bulmaktır.

Onunla konuşmak için.

Ya da, belki, konuşmamak için.

Aslında akşam yemeği için sade bir elbise giymeli ve daha baştan çıkarıcı kıyafetlerini Lord Brody'nin gelişine saklamalıydı. Ama bunun yerine, en yakışan elbisesini giydi. Bir deniz kabuğunun incimsi iç kısmının rengindeydi, düşük ipli bir korsajı ve önden çekilen gevşek dokunmuş ketenden hafif bir eteği vardı.

İçinde kendini yaramaz hissediyordu. İffetli ya da yaşlı bir kız gibi değil.

Marie, topukları başını tam Thorn'un omzuna koyacak bir çift terlik giymesine yardım etti. Sonunda India aşağı indi ve

tek bir öpücüğe izin vereceğini söyledi. Ya da belki iki öpücük. Ama daha fazlasına değil.

Fleming merdivenlerin dibinde durdu. "Leydi Xenobia," dedi eğilerek. "Bay Dautry sizi hemen dışarıda bekliyor." Ön kapıyı onun için iterek açtı.

Tabii ki. Rose'la birlikte evde yemek yiyeceklerdi. Öpüşme olmayacaktı. India'nın böylesine ezici bir hayal kırıklığı hissetmesi aptalcaydı.

Thorn arabanın kenarındaki taş aslana yaslanmış onu bekliyordu. "Rose'un etrafı kâğıt bebeklerle çevrili," dedi ona katıldığında. "Varlığımın ne gerekli olduğu ne de özellikle istendiği konusunda bilgilendirildim."

"Onunla yemek yiyeceğimizi düşünmüştüm," dedi India.

Clara'nın koluna girdi ve birlikte eve doğru değil, tamamen başka bir yöne, evden uzağa ve tepeden aşağı doğru yürümeye başladılar. "Clara makası çok iyi kullanıyor ve Rose da çok mutlu," dedi. "Starberry Court'a olan çılgınca ilginiz yüzünden balık tutma yerini gözden kaçırmış olabileceğinizi düşündüm."

"Balık tutmakla ilgilenmiyorum," dedi India, "özellikle de en sevdiğim elbiselerimden birini giyerken."

Thorn şaşırmış bir ifadeyle, "Aslında balık tutmayacağız," dedi. "Benim bir oltam bile yok."

"Ve bu çok uygunsuz," diye ekledi Hindistan.

"Bu saçmalığı bir kenara bıraktığınızı sanıyordum, en azından kendi aramızda."

"Anlamıyorsunuz. Ev şu anda hizmetçilerle dolu. Alacakaranlıkta bizi tek başımıza gören olursa gerçekten tehlikeye girebiliriz."

Yürümeye devam etti, onu öne doğru çekti. "Bizi kim görebilir ki?"

"Hizmetçilerden herhangi biri ve bu tür dedikodular Londra'da ateş gibi yayılır. İtibarım mahvolurdu. Aslında, biz

derhal eve dönmelidir."

Thorn sadece sırttı. "Merak etme. Vander'a hiçbir şey olmadığını söyleyeceğim."

"Sadece o değil," dedi, onun anlayacağı şekilde açıklamaya çalışarak

anlayın. "Benim hayatım -her hanımefendinin hayatı- sabah toplantıları, müzikaller ve balolardan ibarettir. Sosyetenin dışına atılırdım. Kimse beni kabul etmez ya da davetiye göndermez. Mahvolmak böyle bir şey işte."

Tepenin dibine ulaştılar. "Tarif ettiğin hayat kulağa çok sıkıcı geliyor. Seni sadece balolara gidip telefon görüşmeleri yaparken hayal edemiyorum, India."

Alaycı bir şekilde gülümsedi. " de hayal etmekte zorlanıyorum."

"Sırf bu kadar sıkıcı bir hayatın içine düşmeyesin diye seni mahvetmeliyim. Bu benim bu yıl için yaptığım iyi bir şey olurdu." Onu kendine çekti ve ağzı onunkinin üzerindeydi - ilk öpüşüklerinde olduğu gibi ikna edici değil, sıcak ve talepkâr. Bu kez ağzı yakıcı bir emirdi, tüm kontrolden vazgeçmesi için doğrudan bir emir.

India tereddüt etmeden ona ağzını açtı, vücudunun onun tadına ve dokunuşuna hasret kaldığının farkındaydı, anında titremeye başladığının farkındaydı, sadece birazcık. Sanki boğuluyormuş ve onu sadece o kurtarabilirmiş gibi kollarının onun boynuna dolandığının farkındaydı.

Adam onu daha da sıkı çektiğinde, kadın haykırdı ama sesi adamın ağzıyla boğuldu. Adamın bacağı öne, kadının bacağının arasına doğru itildi ve kadın elektriklenmiş bir halde adama .

Sert bir inilti ve bir küfür duyuldu ve Thorn onu tutup kaldırdı, uzun bir adım attı ve serbest bıraktı. India çığlık atarak yere düştü, sert zemine değil havada asılı duran bir brandanın üzerine.

"Bu bir hamak," dedi ona gülerek. "Hiç mi hiç hamakta bulundun mu?"

Tuvali yerden yukarıda tutan iplere baktı. "Hayır! Bunu yapamayız. Yapmam gerek-"

Thorn, geceler boyu hamakta kaldığını gösteren pratik bir hareketle onun yanına uzandı.

"Çamur kuşları bununla mı uyuyor?" diye fısıldadı, adamın vücudunun yakıcı sıcaklığı onunkine değdiği için kelimeleri zorlukla şekillendirebilmişti.

Başını salladı, kendi ağzıyla onun ağzının tozunu aldı. "Kilise avlusunda, mezarların arasında yerde yattık. Orası güzel ve sessizdi."

"Ne zaman hamaktaydın?"

"Gemide," dedi. "Doğu Hindistan Şirketi ile bir yolculuk yaptım."

Başka bir şey sormak istiyordu ama adamın eli başını kavrayıp ağzına götürmeye yetmişti. Öpücüğünün gücüne ve fırtınasına kapıldıktan sonra, o el hareket etti. . . .

Neredeyse masum görünen bir okşayışla boğazına doğru ilerledi. India ona daha da yaklaştı, kolları onu üzerine çekti, bazı kısımları hiç hayal etmediği bir şekilde acıktı.

Ama bunu düşünemiyordu çünkü öpüşmeleri ıslak, sıcak ve o kadar şiddetliydi ki başı geriye doğru eğildi ve hamak onları sarıp sarmaladı ve vücutlarını birbirine yaklaştırdı, satir ve sevgilisi kadar.

Thorn'un eli boynunun altına kaydı ve dokunuşu göğsünün kıvrımını yuvarladığında India'nın boğazından bir ses koptu. Ağzını onunkinden ayırdı, istemsiz bir çığlık havada süzüldü.

Bir küfür mırıldandı ve başparmağı göğüs ucuna sürtünerek içinden altın bir ateş çizgisi gönderirken ağzı onunkini kapladı. India'nın çığlığı adamın öpücüğü tarafından yutuldu. Bunu bilinçli olarak fark ettiğinden değil, çünkü sadece onun sertliğini düşünebiliyordu,

Utanmazca ona doğru eğilirken sıcak bedeni onunkini itiyordu.

Thorn göğsünü bir kez daha sertçe okşadığında India'nın kalbi bir an için durdu. Tekrar başladığında ise hızla atıyordu. Dizlerinden birini büküp Thorn'un kalçalarının arasına itti ve bu kez inleme *ona aitti*.

"İstiyorum ..." diye fısıldadı ve sözünü kesti. Ama kelimeler ister istemez boğazından döküldü. "Sen ve ben."

Kadının korsajını hafifçe çekiştiriyordu, ama korse anında açıldı. Başını tekrar eğdi ve onun köprücük kemiğini öptü. India onun dudaklarının daha aşağıya kaymasını beklerken tüm benliğini bir ürperti sardığını hissetti.

"Sen ve ben," diye düzeltti kendini, parmaklarının onun kalın, yumuşak ve bir beyefendi için fazla uzun olan saçlarında gezinmesine izin vererek. Onun bir centilmen olmamasını seviyordu. Hiçbir centilmen onu açık havadaki bir gemi yatağına yatırıp herkesin görebileceği bir yerde bu kadar içten öpmezdi.

Parmakları boynundan aşağı inerek omuzlarını okşadı. Thorn onun dokunuşuyla boğuk bir inilti çıkardı. Diğer tek ses nehrin uykulu homurtusu ve yuva yapan kuşların şarkılarıydı.

Kimse bilmeyecekti. Kimse duymayacaktı. Onu tekrar öpmek için başını aşağı çekmeye çalıştı ama adam tek kolunu yukarı kaldırdı, sallansa bile hamakta sabit durdu.

"*Sen ve ben diye bir şey yok,*" dedi.

"Bu hamakta sen ve ben varız," diye karşılık verdi. Ve bacağını onun o sıcak, hayati bölgesine dokunmak için hareket ettirdi. Onun dokunuşuyla gözlerindeki karanlığı gördü, tıpkı kanındaki delilik gibi. "Lütfen, Thorn. *Lütfen.*"

Daha yakına eğildi ve onun dudaklarına doğru, "Ne soruyorsun? Hindistan için mi?"

Hamak sallanıyordu ve onunla birlikte adamın vücudu da kadınıninkine değiyordu. Omzundaki kaslar parmak uçlarının altında yuvarlanıyor, gömleğinin ince keteni teninin üzerinde kayıyordu.

Dudakları India'nın dudaklarına doğru açıldı ve eli tekrar India'nın göğsünü kavrayıp meme ucuna nefis bir baskı uyguladı. India ona yapıştı, karnı garip bir şekilde sıcaktı, bacakları titriyordu.

Bu his hoşuna gitti. Hem

de çok.

Thorn başını tekrar kaldırdığında, kadın onun içinde bir vahşilik parlaması gördü.

gözleri.

"Hepsini istiyorum," dedi ve nefesi kesildi, çünkü adamın parmakları yan tarafını sıyrıyordu, bu dokunuşun samimiyeti yadsınamazdı. "Sen ve ben." Gözlerini kırıştırdı. "Yani, sen ve ben."

Thorn kadının korsesini tekrar kenara çekmiş, ağzı kadının göğsüne inmişti. Kadın sırtını dikleştirdi ve inledi. "İhtiyacım var.....Oh Thorn, adresine ihtiyacım var."

Adam diğer göğsüne yöneldi ve kadın söylemek istediği her neyse kontrolünü kaybetti. Adamın ellerinden biri bacaklarından birini süpürüyor, ardında çiğ bir açlık bırakıyordu. Ateş yeniden onu sardı: onun tadını, kokusunu, tüketen, büyüleyici öpücüğünü istiyordu. sisli bir düşünce geldi: Eğer oynayacaksa, bunu da *yapabilirdi*. Bacağının açık kalmasına izin vererek

Onun okşaması.

Thorn'un dişleri meme ucunu sıyırdı ve aynı anda parmakları içe doğru kıvrıldı. Ona karşı kıvranıyordu, ağzından kelimeler dökülüyordu, onu utandıracak sonsuz bir yalvarış akışı

Doğru hissettirdi. Doğal bir şey gibi, doğru bir şey gibi. "Her ne kadar aksini söylesen de, içten içe bir beyefendi olduğunu biliyorum."

Kelimeler boğazında düğümlendi. "Ama senden rica ediyorum, Thorn. Ben-" "Benden ne istiyorsun?"

Sanki bir eli kalçasının yumuşak derisinde değilmiş gibi ciddi bir ifadeyle ona bakıyordu. Vücudu donmuş, parmakların biraz daha yukarı çıkmasını bekliyordu.

"Bir centilmen şimdi durur," dedi ona meydan okuyarak.

Parmakları bir santim daha ilerledi ve tekrar durdu. Bu his onu öfkelenirdi ve tepeden tırnağa titredi.

"Toplumu umursamayan bir adam devam ederdi, çünkü Kollarındaki kadın çok hoştu," diye fısıldadı.

Alaca bir kıkırdama havaya karıştı. " 'Kabul edilebilir' mi?"

Parmakları tekrar sürüklendi ve ciğerlerindeki hava boşaldı. "Lütfen," dedi, sesi bir ses telinden ibaretti. Fısıldamaktan nefret ediyordu. Sadece güçlü bir talepte bulunacak nefesi bulamıyor gibiydi.

"Ne istediğinden emin ol," dedi Thorn, sesi karanlıktı. "Bana yalvarmaya devam edersen, India, seni baştan *çıkaracağım* ve pişman olmayacağım. Ama sırf sikim içine girdi diye seninle evlenmeyeceğim."

India'nın kalbi onun sözleriyle hızlandı, oysa birisinin ona böyle kaba bir şey söylemesine öfkelenmesi gerekirdi. Ama öfkelenmemişti. Heyecanlanmıştı.

"Seninle evlenmek istemiyorum," dedi olabildiğince açık bir şekilde. Adamın gömleğini çekiştirerek çıkarmayı başarmıştı ve sırtının sıcak, ılık teni parmaklarının altındaydı. "Senden çok hoşlanmıyorum bile."

"Senden hoşlanıyorum," diye mırıldandı onun dudaklarına karşı. "Ama kendimi başka biriyle evlenmeye adadım ."

India evlilik hakkında konuşmaktan ya da aslında hiç konuşmamaktan yorulmuştu. Aşağı doğru kıpırdandı, bu da hamağın sallanmasına yetti.

Böylece yüzü onunkinin altında kaldı. "O kitaptaki her şeyi yapmak istiyorum."

Gözleri aç olmasına rağmen ağzı buruştu. "Hepsi mi?"

Bir an düşündü ve başını salladı. "İki kadınlı olan hariç. Onunla ilgilenmiyorum."

"Kahretsin," diye mırıldandı ama kız onun gözlerinde kahkahayı gördü.

"Bana nasıl öpüşüleceğini öğrettin ama bu seninle evlenmek istememe neden olmadı. Şimdi bana bunu öğretebilirsin," dedi, sanki yerinden fırlayacakmış gibi hissederek. "Eğer yapmayacaksan, söyle bana, çünkü-"

Adamın ona attığı sert bakış kelimelerin boğazında düğümlenmesine neden oldu. "Çünkü ne?"

"Çünkü centilmen olmayan başka bir adam bulacağım," dedi India, onu korkutmasına izin vermedi.

"Başka bir adam bulursun," dedi yavaşça ve uğursuzca.

Ona saldıracakmış gibi görünmesine rağmen India irkilmedi. Thorn bir centilmen olmadığıyla övünmeyi severdi ama bir centilmen gibi davranmak üzereydi. Onu reddedecekti. Bir hanımefendinin en değerli varlığını, namusunu alamazdı.

Avuçlarını adamın sırtına, gömleğinin altına doğru kaydırды ve "Ben bakire değilim" dedi. Yine fısıldıyordu, ama gerçekten, bir kadın fısıltı dışında böyle çirkin bir şeyi nasıl söyleyebilirdi?

Yalan söylemeye alışık değildi ve Thorn'a yalan söylemek şaşırtıcı derecede zordu.

Birkaç uzun dakika boyunca sessizce ona baktı ve sonunda, "Seni iznin olmadan aldığı için bir alçak bulup öldürmem mi gerekiyor?" dedi.

Başını iki yana salladı. havada belli belirsiz bir şey değişti. Ağırlığını hafifçe kaydırды, ama bu o kadar hafifti ki

kadar lezzetliydi ki, içinden bir ürperti geçti.

"Bunu bir hamakta yapmayacağım," dedi. Ağzı elmacık kemiğinin üzerinde gezindi ve kadın dilinin sıcak dokunuşunu hissetti.

Küçük bir nefesle, "Pekâlâ," dedi.

"Ancak *başlayabiliriz*," dedi, sesi mırıltı gibiydi. Ve bununla birlikte, eli bacağından yukarı çıktı ve hiç durmadı. Bacağını okşamadı ya da uyluğunun iç kısmında izler bırakmadı. Bunun yerine, doğrudan en tatlı noktasına gitti, ki bu noktaya kendisinden başka hiç kimse dokunmamıştı.

Şimdi parmakları onun yumuşaklığına kayıyor, izin istemeden onu yağmalıyor, istediklerini alıyordu. Adam hatasız bir şekilde tam doğru noktaya bastırırken ateş vücudunu sarmıştı. India çığlık atmak için ağzını açtı ama adam dudaklarını onunkilerin üzerine koydu. Öpücükle ve adamın elleriyle yaptıklarıyla ... onun altında kıvrandı, nefessiz kaldı, bacaklarının hareket etmesini engelleyemedi. Parmakları adamın sırtında sıkılaştı, belli belirsiz onun ağırlığını, o hissi, onun-

Geniş parmaklarından biri kızın içine battı ve kız ağzını onunkinden ayırdı çünkü yanıyordu ve boğazındaki seslerin dışarı çıkması

Ve o geldi. İşte böyle. Bir hamakta. Kendi kendine verdiği orgazmlar bunun yanında hiçbir şeydi, yanında Thorn varken, kaslı bir bacak onu yere sabitlerken, hamak sallanırken, parmakları . . . dili onun ağzındaydı.

"Thorn," diye nefes nefese kaldı, ne söylemek istediğini bilmiyordu. "Thorn!"

Parmakları kaydı ve sarsıldı. Sonra bütün Lezzetli ağırlığı onun üzerindeydi, dirsekleri yüzünün yanlarındaydı ve onu sinirlerini ateşe veren şiddetli, tüketen bir açlıkla öpüyordu. Daha yeni boşalmıştı ve şimdiden titriyordu,

Kalbi küt küt atıyor, elleri onun üzerinde uçuşuyordu. İçgüdüsel olarak onun sıcaklığına ve gücüne karşı kendini itti.

Ağzını çekti ama India kendini kaybetmişti, nefesi küçük hıçkırıklar halinde geliyordu. Thorn bir elini onun saçlarına doladı ve başını kendine doğru çekti. Dudakları onunkilere değdi, hamak sallandı ve vücudu onunkilere değdi. Kızın boğazından umutsuz bir ses koptu ve havaya karıştı.

"Sessiz kalamayacaksın, değil mi?" Thorn gözleri alev alev yanarak sordu. "Asla sessiz kalamayacaksın."

India nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Zihni bulanıktı, adamın ağzının yontulmuş hatları tarafından emilmişti. Tekrar ona doğru eğildi ve alt dudağını yaladı.

Göz kapakları düştü ve kendi sorusuna kendisi cevap verdi. "Asla. Tüm varlığınla bu işin , değil mi India? Her ."

India'nın emin olduğu tek bir şey vardı: Kendisini diğer kadınlarla kıyaslamakla hiç ilgilenmiyordu. Aynı anda hem tatmin olmuş hem de bitmemiş, hem doygun hem de aç hissediyordu. "Sessiz olabilirim," dedi soluk soluğa.

Dudaklarında yarım bir gülümseme belirdi. Kalçalarını eğdi. Hamak yuvarlandı ve ağırlığı bacaklarının arasına baskı yapıyordu. Boğazından bir inilti döküldü.

"Yalan söylüyorsun," dedi, boğazına doğru fısıldarken onu ısırды ve öptü. "Senin gibi çok kadın yok, India."

"Tanrı aşkına," diye bağırdı kızgınlıkla. "Bu hamakta mı sevişeceğiz?"

"Hayır."

Kalbi terliklerinin içine düştü ve eli onun sırtından kaydı. "Ah."

"Benim yatağымda sevişeceğiz," diye mırıldandı. "O kırmızı yatak odası ."

"Seninle o yatakta sevişemem!"

Adam kıkırdadı ve kadın kıkırdamayı teninde hissetti. "Evet, yapabilirsin."

"Yatak odanızda sevişmek yanlış olur."

"Nasıl yanlış?" Hamağın içinde, hamağı ters çevirip ikisini de çimenlerin üzerine atmadan manevra yapabilmesi mucizeviydi. Kadının korsajını tekrar çekti ve göğsünün soluk kremi avucunun içine düştü, avucundan taşı. Adamın saçları öne düştüğü için ne yaptığını göremiyordu.

Ama hissedebiliyordu.

Hissettiği şey, açıklamaya çalışırken bile nefes nefese kalmasına neden oldu. "Yatak odanız karınız içindir. Bir erkek ve karısı için. Biz öyle ve bu sadece bir gece, o yüzden ..." Ne söylediğini unuttuğunda sesi kesildi.

Thorn başını kaldırdı ve başparmağını göğüs ucunda gezdirdi. Kadın ciyakladı. "Seninle dışarıda sevişemem India. Bu benim odam demek." Hamaktan akıcı bir şekilde ve onu doğruca kollarına çekti. Bir anda ikisi de ayağa kalktı.

"Evde değil," diye başardı.

"Neden olmasın?"

"Az önce de söylediğim gibi, ev ... yatak odası *sen* ve karın için," diye tekrar denedi, onun gözlerini okumaya çalışırken kelimelere takıldı. "Orada anılar biriktireceksiniz ve ben bu anıların hiçbirinin-" Garip bir şekilde sözünü kesti.

Ona o ironik yarım gülümsemesini verdi. "Leydi Xenobia India St. Clair, Starberry Sarayı'na bir metres getirmeme izin verilmediğini mi söylüyorsunuz?"

"Sana tam olarak bunu söylüyorum." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Senin için bir yuva kurdum. Bunu kirletmemelisin."

" 'Sully it'?"

India kendini belirgin bir şekilde sorgulayıcı ve biraz da gülünç hissetmeye başlamıştı. Açık havada bir erkeğin ellerini bacaklarının arasına sokmasına gerçekten izin vermiş miydi? Öyle görünüyordu. "Bir muhakeme hatası" mazereti bu aptallığı tam olarak örtmüyordu.

Saç tokalarının kaybolup kaybolmadığını merak ederek eteklerini silkeledi. "Sanırım yapmalıyız-"

Sözleri küçük bir gıcırtyla kesildi, çünkü birdenbire Thorn'un omzunun üzerindeydi ve o da tepeye doğru geri adım atıyordu. "Beni yere bırak!" diye ısrar etti. "Thorn!"

Sadece güldü. "Birazdan kapıda olacağız. Bu arada, ben evlendikten sonra metres tutacak bir adam değilim. Ayrıca şunu da söylemeliyim ki, Fransızca bir mektup olmadan asla sevişmedim: benden istenmeyen bir çocuk tehlikesiyle karşılaşmayacaksınız."

"Geçit evi mi?" Adamın bir eli kızın poposunu tutuyor, sıkıca kavıyordu. Kız kıpırdanmaya başladı. "Beni bırakmalısın. Bu çok saçma!"

"Kıvrımlarına bakılırsa şaşırtıcı derecede hafifsin," dedi neşeyle ve eli biraz daha kıvrıldı.

India kendini onun sırtından uzaklaştırdı. "Şişman olduğumu mu söylüyorsun? İndirin beni!"

Uzun adımları onları çimenlerden çakıl taşlarının üzerine çıkarmıştı. kapıya giden yol. "Thorn!"

"Fazla kilo taşıyıp taşımadığınızı anlamak için daha yakından incelemem gerekir," dedi, sesi ipeksi bir yumuşaklıktaydı.

"Kesinlikle yapmayacaksınız!" India tam da Thorn onu ayağa kaldırdığı anda kendini yerden kaldırdı ve geriye doğru savrularak kapının önüne düştü. Thorn'a baktı, kulaklarını daha önce hiç azarlanmadığı kadar kabartmaya hazırды.

Ama adam ona bakıyordu ve sözleri buharlaştı.

"Seni istiyorum," dedi. "Size sahip olacağım, Leydi Xenobia India. Evlenmeyi düşünmüyoruz, çünkü siz benden daha iyi evleneceksiniz ve ben de bir başkasına söz verdim. Ama bu gece birbirimize zevk vereceğiz. Eklemek istediğiniz bir şey var mı?"

Başını salladı, gözlerini onun yüzünden ayıramıyordu. Yetişkin hayatı boyunca yaptığı her şey düzenlenmiş, disipline edilmiş ve mümkün olan en iyi evliliğe yönlendirilmişti.

Bunun evlilikle bir ilgisi yoktu. Bu *onun* içindi.

"Biliyor musun, daha önce hiç güvendiğim bir kadınla sevişmedim," dedi sohbet edercesine.

"Ne?"

"Bir sözleşmeyi anlıyorsun," dedi, kapıyı açmak için arkasına uzanarak. "Beni tuzağa düşürmeye çalışmıyorsun, çünkü bacaklarının arasının ıslandığını, paramı değil beni düşündüğünü çok iyi biliyorum."

Onu hafifmeşrep bir kadın gibi gösterdi. Ki öyle görünüyordu.

Daha doğrusu, bunu yapar yapmaz olacaktı, çünkü bayanlar evli olmadıkları erkeklerle sevişmediler.

Hiç.

Adamın panjurları iterek açmasını ve güneş ışığının içeri girmesini izledi. Dönüp ona baktı ve gözlerindeki vahşet karşısında şaşırdı. "Biri senin namusunu zorla mı aldı diye bir kez daha soracağım, India." Sesi yine alçak ve uğursuz çıkmıştı. Ona hakaret etmeyi teklif eden *her* adamla dövüşmeye -hayır, *ezmeye*- hazırды.

"Hayır," dedi ona sadece kendisi için var olan o yeni gülümsemesini takınarak.

Duymadığı bir şey söyledi ve sonra kız onun kollarındaydı ve tekrar öpüşüyorlardı, o kadar çılgınca öpüşüyorlardı ki kız nefes alamıyordu. Adamın gömleği pantolonundan çoktan çıkmıştı ve kadın ellerini adamın beline doladı. Adam geri çekildi ve gömleği başının üzerinden attı.

Muhteşemdi, kasları beline doğru daralıyordu ve üzerinde bir santim bile fazla et yoktu. Kendi vücuduna hiç benzemiyordu. Kaşlarını çattı ve elini uzatıp parmağıyla adamın karnında beyaz bir çizgi çizdi.

"Vücudum yara izleriyle kaplı," dedi aşağıya bakarak.

"Özür dilerim," dedi India usulca, parmağının olduğu yere bir öpücük kondurmak için eğilerek. Sonra doğruldu, döndü ve Thorn'un işe alması halinde bekçi olarak kullanması için döşediği yatak odasına giden dar merdivenleri tırmandı. Odada bir adam ve karısına yetecek büyüklükte bir yataktan başka bir şey yoktu.

Bir çift el beline dolandığında ve Thorn'un vücudu sert ve sıcak bir şekilde sırtına dayandığında bir panjuru iterek açmıştı. "Elbisenin düğmelerini açabilir miyim?" Dudakları kızın boynundaydı ve kız ona yaslanıp kendi dışında olma hissinin tadını çıkardı.

Kendini bir markizin kızı olan Leydi Xenobia gibi hissetmiyordu. Şu anda sadece India'ydı, sadece kendisiydi ve ondan kendi zevkinden başka hiçbir beklentisi olmayan biriyle sevişiyordu.

"Evet," dedi, sesi o kadar boğuktu ki boğazını temizledi ve tekrar denedi. "Evet, yapabilirsin."

Kabuk pembesi elbisesi ayaklarının dibine düştü, onu korsesi takip etti. India yavaşça arkasını döndü, korsesinin şeffaf olduğunun farkındaydı. Pek çok moda uygun kadınla karşılaştırıldığında, cömertçe şekillendirilmişti. İnsan aç büyüdüğünde ... şey, yemek yemeyi severdi ve bunun için hiç özür dilemezdi. Bazen çok fazla kıvrımı olduğunu düşünse de, bir daha aç kalacak kadar umursamıyordu.

"Lanet olsun," diye Thorn.

India yüzünde kendi iradesi dışında bir gülümseme oluştuğunu hissetti. Biçimi günümüz modasına uymuyor olabilirdi ama Thorn'un bunu takdir ettiği belliydi. Tıpkı Thorn'un gömleğine yaptığı gibi o da aşağı uzandı, kombinezonunu başının üzerine çekti ve bir kenara fırlattı.

On Dokuzuncu Bölüm

Thorn, üzerinde dolgun kalçalarının hemen altından bağlanmış bir çift ipek çoraptan başka bir şey olmayan India'ya bir kez baktı ve ilk kadınıyla yattığından beri övündüğü kontrolünün kırılmak üzere olduğunu anladı. India'nın sert kolları üzerinde gezinerek, başını nasıl çevirdiğini ya da ağzından çıkan sesleri analiz ederek onunla sevişemeyecekti.

Kontrolünü kaybedecek ve onun vücudunda ziyafet çekecekti. Muhteşem göğüsleri, hafif yuvarlak bir karnı, gür kalçaları ve durmayan bacakları vardı.

Ağzından çıkan lanet yürekten geliyordu. Sadece vücudu değildi. Ona bakma şekliydi, biraz eğlenmiş, kendinden emin ve gözlerinde arzu vardı. Uzun saçları omuzlarına ve bir göğsünün üzerine dökülüyordu. Bir rüya gibi görünüyordu, Venüs'ün dünyaya gelmiş hali gibiydi.

"Neden bu kadar güzel kokuyorsun?" diye sordu.

"Parfümüm ayçiçeği kokulu. Pantolonunu çıkarmayacak mısınız?" Kadının sesi adamın teninde sıcak bir hava gibi yuvarlandı.

Tatlım.

Dudakları koyu kiraz rengindeydi ve öpücüklerden şişmişti. Onu dizlerinin üzerine çöktürmek ve kendisini ağzına alması için yalvarmak istiyordu. Tanrı'ya şükür bakire değildi. Hiçbir bakire bir erkeğe şu anda ona baktığı gibi, sanki onu kucaklayabilecekmiş gibi bakmazdı.

Kendini toparlaması gerekiyordu. "Sanırım bana ihtiyacın yok ne kadar güzel olduğunu söyler misin?"

Dudakları kıvrıldı ve aklındaki tek düşünce çirkinlikti. Uzandı ve botlarını çıkardı.

"Bir kadın bunu asla çok sık duyamaz."

"İnanılmazsın," dedi açıkça, pantolonunu ve donunu tek bir hareketle indirirken gözlerini ondan ayırmadı.

Tamamen rahat görünüyordu. Kadının birden fazla erkeğin önünde bu şekilde durmuş olabileceği düşüncesi aklından geçti ama bunu bir kenara itti.

Gözleri adamın çıplak vücudunda gezindi ve kasıklarına takıldı. Dili alt dudağına değdi ve o pembe ucu görünce neredeyse yüksek sesle inleyecekti, aleti içinden vahşi bir şehvet dalgası gönderdi.

"Feather'ın çeşitli inamoratalarıyla yaptığı her şeyi gerçekten denemek istiyor musun?" diye sordu, ağzını kelimeleri oluşturmaya zorlayarak.

Gözleri yavaşça adamın yüzüne geri döndü, ağır ağır kapandı ama uykulu. Gülümseyerek ona cevap verdi.

"Buradan başlayalım." Öne doğru bir adım attı ve bir saniye sonra yatağa yuvarlanarak ten tene oldular. Ağırlığıyla onu ezmek için bir dizini büktü ve sonra her yerine dokunmaya başladı, ağzı ellerini takip ediyordu.

Göğüsleri: onu ağlatıyor. Karnı:
nefes nefese bırakıyor.

Daha da aşağı: onu inletmek.

Bir saniye sonra onu en özel yerinden öpüyordu. Bacaklarını kenara itti, arzudan puslanmış gözlerine bir kez daha baktı, başını eğdi ve onun tadına bakarak çığlık atmasını sağladı.

Normalde, her dokunuşun ona ne yaptığını analiz ediyor olurdu. Ama bu sefer sanki kendisi için yapıyormuş gibiydi. Kadının tadı vücudunu ateşe veren bir uyuşturucu gibiydi. Parmakları kalçalarında morluklar bırakacak kadar sert bir şekilde kıvrıldı, onu son bir kez okşadı ve patladı. Tekrar.

Genelde Thorn bir kadının yanına girerken onun hazır olma durumuna ve ruh haline dikkat ederdi. Saygılıydı.

Ama şimdi hiçbir şey bilmeyen bir ihtiyaç ve açlık tarafından yönlendiriliyordu.

bir saygı. Bir kılıfı çekti, elleri sert ve aceleliydi. Doğrulup India'nın bacaklarını daha da ayırdı, dizlerini büktü ve uzun bir hamleyle içine girdi. Kadın sıcak, sıkı ve ıslaktı. Zihni bir an için boşaldı, tüm varlığı bacaklarının arasına odaklandı.

Kısa bir an için kendine geldi ve aşağıya baktı. Hindistan sersemlemiş görünüyordu. Ama acıdan değil, Tanrı'ya şükür. Bazı kadınlar onu rahatsız buluyordu.

"Tüy kadar büyük olmalısın," dedi, sesi boğuk boğuk çıkıyordu. açık bir zevk.

Geri çekildi, yüzünü izledi, tekrar itti ... başını arkaya doğru kaldırdı ve gerçekten çığlık attı. Ve bir kez daha itmekten fazlasını yapmadan önce, onun etrafında sıkıldığını, vücudunun titrediğini, ağzından küçük pantolonlar geldiğini hissetti.

Aşağı baktı ve ikisini gördü. Birbirlerine bağlıydılar. Kadının narin, düşes gibi pembeliği ve kendisi gibi kaba bir piçin aleti. Bu pek mümkün değildi ama daha da kalınlaştı.

"Lanet olsun India," diye fısıldadı, eğilip onu dikkatle ve saygıyla öptü. Kızın ağzı onunkinin altında açıldı, sıcak, ıslak ve

Acil bir durumdu ve aklını tamamen yitirmişti. Yatak arkadaşını daha iyi değerlendirebilmek için dirseklerinin üzerinde durmadı. Onun nefesini dinlemedi ya da yeniden zevk almaya yaklaştığını gösterebilecek bir titreme olup olmadığına bakmadı.

Hiçbirini yapmadı. At ipini koparmış ve uzaklaşmıştı. Zihni beyaza döndü, duyuları onun yumuşak mükemmelliğine, elindeki göğsünün gür güzelliğine, vücudunun onunkini kavrayışına daraldı.

Hiç hatırlamadığı kadar hızlı ve sert gitmeye başladı. Kadın onu kavırıyordu, bacakları onun etrafında kıvrılmış, kolları boynuna dolanmıştı. Elleri onun kalçalarında, içine girerken onu sabit tutuyor, homurdanıyordu çünkü aldığı zevk o kadar şiddetliydi ki, sanki kalçalarının arkasından taşaklarına kadar yanan bir acı gibiydi.

Ama tutundu, bir kontrol ipliğiyle tutunmayı başardı, ta ki ... kadın saçlarını geriye attı ve beyaz-sarı ipekten bir bulut omuzlarında uçuşana kadar. Sanki bir emirmiş gibi haykırdığını duydu. Kalçaları daha önce hiç hissetmediği bir güçle sarsıldı, itiş üstüne itiş yaparak içine boşaldı.

Verecek bir şeyi kalmayana kadar.

Yirminci Bölüm

Ertesi sabah

Konu giyinmek olduğunda India nadiren tereddüt ederdi. Gardırobu, fiziksel olmasa da zihinsel olarak, ister hantal bir uşığı korkutmak ister sinirli bir kadını yatıştırmak olsun, amaçlarına karşılık gelen kategorilere göre düzenlenmişti.

Ama aynı anda hem bir nişanı müjdeleyecek (düğmeli koyu mor muslin?) hem de potansiyel bir kocayla flört edecek (düşük korsajlı gül rengi muslin?) bir elbisesi yoktu. Açıkçası, tüm korsajları tehlikeli bir şekilde düşük geliyordu. Son iki yıl içinde beller yukarıya, yakalar aşağıya doğru kaymıştı ve Hindistan'ın donanımı oldukça iyiydi. Hem de çok donanımlı. Son zamanlarda moda can sıkıcı olmaya başlamıştı ve aklından çıkarmayı tercih ettiği bir şeydi.

Sonunda kararını verdi. "Dallı muslin giyeceğim
"Bu sabah işlemeli güller vardı," dedi hizmetçisine. "Ve bu gece, Fransız ipeği."

Marie'nin gözleri büyüdü. "Sonunda Fransız ipeği giyeceksin!"

"Saçımda ametistlerle," dedi India, düşes olmak için uygun bir aday gibi görünmesi gerektiğini hatırlayarak.

Marie ona bir kavanoz losyon uzattı ve India hızla ovalamaya başladı.

Bacaklarının içine. Kendini farklı hissediyordu, sanki yabancı bir ülkeyi ziyaret etmiş ve eve yeni bir dil konuşarak dönmüş gibiydi.

O ve Thorn, eve gitmek zorunda kalana ya da ifşa olma riskini göze alana kadar kapı evinde oyalanmışlardı. Şanslıydılar, çünkü yan kapıdan içeri dalmış ve görünmeden yatak odasına gitmişti. Marie onu çoktan yatağına uzanmış halde bulunca şaşırmıştı ama yorgun olduğu bahanesini öne sürmüştü.

Ve açıkçası öyle de olmuştu. Thorn'un kollarında geçirdiği saatlerden sonra kendini bir kadife parçası kadar gevşek hissetmişti; gençliğinden beri deneyimlemediği rüyasız bir yoğunlukla uyumuştur.

Ama şimdi her şey farklıydı. Thorn'la aralarındaki her şey sona ermişti. Lala ve annesi öğleden sonra gelecekti, Lord Brody de öyle. Villiers Dükü ve Düşesi gelecekti ve Eleanor'un onun açık havada Thorn'la yuvarlanan bir şıfırtı olduğunu düşünmesi isteyeceği son şeydi.

Bu özel bir anıydı. Bir daha asla böyle harika bir gece geçiremeyeceğini biliyordu. Hepsi bu kadardı.

Bitmişti.

Thorn her seferinde kılıf kullanmıştı ve onun aslında deneyimsiz olduğundan hiç şüphelenmemişti. Bu yüzden, ileride saklayıp inceleyebileceği, son derece keyifli ve şehvetli bir anı hediye etmekten başka bir sonucu olmayacaktı.

Bir *sevgilisi* vardı. Çoğu kadın öyle ya da böyle bir koca edinir. Ama ona göre çok azının bir sevgilisi vardı. Bu düşünce onu gülümsetti.

India ona losyon kavanozunu geri verirken Marie, "Seni mutlu görmek güzel," dedi. "Seni hiç bu kadar çok çalışırken görmemiştim," diye devam etti hizmetçisi. "Ama Starberry Sarayı mükemmel. Ayakkabı boyacısından Bay Fleming'in kendisine kadar herkes öyle söylüyor. Enfes bir yer."

"Teşekkür ederim Marie," dedi India, yanlış nedenlerle mutlu olduğu için kendini biraz suçlu hissederek.

Geçit evini düşünmeyi bırakmalıydı. Dün gece bir peri masalı gibiydi, kendi başına değil de bir yabancıнын başına gelen bir şey gibiydi. Yine de her oturuşunda bir irilmeyi bastırmak zorunda kalıyordu. Belli ki bu onun başına gelmişti.

Thorn'u düşünmek meme uçlarını sertleştirdi ve karnını sıvı, sıcak bir his alır. Para için değil, zevk için sevişen hafifmeşrep kadınların herhalde her zaman hissettiğı şey buydu. Feather'ın kitabındaki kadınlar.

Onlara karşı yeni keşfettiğı bir sempatisi vardı. Bu acıkmak gibiydi: acil olduğunu hissetti. Thorn'u bulup boş bir yatak odasına götürmek ve onun ırzına geçmesini istemek istiyordu. Hayır. O iş *bitmişti*.

Şu andan itibaren erdemli olacaktı. Ev partisi biter bitmez Londra'ya dönecek ve çeşitli talipleri arasında bir karar verecekti.

Tabii Lord Brody, Thorn'un görüldüğü kadar çekici değilse. olduğunu düşünmek için. Bu durumda, düşes olmayı seçebilir.

Tamamen erdemli bir düşes tabii ki.

India giyindikten sonra kendine olabildiğince eleştirel bir gözle bakmaya çalıştı. Thorn'un gözleri altında bir kur yapacaktı. Onun kendisini ve Lord Brody'yi izleyeceğini biliyordu.

Giysilerinin yeterince kadınsı olmadığını düşünüyordu. Generallerden ve benzerlerinden bahsettiğı için yeterince şehvetli değildi. İçindeki kadınsı bir parça onun kanıtlamak istiyordu. Müslininin korsajı

Elbisesi pililiydi ve göğüslerinin hemen altında toplanıyordu ve her pilisi en iyi varlıklarını ifade edecek şekilde yapılmıştı. Sivri burunlu ve ince topuklu İtalya yapımı terlikler giymişti. Ve metalik ipliklerle dikilmiş mavi bir retikül taşıyordu.

"Sence dudak merhemi sürmeli miyim?" diye sordu Marie.

Hizmetçi irkilerek başını kaldırdı. "Sen mi?"

"Evet, ben."

"Neden? Sen çok güzelsin."

Marie çevredeki her erkeğin metresine aşık olacağına gerçekten inanıyordu. India, en sevdiği şakayık pembesi tonunu bulana kadar birbiri ardına merhem kaplarını açtı.

Marie, "Sabahları dudak merhemine gerek görmüyorum," dedi.

Anlamadığı şey, çoğu erkeğin Lala gibi bir kadın istediğiydi: fazla konuşmayan, konuştuklarını da fısıltıyla söyleyen bir kadın.

India asla fısıldamazdı. Fısıldamanın kızlara özgü olduğunu düşünürdü. Gerçek şu ki, en azından Thorn'un yanındayken bağırması daha olasıydı.

Ayrıca, sevimli küçük bir ucu yerine düz bir burnu vardı- Eğik bir tane. Saçları çok kalındı ve düzgün durmuyordu. Dudakları da çok büyüktü, ancak soluk pembe renk uygulamanın bu soruna yardımcı olduğunu düşünüyordu.

Çok büyük olduklarını biliyordu çünkü Bay Sweatham'ın dükkânında mantar ticareti yapan bir çocukken ona "balık dudaklı" derlerdi. Ona ormandan bir kutu mantar getirirdi, o da karşılığında un ve domuz pastırması verirdi. Ona her zaman mantarların değerinden fazlasını verirdi, ama gururu hiçbir zaman midesinin boş olduğu kadar büyük olmadı.

Sweatham'ın oğlunun "İşte Bayan Balık Dudaklı!" ya da daha da kötüsü "Charity" dediğinde sesindeki o alaycı tıslamayı hala duyabiliyordu.

Balık dudakları!"

Anılar onu sakinleştiriyordu. İlk hedefi Lala'nın Thorn'la nişanlandığını görmektir.

Ondan sonra, doğru kocayı bulacaktı.

Yirmi Birinci Bölüm

Araba Starberry Sarayı'na vardığında Lala kendini atların önüne atmaya hazırды. Annesi üç gündür kalp çarpıntısı çekiyordu, ta ki önceki gün Starberry Sarayı'na gidemeyeceğini söyleyene kadar.

Lala'nın babası artık ailesini geçindiremeyeceğini söyleyince Leydi Rainsford pes etti. Lord Hazretleri muhtemelen abartıyordu ama meramını anlatmıştı.

Bugün annesi tüm Londra yolculuğunu, Lala daha az yerse babasının aileyi beslemek konusunda bu kadar endişelenmeyeceğini söyleyerek geçirdi. Leydi Rainsford'un şapkalar, ayakkabılar ve hatta yeni elbiseler almaktan bir türlü vazgeçemediği gerçeğini boş verin. Ve diğer moda evlerinde olduğu gibi her öğünde üç yemek yemeleri konusunda ısrar eden evin hanımıydı. Kalbini dinlemesi için her gün evi ziyaret etmesi için bir doktor tutan da Leydi Rainsford'du.

"Dr. Belview'in bize eşlik etmeyi reddettiğine, kesinlikle reddettiğine inanamıyorum," dedi Lala, araba Starberry Sarayı'na gitmesi gerektiğini düşündüğü uzun bir yola saparken üzüntüyle. "Korkunç bir sadakatsiz! Ona Hipokrat Yemini'ni ya da her ne deniyorsa onu hatırlatmayı şiddetle düşünüyorum."

Lala dilini ısırarak pencerenin yanına oturdu. Ağaçların sırası açıldı ve Starberry Court göründü. Nefes nefese kaldı.

Annesi fark etmedi, çünkü birisinin ona baş ağrısına iyi geldiğini söylediği lavanta infüzyonuyla alnını sıvazlamakla meşguldü.

Ev çok büyüktü, sağa ve sola uzanan heybetli kanatları vardı. İki araba çakıl çemberin üzerine çekilmişti ve birkaç uşak kapının önünde dolaşıyordu.

Lala'yı panik kapladı. Bunu yapamazdı. Bunu kesinlikle yapamazdı. Burası, parkta yürürken her zaman yelek giymeyen Bay Dautry'den beklediği basit kır evi değildi.

Burası gerçekten de bir kontun ya da dükün malikanesiydi. Bu evin hanımı . . . Bu evin hanımının sadece akıllı değil, zeki de olması gerekirdi. Başarılı. Okuyabilmeli.

Annesi sonunda pencereden dışarı baktı. "Bandaj gibi bir şey," dedi, her zamankinden daha da anlamsız konuşarak.

Arabaları yavaşlıyordu.

Leydi Rainsford, "Kabuk bağlamış bir yarayı, piçlik yarasını örten bir bandaj," diye açıkladı.

Lala'nın kalbi sıkıştı. "Anne, Bay Dautry son derece saygıdeğer bir adam.

İş adamı. Dükün annesiyle evli olmaması onun suçu değil. Onun önünde bu şekilde konuşmamalısınız."

Leydi Rainsford doğruldu. "Baban dün gece beni tehdit etti."

"Ne?"

"Beni tehdit etti. Eğer o piğle evlenmezsen, bir sezon daha para vermeyeceğini söyledi." Sesi titriyordu. "Doğamın her paręasına aykırı olsa da, kızımı ... haksız kazançların pis parasına terk edeceğim." Elleri yine dantel mendilini ęekiřtiriyordu.

Lala'nın elleri ebeveynini tokatlamak için kaşınıyordu. Bu dürtü o kadar yanlıştı ki ne yapacağını bilemedi. "Anne," dedi derin bir nefes alarak, "yalvarırım sakın ol."

Araba şimdi durmuştu ve her an damatları kapıyı ağabilirdi. Annesini gözlerinde vahşi bir renkle mendilini ęekiřtirirken bulacaktı. Lala arabanın zemininde dizlerinin üzerine ękt, ellerini annesinin huzursuz ellerinin üzerine koydu. "Anne, benim mutlu olmamı istiyorsun, değil mi?"

Bu onun dikkatini ęekti. "Tabii ki biliyorum!"

"Biriyle evlenmek ve bir sezon daha geğirmek zorunda kalmamak istiyorum," dedi Lala fısıldayarak. "Geręekten istiyorum anne."

Tam zamanında Leydi Rainsford'un gözlerine akıl sağlığı geri geldi ve Lala kapı ağılır ağılmaz beceriksizce yerine oturdu.

"Onu alacaksın canım," dedi annesi, sesini yükselterek Neredeyse normal bir kadın gibi.

Lala zorlukla yutkundu ve arabadan indi. Diğer iki arabada yolculuk edenler ęoktan eve kadar eşlik edilmişlerdi. Kâhya yaklaşıp kendini tanıttı, eteklerini silkelerken selam verdi. Lala onu hemen sevdi, sadece pratik bir bakışla lęlerini almasından ve hemen annesine cmertęe ilgi göstermesinden.

Eve girdiklerinde annesi çarpıntısının tüm ayrıntılarını anlatıyordu ve Fleming de köy doktorunun her gün seve seve geleceğini söyleyerek ona güvence veriyordu. "O denenmemiş bir pratisyen değil," diyordu şimdi.

Uşaklar pelislerini aldı. "Dr. Hatfield hem buralarda hem de Londra'da iyi tanınır ve saygı görür. Anladığım Kraliyet Doktorlar Koleji'nin en genç üyelerinden biri. Bu öğleden sonra sizi ziyaret etmesini rica eden bir mesaj göndererek önlem alacağım, Leydi Rainsford, böylece araba yolculuğunun zorlu doğasının herhangi bir soruna yol açmadığından kesinlikle emin olabiliriz."

Lala ensesinden on taşlık bir ağırlık kalkmış gibi hissetti. Fleming salonun kapısını açtı ve annesini sanki bir günlük civcivmiş gibi şefkatle içeri buyur etti. Lala'nın minnettarlık dışında aklından geçen tek şeyin, Dautry'yle evlenirse annesinin Fleming'in nazik bakımının tadını her gün çıkarmak için muhtemelen bu eve taşınacağına dair kasvetli bir tahmin olması ne kadar kötü bir evlat olduğunun bir ölçüsüydü.

O noktada Lala, Dautry'nin Londra'daki evine taşınacak ve herkes mutlu olacak, diye düşündü bir panik dalgasını elinin tersiyle iterek.

Odaya girdikleri anda Bay Dautry'yi gördü. Herkesten uzun boyluydu ve dikkat çekici bir şekilde erkekti, bu da ona hoşlanmamaya varan bir his veriyordu. Neden kendisinden biraz daha uzun, yumuşak başlı bir adam olmasındı ki?

Bay Dautry'nin babasını, bir gün kayınpederi olabilecek adamı gördüğünde dehşet duygusu daha da arttı. Dük, desenli koyu yeşil bir palto giymişti; paltonun kuyruklarında ve manşetlerinin arkaya döndüğü yerlerde görünen puslu mor bir ipekle astarlanmış olması dışında, bu palto kendi içinde olağanüstü değildi.

Odadan kaçmak istedi ama adam ona doğru yürüyordu, ardından da düşes geliyordu ve saklanacak hiçbir yer yoktu. Leydi Xenobia da ayağa kalktı ve Leydi Adelaide'e yardım etmek için eğildi.

Tüm partinin karşısına geçen Lala, Dük'ün önünde neredeyse bileğini döndürecek kadar derin bir reverans yaptı, sonra hafifçe dönecek kadar doğruldu ve Lala'nın o güne kadar gördüğü en güzel sabah elbisesini giyen Düşes'in önünde tekrar reverans yaptı. Beyaz şambrenden yapılmıştı, omuzları ve göğsü sıkıca saran soluk sarı ipekten bir üst giysisi vardı. Majesteleri kesinlikle sekiz yaşında bir çocuğu olan bir kadına benzemiyordu. Vücudu çok zarıftı.

Bay Dautry'nin gözlerine bakmayı başaramadı. ona reverans yaptı. Leydi Xenobia da oradaydı, bu yüzden Lala neredeyse yanlışlıkla kendi annesine reverans yapana kadar reverans yapmaya devam etti.

Herkes birbiriyle selamlaşırken, panik içinde kaynamaya başladı, bir tenceredeki erimiş çikolata gibi fokurdadı. Böyle bir kayınpeder *istemiyordu*; soğuk, gri gözleriyle onu süzen ve belli ki onu yetersiz bulan bir kayınpeder.

Onun okuyamadığını anlayabilirdi. O bunu biliyordu.

Ama annesi şirketin geri kalanına yolculuklarının dehşeti hakkında bilgi verirken, o tam önünde duruyordu. Lala derin bir nefes aldı ve "Umarım yolculuğunuz iyi geçmiştir, Majesteleri?" dedi.

"Çok," dedi. "Bunun size garip geleceğini sanıyorum, Bayan Rainsford, ama insan sekiz yaşında son derece aktif bir çocuğun ebeveyni olunca, onu içermeyen neredeyse her at arabası yolculuğu bir keyif oluyor."

"Ah," dedi Lala. Aklına söyleyecek başka bir şey gelmiyordu. "Çocuk şu anda nerede?" diye ağzından kaçırdı.

"Eton."

Bunu izleyen korkunç sessizlikte Lala planını hatırladı. "Napolyon'un Venedik'i alması korkunç değil mi?"

"Korkunç tek kelimeyle, Bayan Rainsford. *Sabah Postası*'nda Doge'un Venedik filosunun sadece üç yıl içinde üç yüz dokuz gemiye düşmesine izin verdiğini okumak daha çok ilgimi çekti. Napolyon'un filosunun şehri almasına şaşmamalı. O makaleyi okudunuz mu?"

Lala yutkundu. "Hayır, korkarım *Morning Post'u* düzenli olarak almıyoruz," dedi. "Annem *Bell's Weekly Messenger'ı* çok sever."

Dük başını eğdi ve bir sessizlik daha oldu. Sonra, "Karım iflah olmaz bir roman okuyucusudur; öyle akşamlar olur ki, romantik bir masala daldığı için onu yatağa gitmeye zor ikna ederim," dedi.

Lala ne demek için ağzını açtı? "*Okuyamıyor* muyum?" "*Hiç okumadım* mı?"

Neyse ki Leydi Xenobia, Lala'nın annesinin etrafını saran insan kümesine dönerek, ", lütfen bana karınızı masum bir roman zevki yüzünden azarlamadığınızı söyleyin! Geçen ay size *Sicilya Romansı*'nın ilk bölümüne , kısa süre sonra kendinizi gecenin bir yarısı sayfaları çevirmeden duramaz halde titrerken bulacağınızı söylemiştim."

Dük, Leydi Xenobia'ya alaycı bir gülümsemeyle, "Eğer geceleri titriyorsam, bunun edebiyatla bir ilgisi yok," dedi.

Lala gözlerini kırıştırdı ama Leydi Xenobia ağzının bir tarafını yukarı kaldırarak alaycı ve sert bir tonda, "Zeki olmaya kararlı bir dükten daha kötü bir şey yoktur," dedi.

Bay Dautry, Leydi Adelaide babasının omzuna doğru yükselirken, "Ben her zaman ebeveynlerin görülmesi ve duyulmaması gerektiğini düşünürüm," dedi.

Lala'nın annesini rahat bir koltuğa götürdü. "Sakın bana Bayan Rainsford'a kaba şakalar yaptığını söyleme. Seni evlatlıktan reddederim."

Dük hazretlerinin soğuk gözleri oğluna gülümsediğinde ısındı. Baba ve oğul, Dük'ün saçlarının daha cömert bir şekilde beyaza boyanmış olması dışında neredeyse birbirlerine benziyorlardı. Aynı iri bedenlere ve aynı üstün kontrol havasına sahiptiler. Sanki her biri vücudundaki her kası ve onu nasıl kullanacağını biliyordu.

Leydi Xenobia gülerek, "Yaşlı dükten bir parça," dedi.

Bay Dautry bir kolunu babasının omuzlarına attı ve ona sırıttı. "Herhalde benim de sevgili babamınki gibi bir zarafet seviyesine ulaştığımı ima etmiyorsunuzdur? Beni şaşırtıyorsunuz, Leydi Xenobia."

Lala kendini hasta hissetti. Bu insanlar birbirlerine karşı nasıl bu kadar laubali olabiliyorlardı? Daha önce hiç böyle bir davranış görmemişti ve düklerin ailelerinde böyle bir şey olduğunu hiç düşünmemişti. Babasını kucaklamak ya da ona böyle şakacı bir şekilde hitap etmek şöyle dursun, elini koluna koymayı bile hayal edemezdi. Hayatında hiç bu kadar çaresizce başka bir yerde olmak istememişti.

"Herhalde ceketiniz hakkında fikrimi sormuyorsunuzdur?" Leydi Xenobia Bay Dautry'ye sordu. Gözleri dans ediyordu ve Lala aralarında özel bir şaka olduğu hissine kapıldı. Dük birinden diğerine bakıyordu, belli ki onun kadar aydınlanmamıştı.

Bay Dautry, "Kadınlardan, özellikle de güzel olanlardan her zaman doğruyu beklerim," dedi. "Yine de size söylemeliyim ki," diye ekledi kibarca, "çok az aşağılandım."

Leydi Xenobia, "Beyefendilerin bu kadar naif olabilmeleri beni her zaman şaşırtmıştır," diye cevap verdi. "Aslında ceketinize hayran kaldım Bay Dautry. Mösyö Devoulier'nin bir eseri olabilir mi?"

Dük, "Tobiası on dört yaşındayken prova için zorla çalışma odasına soktum," diye söze girdi, "ve şimdi Devoulrier ona düzenli aralıklarla palto gönderiyor."

Dük ve oğlu omuz omuza, *Gentleman's Magazine'deki* en son moda kıyafetleri giyen yakışıklı beyefendilerin bir illüstrasyonuna benziyorlardı. Lala sessizce yanlarında durdu, midesi bulanıyor, konuşmaya bir katkıda bulunabileceği bir an için elinden geldiğince dinliyordu.

Ama bu imkansızdı. Konu erkek tuhafiyesinden Bay Dautry'nin Wilberforce adında bir okul arkadaşına gelmişti.

"Oh, Wilberforce," dedi Bay Dautry küçümseyerek. "Kabuğu pipisinden daha büyük."

Lala "pipi"nin ne olduğundan bile tam olarak emin değildi.

Leydi Xenobia mutlulukla, "Bu kibarlıktan uzak not üzerine, şimdi Bayan Rainsford'u kendisiyle sohbet etmeyi dört gözle bekleyen Leydi Adelaide'e götüreceğim. Uslu durmaya çalışın beyler."

Leydi Xenobia'ya bakan Villiers Dükü'nün gözlerinde hayal kırıklığına uğramış hiçbir şey yoktu. Olmazdı da zaten, değil mi? Lala'nın annesi her ne kadar kaba olduğunda ısrar etse de, Leydi parlaktı ve güzellik noktasında tatlı bir şeyler vardı.

Lala, Leydi Xenobia'yı odanın içinde itaatkâr bir şekilde takip ederken, bu partinin sezondan bile daha kötü geçeceği hissine kapılmıştı. Balolarda kimsenin gerçek bir sohbeta girmesine gerek yoktu, çünkü bir sonraki dans her zaman başlamak üzereydi. Onlar ne ondan bahsederken o sadece taliplerine güzelce gülümsüyordu: örneğin willies ve Doges. Köpekler değil, *doge/er*. Her ne iseler.

Lala'nın annesinin yanında oturan Leydi Adelaide'i henüz selamlamıştı ki kapı tekrar ve o hoş uşak açıldı.

"Lord Brody" diye anons etti.

Beyefendinin dağınık saçları ve koyu gölgelerle vurgulanmış, Lala'ya bütün gece ayakta kaldığını düşündüren delici mavi gözleri vardı. Şüphesiz yaramaz bir şeyler yapıyordu.

Bay Dautry gibi o da Lala'nın birlikte olmak isteyeceği türden bir adam değildi. Ne kadar çarpıcı olursa olsun.

Elbette, Bay Dautry yanına gitti ve erkeklerin arkadaşlarına yaptığı gibi, selamlama amacıyla sırtına vurdu. Lord Brody gülmeye başladı; muhtemelen o da zeki bir tipti. Bay Dautry o dumanlı sesiyle bir şeyler söyledi, Lord Brody de ona "bir şeftali bahçesi domuzu kadar azgın" diye karşılık verdi.

Lala tekrar Leydi Adelaide, annesi ve Leydi Xenobia'ya döndü. Konuşmalarını takip etmek kolaydı, çünkü annesi dinleyicilerin boşa gitmesine asla izin vermezdi. Şu anda çarpıntılarını ve doktorun bu konuda söylediklerini ayrıntılarıyla anlatıyordu.

Bay Dautry'nin misafir odası bir kraliyet sarayındaki kadar şıktı. Malikânede kaç hizmetçinin çalıştığını Tanrı bilirdi: Birkaç uşak görmüştü ve bir o kadar da hizmetçi olduğunu varsaymak zorundaydı.

Çocukken, çitleri ve küçük bir mutfak bahçesi olan küçük bir evde yaşamayı hayal etmişti. Her hayali gibi bu da kayalara çarpıp parçalanmıştı. Annesi -Bay Dautry'nin köklü doğumuna itiraz etse de- Starberry Sarayı'ndan çok etkilenmiş ve Villiers Düşesi'yle omuz omuza olmaktan heyecan duymuştu.

Lala'nın Dautry'yle evlenmesi ve süslü mobilyalar ve hizmetçilerle dolu bu korkunç müze evde yaşaması gerekecekti.

Dautry arkadaşını odanın diğer ucundan onlara doğru getiriyordu.

"Leydi Rainsford, Leydi Xenobia ve Bayan Rainsford, size bir

Eski dostum Lord Brody mi? Leydi Adelaide, sanırım bu ahlaksızla daha önce tanışmıştınız."

Lord Brody geri çekildi ve en sevdiği teyzesi gibi selamladığı Leydi Adelaide'in önünde eğilerek ayağını uzattı. Lord Brody Lala'nın annesini selamlarken, Lala kız gibi neşelendi ve daha önce tanıştıkları zamanları anlattı. "Hatta sevgili kızımınla aynı sofrayı paylaşmıştınız!" dedi.

Leydi Xenobia müstakbel bir dükle tanıştığı için hayrete düştüğünü belli eden hiçbir işaret göstermedi ama Lord Brody'nin ilgisini çektiği açıktı. Sanki daha önce hiç görmediği bir şey görmüş gibi başını yana eğdi.

Lala nedenini de biliyordu. Leydi Xenobia şaşırtıcı derecede güzeldi, Lala'nın bir kadının sahip olabileceğini hayal ettiğinden çok daha fazla saçı vardı ve hepsi başının üstünde yığılmıştı. Ayrıca dudaklarını boyamıştı ve güzellik işareti ve üst dudağının mükemmel bir yay oluşturmasıyla Muhtemelen Lala'nın o güne kadar gördüğü en şehvetli kadındı.

Annesinin keskin dirseği böğrüne saplandı. "Neden Leydi Xenobia'ya bakıyorsun?" Leydi Rainsford tısladı. "Kendini aptal yerine koyuyorsun!"

Lala aceleyle çarpıntı hakkındaki konuşmaya geri döndü, ama onların kadın hastalıklarından bahsetmeye başladıklarını gördü. Annesi tüm sorunlarını iki kızının doğumuna bağlıyordu.

Bay Dautry, Lord Brody ve Leydi Xenobia o kadar canlı bir sohbet ediyorlardı ki, gülmek şöyle dursun, genellikle hiç gülümsemişmiş gibi görünen Bay Dautry bile kahkahalara boğuluyordu. Bir süre sonra düğün ve düşes de onlara katıldı ve beşi de zekice davranmak için ayağa kalkarken, Lala oturmuş, poposunu bir sandalyeye saklamış ve yerden şarap mahzenlerine nasıl düşmek istediğini düşünüyordu.

"Kan!" dedi annesi, kendini yelpazeleyerek. "Kana inanamazsın!"

Leydi Adelaide'in midesi bulanıyordu; çocuğu yoktu ve muhtemelen bu ayrıntıları hoş karşılamıyordu. Lala bunların hepsini daha önce duymuştu. Eğer bir gün doğum , bir galon afyon sakızı içip ertesi sabah uyanmaya çoktan karar vermişti.

Kapı tekrar açıldı ve uşak içeri girdi. Lala havasızlıktan boğulup oracıkta ölse kimse fark eder miydi diye başladı. Muhtemelen fark etmezlerdi. Gerçi annesi fark edebilirdi ama bu onun izleyici kitlesini azaltabilirdi.

Lala tekrar kafasını , tam karşısında duran Önünde, her zaman evlenmek istediği adamın vücut bulmuş hali duruyordu. Genç değildi ama yaşlı da sayılmazdı. Gözleri lacivertti ve köşelerindeki kırışıklıklar gülümsemeyi bildiğini gösteriyordu. Neredeyse keldi ve bir bakışıyla kıllı bir göğsü olmayacağını anlayabiliyordu. Ve Bay Dautry kadar heybetli de değildi. Muhtemelen ondan sadece birkaç santim daha uzundu.

Uşak Dr. Hatfield'i takdim ediyor, doktor da eğilerek annesini Starberry'de kaldığı sürece tedavi etmekten büyük mutluluk duyacağını söylüyordu. Aslında, eğer kabul ederse, şimdi bir ön konsültasyon yapmak istiyordu.

Annesinin gözleri kaydı ve Lala onun çarpıntısının ciddiyetini yeniden düşündüğünü görebiliyordu; ne de olsa Leydi Adelaide'le oturuyordu ve bir dük ile düşes yanı başında duruyordu.

Lala ayağa kalkarak, "Annem sizi görmeyi kabul etmeyecek, Dr. Hatfield," dedi, "çünkü kendi sağlığını asla başkalarının keyfinin önüne koymaz. Ama onu muayene için ısrar etmek zorundayım; bütün sabah arabada çarpıntısı vardı."

Leydi Adelaide de ayağa zıpladı, muhtemelen bu durumdan memnundu.

serbest bırakıldı itibaren a tartışma . DOĞUM
Gore. "Bizim sağlık o

Hayatın değişimine ulaştıktan sonra son derece önemli, sizce de öyle değil mi?"

Lala'nın annesi Leydi Adelaide'e öyle küçümseyici bir bakış attı ki, limonata bile donabilirdi. Leydi fark etmemiş gibi göründü ve bir şekilde üçü de doktorun peşinden odadan çıkıp merdivenlerden yukarı ıktılar. Lala, Leydi Adelaide'in onlara neden eşlik ettiğinden pek emin değildi ama bunun için minnettardı; annesi diğer hanımların yanında her zaman daha ölçülü davranırdı.

Leydi Rainsford'un yatak odasına girdiklerinde Leydi Adelaide bir kenara oturdu, Lala da yatağın yanında durup onu izledi. Dr. Hatfield, hayatı boyunca kırk ya da elli doktorun yaptığını gördüğü çeşitli hareketleri yaptı. Sorular sordu, annesinin göğsünü dinledi ve nabzını lt.

Annesi durmadan konuşuyordu. Dr. Hatfield Lala'ya sadece bir kez, hızlıca bakmıştı, annesi çarpıntıya yol açıp onun sonunu getirebilecek olsa da, Lala'nın hayata alıştığını görmek için duyduğu annelik arzusunun Dr. Belview'in gözetiminden bir haftalığına ayrılmak gibi muazzam bir adım atmasına neden olduğunu açıkladığında.

Dr. Hatfield'in güzel gözleri ve sırık gibi vücuduna uyan uzun, zayıf bir yüzü vardı. Mkemmeldi: aşırıya kaçmadan erkeksi. Onu izlerken Lala umutsuzca nefes alışını yavaş ve düzgün tutmaya çalıştı çünkü şu anda hissettiği panik değildi. Başka bir şeydi, çok daha zevkli bir şey.

Doktor doğrulurken Lala nefesini tuttu. Bu, doktorların ya Leydi Rainsford'un hiç de hasta olmadığını söyleyerek her şeyi mahvettikleri ya da annesinin elini okşayıp dinlenmeye ve iyi bakıma ihtiyaı olduğunu söyledikten sonra iki sterlin alıp ertesı gün bir ödeme daha almak için geri döneceklerine söz verdikleri noktaydı.

Onun birinci türden olmasını istiyordu. Ama aynı zamanda onun ikinci türden olmasını da istiyordu.

İkisini de yapmadı. Onun yerine Lala'ya döndü. "Bayan Rainsford, siz ne düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Yutkundu. "Annemin sağlığı hakkında ne düşünüyorum?" Bunu ona daha önce kimse sormamıştı.

"Hastaların en anlayışlı gözlemcilerinin aile üyeleri olduğunu görüyorum. Bir kız çocuğu annesinin durumunu bir yabancından daha iyi anlayabilir."

Lala bir şekilde dilini buldu. "Annem oldukça hasta," dedi kesin bir ifadeyle. Ve bu doğrudu. Annesinin gözlerinde o sarmal bakış belirdiğinde ve sesi yükseldiğinde, bir şeylerin gerçekten ters gittiğinden kimse şüphe edemezdi.

Dr. Hatfield başını salladı, gözleri ciddiydi ve hastasına döndü. "Sağlığını kontrol etmek için yarın sabah sizi tekrar ziyaret edeceğim, Leydi Rainsford. En azından iki ya da üç gün odanızda kalıp dinlenmenizin daha iyi olacağını düşünüyorum. Korkarım bu ziyaret kalbiniz için çok yorucu olacak."

Leydi Adelaide ayağa fırladı. "Endişelenmeniz için bir neden yok, Dr. Hatfield. Hastanızın rahat ve mutlu olmasını sağlayacağımdan emin olabilirsiniz. Sevgili Leydi Rainsford, birkaç gün içinde kendinizi daha güçlü hissettiğinizde partiye katılacaksınız."

"Oh, yapamam!" Leydi Rainsford yatakta nadiren vakit geçirirdi. Lala alaycı bir tavırla, yatak odasında seyirci olmaz, diye düşündü.

"Her şeyden önce sağlığını düşünmelisiniz," dedi Leydi Adelaide kararlılıkla. "Gün boyunca sizi düzenli olarak kontrol edeceğim ve Dr. Hatfield her sabah sizi ziyaret edecek. Kibar uşak Fleming koridorda beklemesi için bir uşak görevlendirebilir, böylece hizmetçiniz istediğiniz her şeyi isteyebilir."

"Buna hiç gerek yok," dedi Leydi Rainsford. "Lala merdivenlerden aşağı koşabilir."

Leydi Adelaide neşeyle gülümseyerek, "Ama sevgili Lala da partiye katılacak," dedi. "Sevgili kızınızın ülkenin tadını çıkarmasını engellemenin isteyeceğiniz son şey olduğunu biliyorum."

"Mutlak sessizlik tavsiye ediyorum," dedi doktor. "Huzur. İsterseniz kızınızdan öğleden sonra bir saat size kitap okumasını isteyebilirsiniz, ancak bunun dışında oldukça sakin olmanızı ve sadece ara sıra bir ziyaretçiye ağırlamanızı isterim."

Leydi Rainsford güldü ve Lala'nın nefesi kesilmeden, "Kızım okuyamıyor, o yüzden *böyle* bir şey olmayacak," dedi.

"Sana okuyacağım," dedi Leydi Adelaide hızla, Lala utançtan gözyaşlarını tutmaya çalışırken.

Annesi, Bay Dautry'nin önünde böyle bir şeyi açığa vurmazdı.
Yapar ?

Dr. Hatfield Lala'nın gözlerine baktı ve nazikçe sordu: "Görmenizle ilgili bir sorunuz yoktur umarım, Bayan Rainsford?"

Başını mutsuzca salladı. Keşke aptallık gözlükle tedavi edilebilseydi, onları seve seve takardı.

Dr. Hatfield bir kez daha yatağın üzerine eğildi, eli annesinin bileğindeydi. "Nabızınızın bu kadar hızlı atması beni oldukça endişelendiriyor, Leydi Rainsford. Kalbi zayıf olanlar, sevdiklerinin aslında kendilerinin uzun ve mutlu bir yaşam sürmelerini tercih edeceklerinin farkında olmadan, genellikle kendilerini aşırı yorarlar."

Leydi Rainsford tekrar ağzını açtı ama bu kez Lala araya girdi. "Anne, dinlenmek ve yolculuğun yorgunluğunu atmak için bu fırsatı değerlendirmen için sana yalvarmalıyım. Bu oda büyüleyici."

Gerçekten de . Uzun bir pencere sıcak öğleden sonraya açık duruyordu.
çiçek kokuları taşıyan bir esinti vardı. Duvarlar

narın desenli bir ipekle kaplıydı ve yerdeki halı güneş ışığında parlıyordu.

Lala hayatında hiç bu kadar zevkli bir yatak odasına girmemişti ve annesinin de girdiğini sanmıyordu. En azından annesinin kraliçenin nedimesi olarak görev yaptığı o övgü dolu günlerden beri. Lala onun hizmet süresinin sadece iki ay olduğunu biliyordu ama annesinin anlattığına göre kraliçenin en sevdiği yoldaşı olmuştu.

"Kızınız için endişelenmenize gerek yok," diyordu Leydi Adelaide. "Ona şiddetle eşlik edeceğim, canım, *şiddetle*. Aynı şeyi Leydi Xenobia için de yaptım ve gururla söylüyorum ki, Leydi Xenobia'nın maceracı yapısına rağmen, hakkında ufak bir skandal bile duyulmadı."

Lala'nın annesi, tatsız bir haber vermek üzereyken olduğu gibi sesi keskinleşerek, "O konuya gelince," dedi.

Ama Dr. Hatfield öne çıktı ve şöyle dedi: "Leydi Rainsford, iki gün boyunca bu yataktan kalkmanızı istemiyorum, yoksa sonuçlarından ben sorumlu olamam. Beni anladınız mı?"

Lala annesinin gözlerinin gördü. "Evet, Doktor."

Bir kez daha eğildi ve kapıya yöneldi. Lala arkasından aceleyle koştu, iyi ki retikülü yanındaydı, çünkü ona ödeme yapması gerekiyordu. Ve ona teşekkür etmeliydi, tabii bunu nasıl doğru ifade edebileceğini düşünebilirse.

Sonunda ona teşekkür etmek zor olmadı, çünkü bunu duymayı reddetti. Ve ödemeyi de reddetti, sadece ona baktı ve "Okumaya çalıştığında ne oluyor?" diye sordu.

Gözleri o kadar sempatikti ki Lala ona gerçeği söyledi. "Hiçbir şey olmuyor," diye itiraf etti. "Herkes gibi ben de harfleri ve sayıları görebiliyorum. Sadece hangilerinin nereye gittiğini hatırlayamıyorum. Ben bunun için çok aptalım." Son kısmı bir anda

Fısıltıyla, normalde konuştuğundan bile daha alçak sesle, çünkü bunu söylemek zorunda kalmamayı diliyordu. Böyle bir adama değil.

Uçaktan Çapkasını almış ve . Ama ciddi yüzü ve o güzel lacivert gözleriyle ona baktı ve, "Bayan Rainsford, aptal olmadığınızdan kesinlikle eminim," dedi.

Çok nazikti. Doğru olmasa da. "Lütfen bana okumayı öğretebileceğinizi ," dedi, göz ucuyla Fleming'in uzaklaştığını ve girişte yalnız kaldıklarını fark etti. "Ailem özel öğretmenlere çok para ödedi ama ben yapamıyorum."

"Hayır, sanırım hiçbir zaman okuyamayacaksın," dedi hızlıca.

Lala sertçe yutkundu. Bunu biliyordu; herkes biliyordu. Yine de bunu duymak acı vericiydi, özellikle de ondan.

"Muhtemelen harfleri herkesle aynı sırada görmüyorsunuz başka. Ya da onları her seferinde farklı bir sırada görürsünüz."

"Onları diğerleriyle aynı sırada görüyorum. Tek tek harfleri yüksek sesle okuyabiliyorum." Yanaklarının hissedebiliyordu. "Her , Dr. Hatfield, anneme gösterdiğiniz nazik ilgi size tekrar teşekkür etmek istiyorum. Yarın sizi görmeyi dört gözle bekleyeceğini biliyorum."

Leydi Xenobia başını salondan dışarı uzatarak, "İyi günler, Dr. Hatfield! Umarım Leydi Rainsford yolculuktan dolayı yorgun düşmüştür? Lala, doktoru yolcu ettikten sonra bize katılabileceğini düşündüm. Bir whist oyununa başlıyoruz, Bay Dautry'ye eşlik edebilirsin." Tekrar ortadan kayboldu.

"Oynayabilir misin?" sordu doktor.

Lala başını salladı. İskambil kâğıtlarının üzerindeki rakamlar tıpkı harflerin sayfalardan kaydığı gibi tıkırdıyor ve kâğıtlardan kayıyordu. "Bir mazeret uyduracağım." Kadın reverans yapmaya başladı ama adam kolunu yakaladı.

"Bir taşra doktoruna reverans yapmanıza gerek yok."

Aptalca bir hata daha. Şimdiye kadar muhtemelen parlak boyalı bir çocuk topu kadar kızarmıştı. "Özür dilerim."

"Senin de özür dilemene gerek yok." Eli sıkılaştı. "Sen "*Ortak* Bay Dautry?"

Gözlerini adamın gözlerine dikti, yaşadığı sefaletin gizlenemez olduğunu biliyordu. "Evet," diye fısıldadı, titrek bir gülümsemeyle idare ederek. Hayatında hiç bu kadar tuhaf bir konuşma yapmamıştı ama önemli olan Dr. Hatfield'in onun okuma ya da kâğıt oynama konusundaki yetersizliğinden iğrenmemesiydi. Başka bir deyişle aptallığından.

Adamın ona bakışından bunu anlayabiliyordu. Tıpkı onun için üzüldüğünü söyleyebildiği gibi, çünkü Bay Dautry ile evleneceğini tahmin etmişti ve uygun olmadıklarını düşünüyordu.

"Bu öğleden sonra viziteye çıkacağım," dedi. "Bana eşlik etmek ister misin?"

"Rounds?"

"Hastalarımı görmeye gidiyorum." Başını açık kapıya ve harap siyah bir araba olan aracına doğru salladı.

Lala sabahlık elbisesine ve terliklerine baktı. Bakışları onunkileri takip etti.

"Tabii ki yok," dedi gözleri donuklaşarak. "Bayan Rainsford, böyle uygunsuz bir istekte bulunduğum için özür dilerim. Size iyi günler dilemeliyim."

"Refakatçi olmadan gidemezdim," dedi biraz soluk soluğa. Adamın ağzı gerildi.

"Sadece bir hizmetçi," diye ekledi. "Ve şapkam! Bekle, lütfen . Bir dakika."

Fleming mucizevi bir şekilde yeniden ortaya çıktı ve şapkasını Çünkü Lala'nın bir leydi hizmetçisi yoktu. Ve annesinin hizmetçisinin ona eşlik edip edemeyeceğini sormak, Leydi Rainsford'un kızının uygunsuz gezintisini öğrenmesini sağlayacaktı.

Neredeyse arabaya binmek üzereydi ki, uşaktan başka birine haber vermesi gerektiği aklına geldi. Dr. Hatfield'ın kendisini arkadan görebileceği gerçeğini ardı ederek eve doğru koştu ve nefes nefese Fleming'e, "Lütfen Leydi Adelaide'e viziteye çıktığımı söyleyin," dedi. Cevap beklemeden arkasını döndü.

Bu da Fleming'in kapıyı arkasından kapatırken gülümsediğini görmediği anlamına geliyordu.

Bölüm Yirmi İki

India o gece akşam yemeği için giyinirken aklı sürekli Thorn'a gidiyordu. Kendini sessizce azarladı ve bunun yerine Lord Brody'yi düşünmeye zorladı, ama iki dakika sonra kendini Thorn'un kapıdan eve yürüdükten sonra ona iyi geceler öpücüğünü verdiği anıya geri dönerken buldu.

Muhtemelen pek çok kadının böyle anıları vardı. Hamakta, onun kollarında, hayatında hiç olmadığı kadar mutlu olduğu gerçeği ... bunun konuyla ilgisi yoktu. O başkasına aitti. Başka birini *istiyordu*.

O değil.

Belki de gelecek yıl boyunca her gün kendine bunu söylerse, onu düşünmeyi bırakacaktı.

Buna rağmen, daha önce giydiğinden daha özenli giyinmişti. Hayatında hiçbir şey, neden olmaya kararlı olduğu konusunda çok fazla düşünmesine izin vermeyerek - Thorn'un kullandığı kelime neydi? Nefis.

Giydiği elbise neredeyse uygunsuzdu, çünkü moda ve göğüsleri aynı fikirde değildi. Şeffaf gül rengi ipekten yapılmıştı ve yere düşmeden önce korsajın etrafını sarıyordu. Ama fazla bir korsaj yoktu. Aslında, üst kısmı onu zar zor örtüyordu ve kolları zayıf bir tül den daha fazlası değildi. Marie saçlarını önden, en yeni bandeau'lardan biriyle bağladı ve geri kalanını sırtından aşağı dökülmeye bıraktı.

"Saçlarını kıvrılabilsedim daha iyi olurdu," dedi Marie. endişeliydi. India'nın saçına gül goncası takıyordu.

"Bence oldukça iyi görünüyor," dedi India. Marie gözlerine sürme çekmiş ve dudaklarını elbisesinden daha koyu bir gül rengine boyamıştı. Tek takısı, sağ kolunun çok yukarısında, üzerinde ametist bulunan ince bir gümüş şeritten oluşan bir bileklikti. "Şu ametist iğnelerden birkaç tane eklesen mi?" diye sordu, ayağa kalkıp camdan arkasını görebilmek için hafifçe dönerek.

"Sadece birkaç tane," diye kabul etti Marie, çevik bir şekilde işe koyuldu. İşini bitirdiğinde, her bir gül goncasında küçük bir ışıltı, India'nın saçlarının alışılmadık rengini vurgulayan mor bir ışık titreşimi vardı.

India, bir beyefendinin bacaklarını görmesi ihtimaline karşı ayaklarını bileklerinden geçen kurdeleli, pullarla işlenmiş dar terliklerin içine soktu.

Merdivenlerden inerken kendini Lord Brody'yi düşünmeye zorladı. Thorn haklıydı. Brody şu ana kadar ona kur yapan erkeklerden çok daha iyi bir avdı: Aynı anda hem güçlü hem de zarıftı. Ona bir kez baktığınızda yağmacı bir fille bile savaşılabileceğini anlayabilirdiniz.

Dahası -ve daha da önemlisi- onun bir zorba olmadığını içgüdüsel olarak hissetmişti. Eşine saygı duyar ve çoğu kararı kendi başına almasına izin verirdi. Huzurlu ve sakin bir adam olacaktı.

Kocası, karısı muhtemelen günde bir kez kendisiyle kavga eden Thorn'un aksine.

Giriş e ulaştığında, Fleming ona misafir odasına kadar eşlik etti ve sanki son bir haftadır yan yana çalışmıyorlarmış gibi onu anons etti.

O içeri girdiğinde herkes arkasını döndü. Eleanor ve Adelaide gülümsedi; dük şaşırmış görünüyordu. Thorn, Lord Brody ile birlikte şöminenin başında duruyordu. Onu görünce donakaldı ve bütün yüzü değişti.

India dudaklarında küçük bir gülümsemeye izin verdi, çünkü onun gözlerindeki bakış hoşuna gitmişti.

Dük ve düşes, Thorn'a onun gardırobu hakkındaki değerlendirmesinde yanıldığı tüm yollar hakkında sessiz bir ders verirken odanın karşısına geçtiler. Majesteleri eğildi ve şöyle dedi: "Yaşımın avantajını kullanarak bu odadaki her erkeğin düşündüğü şeyi söyleyeceğim, Leydi Xenobia. Olağanüstü güzel görünüyorsunuz."

India ona gülümsedi ve reverans yaptı. Eleanor öne doğru eğildi ve "Yepyeni bir Hindistan görüyorum" diye fısıldadı.

"Emekli oluyorum," diye açıkladı India. "Bazı yeni elbiselerin ."

Dük, "Bu hızla gidersen, *tonda* bir yarık açacaksın," dedi. "Belki de kulübümdeki masum adamları uyarmalıyım."

"Bilmiyorum," dedi düşes, gözleri dans ederek. "Tahminimce Hindistan bir sonraki sezon başlamadan nişanlanmış olacak."

India onlara, "Acele etmenize gerek yok," dedi.

Lord Brody de onlara katıldı. "Leydi Xenobia," dedi ve elini tutup öperken eğilerek selam verdi. "Nefesimi kesiyorsunuz. Bu," dedi doğrulurken, "yorgun bir söz ama yine de doğru."

Thorn yaklaştı ama yüzü Lord Brody'ninki kadar hayranlık dolu değildi. Eğildi ama ne bir süsleme yaptı ne de kızın elini öptü.

"Leydi Xenobia," dedi Lord Brody, Thorn'a sırtını dönerek. "Benimle yrr msnz?"

India onun koluna girdi ve kendini yürümenin verdiği hissin tadını çıkarmaya bıraktı.

Thorn'dan , böylece saçlarını görebiliyordu.

Lord Brody de Thorn'un erkeksi havasını paylaşıyordu ama aynı zamanda medeniydi. Odanın içinde yavaşça dolaşıp ahırları hakkında konuştular. Daha ne olduğunu anlamadan India önerilerde bulunmaya başlamıştı. Daha köşeyi yeni dönmüşlerdi ki, "Mesela neden ahırların kapıları hep aılır kapanır? Kapı sallanarak açılmak yerine kayarak aılsa bir atı ahırdan çıkarmak çok daha kolay olurdu."

O anda başını kaldırdığında Thorn'un yollarını kestiğini gördü.

"Kimse bana bunun gezinti zamanı olduğunu söylemedi," dedi.

Sesi gr ve sinirli.

India ona burnunu kırıştırdı. "Thorn, ahırların sallanan kapılar yerine sürgülü kapıları olması gerektiği konusunda hemfikir değil misin?"

Brody keskin bir hareket yaptı ve -çok geç de olsa- tamamen skandal bir samimiyete ihanet ettiğini fark etti. "Bay Dautry'ye böyle bir yakınlıkla hitap ettiğim için beni bağışlayın, Lord Brody. O ve ben kardeş gibiyiz, zira ben Ekselansları ile uzun zamandır arkadaşız."

Bu hem doğruydu, hem de doğru değildi. Eleanor'la yıllardır arkadaş oldukları doğruydu. Thorn'a karşı kardeşçe duygular beslediği ise kesinlikle *doğru değildi*.

"O halde," dedi Lord Brody, "benim Hıristiyan adımı da kullanmanızda ısrar ediyorum. Bana Vander olarak hitap etme onurunu bahşeder misiniz?"

"Gerçek adı Evander," dedi Thorn India'ya. "İkimiz de Eton'a çocukken geldik, bunun üzerine Vander ona Eve diye hitap etmenin eğlenceli olduğunu düşünen çok sayıda çocuğu dövmek zorunda kaldı."

"Hep sen mi kazanırdın?" India, Vander'a ikisinin de erkek olduğunu düşünmekten mutluluk duyarak sordu.

O ona baktı sıcak bir ışık içinde onun gözleri o oldu
oldukça çekiciydi. "Yenemediğim tek kişi Thorn'du. O da tahmin edebileceğiniz gibi el altından dövüşen biri olduğu için."

India bir kaşını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

Thorn topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı ve gözlerindeki bakış sıcak değil kavurucuydu ve ona önceki geceyi düşündürdü. Ve Feather'ın . "O adamlar nezaket kurallarına bağlıydı," dedi, kelimeleri tıpkı babası düğün gibi söyleyecek şekilde çizerek. "Ben hiç olmadım."

Vander araya girdi. "Leydi Xenobia," dedi, "sürgülü kapılar hakkında konuşmak isterdim ama görüyorum ki Leydi Adelaide sizi çağırıyor."

Bir an sonra vaftiz annesi India'nın ellerini sıkarak, "Enfes görünüyorsun!" diye bağırdı. Yakınına eğildi ve fısıldadı, "Ve bu iki genç adam da tamamen vurulmuş, canım."

"Yanılıyorsun," diye karşılık verdi India yumuşak bir sesle. "İkimiz de Thorn'un sevgisinin nerede yattığını biliyoruz ve ben Lord Brody ile daha yeni tanıştım."

Adelaide kıkırdadı. "Sahi mi? Sence şu anda neyi tartışıyorlar?"

India omzunun üzerinden bakınca Vander ve Thorn'un gerçekten de yüzlerinde mutsuz ifadelerle birbirleriyle konuştuklarını gördü. Hatta kızgın bakışlar bile denebilirdi.

"Onları birbirine düşürdün," dedi Adelaide mutlulukla.

"Muhtemelen havadan sudan konuşuyorlardır," dedi India kararlılıkla. "Lala'ya henüz merhaba demedim ve Leydi hakkında bilgi almalıyım."

Rainsford'un sağlığı."

Lala ve Eleanor, India'nın arka bahçeye bakan büyük pencerelerin önüne yerleştirdiği sandalyelere oturmuşlardı. O ve Adelaide onlara katıldılar ve Lala'nın -India'nın deneyimine göre neredeyse her zaman sessizdi- Dr. Hatfield'a vizitelerinde eşlik ettiği hakkında gevezelik ettiğini keşfettiler.

"Bebek," diyordu Lala, "bir hurdadan daha büyük değil." Eleanor'a büyüklüğünü göstermek için kolunu kucakladı. "Ama bir tutam kızıl saçı var ve emzirme konusunda oldukça başarılı!"

"Dr. Hatfield bir çocuğun doğumunu görmenize izin verdi mi?" Adelaide skandala uğramış gibi sordu.

Olayların normal seyrinde, hiçbir genç bayanın böylesine yakışıksız bir şeye tanık olmasına izin verilmezdi. Ancak geçen yıl Bayan Carlyle, India'nın elini tutmasını istemiş, Adelaide de kabul etmişti. India bunu büyüleyici bulmuştu. Biraz korkutucu ama büyüleyici.

"Kesinlikle hayır! Küçük Martha iki haftalık," dedi Lala.

Gözleri parladı ve annenin hapsedilmesinin tıbbi yönlerini öyle bir şekilde anlattı ki India, Bayan Laetitia Rainsford'un iki değilse bile bir araba tekerleğinin eksik olduğuna dair yaygın varsayımı ciddi bir şekilde yeniden düşündü.

Thorn'un Lala'da gördüğü şey *bu* olmalı, diye düşündü, Lala Adelaide ve Eleanor'a uyuz için uygun tedaviyi anlatmaya devam edince konuşmanın akışını kaybetti. Toplumdaki hiç kimse Lala'nın bu yönünü görmemişti ama Thorn onu herkesten iyi anlıyor olmalıydı.

Yemek gongu çaldığında düşes kocasının koluna girdi ve Thorn'a, "Sevgilim, lütfen Bayan Rainsford'a masaya kadar eşlik et. Lord Brody, Leydi Xenobia ve Leydi Adelaide'e kolunuzu uzatma nezaketini gösterir misiniz?"

Adelaide yemek odasına giden yol boyunca gevezelik etti; India sessizce Vander'ın diğer kolunu tuttu. Vander ona baktı ve gülümsemesi genişledi. Öte yandan Thorn'un hâlâ kızgın olduğu belliydi; Lala'nın sandalyesini çekerken India'ya öfke dolu bakış fırlattı.

Yine de kızması gerektiğini bilmiyordu.

Doğru, Starberry artık onu ilgilendirmiyordu ama personelin masa düzeniyle ilgili talimatlarına ne kadar iyi uyduğunu fark etmeden edemedi. Alçak sepetlerdeki yemyeşil beyaz şakayıklar masanın ortasını süslüyordu ve çarşafklar -üç farklı takım almıştı- gri-yeşil duvarları vurgulayan kayrak mavisi Japon ipek brokarıydı.

Adelaide için bir sandalye çeken Vander'ın kolundan parmaklarını kaydırdı ve Vander ona dönmeden bir saniye önce Thorn onun yanında belirerek, "Yanımda oturuyorsun," dedi.

Onu masanın etrafında döndürerek Vander'ın karşısına oturttu. Lala ile kendi arasına oturduğunda India, "Bu senin için bile son derece kabaydı," diye gözlemledi.

"Doğrusu ilk medeni davranış belirtilerimi gösteriyorum," dedi Thorn. "Eğer o korse sütlü yolundan düşerse, Vander seni zaten olduğundan daha fazla süzmeden önce peçetemi üzerine atacağım."

"Bana bakmıyor!" India tısladı.

"Bosh," diye karşılık verdi Thorn. "Seni canlı canlı yiyor ve sen bunun farkında değilsin."

"*Senin* için bir çağrı yok-" India söze başladı ama sonra sağ tarafında oturan dükün kendisini ilgiyle dinlediğini fark etti. Omzunu Thorn'a çevirerek, "Lütfen beni bağışlayın, Majesteleri," dedi.

Dük, "Ben de oğlumu son derece sinir bozucu buluyorum," dedi. "Sempatiden başka bir şeyim yok. Söyleyin bana Leydi Xenobia, bu resmi kim yaptı?"

duvarlardaki kırlangıçlar?"

Yemek sırasında India öncelikle Dük'le ve ayrıca masada konuşulmaması gerektiğini söyleyen protokolü tamamen göz ardı eden Vander'la konuştu. İtalyan ressamı hakkında konuşarak başladılar ama konu hemen Dük'ün yeni ipek silindir şapkasına geldi.

"Bunu toplum içinde giyerek bir isyana neden olmayı umuyordum," dedi.

hayal kırıklığına uğramış bir tonda. "Ama bir kadın bile bayılmadı."

"Kıyafetinizin düzenli olarak bilinç kaybına neden olduğu sonucunu mu çıkarmalıyım, Majesteleri?" diye sordu India, son derece eğlenerek.

Eleanor ellerini çırpı ve Vander'in kısık ve boğuk, çok çekici bir kahkahası olduğu ortaya çıktı.

Dük, "Beni incitiyorsun, canım," diye itiraz etti. "Kısa bir süre önce John Hetherington silindir şapka taktı ve bir isyana neden oldu. Halkı rahatsız ettiği için beş yüz pound para cezasına çarptırıldı. Ondan sadece altı ay sonra *ben* de operada benzer bir silindir şapka giydim ve bana bir köpek bile havlamadı."

"Londra senin modanın en ön saflarında yer almana alışkın," dedi karısı yatıştırıcı bir sesle, ama gözlerinde bir parıltı vardı.

"Yaşlanıyorum, yaşılanıyorum," dedi dük, kederli değildi. "Yakında pazen yelekler giyip pantolonumu kıvracağım ve tüm bu zarafet uzak bir anıdan öteye gitmeyecek."

India da Eleanor gibi buna güldü, ikisi de dükün -umarım bundan yıllar sonra- toprağa verildiğinde tüm İngiltere'nin en iyi giyinen cesedi olacağının gayet farkındaydı.

"Şapkanız var mı Lord Brody?"

"Kesinlikle modanın ön saflarında yer almıyorum," dedi ona sırıtarak.

"Sanırım kravat taktığınız için bile şanslıyız," dedi dük . " genç nesil gurur duymuyor kendi

görünüm."

"Düzgün giyindim," diye itiraz etti Vander. Ama ona bakan herhangi biri, dükün kadife kollarından görünen dantel manşetler gibi dantel manşetlerle ölüme yakalanmayacağını söyleyebilirdi.

Bundan sonra sohbet, yeni çiçek aşısından, Dük'ün cüretkâr, şok edici ve nihayetinde sıkıcı olduğunu ilan ettiği *Lirik Baladlar* adlı yeni şiir kitabına kadar uzandı. Dük'ün kuru esprileri ve Vander'in alaycı cevapları üçünün de kahkahalara boğulmasına neden oluyordu.

Thorn, Adelaide ve Lala ise taşrada çocuk ölümleri üzerine ciddi bir tartışmaya dalmışlardı. India bu konuyu özellikle mutsuz edici buluyordu çünkü iki yıl önce zor bir lohusalık dönemi geçiren Leydi Brestle ile bir ay geçirmişti. Ne yazık ki çocuğunu kaybetmişti.

Tabutu sipariş eden kişi India'ydı; o kadar küçük bir kutuydu ki düşünmesi bile acı veriyordu. Köyün marangozunun tabutu kaplamak için kullandığı kaba kambrisi çıkardı ve yerine bulabildiği en iyi masmavi ipeği koydu, çünkü bu ailenin armasının rengiydi.

O bebeği düşünmek istemiyordu. Bunun yerine, o istedi Lord Brody ile kirpiklerinin altından flört etmek ve spekülatif bir şekilde omuzlarına bakmak ve Thorn'un yaptığı gibi öpüşüp öpüşmediğini merak etmek.

Kimsenin Thorn'un öptüğü gibi öpmediğinden şüpheleniyordu. ... ama eğer bir centilmen bunu yaptıysa, Vander'ın o centilmen olabileceğini düşündü. Belki de bu gece onu öpecekti ve o zaman karşılaştırma yapmak için bir gerekçesi olacaktı. Bu düşünceyle ona bir kaşını kaldırmasına neden olan bir gülümseme verdi ve karşılığında şaşırtıcı derecede çekici, oldukça çarpık bir gülümseme verdi.

Yemek sona erdiğinde, hanımlar çay içmek için oturma odasına çekilirken, erkekler de brendi içmek için kütüphaneye gittiler. Hindistan

Adelaide'in konuşmalarını kısa bir süre dinledikten sonra müsaade istedi. Rose'un rahat ve mutlu olduğundan emin olmak için eve uğramak istiyordu.

Girişte Fleming'e, kendisini ziyaret etmek üzere malikâneye götürmesi için midilli arabasını istediğini söyledi. Eldivenlerini giydiği sırada Lord Brody kütüphaneden çıktı.

"Hızlı bir konyaktı," diye gözlemledi.

"Thorn bizi terk etti - karakteristik olarak kaba bir şekilde, açıklama yapmadan

-Dük kendi kendine satranç oynamaya başladı, izlemesi son derece sıkıcı bir uğraştı bu. Bu saatte nereye gidiyorsunuz Leydi Xenobia?"

"Midilli arabasıyla arazinin etrafında bir tur atmak istiyorum."

"Mükemmel! Ben de size katılacağım. Fleming, ceketim, lütfen."

Bir dakika sonra, Hindistan'ın itirazlarına rağmen, yan yana oturuyorlardı.

arabanın içinde. Son bir umutsuz çağrı denedi. "Lord Brody, bana neden eşlik ettiğinizi anlayamıyorum. Bu hiç uygun değil."

"Şehirde değil, kırdayız. Ve ben buradayken hiçbir hanımefendi tek başına karanlığa girmeyecek," dedi, midillinin başında duran seyis geri çekilirken. "Fleming bundan hoşlanmadı. İnsan her zaman uşağı dinlemelidir; bu kibar toplumun temel kuralıdır."

Fleming onaylamadığını nazikçe belli etmişti.

"Thorn da bundan hoşlanmazdı," diye ekledi kulübeye doğru ilerlemeye başladıklarında.

"*Bunun* konuyla ilgisi yok," dedi burnunu hafifçe yukarı kaldırarak. "Bay Dautry uzun süreli tanışıklığımızdan yararlanıyor. Onun bir kabadayı olduğunu düşünmeye başladım."

Bunun üzerine Vander bir kahkaha attı. "Düşünmeye mi *başladın*?"

Thorn'un dediği olur. Her zaman. İlk dönemimizden beri böyle.

Eton'dayken, dövemediğim tek kişi oydu."

India bunu düşünerek, "Erkekler oldukça tuhaf," dedi.

"O zamandan beri birbirimizin arkasını kolluyoruz," dedi ona bakarak. "Nereye gitmek istersiniz Leydi Xenobia? Ve eğer Bayan Rose'u ziyaret etmeyi , Thorn'un vasisiyle tanışmak istediğimi söyleyebilirim. Onun sırrını biliyorum."

"Çocuğu partiden ayrı bir yere yerleştirmek benim fikrimdi," diye itiraf etti India, "ama bunun gerekliliği konusunda kendimi çok kötü hissediyorum."

"Thorn'un yerinde olsaydım, kadına gitmesini söylerdim-" Kontrol etti

kendisi. "Fikirlerini kendine saklamak için."

"Eğer bunu yapsaydı, Lala'yla evlenemezdi," dedi ona. "Bana onun kendisi için mükemmel olduğunu söyledi. Ve bunda ciddiydi." Vander'a baktı. "Lala çoğu insanın düşündüğü kadar akılsız değil ve Thorn da bunun farkında."

"Gerçekten mi?"

"Çok tatlı bir kız," diye devam etti India, bunu itiraf etmek garip bir şekilde acı verici olsa da. "Mükemmel bir evlilikleri olacağına inanıyorum."

"Öyle mi?"

"Thorn alaycıymış gibi davranıyor ama ben aşık olduğuna inanıyorum," dedi. "Çok romantik."

Vander belli belirsiz bir ifadeyle, "Yeteneğimi kaybediyor olmalıyım," dedi ve dişlerinin büyüyen alacakaranlıkta parlamasına neden olan bir sırıtışla ona baktı. "At yarışı dünyasında şüpheli oluyorsun, biliyorsun. İnsanların söylediklerinde gerçekten ciddi olabileceklerini düşünmeyi bırakıyorsunuz."

Onun eline dokundu. "Sağdaki patikadan gider misin lütfen? Neredeyse çardak evine geldik. Eğer Thorn'dan bahsediyorsanız, benim izlenimime göre o kimseye yalan söyleme zahmetine girmez."

Adamın gözlerindeki gülümseme kızın biraz kıpırdanmasına neden oldu ve kız, adamın bunu bildiğine dair tuhaf bir hisse kapıldı.

Midilli arabası evin önüne yanaştı ve Vander dizginleri eline alarak aşağı atladi. Dizginleri askıya bağlarken Thorn ön kapıyı iterek açtı.

"Rose'a iyi geceler demeye geldik," diye seslendi India.

"Tam zamanında geldiniz," dedi Thorn. "Bakıcısı Rose'a banyo yaptırmak için yukarıda bekliyor."

Vander arabanın etrafından dolandı ve India daha ne olduğunu anlamadan elleri beline uzandı ve onu yere savurdu.

Thorn sabırsızlıkla, "Gel o zaman," dedi.

Vander bir süre daha ona baktıktan sonra ellerini indirdi ve India'yla birlikte Thorn'u içeri kadar takip etti.

Vander ve Rose tanıştırdıktan sonra Vander, kâğıt bebeklerin herkes gibi yürüyüp konuştuğu uzak bir diyarla ilgili bir hikâyeye başladı. Rose'a "Annelerinin adı Lady Cuttenclip," dedi. "O sadece bebekler yaratmıyor. Onlara kurnaz küçük şapkalar, pelüşler, ayakkabılar da yapıyor."

Rose, "Bayanlar doğal olarak kıyafet dikmezler," diye gözlemledi. "Bu topraklarda herkes aynı statüde mi?"

Vander belirgin bir şekilde irkilmiş görünüyordu. "Bu kadar doktriner olmamıza gerek yok herhalde? Kız kardeşlerim kesinlikle hanımefendiler ama yine de bebekleri için saatlerce elbise tasarladılar."

"Kağıt bebekler için kıyafet tasarladınız mı?" Rose, India'ya dönerek sordu.

"Hayır, ama bu sadece çocukken hiç boyam olmadığı içindi. Bundan zevk alırdım."

Rose düşünceli bir ifadeyle ona baktı ve sonra Vander'a döndü. "Dünya kâğıttan yapılmışsa Leydi Cuttenclip bebekleri için boyaları nasıl elde ediyor? Kağıt para ticareti mi yapıyorlar?"

"Evet, elbette," dedi Vander.

Rose, "Modist olmakla pek ilgilenmiyorum," diye açıkladı. "Çocuk odası ve odunların yandığı bir şöminesi olan kâğıttan bir ev yapmayı tercih ederim."

Thorn gülerek, "Raflar küçük Yunanca metinlerle dolu olacak elbette," dedi.

Rose başını kaldırıp India'ya baktı. "Belki sen yardım edebilirsin, çünkü

Küçükken hiç boya yapmazdın. İstersen bir elbise yapabilirsin ama ben bir okul odası yapacağım."

Hindistan kendini buldu söz verdi gelmeye geri dönmeye çay saatinde

ertesini gün. Vander, Lady Cuttenclip onun eseri olduğu için onsuz yapamayacaklarını belirterek kendisini davet etti.

Rose bunun üzerine gülümsedi ve India onun gamzeleri olduğunu fark etti. Hem de iki tane. Aslında güzel bir çocuk değildi ama o gamzeler . . .

Rose, "Babam geceleri bana bir hikâyeye anlatırdı," dedi.

Yine Hindistan. "Bay Dautry hikaye anlatma konusunda iyi değil."

"Size masal anlatmaktan mutluluk duyarım," dedi India elini uzatarak. "Sanırım Rose'un bakıcısı bekliyordur beyler, o yüzden neden eve dönmüyorsunuz, ben size sonra katılırım? Diğer konukların üçümüzün ortadan kaybolmasını tuhaf bulacağından endişe ediyorum."

Thorn, "Geceleri arazide tek başına dolaşmayacaksın," dedi.

India, "Ben de haftalardır tam olarak bunu yapıyorum," diye belirtti.

Vander araya girdi. "Sizi beklemekten mutluluk duyarım, Leydi Xenobia.

Thorn, ailen nerede merak edecek."

Thorn kollarını göğsünde kavuşturarak, "India'ya eşlik etmeniz hiç uygun olmaz," dedi. "Aslında, yanında bir refakatçi olmadan ona buraya kadar eşlik etmemeliydin."

"Yine de bu *sizin* için uygunsuz olmaz mıydı?" Vander açıkça dedi ki sinirlenmiş.

"Hayır."

Thorn ayrıntı vermeyince India, "Bay Dautry ve ben o kadar eski dostuz ki, adabı umursamıyoruz," dedi.

"Kendini koruyucu mu hissediyorsun?" Vander Thorn'a sordu.

Thorn, "Benim çatım altında kimse Hindistan'dan ödün vermeyecek," dedi.

Bunu söylemekten çok havlıyordu ama Vander'ın gözleri açıldı ve Thorn'un sırtına erkeklerin birbirlerine attıkları tokatlardan birini indirdi. "Daha önce hatalıydım," dedi. "Özür dilerim."

"Size iyi geceler dileyelim beyler," dedi India. Rose'u götürdü ama Vander'ın Thorn'un ona hayatının en büyük iyiliğini yaptığını söylediğini duymadan önce değil.

Merdivenlerden yukarı çıkarken ve annesinin böyle bir şeyi hiç düşünmemiş olması nedeniyle kendisi için yeni bir deneyim olan masal zamanı boyunca gülümsedi. Vander'in kağıt bebeklerinden ilham alarak, uygar tavşanlardan oluşan bir dünya yarattı. Runnebunny, her yerde zıplayan ve herkesin lahanasını çalan yaramaz bir tavşandı. Ama aynı zamanda ülkedeki tavşanlar arasında en uzun kulaklara ve en siyah gözlere sahipti.

Rose uyuklu bir sesle, "Hikâyeniz biraz çocukça ama Bay Koşan Tavşan'ı sevdim," dedi. "Tıpkı Bay Dautry gibi."

"Hmmm," dedi India, Rose'un örtülerini yukarı çekerek. "Yarın sana Lord Parsley hakkında daha çok şey anlatacağım ve eminim onu da çok seveceksin. O çok daha medeni ve bir tavşanda bunun önemli olduğunu biliyorsun."

"Umurumda değil," dedi Rose, bebeği kolunun kıvrımında, yorganının içine sokularak. "Antigone ve ben, bir tavşanın yavru tavşanların aç kalmaması için bol bol lahana çalabilmesinin daha iyi olduğunu düşünüyoruz."

India bir an oyalandı ve istemeden de olsa hikayesini korkunç bir şekilde açığa çıkarmayı başardı. Sonra öptü.

uyuyan çocuğu yanağından öptü ve merdivenlerden aşıağı indi.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Thorn, India'yı beklerken iki bardak konyak içti. Kendini hiç bu kadar kararsız hissetmemişti. Aslına bakarsanız, hiç kararsız kalmamıştı. Asla. Genelde hangi yolun en iyisi olduğuna karar verir ve onu seçerdi.

Lala'nın tam ona göre bir kadın olduğunu içgüdüsel olarak biliyordu. Sıcak, tatlı ve karmaşık olmayan biriydi. Aynı zamanda biraz sıkıcı olması da talihsizlikti, özellikle de bebek ölümlerini öğrendikten sonra; Thorn hiç ilgi duymuyordu ama bununla yaşayabilirdi.

Onun şefkati ailesini birbirine bağlayacaktır. Dahası, bebek ölümleri konusundaki endişesi, çocuklarını mümkün olan en iyi şekilde beslemek ve büyütmek için her türlü çabayı göstereceğini düşündürüyordu.

Öte yandan Hindistan, Rose için aldığı yeni yapbozlardan biri olan parçalara ayrılmış bir harita gibiydi. Hiçbir parça diğerine uymuyor gibiydi ve yarısı bilinmeyen, zengin, derin ve keşfedilmemiş bir ülkeyi ima ediyordu.

Vander'ı ev partisine bilerek davet etmiş olmasına rağmen, arkadaşı onu Hindistan'la tanıştırdığı için teşekkür ettiğinde, gözleri Thorn'un sadece Vander yarışırken gördüğü bir duygu yoğunluğunu ele veriyordu. . işte o zaman Thorn onu öldürmeyi düşünmüştü.

Çok saçma.

Aklını kaçıırıyordu. Brendiden bir yudum daha aldı. Muhtemelen hepsi Vander'la rekabet meselesiydi. India o güne kadar gördüğü en güzel kadınlardan biriydi ve bir markizin kızıydı, zeki, esprili ve zengindi.

Bir kadınla sevişmekten hiç hoşlanmadığı bahsetmiyorum bile. daha fazla kadın. Sadece ona bakmak bile, kokusundan, tadından ve parmaklarının dokunuşundan başka hiçbir şeyin olmadığı karanlık bir kuyuya düşmesine neden oluyordu.

İnsan asla en düşük içgüdülerine yenik düşmemeliydi. Thorn arzularını dizginlemeyi, güçlü duygularını "ilginç" olarak etiketlenmiş bir kategoriye indirgemeyi öğrenmişti. Lala onun karısı olacaktı, oysa India onun arkadaşıydı ve öyle kalacaktı.

Bir kadınla arkadaş olmak garipti, ama eğer evlenirse Vander, o görecek-

Ne olduğunu anlayamadan sandalyeden kalktı, vücudu bir yay kirişi gibi gergindi. Hayal gücü ona, düğün gecelerinde Vander'a gülümseyen mavi gecelikli India'nın resmini göstermişti. Bir küfür savurarak elindeki bardağı doğrudan şömineye fırlattı ve paramparça etti.

"Ne yapıyorsun sen?"

Döndüğünde India'yı kapı aralığında şaşkın bir halde buldu. Zengin brendi kokusu odaya yayılmıştı. Bir adımda onunla yüz yüze geldi ve sonra kollarındaydı. Bu sefer nezaketle uğraşmadı. Dudaklarını açması için ikna etmedi, ama onu kucağına aldı.

Hayal edilemeyen hayal etmiş bir adamın tüm bastırılmış gücüyle ağzını açıyor.

Dili ağzını fethetti, sahiplendi, ele geçirdi, kendi ağzı yaptı. Onun. Onun.

Vander'ın değil. Asla Vander'ın değil.

Bir kolu onu sıkıca kavradı ve sonra onun tadına baktı, Hindistan'ın tadına baktı ve ağzı hatırladığından daha tatlıydı, öpüşmeleri daha sıcak, daha ıslak, daha derindi. Ağzını geri çektiğinde, onu duvara yaslamıştı, kalçaları onun yumuşaklığına sürtünüyordu, bir eli o muhteşem saçlarında bağlıydı. Vücudu ısı ve ateşle kükrüyordu, kasları gergindi, onu yatağa götürme emrine hazırды. Kahretsin, onu yere, kanepeye, hatta duvara bile götürebilirdi.

Sadece onu al.

Şaşkın gözlere ve kiraz dudaklara baktı. Gerçeklik zihnine çarptı ve bir lanetle geri sıçradı. Onu bıraktığında India tehlikeli bir şekilde sallanıyordu, bu yüzden uzanıp onu yakaladı ve kanepeye taşıdı.

Karşısına oturmak istemişti ama bir şekilde onun yanına oturdu. kucığında.

Henüz tek kelime etmemişti.

"Hindistan," dedi ve tereddüt etti.

Başını çevirdi, dudakları onunkilerden sadece bir nefes uzaktaydı. "O da *neydi*?" Sesi de bacakları gibi dengesizdi ve adam onun titrediğini düşündü. Çok az ama yine de titriyordu. "Dün gecenin tekrarlanmayacağı konusunda anlaşmıştık."

Dürüst bir cevabı hak ediyordu. "Rekabet," diye onayladı.

Gözlerinde bir parıltı vardı, acı çekmiyordu herhalde? Ama konuştuğunda sesi sabitti. "Rekabet mi? Benim için mi?"

"Ben ve Vander arasındaki rekabet," dedi kelimeleri zorlayarak.

"Benim için yarışıyor musun?"

Gözlerini daha iyi görebilmek için geri çekildi ve Thorn aralarındaki o küçük mesafeden bile hoşlanmadığını keşfederek dehşete düştü. bir kısmı konuşmanın zaman kaybı olduğunu ve boğazının dibindeki o küçük girintiyi öpmesi gerektiğini düşünüyordu. Yalamalıydı. Ve göğsünün kıvrımından aşağı doğru yalamalıydı.

Onun her yerinin, her santiminin tadının bu kadar tatlı olup olmadığını bilmek istiyordu. Bir gece önce öpmeye vakit bulamadığı yerleri de vardı.

"Bu içgüdüsel," diye açıkladı zihnini yataktan geri çekerek. "Vander benim en yakın arkadaşım ve dünyada güvendiğim birkaç kişiden biri. Eton'da okuduğumuz yıllardan beri kendimi onunla kıyaslıyorum."

"Seni yere seremediği zaman," dedi, sesindeki belli belirsiz hoşnutsuzluk bu tür erkek davranışları hakkında ne düşündüğünü ortaya koyuyordu.

Bu aptallıktı. Aynı zamanda, ne yazık ki, onun yaratılış şekliydi. "Vander ve ben bu konuda biraz çatlağız," diye kabul etti, saçlarıyla oynadığı gerçeğini görmezden gelerek.

"Beni Vander ile rekabet ettiğin için mi öptün?"

"Evet," dedi açıkça.

"Bu çok saçma!" dedi, daha dik oturarak poposunun kıvrımlarını adamın bacaklarına bastırdı. Ve onun sikine.

"Erkeklerle mantıklı geliyor," demeyi başardı, daha önce hiç yaşamadığı kadar güçlü bir şehvetin pençesinde olduğu düşünüldüğünde bu oldukça mucizeviydi.

"Erkekler çok saçma," dedi açıkça. "Sırf arkadaşın seni öptü diye bir kadını öpme dürtüsüne teslim olmamalısın.

ona ilgi duyuyorum."

"Sadece o değil," dedi bakışları kızın pembe dudaklarına takılınca. Hiç düşünmeden yuvarlandı, onu altına aldı, yumuşak kıvrımlarına gömülürken vücudu sevinç içindeydi.

"Lanet olsun," diye fısıldadı, kelimeleri doğrudan kadının ağzının sıcaklığına göndererek. "Aklımı kaçırmama neden oluyorsun, India."

Cevap vermedi, sadece bir elini adamın saçlarının arasına soktu ve ağzını kendi ağzına doğru çekti.

Thorn bir centilmen değildi. Hiç olmamıştı ve asla olabilirdi. Yine de, elini India'nın dolgun göğüslerinde gezdirecek kadar ağırlığını kaydırırken bile vicdanı sızlamaya başladı.

Bu işin nereye gittiğini anlayamıyordu. Ama duramıyordu da çünkü eli göğsüne dokunduğu anda nefesi kesildi ve başı geriye doğru eğilerek en az diğer yerleri kadar güzel boynunu ortaya çıkardı. Öpmek için öne eğildiğinde kalçaları ona doğru bastırdı ve ergenlikten beri deneyimlediği her şeyden daha vahşi bir şehvet dalgası getirdi.

Bir elini boğazına götürdü, fısıltı yumuşaklığında bir okşayış ve çenesinin kıvrımını öptü.

"Hindistan," diye fısıldadı.

"Neydi o?" diye cevap verdi ve sesini güçlükle dengelediği anlaşılıyordu. "Daha fazla rekabet mi?"

"Çok güzelsin, India. Dünyada benim yerimde olmak istemeyecek kırmızı kanlı bir erkek yoktur. Sana ev ev aşık olan tüm o erkekler için üzülüyorum. Muhtemelen onları evlilik hayatı için mahvettin."

Öpücüğü ağzını koyu kırmızı bir renge boyamıştı ve adam bunu umursayacak kadar yürekli olmadığını fark etti. Dudakları yavaş bir gülümsemeyle kıvrıldı ve o gülümsemeyi kendi bedeninde hissetti. Bacaklarının arasında. "Doğrudan gökyüzüne bakarsan saçların güneşin beyazı gibi olur."

"Saçlarım beyaz değil," diye itiraz etti. "Henüz o kadar yaşlı değilim. Vander'la didiştığınız kemik ben olmasaydım, sanırım rekabetinizden keyif alırdım." O cevap vermeden önce kendini düzeltti. "Hayır: Vander'la *üzerinde* didiştığınız."

Thorn, Vander hakkında düşünmek istemiyordu. "İlk seferinde söyleme şeklinin nesi yanlıştı?"

Kaşlarını çattı. Sonra kaşlarını kaldırdı ve şöyle dedi: "Tabii ki bilemezsin, çünkü sen bir çamur kuşusun. Eğer bir cümleyi 'bitti' ile bitirirsem, bu gramere aykırıdır. En azından ben öyle olduğunu düşünüyorum."

Thorn onun saç tutamlarını parmaklarına dolamaya başladı. Hayatında hiç bu kadar ipeksi bir şey hissetmemişti. "Eğer bir fahişe olsaydın, tüm bu saçlarının çıplak tenimin üzerinde kayması için bir servet öderdim."

"Thorn!"

Onu şok etmişti. Birazcık. "Neden dilbilgisi hakkında endişeleniyorsun?"

Bir cümlenin tam olarak doğru olmaması kimin umurunda?"

"İstiyorum. Sen de öyle yapmalısın. Benim mürebbiyem olmadığı için yetişmem zor, sizin için de öyle olmalı. Geride kalmışsın. Arayı kapatmalısın."

"Neden?"

Bu oldu a basit Soru, ama onu kaş ör. "Çünkü bu önemli."

"Mükemmel olmak mı?" Mükemmellik kavramının dışarda olduğunun farkındaydı.

kavradı. Dahası, babasında mükemmelliği gördü ve bunun abartıldığını düşündü.

"Olabileceğinizin en iyisi," diye açıkladı.

"Peki neden bir mürebbiyeniz yoktu?"

Kadının yüzü değişti ve adam onun ifadesinden hoşlanmadı. Eğildi ve tekrar dudaklarına yapıştı, umursamaz, çiğ bir öpücüktü bu.

Dilleri vücutlarının yapabileceklerini taklit ediyordu. Sonunda başını geri çektiğinde, ikisi de hızlı hızlı nefes alıyordu, kalpleri birbirlerinin vücuduna çarpıyordu, muhtemelen uyum içinde, diye düşündü hayal meyal.

"Şimdi söyle bana," diye fısıldadı, parmak uçlarını kızın çenesinin kıvrımında gezdirerek. "Neden bir mürebbiyen olmadı?"

Gözleri yarı kapalıydı. "Paramız yetmedi. Annem ve babam hiç istemedi, çünkü annem toplumun katı kurallarının yorucu olduğunu düşünüyordu." Son cümleyi söylerken sanki çoktan ölmüş bir kadından alıntı yapıyormuş gibi sesi titriyordu.

"Sokaklarda büyümemin iyi bir nedeni olması gerektiğini biliyordum," dedi, ağzı parmaklarıyla aynı yolu izleyebilsin diye boynunu bükerek. "Bu kısıtlamaların hiçbirini bilmemek, onlar hakkında hiç endişelenmeme gerek olmadığı anlamına geliyor."

Başını çevirdi ve adamın dudakları yanağını okşadı. "Sosyal ya da başka türlü herhangi bir kural hakkında endişelenmeni hayal etmekte zorlanıyorum."

"Bu şekilde devam edemeyiz India, yoksa kendimizi yine yatakta buluruz," dedi dürüstçe. "Ve bunu yapamayız."

"Tabii ki yapamayız," dedi . "Yapmak isteyeceğim son şey, beni sadece çocukluk rekabeti yüzünden öpen biriyle evlenmeye zorlanmak olur."

"Ve ben de Lala'yla evleneceğim," dedi nazikçe.

"Senin ve Lala'nın birlikteliğine engel olacak hiçbir şey yapmam. Biliyor musun Thorn, bence *ton* onu bu akşam yemekte olduğu gibi görseydi, asla bir ahmak olarak etiketlenmezdi?"

"mı?" Bu onu şaşırttı.

"*Kesinlikle* doğru değil," dedi India, "yeni sezon başlar başlamaz bu söylentileri ortadan kaldıracağım. Lala bu gece çiçek açtı. Sanırım bazı sorunlarından annesi sorumlu olabilir."

Thorn müstakbel karısı hakkında daha fazla konuşmak istemiyordu. Ya da onu düşünmek, gerçi "ahmak" kelimesinden hoşlanmadığını itiraf etmek zorundaydı.

India'nın düşünceleri oldukça farklı bir yöne gidiyordu çünkü dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi ve "Ne yazık ki senin rekabetçi tarafın için Thorn, ben Vander'ı seviyorum" dedi.

İçindeki kendini beğenmişlik duygusu buharlaştı.

"Onun hakkında kesinlikle haklıydın," diye devam etti, görünüşe göre onun katılaştığını fark etmemişti. "O da senin gibi erkeksi biri. İlginç, eğlenceli ve zeki biri. Ve daha önce Rose'la ne kadar harika olduğunu gördün; harika bir baba olacak."

Thorn ikisini de hızlıca oturur pozisyona getirdi. "Eğer Vander'ın teklifini kabul edersen, India-"

"Hiçbir teklifte bulunmadı!" diye itiraz etti.

"Eğer , ona *asla* yakınlaştığımızı söylememelisin. Asla."

"Rekabetiniz yüzünden mi?"

"Çünkü biz arkadaşız." O ve Vander birbirlerine kardeş gibi bağlıydılar ve aralarındaki bir çatlak ölümcül olabilirdi. Aslında, Vander gerçeği öğrense de öğrenmese de, müstakbel karısıyla yatmış olmasının aralarındaki bağı paramparça edebileceğine dair huzursuz bir his vardı içinde.

"Pekâlâ," dedi saçlarını omuzlarının arkasına iterek. "Artık gerçekten geri dönmeliyim, Thorn. Adelaide nerede olduğumu merak edecektir."

Thorn ona bakarken, bir erkeğin bir kadını kendisine bağlamak için tüm nezaket kurallarını çiğnemesine neyin yol açabileceğini birden anladı. India'nın zekâsını ve tutkusunu, biçimli oluşuyla, ağzıyla, gülüşüyle, hatta o güzellik işaretiyle bir araya getirdiğinde... bir erkeği delirtmeye yetiyordu.

"Vander evlenme teklif ettiği anda bana söylemelisin," dedi. Kadın kaşlarını çattı. "Senin onayına ihtiyacım olduğunu mu söylüyorsun?"

"Sen başkasına söz verdikten sonra öpüşmemeliyiz." "İma ediyorsun..."

Ona sıırttı, Lala henüz onun değildi ve India da henüz Vander'ın değildi. Bu yüzden onu öptü.

Ama bir şey onu hâlâ rahatsız ediyordu. Parmağıyla alt dudağında gezinerek, "Bugün kolay yürüyemiyordun," dedi.

India'nın gözlerinde, onu itmek için can atmasına neden olan arzulu bir bakış vardı.

ve basitçe içine itti. Yapacağından değil, ama yapmak istedi.

Tanrım, çok istiyordu.

"Ne yapmadım?"

"Sen Vander'la birlikte salonda dolaşırken... hareketlerin oldukça sertti."

Gözlerindeki şaşkın ifade kayboldu; doğruldu ve ona kaşlarını çattı. Ama dudağı öpücükler yüzünden şişmişti ve kaşlarını çatması onu daha da sertleştirdi, daha da acıktırdı. Yine de bilmek zorundaydı.

"Dün gece sanki bakireymişsin gibi yürüdün," dedi kesin bir ifadeyle.

Leydi Xenobia India'nın hafifmeşrep bir kadın olması bir şeydi, Çarşafı sallama sanatında ustalaşmış, zevkini istediğı yere götürüyordu. Bunun için bir kadını asla suçlamazdı, en az kendisini suçlayacağı kadar.

Ama bir bakireyi baştan çıkarmış olsaydı ... Aslında bu düşüncede garip bir şekilde rahatlatıcı bir şey vardı. Onunla evlenmek zorunda kalacaktı. Sürekli kavga ederlerdi. Muhtemelen birbirlerini perişan edeceklerdi. Ama başka seçeneğı yoktu.

"Hindistan mı?" Bunu sadece bir soru olarak düşünmüş olmasına rağmen bir emir gibi çıkmıştı.

Dökülen ipeksi saçlarını topladı ve bir omzunun arkasına itti. "Yakınlaşmalarımın geçmişini neden sizinle paylaşmam gerektiğini anlayamıyorum. Size söylediğim gibi, bakire değildim."

Onu dikkatle izledi. "Sana inandığımdan emin değilim."

Ayağa fırladı. Juno ile Jüpiter'in kavgası gibi öfkeli görünüyordu. Bu onun hayatı olabilirdi. Kendini tutamadı ve ona sıırttı, bu da onu daha da kızdırdı.

"Bunu tekrar yüksek sesle söylememde ısrar mı ediyorsun? O zaman söyleyeceğim. Sen ilk *değilsin*."

Bu kesin bir şeydi. Thorn yaşadığı hayal kırıklığının saçma olduğunun farkındaydı. Onu hiçbir hanımefendinin açıklamak istemeyeceği bir şeyi itiraf etmeye zorlamıştı. O bir hödüktü, düşüncesiz, tavırsız bir hödük.

"Ben bir aptalım," diye itiraf etti. "Sert yürüdüğünü sanıyordum."

Ona son bir kez daha öfkeyle baktı ve topuklarının üzerinde döndü. "Ben midilli arabasıyla eve döneceğim, siz de dönüş yolunu kendiniz bulabilirsiniz, Bay Dautry." Bu sözlerle birlikte gitmişti.

Thorn merdivenleri tırmandı ve çocuk odasına girdi. Rose yan yatmış, kollarını Antigone'ye dolamıştı, ördek yavrusu saçları yorganın üzerine yayılmıştı. Eğildi ve ona iyi geceler öpücüğü verdi.

Ana eve dönmek yerine, giriş kapısına, bir gece önce India'yı yatırdığı yatak odasına doğru yürüdü.

Derisine kadar soyundu, çünkü her zaman böyle uyurdu ve hâlâ en hafif Hindistan kokusunu taşıyan çarşafların arasından cırılçıplak kaydı. Parfümüne "ayçiçeği" adını vermişti. O bunu hiç duymamıştı.

Londra'da muhtemelen ay çiçekleri yoktu; kesinlikle orada Thames Nehri'nin aşağısında hiç çiçek yoktu. Uyanık yatıyordu, elleri arkasında

Başını kaldırıp uzun süre tavana baktı.

Belki de Thames'i geride bırakmanın zamanı gelmişti. Hayatını çamur kuşunun ayçiçeğinin ne olduğunu bilip bilmediğine göre ölçmekten yorulmuştu. Kimin umurundaydı ki? Asıl önemli olan nokta, Hindistan'ın o narin çiçek izinin altında bir kadın gibi kokuyor olmasıydı.

Herhangi bir kadın da değil: Hindistan. Baharatlı, tatlı, cesur, arzulu.

Daha önce hiç onun gibi bir kadınla birlikte olmamıştı. Boğazının altından inleyişini düşünmek bile onu acı verecek kadar sertleştiriyordu.

Yine de hayatı planlıydı. Kendisini demir atmış gibi hissettiren bir kadına yer yoktu. Tüm bu hisleri kürekle toprağın altındaki bir çukura geri atmalı ve gömmeliydi.

Bu sağlıklı değildi. Bir çılgınlık, ona kapı evinden ana eve olan yolculuğu tekrar tekrar hayal ettiriyordu. Merdivenlerden yukarı sessiz bir yolculuk, sola dönüş ve doğruca India'nın yatak odasına.

Derin bir uykuya dalmıştı ve adam odaya girdiğinde uyanmayacaktı. Ta ki adam örtüleri çekip yatağa girene kadar, çıplak, hazır, elleri geceliğinin altından kayana kadar. Onun uzuvlarına *dokunma* düşüncesi bile sikinin zonklamasına neden oldu.

Ve bu onu gerçeğe geri döndürdü. Aklını mı kaçırmıştı? Bir kadın ve bir gece, akli ve mantığı unutmuş muydu? Bir centilmen değildi ama bu Lala'ya karşı bir yükümlülüğü olmadığı anlamına gelmiyordu.

O yaptı.

Ayrıca Hindistan tam da Vander'ın istediği şeydi. Babasıyla Eleanor arasındaki gibi bir evlilik yapacaklardı. Tam olarak Vander'ın bahsettiği gibi. Çocukları India'nın saçlarına sahip olacaktı.

O ve Lala . . şey, yapmazlardı. *Ton*'daki herkesin düşündüğü gibi basit biri değildi ama Hintli de değildi. Onlar

çocukları da olacaktı.

Lala'nın göz kamaştırıcı güzelliğine sahip olsalar bile, onun ürkek yüz ifadesine sahip bebekleri düşünmenin biraz midesini bulandırması talihsizlikti, ama gerçek buydu. Karısına karşı nazik olacaktı ve Lala da onu bir ördek yavrusunun annesini takip ettiği gibi takip edecekti, sessiz, uysal, itaatkâr . . tatlı ve kabarık.

Thorn şaha kalktı, yastığını şiddetle yumrukladı ve tekrar uzandı. Artık Hindistan'ı öpmek, Hindistan'a dokunmak, Hindistan'la sevişmek yok.

Bu artık Vander içindi.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Ertesi gün India akşama kadar Thorn'u görmedi. Lala ve yatağına çekilmeden önce birkaç saatliğine aşağıya inmiş olan annesiyle konuşarak pek de harika olmayan bir sabah geçirdi. Öğleden sonra da Rose'un kâğıttan, kitaplık ve şömineyle tamamlanmış, özenle hazırlanmış bir okul odası yapmasına yardım etti.

Thorn yemekten önce salona girdiğinde, "Nerelerdeydin?" diye sordu.

"Fabrika. Şuna bak India." Cebinden bir şey çıkardı ve ona düğümü ya da dikişi olmayan, kapalı bir daire oluşturuyormuş gibi görünen tuhaf görünümlü bir ip gösterdi.

"Ne oldu?"

"Bu senin
grubun." "Ne?"

"İstediğiniz bant. Kauçuktan yapılmış. Onu küçülttüğümüzde sorunu çözebildik, ki bunu hiç düşünmemiştim." Ona öyle ışıltılı bir gülümseme verdi ki India'nın kalbi gerçekten çarptı.

Bandı aldı ve gerdi. "Bu harika," dedi mırıldanarak, çünkü bunu kullanabileceği tüm yolları düşünüyordu. "Bana daha fazlasını yapabilir misin? Bunun yarısı büyüklüğünde ve iki katı büyüklüğünde bir tane istiyorum."

Gülmeye başladı, bu da tüm partinin dikkatini çekti. Hepsi geldi ve etrafta durup grubu hayranlıkla izledi.

Lala özellikle büyülenmişti. Gözleri parladı ve Dr. Hatfield'in insanların göğüslerini dinlemek için kullandığı kulak trompetini boynundaki bir banda takmak için bir plan yaptı. "Sürekli yere koyuyordu," dedi herkese, "ve bazı evler olabileceği kadar temiz değil."

"Kulak trompetinin mafsallı eklemleri var mı?" Thorn ona sorduktan sonra Lala ile birlikte Thorn'un galvanize kauçuğunu kullanarak sesi mevcut modelden daha iyi koruyacak esnek bir tüp yaratmanın mümkün olup olmayacağı konusunda uzun bir tartışmaya girdiler.

Eleanor, iyileşmekte olan Leydi Rainsford'la yakından ilgilendiği için teşekkür etmek amacıyla Dr. Hatfield'ı akşam yemeğine davet etmişti; Dr. Hatfield gelip masaya oturduktan sonra Thorn kulak trompetini tekrar açtı.

Gizliden gizliye -ve utanç verici bir şekilde- Hindistan, Lala'nın masanın diğer ucundakilerin dikkatini kolayca üzerinde toplayan, ıslıl ıslıl, gülümseyen bir kadına dönüşmesini izlerken oldukça sinirlenmişti. Vander konuyu sıkıcı bulduğunu belli etmiyordu - ta ki Lala trompetin daha uzun bir lastik tüpe sahip olacak şekilde modifiye edilmesi halinde atların kalplerinin dinlenebileceğini söyleyene kadar. Ya da midelerini, kolik olup olmadıklarını anlamak için.

Thorn bu gece India'nın yanında oturmuyordu; masanın karşısındaydı. Gözleri bir kez karşılaştı ve adam kaşlarını çattı. Kadın arkasını döndü ve babasıyla Pitt'in yeni kurduğu gelir vergisi hakkında ilginç bir sohbete dalmayı başardı.

Akşam yemeği bitip de kadınlar salona çekildiğinde India, Rose'u bir kez daha ziyaret etmek için gizlice kaçıp kaçamayacağına karar vermeye çalıştı. Eğer bir kez daha malikâneye giderse, Thorn ona bir mesaj gönderdiğini düşünebilirdi. Onunla flört ettiğini.

Bunun yerine oturup Rose'a Lord Parsley hakkında küçük bir iyi geceler öyküsü yazdı ve bunu Fleming'e verip eve teslim etmesini rica etti.

Rose'a hikâyenin devamını yüz yüze anlatacağını hatırlayarak biraz hüznlendi.

Ama daha iyiydi.

Annesiz küçük bir kızın ihtiyacı olan son şey, bir daha asla göremeyeceği bir kadına bağlanmaktı.

Yirmi Beşinci Bölüm

Ertesi sabah kahvaltıdan sonra Lala üst kata çıktı ve annesinin yatak odasındaki hasırın üzerine oturdu; gerçekte bir taşra doktorunun karısı olmayı hayal ederken, itaatkâr bir kız çocuğu gibi görünüyordu. Sanki Dr. Hatfield bir kulübede yaşıyormuş gibi değildi. Ona evini göstermişti ve köyün ortasında, çitlerle çevrili ve muhtemelen arkasında bahçesi olan son derece saygın bir evdi.

Eğer evlenirlerse, ona hesap işlerinde yardım edecekti. Doğru, okumayı asla öğrenemeyeceğini söylemişti, ama bunu bir eleştiri gibi göstermemişti; sözleri, babasının tuttuğu çeşitli öğretmenlerin yaptığı gibi onu kırbaçlamamıştı.

Kimse onun küçük ejderhalara dönüşüp sayfadan fırlayan ya da aniden mürekkebi ıslatmış gibi yana doğru kayan harfleri ezberlemek için saatlerce uğraştığını anlamamıştı. Ne kadar baksa ya da tekrar etse de hareket etmelerini engelleyemezdi.

Annesi yataktan, "Eğer bir şey yapmazsanız Bay Dautry'yi kaybedeceksiniz," dedi.

Lala başladı.

"Ne dediğimi duydun mu?" Annesinin sesi yükseliyordu, bu asla iyiye işaret değildi. "Hizmetçim bana bu evde olup biten her şeyi anlattı!"

"Seni duydum anne," dedi Lala. "Bay Dautry'nin artık benimle ilgilenmediğinden endişeleniyorsun." Birkaç gün önce annesinin bu fikir karşısında dehşete düştüğünü söylemeye dili varmamıştı.

Sorun, Bay Dautry'nin korkunç bir adam olmasıydı. Fikir Onunla evlenme düşüncesi içini ürpertiyordu ama kendisine zalimce şeyler söyleyeceğinden korkmuyordu. Korkutucu derecede iriydi, aşırı erkeksiydi ama zalim değildi. Ona karşı sessiz bir küçümseme hissedebilirdi ama bunu asla yüksek sesle dile getirmezdi.

"Sanırım Bay Dautry ile aramızda bir dostluk oluşuyor," dedi zoraki.

"Anlaşılan hizmetkârlar Dautry'nin Xenobia St. Clair adındaki o umutsuz hanımefendiyle uğraştığını düşünüyorlar," diye cevap verdi annesi sert bir sesle.

"Anne!" Annesi bazen bir kraliyet nedimesinin mükemmel bir örneğiydi ve dudaklarından kaba bir sözün dökülmesi hayal bile edilemezdi. Bazen de öyle değildi.

"Aptal olma, Lala. Artık okul odasında bir çocuk değilsin. Aşağıda bulunduğum kısa süre içinde bile gözlerinin odanın içinde onu nasıl takip ettiğini gördüm. Ve Brody'nin de. Dautry'ye sahipti, sözlerime dikkat edin. Hiçbir erkek, çarşafaların arasında tanımadığı bir kadına bu şekilde bakmaz."

"Anne, yapmamalısın," diye bağırdı Lala. "Böyle şeyler söyleme. Leydi Xenobia iyi ve nazik olan her şeydir. Bay Xenobia'yı desteklediğini biliyorum.

Dautry'nin bana kur yapması. Bana öyle söyledi!"

"Sinsi bir oyun oynuyor. Elbette o piçi istemiyor. Daha iyisini yapabilir ve dükün peşinde. de yatıyor olsa hiç şaşırmazdım."

Lala'nın nefesi kesildi.

"Aynı zamanda," diye ekledi annesi.

Bir kadının hayatında karşı durması gereken zamanlar vardır. Ama yıllarca aptal ve korkak hissetmek Lala'nın üzerine çökmüştü ve söyleyeceği hiçbir şeyin bir etkisi olacağını düşünemiyordu. Annesi ona bakmıyordu bile; yatağına uzanmış, küçük bir el aynasında yüzüne bakıyordu.

Lala tek kelime etmeden kalkıp odadan çıktı ve kapıyı tam kapattı. Aşağı indi ve Fleming'den pelerinini istedi. "Dr. Hatfield'a vizitelerinde eşlik edeceğim," dedi ona. "Hemen bir araba getirilmesini istiyorum."

Lala asla buyurgan şeyler söylemezdi. Asla.

Köye giderken arabada ağlamasına izin vermedi ve doktorun evine vardığında, damat onun için eve yaklaşmak istese de dışarı çıktı ve arabayı el sallayarak uzaklaştırdı.

Kalbi küt küt atıyordu. Evde olmalıydı. Evde değildi.

Tedirgin görünümlü bir hizmetçi kapıyı açtı ve neredeyse bağıırıyordu: "Üzgünüm ama doktor şu anda yardımcı olamaz hanımefendi. Doğum için dışarı çıktı ve bekleme odası dolu." Lala girişin hemen dışındaki odadan gelen bir kakofoni duydu, bir bebek ağlıyor ve insanlar birbirlerine havlıyordu.

Orada değildi. Yine de bir noktada geri dönmek zorunda kalacaktı ve Starberry Sarayı'ndan başka gidecek bir yeri yoktu.

bunu yapmak istemedi. Ayrıca, arabası olmadan, doktor gelene kadar geri dönmesi mümkün değildi.

Hizmetçinin yanından geçerek girişe doğru yürüdü ve pardösüsünü çıkardı. "Adın ne senin?" diye sordu.

"Sarah," dedi hizmetçi, Lala'nın pelerini alarak. "Ama hanımefendi, gerçekten, acil bir durum yoksa beklememelisiniz. Doktor bütün gece dışarıdaydı ve ne zaman döneceğini bilmiyorum. Diğerleriyle birlikte içeride olmanız olmaz."

"Yardım edebilir miyim bir bakayım," dedi Lala hızlıca. "Neden biraz çay getirmiyorsun?"

"Çay?" Sarah'nın ipin ucunu kaçırdığı belliydi.

Lala bekleme odasının kapısını açtı ve hızlıca bir göz attı. Sonra, "Lütfen biraz sıcak su getir Sarah ve biraz da pamuk sargı bezi. Bakalım doktor dönmeden çocuğun dizini temizleyebilecek miyiz?"

Dr. John Hatfield iliklerine kadar yorgun düşmüştü. Bütün gece ayaktaydı ve neredeyse çocuğu kaybediyordu. Şu anda bile bebeğin hayatta kalacağından emin değildi.

Pazar günleri her zaman olduğu gibi evi hastalarla dolup taşardı. West Drayton'ın fakirleri bir doktora görünmek için bekleyebildikleri kadar beklerlerdi; yarım günleri olduğunda kiliseyi ve halk evini atlar ve onun yerine ona gelirlerdi.

Gerçekten bir asistan tutmalıydı. İki kez denedi, sadece St. Bartholomew's'da tıp eğitimlerini tamamlıyorlardı ama asla uzun süre kalmıyorlardı. Ondan öğrenebileceklerini öğrendikten sonra, insanların doktor bakımı için gerçekten para ödeyebilecekleri Londra ya da Bath'a gittiler.

En kötüsü de Starberry Court'a yaptığı ziyaretten bu yana önceki gece -hayatında ilk kez- düşünmeden edememişti.

Belki de Londra'ya gitmeliydi. Ama her seferinde bu düşünce küçümseyici bir gerçeklikle karşılaşılıyordu: Yakınlık onu Bayan Laetitia Rainsford' daha fazla yaklaştırmayacaktı.

Aralarındaki mesafe aşılamazdı. Ve onun gözlerinde, kalbindeki özlemi yansıtan bir bakış gördüğü gerçeği

. . . bunun konuyla ilgisi yoktu. Onun gibi bir kadın, büyüleyici , Zeki, tatlı kıvrımları olan, bir hanımefendinin kızı (o hanımefendi ne kadar cadaloz olursa olsun) ona göre değildi.

Darmadağınık ve bitkin bir haldeydi ve hâlâ kendisini bekleyen Bir oda dolusu hasta, sadece sinirli olanlardan tehlikeli derecede hasta olanlara çeşitlilik gösterir.

Girişe adımını attığında Sarah ortalıkta görünmüyordu ama büyük bir şaşkınlıkla bekleme odasından gelen her zamanki ağlama ve küfür seslerinden hiçbirini duymamıştı. Önce hangi hastaların umutsuzca yardıma ihtiyacı olduğuna bakacaktı. Daha sonra yiyecek bir şeyler bulmaya çalışacaktı, çünkü önceki öğleden sonra saat dörtten beri hiçbir şey yememişti.

Bekleme odasının kapısının diğer tarafında bulabileceği her şeye karşı kendini hazırladı, kapıyı iterek açtı ve kısa bir süre durdu.

Oradaydı.

Hastaları odanın etrafına dizilmiş, sanki bir partideymiş gibi çaylarını yudumluyorlardı - yanakları kızarmış, kesinlikle yüksek ateşi olan o küçük çocuk hariç hepsi. Ve kız, adamın dizlerine kadar şehvet fışkırtan bir gülümsemeyle ona baktı.

John belinin kontrolünü kaybeden bir adam değildi ... ve yine de ceketinin modaya uygun olmayan bir şekilde düşük kesilmiş olmasına aniden sevindi. Bayan Laetitia Rainsford çok güzeldi.

Zarif bir şekilde ona doğru yürürken parmaklarıyla hastaları saydı, durumlarını tarif etti ve acil vaka olmadığını açıkladı. Bu sefer yapması gereken hiçbir şey yoktu.

ve bu nedenle onlarla ilgilenmeden önce kendini yenilemesi gerekiyordu. Etrafına baktı ve tüm hastaların ona başlarını salladığını gördü. Bayan Rainsford bir kolu bağlamış ve yaşlı bir adamın alınına yama yapıştırmıştı.

Hâlâ tek kelime etmemişti ve yüzünde kararsız bir ifade belirdi. "Aşçı sizi sıcak bir yemek bekliyor," dedi biraz tereddütlü bir sesle.

Yine de konuşmadı.

Tüm vücuduna yayılan duygu patlaması karşısında yapabileceği tek şeyi yaptı. Onu kollarının arasına aldı ve öyle sert öptü ki kolunun üzerine eğildi.

Ama kolları onun boynuna dolandı ve onu geri öptü.

Tezahüratların belli belirsiz farkındaydı ama Dr. John Daniel Hatfield'in umurunda bile değildi.

Yirmi Altıncı Bölüm

Leydi Rainsford tam öğle yemeği saatinde yatak odasından indi ve bu India'nın Londra'ya kaçmak istemesine yetti. Leydi Rainsford'un sesinin bulunduğu her odaya hâkim olduğunu fark edene kadar kadının ne kadar nahoş biri olduğunu fark etmemişti. Yemekten önce durmadan toplumun (eğer onu dinlerseniz) bir kurt sürüsünden biraz daha iyi bir hale dönüştüğünden bahsediyordu.

Fleming, Lala'nın şiddetli bir baş ağrısıyla odasına kapandığını duyurdu; India'nın tek düşünebildiği, Leydi Rainsford onun annesi olsaydı muhtemelen kronik migren hastası olacağıydı.

Öğle yemeği, kraliyet nedimelerinin ortaçağdaki uygulamaları üzerine bir konferansa ayrılmıştı. Tüm bunlar, Leydi Rainsford'un alt tabakadan biriyle evlendiğinin tüm davetliler tarafından bilinmesini sağlamak içindi.

En azından Hindistan'ın özeti bu olabilir.

Herkes kaçtıktan sonra Adelaide India'ya, "Leydi Rainsford'un kendi kızı hakkında konuşma şeklini onaylayamam," dedi.

masadan kalktı ve ikisini yalnız bıraktı. Kendini bir yerlere atmış olan Thorn ve yemeği kaçırmış olan Lala dışında hepsi salona geri dönmüştü.

Leydi Rainsford, Fleming'e kızının odasına tabak getirmemesini tembihlemiş, gülererek Lala'nın kalçalarının yeterince büyük olduğunu söylemişti.

"Ona katlanamıyorum," dedi India şiddetle. "Annem yetiştirme konusunda mükemmel değildi Adelaide, ama en azından yavrularını yemeye çalışmazdı."

"Abartıyorsun," dedi Adelaide. "Biraz."

"Zavallı Lala kendini savunmak için odada bile değildi annesi bize onları evire çevire yediğini söyledi!"

"Son derece kaba."

"Ve herkesin küçük kızının ölümünün yasını tuttuğunu bildiği Bayan Peters'in sadece siyah giydiği ve sokakta ağladığı için duygusal davrandığını söyledi."

"Bu hiç de merhametli bir davranış değildi," diye onayladı Adelaide. "Ayrıca sana bakış şeklinden de hoşlanmıyorum canım."

"Benim bir olduğuma karar verdi," dedi India, hiç umursamadan. Leydi Rainsford haklıydı. Bir hamakta ve bir kapı evinde yaramaz şeyler yapmıştı. Ama utanmak yerine kendisiyle gurur duyduğunu hissetti.

"Onunla konuşmam gerekecek," dedi Adelaide. "Onun Tek başına birkaç itibarı mahvetti ve Thorn'un sana aşık olduğunu fark ettiğinden eminim."

"Ne?"

"Evet, öyle hayatım. Lord Brody de öyle. Zavallı Lala'nın hiç şansı yok, annesinin sinirlenmesinin ardında da bu yatıyor olabilir."

"Tamamen yanılıyorsun," dedi India ona. "Thorn'un Lala'yla evlenmeye niyeti var."

"İstemeyerek de olsa kabul etmek zorundayım. Lala'nın evde bu kadar çaresiz durumda olduğunu bilmiyordum," dedi Adelaide. "Bay Dautry'nin centilmenlik özelliklerinden yoksun olmakla övündüğünü biliyorum. Ama aslında, onu tanıma zevkine eriştiğim en centilmen adamlardan biri olarak değerlendirebilirim."

"Katılıyorum."

"Bu yüzden Lala'yla evlenecek, çünkü yapılacak en onurlu şey bu. Ve sen, canım, Lord Brody ile çok mutlu olacaksın."

India sertçe yutkundu. "Tabii ki."

"Lala ve Thorn'un birlikte o kadar mutlu olamayacaklarından şüpheleniyorum. Yine de onlar için değil, sizin için endişeleniyorum. Bu durum, toplumun insanların davranışlarına neden katı kurallar koyduğunu açıklıyor."

Vaftiz annesi India'yı durdurdu. Herkes onlardan önce salona girmişti ve koridor boştu. "Bir kadın erdemiyse birlikte kalbini de verir," dedi Adelaide usulca. "Bir erkek bunu yapmaz. Toplumun katı kuralları kadınların itibarlarını olduğu kadar kalplerini de korur."

Anlaşılan India'nın pofuduk, sevecen vaftiz annesi görüldüğünden çok daha fazlasını kavramıştı. Adelaide bir öpücükle salonda kayboldu ve India'yı duvara bakarken bıraktı.

Adelaide, Thorn'un Lala'yla evliliği konusunda kesinlikle yanılıyordu. Çocukluğu berbat geçmişti ve hayatında tatlılığa ihtiyacı vardı. India bunu ona kendisi verebilecek gibi değildi. Lala'nınki gibi nazik ve bağışlayıcı bir doğası yoktu, çünkü ihmalleri ve terk edişleri yüzünden ailesine hâlâ öfkeliydi.

Yine de Lala yerine Thorn'un *kendisini* seçmesini istiyordu. Sadece vücudu ya da sevişme şekilleri değildi. Hindistan lastiği gibi şeyleri icat etmesiydi, sadece

Çünkü zor durumdaki bir fabrikayı satın almıştı ve yirmi altı kişinin işini kurtarması gerekiyordu.

Hatta Lala'nın kim olduğunu, diğerleri -tüm *ton*- onu görmezden gelirken o görmüştü. Lala'nın zeki olduğunu ve kurtarılmaya ihtiyacı olduğunu fark etmişti.

India, onun Rose'la olan ilişkisini kelimelere dökemiyordu bile. Sanki doğrudan Rose'un babası olmaya adım atmıştı ve küçük kız onu seven, koruyan ve ona değer veren iki babaya sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu asla bilemeyecekti.

India neredeyse yüksek sesle inliyordu. Adelaide haklıydı. Kalbini korumayı unutmuştu.

Farkında olmadan onu ele vermiş gibi görünüyordu.

Yirmi Yedinci Bölüm

O akşam yemekte Vander India'ya ilgi gösterdi ama o bunu umursamadı. Kendini halsiz hissediyordu, sanki dünya onsuz devam ediyormuş gibi. Muhtemelen sonunda Vander'la evlenecekti. Thorn da Lala'yla evlenecekti.

Belli ki öğleden sonrayı fabrikada geçirmemişti, Lala'nın görünüşüne bakılırsa. Öğleden sonrayı onunla geçirmiş olmalıydı ve Lala'nın baş ağrısı nedeniyle odasına kapanmış olduğu gerçeğini boş verin.

Şu anda Lala yemek masasında oturuyordu, pembeleşmiş ve parlıyordu.

. . . Gerçekten de boynundaki aşk ısırığını fark etmeyeceklerini mi sanıyordu? Lala elbisesinin korsajına bir fichu sıkıştırmıştı ama India aptal değildi. Öğleden sonrasını öpüşerek geçiren bir kadını tanıyabilirdi.

Ya da daha fazlası.

En kötüsü de Hindistan'ın kendini Adelaide'in deyimiyle hafif etek gibi hissetmesiydi. Daha basit bir terim kullanmak gerekirse, bir sürtük. Thorn öğleden sonrasını başka bir kadını baştan çıkararak geçirmişti ve hâlâ onu istiyordu.

Neyse ki bu akşam adam onun yanında oturmuyordu; adam masanın başındaydı ve kadın biraz daha aşağıdaydı. O kadar uzaktaydı ki, kirpiklerinin altından ona bakmaya cesaret edebiliyordu.

Onunla göz göze gelmeye devam ediyordu, bu utanç vericiydi. Ama her seferinde içinden bir şehvet dalgası geçiyor ve sandalyesinde kayıyor, bacakları huzursuz oluyordu. Utanç verici bir şekilde, onu bunu yaparken yakaladı. Onun ne hissettiğini biliyordu.

Bir keresinde göz göze geldikten sonra yüksek sesle gülmüş, bu da kadının aklını başından almıştı.

Erkekler inanılmazdı. Öğleden sonrayı Lala'yla geçirdikten sonra ona nasıl böyle bakabiliyordu? Mutlu bir şaşkınlık içinde olduğunu, sevildiğini ve takdir edildiğini hissettiğini anlamak için ona bakmanız yeterliydi.

India gözlerini ona dikti ve sonra sağ tarafına, Vander'a baktı.

"Thorn ile antrenman mı yapıyorsun?" Vander sordu.

"Kesinlikle hayır," dedi India, şarabından bir yudum alarak. "Elimde olsa, saatlerce ortadan kaybolduğu için onunla tartışırdım. Bu hiç de iyi bir ev sahibine yakışan bir davranış değil."

Vander'in gözleri düşünceli bir ifadeyle Lala'ya dikildi ve India'nın midesi bulandı. Elbette herkes ev sahibinin nerede olduğunu ya da en azından ne yaptığını tahmin ediyordu.

"Sanırım aynı şeyi düşünüyor olabiliriz," dedi gülümseyerek.

"Peki bu ne ?"

"Sanırım Thorn Lala'ya karısı olmasını teklif etti," diye nefes aldı. "Ona bir baksana." Lala dalgın dalgın gümüş takımlarını diziyor, ağzında küçük bir gülümseme oynatıyordu.

"Ben ikna olmadım," dedi Vander, gözleri Thorn'a kayarak.

"Boynunda bir işaret var."

Vander India'ya baktı, ağzının bir tarafı yukarı doğru kıvrılmıştı ve India kızardığını hissetti. Muhtemelen aşk ısırıkları hakkında bir şey bilmemesi gerekiyordu. "Mutlu görünüyor," diye onayladı.

Lord Brody yakışıklıydı. Gerçi o da doğuştan yakışıklı değildi ama bu onun umurunda bile değildi. Yine de başkalarının umurundaydı. Eğer ailesi hâlâ hayatta olsaydı ve böyle şeyleri önemseselerdi, Vander'la evlenmesini tercih ederlerdi.

Hatta zamanının çoğunu at üstünde geçirdiği için olsa gerek, yağmurla karışık rüzgâr gibi güzel kokuyordu.

Kararını vermişti. Başka bir kadınla evlenen bir adama buzağı gözüyle bakarak kendini küçük düşürmeyecekti. Vander yakışıklı, güçlü ve *mükemmeldi*. Ona gülümsedi. Thorn'un nefret ettiği o kocaman gülümsemeyle.

Vander bundan nefret etmedi. O da gülümsedi ve gözlerinin kenarları tamamen çekici bir şekilde kırıştı. India elini uzattı, kadehini tekrar aldı ve Vander'a ahırları hakkında sorular sormaya başladı.

Masanın ucuna bir daha bakmadı. Aslına bakarsanız omzunu çevirmeye devam etti. Tüm gücüyle vakarını korudu ve Vander'e gülücükler saçtı.

Lala onun geleceğiydi ve Lala da Thorn'un geleceğiydi, hepsi bu.

Eleanor ayağa kalktığında tüm hanımlar da onunla birlikte ayağa kalktı ve oda sessiz konuşmalar ve mermer zemine sürtünen elbiselerin şıpırtısıyla uğuldadı. Eleanor, "Hanımlar küçük salonda çay içmek için bana katılacaklar," dedi.

India burayı tam da bu amaç için tasarlamıştı. Güzel, kadınsı bir mekandı, oturma grupları ve hatta birinin piquet oynamak istemesi durumunda bir oyun masası bile vardı.

"İyi akşamlar, beyler," dedi Eleanor neşeyle, Adelaide'in koluna girerek ve Leydi Rainsford'un düşesin yanında yürümek istediğini belirten bakışlarını görmezden gelerek.

India durup Fleming'le sohbet etti; Fleming yeterince çorba kaşığı olmadığını ve alt kattaki ikinci hizmetçinin arka merdivenlerde ayağının takılıp bileğini burktuğunu söyledi.

"Biraz beceriksizdir."

"Kendini geliştirecek," dedi India.

Thorn, Fleming'in omzunda belirdi ve "Siz ikiniz ne konuşuyorsunuz böyle?" dedi.

İşte tam bu anda India'nın kalbi hızlandı ve kulaklarında yüksek sesle atmaya başladı. Adam yine haç çıkarmıştı ama India'nın nabzını hızlandıran şey bu değildi; gölge koridorda uşağı tarafından yarı gizlenmiş halde dururken bile adamdan fışkıran saf erkeklikti.

"Sadece çorba kaşığı yetersizliği," dedi. "Teşekkür ederim, Fleming."

Uşak eğildi ve Thorn'a keskin bakışlar fırlattı. Her şeyi biliyorsa India buna şaşırırmazdı. Kahyalar her zaman bilirdi.

Thorn bir adım daha yaklaşarak, "Çorba kaşıklarım için endişelenmene gerek yok," dedi. Çenesi gergindi ve gözleri bir şeyler söylüyordu... ne olduğundan tam olarak emin değildi.

India yakınlığı karşısında şaşkına dönmüştü ve yorumunu anlaması bir an aldı. Tabii ki anlamadı. Artık bir karısı vardı. Ya da bir tane kadar iyiydi.

"Anlıyorum," dedi başını kaldırarak. "Lala'ya tasarımınızı yapan gümüşçünün adresini vereceğim."

Hırıltılı bir ses çıkardı. "Bırak onu."

"Ben de hanımlara katılacağım." Ve başıyla küçük misafir odasının kapısını işaret etti.

Ama Thorn geemesine izin vermek yerine ona doğru bir adım daha attı. India refleks olarak geri adım attı ama Thorn'un onu uşakların giysilerini koymak için tasarlanmış, koridorun dışındaki küçük bir odaya götürdüğünü fark etti.

Uygun dolaplar henüz yerleştirilmemişti ve geçici bir önlem olarak India oyuğu puslu gri bir örtüyle gizlemişti. Şimdi perde Thorn'un arkasından kapanırken, onu nazikçe küçük odaya doğru itti.

İkisi için de neredeyse hiç yer yoktu ve ışık gevşek keten dokumadan loş bir şekilde süzölüyordu. Onun çatık kaşlı gözlerine baktı ve kalbinin içinde bir şeyler kırıldı, sadece birazcık.

Omzundaki kumaşla aynı renkte, soğuk gri gözleri olan bir adama aşık olmuştu. Bunu yaptığının farkında bile olmadan onun için mükemmel bir ortam yaratmıştı.

"Thorn," dedi, "diğer hanımların yanına gitmeliyim; bana ne olduğunu merak edecekler."

"Bana bakmayı bıraktın," dedi kaşlarını çatarak.

"Masanın sizin tarafına bakmam için bir neden yoktu."

Bir kolunu başının üstündeki duvara dayadı ve daha yakına eğildi. "Daha önce bana baktın." Sesi sanki sıkılmış dişlerinin arasından konuşuyormuş gibi çıkıyordu.

Onun dudaklarına en ufak bir bakışın bile dizlerinin bağının özölmesine neden olduğunu görmek utanç vericiydi. Ama kendine olan saygısını toplamayı başardı. "Lala'yla vakit geçiriyor olmalısın. Git hadi!"

Hiç aldıriş etmedi. "oğu insanın beni korkutucu bulunduğunu biliyor musun?"

Onun gözleriyle karşılaşmak India'nın derin bir nefes almasına ve yana dönmek, özgürlüğe doğru fırlamak için. Ama vücudu ona yaklaştı ve ağızı onunkinin üzerine indi. Öpüşmeleri derin ve ıslaktı.

Tatlı ama yakıcı, sanki dünyada Thorn'un dudaklarından aldığından başka hava yokmuş gibi.

Sessizdi, bu umutsuz öpücük, o kadar ısrarcıydı ki dudaklarının arı sokmasına dönüştüğünü hissedebiliyordu. Adamın eli saçlarını karıştırdı ve özenle yapılmış lülelerden oluşan bir piramidi yerinde tutan tokalar yere düştü.

"Hayır," diye nefes nefese kaldı. Ama adamın ağzı yine onunkini buldu. Kendini duvardan uzağa fırlattığının farkında bile değildi ve şimdi ona yapışmıştı, sanki onun içinde erimeye çalışıyormuş gibi yakındı.

Aslında, adamın elleri kadının altından kayarken ilk başta fark etmemişti.

etekleri. Ta ki eteklerin poposunu kavradığını, onu daha yükseğe kaldırdığını ve tekrar duvara yasladığını fark edene kadar. Adam pelvisini ona doğru iterken bacakları içgüdüsel olarak adamın kalçalarının etrafında kıvrıldı ve alevler bacaklarından aşağı doğru yayıldı.

Utanç verici derecede zayıf bir sesle bir şeyler söyledi. "Hayır" olabilirdi. Ama daha da kötüsü, "Evet" de olabilirdi.

Her neyse, onu görmezden geldi. Parmakları bacaklarının arasındaki ipeksi saç tutamına kaydı. Ona dokunduğu anda dudakları bir çığlıkla aralandı ve adam bunu ağzıyla yakaladı.

Öpücüğü ve okşaması onu bir bulanıklığa sürükledi: Başı dönüyor, göremiyor ve hatta nefes alamıyordu. Ona yapıştı, onun zeki, parmakları kanında bir ateşi tutuşturdu. İhtiyaç karanlık bir fırtına gibi içinde yükseldi.

"Hayır!" diye fısıldadı kısıp sesle, öpücüğünden uzaklaşarak. "Öğleden sonrayı Lala'yla geçirip sonra bana gelemezsin. Başka biriyle nişanlıyken beni baştan çıkaramazsın."

Adam onun gözleriyle karşılaştı, yüzü arzudan gerilmişti ama kafası karıştı. "Ben kimseyle nişanlı değilim. Lala ya da başka bir kadınla evlilik hakkında hiçbir şey söylemedim."

India ona bakakaldı. Vücudu titrerken düşünmek zordu. Adamın parmakları durmuştu ama hâlâ oradaydılar ve ona dokunuyorlardı. "Nişanlı olmadığınıza emin misin? Gayriresmi olarak bile mi?"

Başını iki yana salladı. Gözleri denizin üzerindeki bir fırtınanın rengine bürünmüştü ve parmakları yeniden okşamaya başladı, vücudunu garip bir şekilde gevşeten ve aynı anda gerginleştiren alaycı bir düzende ona dokunuyordu.

Sanki bir şey bekliyormuş gibi.

"Lala'nın babasıyla konuştum ama doğum koşullarım göz önüne alındığında, Leydi Rainsford'un onayını almadığım sürece konuyu değerlendirmeyi reddetti. Lala'dan asla evlenme teklifi istemedim." Kelimeler boğazında düğümlendi ve India ona inandı. Lala'nın Thorn'la evlilik hayalleri kurması kimin suçuymuştu? Muhtemelen Londra'daki diğer bütün kadınlar Thorn'un hayalini kuruyordu.

Thorn onu tek koluyla kaldırdığı için bu düşünce aklından uçup gitti. -ağırlığı hiçbir şeymiş gibi görünüyordu- ve diğer eliyle pantolonunun düğmelerini açarak kendini serbest bıraktı. Vücutları tekrar bir araya geldiğinde nefesi kesildi, kalçaları içgüdüsel olarak adamın kalçalarının etrafında sıkıştı.

"Öğleden sonrayı Lala'yla geçirmedim," diye homurdandı ona, sesi sanki kaçak bir arabadaymış gibi titriyordu. "Kauçuk fabrikasıdaydım, o lanet makineyi çalıştırmaya çalışıyordum."

Adam onun en yumuşak, en özel noktasını dürttüğünde India "Ah," diye nefes aldı. "Alabilir miyim?" diye homurdandı, gözleri onunkileri tutuyordu. Kolları adamın boynuna dolandı. Ona, güneşe doğmamasını söyleyemeyeceği kadar hayır diyemezdi. Aynı anda ona karşı kıpırdandı

ona doğru sürdüğü an.

Çılgılık atacaktı ama adamın ağzı tekrar onunkini kapladı, sert itişinin ritmine uygun çılgınca bir öpücük. Adam devam ettikçe, onu duvardan korumak için bir kolunu sırtına doladıkça, vahşi zevk uzuvlarında alevlendi.

İkisi de deliydi, diye düşündü India belli belirsiz, gerçekten düşünmüyordu, sadece hissediyordu: onu tutan kolunun gücü, birbirlerine bağlanma şekilleri ve sanki hayattaymış gibi ona pompaladığı güçlü yol.

Ve sonra . . .

Ve sonra geliyordu, başı geriye doğru düşüyor, vücudu sanki yıldızlarla dolu derin bir kuyuya düşüyormuş gibi sarsılıyordu. Yıldızlar parmaklarının ucuna kadar uçuyordu. O kadar zevkliydi ki neredeyse acı veriyordu. Ve devam etti, devam etti.

Thorn inledi, kendini duvara yasladı ve-

Farklıydı. Farklı *hissettiriyordu*. Adam kadının derinliklerindeydi, nefesi hırıltılıydı, kalçaları pompalıyordu. Nefesi sertti ve kontrolünü kaybetmişti.

Açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibiydi, ele geçirilmiş bir adam. Ve bu düşünceyle tekrar boşalıyor, onun kalçalarının ritmine, kalbinin ritmine yenik düşüyordu.

Bir dakika sonra, India'nın nefesi hâlâ göğsünden hıçkırarak çıkıyordu; adamın bir kolu hâlâ onun poposundaydı. Ama başını duvara yaslamış, nefes nefese kalmıştı. Sessizlik içinde birlikte durdular, India'nın bedeni mutlu ve zihni bomboştu.

Sonunda akıl geri döndü ve dehşeti de getirdi.

"Thorn, kılıf kullanmadın," diye fısıldadı India. "Unuttun!"

Keskin bir nefes alış veriş duydu ve ardından daha önce hiç duymadığı bir kelimeyle karşılık verdi. Ama ne anlama geldiğini biliyordu. Bu, onu bir çocuğun bir kediye düşürebileceği kadar hızlı bir şekilde yere bıraktığı anlamına geliyordu. Bir kedinin aksine, yanlış yere düşmüş, zarif, küçük İtalyan topuklarından birinin üzerinde sendelemiş ve ancak adamın kolunu tutarak dik durmayı başarmıştı.

Fark etmedi.

Onun ne düşündüğünü biliyordu. Şimdi onu kendisiyle evlenmeye zorlayacaktı. Onu tuzağa düşür ve tatlı, sersem Lala'dan uzak tut. O

yapmazdım.

"Daha önce *hiç* kontrolümü kaybetmemiştim," diye hırladı.

"Her şeyin yolunda olduğuna eminim!" dedi Adelaide gibi cıvıdayarak. "Annem yıllarca başka bir çocuk sahibi olmaya çalıştı ve asla başaramadı." Adamın kolunu bıraktı ve bacaklarının zonkladığı gerçeğini görmezden gelerek eteklerini aşağı doğru salladı.

"Babamın altı tane piç çocuğu var," dedi. "Eğer babam annenle evlenmiş olsaydı, muhtemelen on yedi kardeşin olurdu."

"Saçmalık," dedi kaşlarını çatarak. "Size hatırlatabilir miyim, Eleanor

sadece bir çocuk mu doğurdu? Bu konuda güçlü hisleriniz olduğunun farkındayım ama her şeyin yoluna gireceği konusunda sizi temin edebilirim. Adelaide bana ... şey, gebe kalmanın ayın zamanıyla ilgili olduğunu söyledi ve içiniz olsun, baba olmayacaksınız."

Ağzı gerilmiş bir halde ona baktı.

Aşağılanma duygusu içinde kabarıyordu ve eğer dışarı çıkarsa, India muhtemelen gözyaşlarına boğulacaktı.

Romantik bir *ilişkinin*, tatlı bir anının olması başka bir şeydi. tek bir gecenin mutluluğu. Ama Thorn onu bir yatak odasına bile götürmemiş, sanki bir gece gezgininden farksızmış gibi bir perdenin arkasına itip eteklerini yukarı çekmişti.

En kötüsü de bundan hoşlanmış olmasıydı. Başka bir kadınla evleneceğini bildiği halde bunu yapması için ona neredeyse yalvarmıştı. Lala da onların evliliğinin hayalini kuruyordu.

Bunu kendine yapmıştı, kendi standartlarına ihanet etmişti. Kendine duyduğu nefret, India'nın boğazının arkasından asit gibi süzüldü.

Anne ve babasını hep küçümsemişti ama onlar hiç böyle bir şey yapmamışlardı. Çıplak dans etmişlerdi ama köylüler hiçbir zaman anlamamış olsalar bile niyetleri saftı. Annesi ve babası ay tanrıçası Diana'ya gerçekten inanmışlardı.

Herhangi bir hizmetçi yanlarından geçerken duvara fırlattıkları iğrenç bir ilişkiye girmemişlerdi. Birbirlerine saygı duyuyorlardı; hayır, birbirlerine tapıyorlardı. Eksantrik olabilirlerdi ama evliydi.

Hayatında ilk kez, tam tersi bir şekilde değil, ailesini utandıracak bir şekilde davranmıştı.

"Gitmeliyim," dedi. En azından gözyaşlarını kontrol altına almıştı.

"Konuşmamız gerek," dedi Thorn, sesi alçak bir gümbürtüydü.

"Biz Yapamam! Herkes olabilir Yürümek aşağı
Bu KORİDOR at herhangi bir
an!"

Gözleri buluştu ve kadın, adamın dile getirmediği noktayı kavradığını gördü: dudakları şişmişti, saçları sırtına dökülmüştü ... hatta ikisi gibi kokuyordu. "Odama gidiyorum," dedi, "ve bu olmadı. Bir daha *asla olmayacak.*"

Kolunu adamın elinden çekip aldı, perdeyi araladı ve olabildiğince hızlı bir şekilde arka merdivene doğru koştu. Yakalanmadan yatak odasına , Tanrıça Diana'ya şükran dolu bir dua gönderme dürtüsü duydu.

Ne olur ne olmaz.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Thorn sanki kalabalık bir caddeye yıldırım düşmüş ve yolunun üzerindeki tek kişi kendisiymiş gibi hissetti. İçinden bir his geçti: güçlü, keskin, ısırtıcı.

Ona ne oluyordu böyle? Gerçekten aklını mı kaçırmıştı? India yemek sırasında onu görmezden gelmeye başladıktan sonra yemeğin bir anlamı kalmamıştı. Adam ona bakıp duruyordu ama o omzunu ona çevirmiş, gülüyor ve Vander'la konuşuyordu.

Onu sürükleyerek odadan çıkarmaya, doğruca yatak odasına götürmeye ve içinde kendini kaybetmeye itiraf etmek istediğinden daha yakındı. Sadece sıkı kontrolü onu sandalyesinde tutmuştu.

Ama yemekten sonra India'yı Fleming'le konuşurken gördüğünde kendini durduramamıştı. Ona bir serseriden, bir kabadayı tarafından sözsüzce alıkonulan ve sonrasında kendisine bir hükümdar fırlatan bir kadından fazlası değilmiş gibi davranmıştı. Üstelik kılıf kullanmadan ya da sonuçlarını düşünmeden almıştı.

Doğal olarak yüzünde ihanet yazılı bir ifadeyle ona bakmıştı. İlk kez seviştiklerinde, adam ona söz vermişti.

evlilik dışı bir çocuk taşıma olasılığıyla asla yüzleşmeyecekti.

Şimdi duvara yaslanmış, aklından bir dizi küfür geçiyordu. Onunla evlenecekti; bunu söylemeye gerek yoktu.

Ama bir türlü kullanmayı ihmal ettiği gerçeğinin üstesinden gelemedi. Koruma. Bu onun aklına bile gelmemişti. Thorn Dautry'nin bir Fransız harfi kullanmadan hiçbir kadınla yatmaması yetişkin hayatının sarsılmaz bir ilkesi olmasına rağmen.

Sonunda gömleğini içine soktu, pantolonunun düğmelerini ilikledi ve Fleming'i bulmaya gitti. Özel bir ruhsat alması gerekiyordu.

Thorn, Canterbury Başpiskoposu'ndan özel bir ruhsat talep etmek üzere Fred'i Doctors' Commons'a göndermesini söylediğinde Fleming'in gür kaşları havalandı.

Kâhya, Thorn'un uzattığı yirmi poundluk banknotu alarak, "Sanırım özel ruhsat ücreti beş pound," dedi.

Thorn, "Ben şahsen orada olmadığım için başpiskoposun ruhsatı boş bırakması gerekecek," dedi. "Din adamları bunu yapmaktan pek hoşlanmazlar. Yirmi sterlin yeterli ikna edici olacaktır, tabii ki fakirlere bağış olarak önerilecek. Fred'in bunu anladığından emin olun."

Fleming eğilerek, "Evet efendim," dedi. "Fredrick çok güvenilir biridir. Onu göndereceğim."

Thorn başını salladı ve uşağının omzunun üzerinden şöyle bir baktı babasının büyülenmiş gözleriyle karşılaştı. "Özel bir lisans mı?" Majesteleri dudak büktü. "Ben de en büyük oğlumun son derece muhafazakâr olduğunu sanırdım. Seni Westminster Abbey'de hayal ettim. Sanırım Gretna Green'i düşünmediğiniz için minnettar olmalıyım."

Thorn, "Katedral benim kapılarından geçmeme asla izin vermez," dedi.

Dük, "Seni de alırlar," dedi, gözleri Kararıyor.

Thorn'un gayrimeşru olmanın sonuçlarını babasıyla tartışacak enerjisi yoktu. India'yı bulmalı ve ertesi gün hemen evleneceklerini ona bildirmeliydi. Nikâhın öğleden önce kıyılması gerektiğine dair bir kural yok muydu? Yarından sonraki gün evlenebilirlerdi.

"Gelinin adını öğrenebilir miyim?" diye sordu babası. Thorn onun gözleriyle karşılaştı. "Bilmeseydin çok şaşıırırdım."

Babasının dudaklarında memnun bir gülümseme belirdi. "öyle." Bir adım geri çekildi ve o muhteşem fiyonklarından birini salladı. "Oğlum. Beni gururlandırırıyorsun."

Thorn cevap olarak kendi göstermelik selamlarından birini verdi.

Sonra odasına çekildi ve göz göre göre aptalca bir hatanın Hindistan'la evlenmesine neden olacağı gerçeğini düşünmeye başladı.

Bu da her gün Hindistan'la birlikte yaşamak, eve gelmek anlamına geliyordu.

Kendisinininkiyle eşleşen inanılmaz açlığa. Bu düşünce içini alev alev yaktı. India'nın yatakta yanında duran tatlı kıcı, India'nın arzuyla parlayan mavi gözleri, rahatlaması için ona yalvarması, India'nın sarhoş edici inlemeleri.

Ona neredeyse hiç dokunmamıştı ve kız çoktan ıslanmıştı. Yapamazdın

Sahte. Bir kadın birçok şeyin sahtesini yapabilir ama bunun değil.

Ve ona, herhangi birine güvenilebileceği kadar güveniyordu. Hatta ondan hoşlanıyordu.

Neredeyse bir erkek gibiydi, ancak zihni onunkinden büyüleyici derecede farklı şekillerde çalışıyordu. Hindistan lastik bantları muazzam bir başarı elde edecekti. Bunu iliklerine kadar biliyordu ve iş konusunda asla yanılmazdı.

Banyodan sonra giyindi ve uzun koridorda yürüyerek India'nın odasına gitti. Kapıyı çalmadan içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

Bir sandalyeye kıvrılmış kitap okuyordu, yüzü sayfaya eğilmişti. Bir duvar lambası omuzlarını aydınlatıyor, saçlarını beyaz bir altın nehrine dönüştürüyordu.

Sadece bir bakışla yeniden sertleşmeye başladı, daha bir saat önce ona sahip olmasına rağmen. Muhtemelen tüm hayatları böyle geçecekti. Yıllarını karısını köşelere, hamağa, yatak odalarına sürükleyerek geçirecekti.

Hindistan'la sevişmekten asla bıkmayacaktı. Bunu içgüdüsel olarak, varlığının her zerresiyle biliyordu. Evlendiklerinde, onun yemyeşil vücudu onun olacaktı, istediği zaman, istediği için. Dahası, onunla gülecek, azarlayacak ve tartışacaktı.

Belki de bu daha da önemliydi.

Thorn kapının eşiğinde durmuş, içinden geçen duyguları kontrol etmeye çalışıyordu ki India kitabından başını kaldırmadan, "Yatak odama davetsiz girmemeni tercih ederim. Ve bu daveti uzatmaya hiç niyetim yok."

Kızgındı. Elbette kızgındı. Onu asla çocuk doğurma riskiyle karşı karşıya bırakmayacağına dair açıkça söz vermişti. Bunun olduğuna hâlâ inanmıyordu. Aynı zamanda, tek yapmak istediği geceliğini bedeninden çekip çıkarmak, onu yatağa ve içine girmekti.

Gençliğini bir kadını memnun etmenin inceliklerini çeşitli kadınlardan öğrenerek geçirmişti. Hatırlamak istemediği kadar çok kadınla birlikte olmuş, bir gün karısını sevişmeleriyle kendisine bağlayacağını, onu asla terk etmemesini sağlayacak şekilde tatmin edeceğini bilmişti.

Ya da, daha , çocuklarını hiç terk etmediler.

India'yla birlikte, bir kadını yavaşça zevke getirme konusunda öğrendiği her şey pencereden uçup gitti ve düşünebildiği tek şey tek bir şeydi.

"Bir kocanın karısının yatak odasına girmek için davete ihtiyacı yoktur," dedi, sesi boğuk ve sert çıkıyordu. Elbette o da artık evlenmeleri gerektiğini anlamıştı.

"Bir kocanın neye ihtiyacı olup olmadığı tartışılır, ama bu durumda bunun pek önemi yok, çünkü sen benim kocam değilsin," diyerek sayfayı çevirdi. Sonunda başını kaldırıp ona baktı. "Merak ediyorsan söyleyeyim, Thorn, sen asla benim kocam olmayacaksın."

"Seni sadece bir saat önce duvara dayadığım gerçeğini göz önüne alırsak büyük ihtimalle çocuğumu taşıyorsun," diye cevap verdi, sesinin bir oktav düştüğünün farkındaydı.

Başka bir kadın olsa yüzünü buruşturur ya da utanırdı. O onun gözlerinde özlemin parladığını gördüğüne yemin edebilirdi. Ama sonra kayboldu; hayal görmüş olmalıydı.

India'nın ağız gerildi. "Ben senin çocuğunu taşımıyorum."

"Bunu bilemezsiniz."

"Hayır. Ama makul ölçüde emin olabilirim."

"Bu tür şeylerde kesinlik yoktur. Özel bir ruhsat çıkarttırdım ve yarın ya da en geç ertesi gün evleneceğiz."

Gözlerini kırıştırdı, belli ki şok olmuştu. Adamın bundan sonra öylece yürüyüp gideceğini mi düşünmüştü?

Sonunda o lanet kitabı bir kenara bıraktı ve ayağa kalktı. "Thorn, bir anlık aptallık yüzünden bir adamla evlenmeyeceğim. Sen aslında Lala'ya söz verdin. Cevap vermeyi reddetse de etmese de babasıyla konuştun. Gelecekte birlikte yaşayacağınız hayatın hayalini kuruyor. Bir fahişe gibi davranmış olmam seni benimle evlenmeye zorlamaz."

Bir an donup kaldı, sonra kendini onun karşısında, elleri omuzlarında, onu nazikçe sallarken buldu. "*Sakın* kendin hakkında böyle bir şey söyleme. Bir fahişe gibi değilsin."

India ona baktı, gözleri dümdüzdü. "Hizmetlerim için sizden ücret almadığım doğru. Ama Leydi Rainsford'un bu ayrımı önemseyeceğini sanmıyorum."

"Leydi Rainsford korkunç bir kadın," diye .

"O senin müstakbel kayınvaliden," diye gözlemledi India. "Talihsiz davranışlarımız seni benimle evlenmeye zorlamaz, zorlamamalı da; benim de seninle evlenmeye mecbur olduğum anlamına gelmez. Evlenme teklif etmeyi unutmuş görünüyorsun ama zahmet etmene gerek yok. Cevabım hayır."

Thorn şaşkınlığın omurgasından aşağıya doğru kükrediğini hissetti. "Cevabınız evet."

"Beni evliliğe zorlayabileceğini bir an bile düşünme!"

India, Thorn'un kara ifadesinden gözlerini kaçırarak döndü ve şömineye doğru yürüdü. Gerçeklerden kaçmak mümkün değildi. Ondan daha iyisini, tatlı ve yumuşak birini hak ediyordu. Sertçe yutkundu.

Ve onu seven birini hak ediyordu, zorlanan birini değil.

Onunla evlenmeyi onuruna yediremedi. Gözyaşları yine tehdit ediyordu ama onları bastırmayı başardı.

"India," dedi Thorn arkasından, sesindeki ısırik hafifleyerek.

Onu ikna etmeden önce sözünü kesmek zorundaydı, çünkü bu sadece onun vicdanının konuşması olacaktı. Herhangi bir adamın vicdanının sunağında kurban edilmeyi reddetti.

Tüm hayatının akışını değiştirecekken olmaz. Onu sevdiği gibi sevmemek, özellikle de "ideal" eşini kaybettiği için ondan nefret etmeye başlarsa.

Ondan nefret edecekti, Şimdi değilse bile daha sonra, koridorlardaki yasadıŐı karŐılaŐmaların zevki geçtikten sonra. Bu Şekilde yaŐamaktansa ölmeyi tercih ederdi.

"Her halükarda," dedi sesini sertleŐtirerek. "Fikrimi değiştirdim. Mesleğimi bırakmayacağım. Galler Prensi'nden gelen bir teklifi kabul etmeye karar verdim; Brighton'daki Kraliyet KöŐkü'ndeki özel odasını yenileyeceğim."

Gözleri kısıldı. "O ŐiŐko zampananın odasının yakınından bile geçmeyeceksin."

Şömine rafını kavradı ve onunla tekrar yüzleŐmek için dönerken kendini dik tutmak için kullandı. "İstediğim yere giderim. Ve işi kabul etmemek aptallık olur. Belki ondan sonra evlenirim ama asla bir anlık düşüncesizlik yüzünden değil. Bildiğiniz gibi ailem çok ihmalkardı. Ama birbirlerini severlerdi. Yakın zamana kadar bunun ne kadar önemli olduğunu fark etmemiŐtim ve evlenme teklif etmesi gerektiğini bile düşünmeyen bir adamla kesinlikle evlenmeyeceğim."

"Evlenme teklif ederdim." Dudakları neredeyse hiç kıpırdamıyormuŐ gibi görünüyordu.

"Ne zaman? Biz evlendikten sonra mı? Bu odaya girdin ve özel bir ruhsat için gönderdiğinizi söyledi. Benim kabul etmemin bununla hiçbir ilgisi yoktu. Bana sormak için bir neden olmadiğını düşündünüz, çünkü evliliğimiz *bizimle* ilgili olmayacaktı. Bir çocuk olasılığıyla ilgili olacaktı."

Bunu inkâr etmedi. Onun zımni kabulünün canını yakmasından nefret ediyordu. "Lütfen git," dedi.

Thorn haliya bakıyordu ama bir an sonra başını kaldırdı, gözleri hayal kırıklığıyla yanıyordu. "Bu konuda bana karŐı gelemezsin India. Sorumsuzca davranıŐlarımız bize baŐka bir sečenek bırakmadı. Ne söylersen söyle, bir çocuğa hamile kalmıŐ olma ihtimalimizi inkâr edemezsin."

Bu, her şeyden çok, onu sevmediğini gösteriyordu. Onun için, sorumsuz davranışlarda bulunan bir kadından fazlası değildi. Boğazından neredeyse zorla bir hıçkırık çıkacaktı ki hıçkırığını bastırdı.

Thorn'un onunla evlenmesini engelleyecek tek bir şey olduğunu biliyordu. Bunu söylemek zorunda kalacaktı. O korkunç şeyi.

"Bunu bir çocuk olasılığı yüzünden yapıyorsunuz. Size söylediğim gibi, çocuk olmadığından oldukça eminim. Ama eğer varsa"- Tereddüt etti, kalbi o kadar hızlı atıyordu ki bayılacak gibi oldu- "Annenin yaptığını yapacağım."

Adamın yüzündeki kanın çekildiğini gördü. "Sen diyorsun ki Annemin beni babama bıraktığı gibi, çocuğu bana mı bırakacak?" diye sordu kuşkuyla.

Sarsılarak başını salladı, yüz ifadesinden emin değildi. Böyle bir eylemin onu nasıl tamamen yok edeceği gerçeğini. Elbette onun bunu yapabileceğine inanmazdı.

Ama hayır, onun yüzünde kınama ifadesi okuyabiliyordu. Onu hiç tanıımıyordu.

Lord Dibbleshire'dan daha iyiydi. Lord hazretleri gibi Thorn da onun söylediklerini kabul etti.

Şimdi ondan nefret edecekti, bunu anlıyordu. Ama öyle olmalıydı.

"Mükemmel bir baba olacağından eminim," dedi kelimeleri zorla ağzından çıkararak. "Rose sana tapıyor."

Thorn'un bakışları onu yaktı. "Rose'u seviyorsun, onunla sadece birkaç kez karşılaşmış olmana rağmen. Bir çocuğu, kendi çocuğunu asla terk etmezsin. Yalan söylüyorsun."

"Sizi temin ederim ki değilim." Neredeyse yine arkasını dönecekti ama bunun yerine omurgasını dikleştirdi. "Beni tanıımıyorsun, Thorn, beni sevmiyorsun," dedi, şömineyi bıraktı ve yapılması gerekeni başarmak için böylesine bencilce, sığ sulara yüzmek zorunda kalmaktan nefret ederek dik durdu. "Ben bu hakkı kazandım"

beni seven biriyle evlenmek istiyorum. Bana değer veren bir adamı hak ediyorum."

"Sana değer veriyorum!" Sesi keskindi.

Kötü işletilen bir mutfaktaki ani bir yangın gibi, öfke, kızgınlık ve mutlak çaresizlik içinden geçiyordu. "Benimle korunmadan seviştin! Benimle neredeyse evlenmeyi planladığın kadının önünde ve herhangi bir hizmetçinin geçebileceği bir yerde seviştin. Bana değer vermiyorsun!" Dağılan benliğini yeniden toparlarken bir an sessizlik oldu. "Bu tamamen senin hatan değil. Defalarca aptalca seçimler yaptım."

Gözleri kısıldı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Sana gerçekten deneyimli mi göründüm?" Bu kelimeleri fısıldadı çünkü boğazının arkasında yanıyorlardı. "Gerçekten mi?"

Adam yutkundu ve kadın adamın boğazının düğümlendiğini gördü.

"Bakire miydin?"

Cevap vermedi. "Hiç kan yoktu."

"İlk kez eysersiz bir ata bindiğimde iki gün boyunca kan kaybettim. On iki yaşındaydım."

"Bana yalan mı söyledin?"

Ağzının ironik bir gülümsemeye kıvrıldığını hissetti. "Ben seni istedim. Ve eğer deneyimli olduğumu düşünseydin beni almazdın, değil mi?"

Onun sessizliği cevaptı.

"Görüyorsun ya," diye devam etti kararlılıkla, "seni yalan kadar çok istiyordum. Ama beni *tanıyan* biriyle evlenmek istiyorum. Beni seven biriyle. Odama dalıp benden taleplerde bulunmayan ya da beni duvara yapıştırmayan bir adamla."

"Yani Vander'ı alacak mısın?" Sesi hırıltılıydı ama gözleri doğrudan bakıyordu.

Çenesini kaldırdı. "Belki de." "O seni sevmiyor." "Sevmiyor mu?"

"O seni *istiyor*! Bu seni sevmekle aynı şey değil."

Ağlamamak için yutkunmak ve dişlerini sıkmak zorunda kaldı. Başını salladı. "Bunu biliyorum. Ne de olsa sen ve ben birbirimizi *istiyorduk*. Ve bak bu beni nereye getirdi. Lütfen git, Thorn."

Boğazı düğümlendi ve gerçekten başka bir şey söyleyemedi. Adam elini saçlarının arasından geçirdi, ona öfkeli bir bakış daha fırlattı ve tek kelime etmeden çekip gitti.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Thorn ertesi gün Hindistan'dan kaçarak günün çoğunu kütüphanesinde çalışarak geçirdi; hatta öğle yemeğini bile orada yedi. "Çalışmak" tam olarak doğru değildi: kendini düşüncelere kaptırıyor, yazmaya çalıştığı mektup mürekkeple lekelenirken körlemesine masaya bakıyordu.

India'nın çocuğundan vazgeçeceği iddiasına inanmakta güçlük çekiyordu. Yine de, bunun bir yalan, onun en büyük yalanı olması her karar verdiğinde ... sağduyusu, mantığı, dünya anlayışı, onu diğer yöne, onun doğruyu söylediğine inanmaya doğru geri döndürdü.

India belli ki annesinin bir versiyonuydu: erotik zevklerin tadına bakıp yoluna devam eden ve gidişinin yarattığı toz duman geride bir çocuk bırakan bir kadın. India gibi onun da kendisini tanımlayan bir mesleği vardı. Sevdiği bir mesleği. Her ikisi de mesleklerini özel hayatlarının önüne koyan zeki, yaratıcı kadınlardı.

Ve yine de . . .

India'nın ona ailesinin Londra'ya gidişini anlattığı konuşmayı düşündü. Onun omzunda ağlayışını, titreyen hıçkırıkları ona bu acıyı daha önce hiç açığa vurmadığını söylüyordu.

Thorn, babasının ona yaptığı gibi düşünmeden ya da annesinin yaptığı gibi bencilce terk edilmenin nasıl bir his olduğunu biliyordu. Bu acıyla damgalanmış bir kadın asla bebeğinden vazgeçmezdi, vazgeçemezdi de. O buna inanmıyordu. Öğleden sonra sona erdiğinde, India'nın ona yalan söylediğine ikna olmuştu. Birlikte geçirdikleri zamanın her dakikasını, her saniyesini gözden geçirmişti. her kelimeyi, her bakışını gözden geçirdi.

Ve önceki gece yaptıkları konuşmayı düşünmüştü. Onunla evlenmek istemesinin tek nedeninin gebe kalabilecekleri bir çocuk olduğuna inanıyordu. Belki de Lala'yla evlendiğinde daha mutlu olacağına gerçekten inanıyordu. Kuşkusuz, Lala aşık bir kuzu gibi ortalıkta dolaştığı için kendini suçlu hissediyordu.

Eğer bir centilmen olsaydı, o da kendini suçlu hissederdi. Ama değildi ve hissetmiyordu da. Laetitia Rainsford'a hiçbir şey için söz vermemişti. Hatta Kensington Bahçeleri'ndeki iki karşılaşma ve bir at arabası gezintisi dışında özel olarak hiç konuşmamışlardı. Ne zaman ona yaklaşırsa, kız kaçıyordu.

India'yla tanışmamış olsaydı bile bu birlikteliği yeniden gözden geçirecekti çünkü Lala'nın annesi sadece sevimsiz değil, iğrençti de. Çocuklarının böyle bir büyükanneye sahip olmasını istemiyordu. Ayrıca, Leydi Rainsford'un teklifini reddetmesine sadece bir müstehcen şaka kalmıştı.

Hayır, kendini suçlu hissetmiyordu. India kendini suçlu hissediyorsa, Lala'ya başka bir koca bulabilirdi. Hatta çeyizini bile seve seve verirdi. India'nın çöpçatanlıkta da organizasyonda olduğu kadar yetenekli olacağına şüphe yoktu.

Yıkanmak için üst kata çıktı, hâlâ derin derin düşünüyordu. India'yla evli olmak denizdeki bir fırtınayı dizginlemeye çalışmak gibi bir şeydi. Dünyada ondan korkmayan ender insanlardan biriydi; elleri kalçalarında, gözleri kısık bir şekilde dönüp yüzüne bakan ve ona tam olarak ne düşündüğünü söyleyen bir kadındı.

Bunu düşününce sıırttı.

"Kravat, efendim?" diye sordu uşığı. Thorn başıyla onayladı. Bir bayana evlenme teklif ederken de düzgün giyinmeliydi. Düzgün bir teklif istiyordu; bunu yapabiliirdi.

Yine de tek kelime etmeden önce onu öpmeyi planlıyordu. Eğer sadece koluna dokunursa, vücudundan küçük bir ürperti geçecekti. Gözleri kararacak ve dili dudaklarına değerek onu öpmeye hazırlanacaktı. Ve ağzını kaldırdıktan sonra, gözleri puslu bir şekilde ona yapışacaktı.

Evlenme teklif etmeden önce onu öpseydi, ona karşı koyacak iradesi olmazdı.

Bu düşünceyle yere baktı ve ceketini çıkardı. yeni giymişti. "Onun yerine lacivert olanı giyeceğim," dedi uşığına. Daha uzundu ve örtölmesi gereken yerleri örtüyordu. Ne de olsa denizde fırtınaya yakalanan tek kişi o değildi. Ona bir göz atması ya da bir odada olduğunu fark etmesi yeterliydi ve aleti kalkacaktı. Ve öyle de kalacaktı.

Kadın ona bir şey yaptı, kontrolünü aşındıran ve onu aklında tek bir fikir olan çılgın bir vahşiyeye dönüştüren bir şey. Uşığı yardım etmek için uzanmadan önce uzun ceketinin düğmelerini hızla ilikledi.

Kapıda bir çizik vardı ve uşığı kapıyı açtı. Bir uşak küçük gümüş bir tepsi uzattı. "Bay Dautry için bir mektup."

Thorn elini uzattı ve India'nın el yazısını tanıdı. Aynı anda hem kalın hem de narindi, süslüydü ama yine de kolayca okunabiliyordu. India'nın kendisine çok benziyordu.

Sevgili Bay Dautry,

İkimizin de endişe duyduğu olayın size bildirmek için zaman kaybetmek istemedim. Özel ruhsat için başka bir kullanım alanı bulabileceğinize inanıyorum.

*En iyi dileklerle,
Leydi Xenobia*

Bir an çarşafa baktı ve bunun hiçbir fark yaratmadığını fark etti. India bu sefer hamile değildi ama bir sonraki sefer ya da ondan sonraki sefer hamile olacaktı.

Eğer onu o oyuğa çekip *kılıfsız* olarak tekrar almak zorunda kalsaydı, yapardı. Aslında bunu hiç tereddüt etmeden yapardı. Açıkça görülüyordu ki, onun koyun yumruğu teklifinden rahatsız olmuştu ve onu vazgeçirmek için bir aldatmaca bulmuştu. Onun hilesini anladığını ve onu var olmayan bir bebek için değil, kendisi için istediğini hemen belli etmeliydi.

Parmaklarını saçlarında gezdirdi ve onu aramak için odadan çıktı. Odasında değildi, o yüzden aşağı indi.

Ne misafir odasında, ne balo salonunda, ne yemek salonunda, ne de kahvaltı salonundaydı. Hangi cehennemdeydi?

Çorba kaşıklarını sayıyor mu diye bakmak için hizmetçilerin kapısına doğru yönelmişti ki, evin dışından Leydi Rainsford'un kibirli ses tonunu andıran bir ses duydu.

Gürültüyü ön kapıya kadar takip etti ve oradan söz konusu hanımefendinin araba yolunda durduğunu, merdivenlerin başında Fleming, altta babası, üvey annesi ve Vander'dan oluşan bir dinleyici kitlesine hitap ettiğini görebiliyordu.

Tam o sırada babası bir tarafa kayarak bu küçük dramdaki iki karakteri daha ortaya çıkardı: India da oradaydı, yüzü meydan okuyordu ve Rose'u sıkıca yanında tutuyordu.

"Ahlaksızlığın kanıtını gördüğümde anlarım," diyordu Leydi Rainsford, sesi her zamankinden daha tizdi.

Lanet olsun. Merdivenlerden aşağı koştu. Eleanor uzandı ve bir elini onun koluna koydu. "Sakin ol," dedi alçak bir sesle.

Leydi Rainsford'un kuru üzüm büyüklüğündeki gözleri onun yaklaşmasıyla kısıldı. "İşte burada! Sanırım bu çocuğu saklamayı umuyordunuz, Bay Dautry? *Alçalmış* ve *yozlaşmış* doğanızın kanıtı!"

India, Thorn'un yaklaşmasını büyük bir dehşet duygusuyla izledi. Evdeki her türlü krizle ilgilenmiş; kocaları, hizmetçileri ve çocukları tarafından histeriye sürüklenen kadınları yatıştırmıştı.

Ama fırtına onun verdiği bir karardan kaynaklandığında her şey farklıydı; ne de olsa Thorn'a Rose'u saklamasını o önermişti. Çeyiz evi onun fikriydi. Kendini felç olmuş gibi hissediyordu, sanki replikleri söylenmeden kendini bir şekilde halk sahnesinde bulmuştu.

"Beni ve kızımı buraya bir bahaneyle davet ettiniz!" Leydi Rainsford çığlık attı. "Ayıbınızı ortaya çıkarmamış olsaydım, kızım sizinle evlenip mahvolabilirdi, hem de tamamen *mahvolabilirdi*. Yediğin darbenin varlığını ne kadar süre gizlemeyi düşündün?"

"Ben Rose'un babası değilim," dedi Thorn. Gözlerindeki bakış India'nın ürpermesine neden oldu.

Leydi Rainsford etkilenmemiş görünüyordu. "Saçmalık! Hizmetçimin bu sabah bana söylediği gibi ayrı bir evde saklanıyormuş. Ben de inanmakta güçlük çekiyordum ama işte burada. Eğer bu utanç çocuğu gerçekten sizin vesayetinizde olsaydı, varlığını gizlemenize gerek kalmazdı. Sanırım bu konuda hepimiz hemfikiriz!"

India bir suçluluk duygusu daha hissetti; Leydi Rainsford'un hizmetçisini casus olarak kullanacağını tahmin etmeliydi. Sonra Rose'un

İnce omuzları ellerinin altında titriyordu ve suçluluk duygusu yerini öfkeye bırakmıştı.

Bu kadın bir çocuğun önünde böyle şeyler söylemeye nasıl cüret eder? Aşağılık biriydi. Susturulması gerekiyordu.

Leydi Rainsford yeni bir hedefe, Villiers Dükü'ne yöneldi. "Ve *siz*! Sanırım oğlunuzun evlilik yeminini ciddiye alan bizleri kandırma girişimini alkışlıyordunuz. Hristiyan ahlakı sizin için sadece bir şaka mı, ?" Son iki kelime bir saygı ifadesi olarak söylenmemiştir.

Dük konuşmadı ama yüz ifadesi dehşet vericiydi. Bir adım öne çıktı ve India onun müdahalesinin durumu daha da kötüleştireceğini anlayabiliyordu.

"Bunun Bay Dautry'yle hiçbir ilgisi yok," diye bağırarak Villiers'ın cevap vermesine ya da daha kötüsü Leydi Rainsford'u en yakın çitin içine atmasına fırsat vermeden sözünü kesti. Dük onu görmezden gelerek yırtıcı bir hayvan gibi ilerledi.

Leydi Rainsford sadece homurdandı, gözleri India'nın parmakları altında titreyen küçük kıza döndü. "Babasına çok benziyor ve bunu bir iltifat olarak söylemiyorum."

Mutlak öfke India'nın omurgasını parçaladı. "Sen aşağılık bir kadınsın," diye tersledi, "utanç verici iddiaların da öyle. Rose *benim* kızım ve seni ilgilendirmez!"

Ağzından çıkarken bile bu sözleri ağzından kaçırdığına inanmakta güçlük çekiyordu. Ama sessizlik çöktü.

Ne mutlu ki, sessizlik çöktü.

Leydi Rainsford'un yüz ifadesi kuşkuluydu. "O *sizin* çocuğunuz mu?"

India derin ve şaşkın bir nefes aldı. Artık geri dönüş yoktu. "Evet," dedi meydan okurcasına. "Benim. Tatsız imalarınıza bir son vermelisiniz, Leydi Rainsford. Bay Dautry suçlamalarınız karşısında masumdur." Rose'u daha da yakına çekti.

"Olmanız gerekenden daha iyi olmadığınızı hep biliyordum!" dedi kadın, ağzı tiksintiyle burularak. "İnsanlar senin ne kadar harika biri durdular, ama aramızda sadece hafif etekli birinin bir erkekten para kabul edeceğini bilenler vardı. Evden eve dolaşma şekline bakılırsa, babanın adını bile biliyor musun merak ediyorum!"

Sözleri zehirli bir hançerin acılığıyla çarptı. O anda India aceleyle söylediği sözlerin kendisi ve itibarı için ne anlama geldiğini kavradı. Kalbi ayaklarının dibine düştü. Konuşmadan önce düşünmeyi hiç öğrenemeyecek miydi?

Thorn, gözlerindeki öfkeyle Leydi Rainsford'a doğru bir adım attı. kontrollü ama vahşi. "Bir saat içinde evimden çıkmanızı istiyorum."

"Gerçekten de babası olduğunuzu tahmin ediyorum," diye kadın, "Bu düşmüş kadını koruduğunuz için!"

India düşüncesizce yaptığı bir yorumla yıllarca koruduğu itibarını yerle bir etmişti. Leydi Rainsford kötülüğünü tüm Londra'ya yayacaktı. Tanrıya şükür, Adelaide dinlenmek için odasına çekilmişti. Bunun bir önemi yoktu.

Mahvolmuştu. Tamamen .

Sertçe yutkundu; sanki dev bir el az önce kalbini sıkmış gibi hissetti. Thorn'la birlikte bir hayat kurma şansı sona ermişti. Herkesten çok o, mahvolmuş bir kadınla evlenemezdi; Leydi Rainsford kötü niyetli hikâyesini yaydıktan sonra çocukları parya olacaktı.

Ama aniden, beklenmedik bir şekilde, yanında sessizce duran Vander sağ kolunu onun omzuna doladı. "Leydi Rainsford," dedi hakarete uğramış bir asilzadenin soğuk sesiyle, "bundan sonra söyleyecekleriniz konusunda çok dikkatli olmalıyım. Karım hakkında konuşuyorsunuz."

India başladı ama Vander sessiz bir uyarıyla kolunu sıktı.

"Rose *benim* kızım," diye devam etti, sesi medeni ama cinayete meyilli bir manyağinkine dönüşmüştü. "Babamın talihsiz durumu nedeniyle evliliğimizi açıklamamayı tercih ettik."

Adamın iri vücudu India'nın sırtını ısıtıyordu, sanki gerçekten bir aileymişler gibi. Zihni allak bullak olan India, Pindar Dükü'nün delilik nedeniyle hapse girmesinin gizli bir evlilik için pek de makul bir neden olmadığını fark etti.

Ama Vander sözünü bitirmemişti. "Bir daha karıma -bir gün Pindar Düşesi olacak kadına- hakaret ederseniz sizi toplumdan attırırım, Leydi Rainsford. Bundan hiç şüpheniz olmasın."

Bir başka sersemletici sessizlik havayı titretti.

"Bunu çok eğlenceli buluyorum," dedi Villiers Dükü, dumanlı sesi hiç eğlenmemişi. "Tüm bu drama ve bizden giriş ücreti bile alınmadı. Eminim bu benim ? Leydi Rainsford, başka bir hakareti beklemek için bir neden göremiyorum. Hayatınızın geri kalanında bir daha asla bir etkinliğe davet edilmeyeceğinizden emin olmak niyetindeyim. İnanıyorum ki bu, boşa geçen hayatımda yaptığım birkaç iyilikten biri olacak."

Leydi Rainsford sert bir nefes aldı. Vander'dan Dük'e, oradan Rose'a bakarken gözleri biraz dışarı fırladı ve kızgın bir kurbağaya benzedi. Sonunda tekrar Vander'ın kollarının arasında duran India'ya döndü. "Buna inanamıyorum!" diye bağırdı. Belli ki ailesinin toplumdaki yerini düşünemeyecek kadar kendinden geçmişti.

Vander küçümseyerek, "Senin gibi biri için evlilik cüzdanımı zor çıkarırım," dedi.

İki dük ailesinin birleşik cephesiyle karşı karşıya kalan Müstakbel Pindar Düşesi'ne ağır bir hakarete bulunduğunu anlayan Leydi Rainsford, kendini koruma içgüdüsüyle gevezelik ederek özür dilemeye başladı.

Bir an sonra durdu ve beş çift buz gibi soğuk, anlayışsız gözle karşı karşıya kaldı.

Eleanor onun sessizliğinden yararlanarak bir adım öne çıktı. "Leydi Rainsford," dedi, sesi India'nın hiç duymadığı kadar sertti. "Villiers Dükü'nün ya da Pindar Dükü'nün ailesinden birinin katılmasını bekleyebileceğiniz hiçbir etkinliğe artık hoş karşılanmayacaksınız."

Leydi Rainsford ağzını açtı ama Eleanor elini kaldırdı. "Eğer Leydi Xenobia ya da Bayan Rose hakkında en ufak bir dedikodu çıkarsa - sizin iğrenç ve alçakça suçlamalarınızın yanı sıra- sadece sizin aklınızı söylemekle kalmayız, Leydi Rainsford, aynı zamanda kocamın mali durumunuzu mahvetmesine de izin veririm. Siz ve kocanız yoksulluk içinde taşraya çekileceksiniz. Hizmetçiniz artık casusluk yapamayacak, çünkü ona paranız yetmeyecek. Kendimi yeterince açık ifade edebildim mi?"

Leydi Rainsford duyulabilir bir yutkunmayla, "Evet," dedi.

"Majesteleri' demeyi unuttunuz," dedi Villiers; sesi, kadının karısına eşit değil, bir hizmetkâr gibi hitap etmesi gerektiğini açıkça ortaya koyan keskin bir bıçak gibiydi.

"Sanırım Sanırım kızımı arayacağım." Leydi Rainsford başka bir şey söylemeden koşar adımlarla merdivenleri çıktı ve eve geri döndü.

Otuzuncu Bölüm

Beş yetişkin ve bir çocuk, Leydi Rainsford ön kapıdan koşarak girip Fleming'i geçene kadar sessiz kaldılar.

Rose herkesten önce konuştu. "Ben senin çocuğun *değilim!*" diye bağırdı, başını kaldırıp India'ya bakarak. "O kadından hoşlanmıyorum." Küçük yüzü buruştu ama gözyaşlarını durdurmayı başardı. "İnsanların sanki babam hiç var olmamış gibi konuşmalarından hoşlanmıyorum. Benim babam Will Summers'tı ve ölmüş olması onun var olmadığı anlamına gelmez!"

Sonra India'nın elinden kurtulup Thorn'a doğru bir adım attı. "Beni vermemeliydin," diye bağırdı, sesi yükseliyordu. "Onların kızı olmak istemiyorum. Onları tanımıyorum bile!"

Thorn ise zar zor kontrol altına alabildiği bir öfkenin pençesindeydi. India ne yapıyordu, Rose'un kendi kızı olduğunu mu söylüyordu? Ya Vander? Vander ne halt etmeye India'yla evli olduğunu iddia etmişti?

Hindistan *onundu*. Vander'in değil.

Asla Vander'ın olmayacaktı.

Ama Rose'a baktı ve tüm bunların beklemek zorunda olduğunu fark etti, çünkü Rose da onun kızıydı. Tanıdığı en cesur küçük kızdı ama dudakları titriyor, gözleri dehşete kapılıyordu. Leydi Rainsford'un o gelmeden önce ona anlamadığı isimler taktığı neredeyse kesindi. Etrafı bağırان yetişkinlerle çevriliydi ve gardiyanının onu ele verdiğini düşünüyordu.

Onu kollarının arasına aldı ve sessizce onları izleyen yetişkinlere doğru döndü. "Seni ele vermedim Rose ve asla da vermeyeceğim. Hepsi bir yanlış anlaşılmalıydı." Kulübeye doğru yürümeye başladı. "Hadi eve gidelim ve Clara'dan sıcak kakao isteyelim. Bu arada Clara nerede?"

"O kadın geldi ve Clara'ya kalmasını söyledi," dedi Rose, göğsünden bir hıçkırık koparak. "Beni eve geri getirdi. Ama Leydi Xenobia tam geldiği sırada dışarı çıktı ve tartıştılar."

"Ailem ve Vander, Leydi Xenobia ile aynı zamanda mı geldiler?"

"Hayır, sizden hemen önce geldiler. Leydi Rainsford hiç hoş değil." Bacakları adamın yanına yapışmıştı ama sert omurgası kendi hikâyesini anlatıyordu.

Thorn, dünyanın en büyük hafife almalarından birini yaparak, "Hoşlanılacak bir kadın değil," diye gözlemledi. Çeyiz evinin kapısını iterek açtı. "Bilmen gereken şey şu ki, sen babanın kızısın ve her zaman öyle kalacaksın. Bir keresinde Will'in hayatını kurtardığımı biliyor muydun?"

Kız adamın kollarında kıpırdandı ama adam onu bırakmadı. Kanepeye doğru yürüdü ve onu kucağında tutarak oturdu. "Biz

yaklaşık sekiz yaşındaydı. Kış mevsimiydi ve Thames Nehri'nde buz kütleleri vardı."

"Buzlu suya girmek zorunda mıydın?" Sesi biraz daha az sıkıntılı geliyordu. "Babam bana eskiden nehirden kaşıkla balık tuttuğunu söyledi."

Başını salladı ve kollarını ona doladı. "Eğer kendimiz atlamasaydık, efendimiz bizi iskeleden aşağı atardı."

"Bu yapılacak en alçakça şey," dedi Rose. Eli adamın kolunun etrafında kıvrıldı.

"Leydi Rainsford'la aynı türden biriydi," dedi Thorn. "Tanımak isteyeceğiniz biri değil. Grindel'in bize verdiği yiyecek miktarı ona ne getirdiğimize bağlıydı. Çocuklardan bazıları suya giremeyecek kadar küçük ve çelimsizdi, yüzden büyük çocuklar hepimiz için yiyecek kazanmak zorundaydı."

"Sekiz yaş çok büyük bir yaş değil," diye gözlemledi Rose.

"Baban asla pes etmeyen bir çocuktü. O öğleden sonra daldı da daldı," diye anlattı ona. "Thames'in dibinde bir şey hissettiğinden emindi, çamurun içinde büyük bir şey. Grindel'i içerde uyumamıza izin verecek kadar mutlu edebilecek bir şey."

Grindel'i anlatmaya yetecek hiçbir kelime yoktu. Thorn ilk kez adamın hâlâ hayatta olmasını dilemiyordu, böylece hayatta kalamayan çocukların anısına onu .

"Keşke babam inatçı olmasaydı," dedi Rose. "O büyük şeyi buldu mu?"

"En son daldığında geri . İskelede durup daldığı yeri izledim ve hiç kabarcık görmedim. Ne yapacağımı bilemedim. Thames Nehri en iyi zamanlarda bile karanlık ve bulanıktır, kışın ise orası Hades gibidir."

"Hades nedir?"

"Korkunç bir yer. Bir çocuğun dibe batmış bir metal parçası tarafından kemiğine kadar ya da bir balıkla yüz yüze gelebileceği bir yer-" Kendini tuttu. "-bir balıkla."

"Bir balık beni korkutamaz!"

"Biz şehir çocuklarıydık ve balıklar hakkında çok az şey biliyorduk. Tek bildiğimiz, ayak parmaklarımızı kemirebilecekleriydi."

"Babamın peşinden mi atladın?"

Thorn başını salladı. "Evet. O kadar soğuktu ki sanki buz kemiklerimi yiyormuş gibi hissettim. Devam ettim çünkü Will aşağıda bir yerlerdeydi. Sonunda onun sarı saçlarının bir parıltısını gördüm, senin saçlarının aynısını."

"Ne yapıyordu?"

"Sıkışmıştı," dedi Thorn. "Ayağı bir balıkçının attığı ağa takılmıştı. Neredeyse onu zamanında çıkaramayacaktım ama başardık. Ve iskeleye geri dönmeyi başardık."

Gerçek şu ki, Thames Nehri o gün neredeyse de alıp götürüyordu. Will'i rıhtıma nasıl geri getirdiğine dair hâlâ hiçbir fikri yoktu.

"O gece mezarlıkta uyumak zorunda mı kaldın?" Rose sordu. Sırtını dik tutmayı unutmuştu ve yanağı sanki her zaman onun çocuğuymuş gibi adamın göğsüne yaslanmıştı.

"Biz . Baban ısıdıktan sonra yumruğunu sıkı. Elinde de gümüş bir çaydanlığın tepesini tutuyordu." "Şu küçük yuvarlak parçayı mı kastediyorsun?"

"Aynen öyle."

"Hepinizin akşam yemeği yiyebilmesi için bu yeterli miydi?"

"Öyleydi. Grindel sonraki hafta boyunca hepimizin içeride uyumasına izin verdi, çünkü sürekli kar yağıyordu."

Rose, "Çok pahalı bir çaydanlık olmalı," dedi.

"Üzerinde bir arma vardı, bu da sahiplerinin onu geri aldıkları için minnettar olacakları anlamına geliyordu. Ama daha da önemlisi, Will'le ertesi sabah el sıkıştık ve Will bana borçlu olduğunu söyledi. Ve bir gün sahip olduğu en değerli şeyi bana vererek borcunu ödeyeceğini söyledi."

"Sana ne verdi?" Rose başını arkaya yatırdı ve ona baktı.

"Sen." Thorn ona gülümsedi. "Seni bana o verdi. *Sen* Will Summers'ın hayatı boyunca sahip olduğu en değerli şeydin. Seninle kalamadı Rose. Ama verdiği sözü hatırladı ve bana gönderdiği mektupta bundan bahsetti."

"Ah." Sesi son derece üzgün geliyordu.

Will'i ve onun inatçı, cesur doğasını hatırlayarak, bunun kızında ne kadar güzel bir şekilde ortaya çıktığını görerek yanağını onun yumuşak saçlarına koydu. "Artık benimsin," dedi ona, "babanın hediyesisin. Seni başkasına vereceğimi asla düşünmemelisin Rose. Benim olduğun için gurur duyuyorum."

"Ama beni çeyiz evine koydun." Sesi titriyordu. "Ve o kadın benim saklandığımı söyledi ve kulağa korkunç geliyordu."

Thorn, Leydi Rainsford hakkındaki görüşleriyle Rose'u şoke etmeden önce arka dişlerini sıkarak zorunda kaldı. "Bunu asla kabul etmemeliydim," dedi. "Bir daha asla böyle bir şey yapmayacağım."

Rose endişeyle, "Ama beni vasin olarak tutarsan, Bayan Rainsford'la evlenemezsin," dedi. "Annesi benim Leydi Xenobia'nın kızı olduğumu düşünüyor."

"Laetitia ile evlenmeyeceğim. Bu konuda kararımı çoktan vermiştim."

Rose başını salladı ve küçük, çevik parmaklarıyla kravatını kıvırmaya başladı. "Bayan Rainsford bana yatmadan önce masal okuyamazdı."

Thorn, Rose'un saçlarını okşayarak, "Laetitia oldukça zeki," dedi. "Sanırım harfleri yeterince iyi göremiyor. Muhtemelen gözlüğe ihtiyacı var."

"Bu Leydi Xenobia'nın da Lord Brody ile gerçekten evli olmadığı anlamına mı geliyor?"

"Kesinlikle hayır."

"Leydi Xenobia okuyabiliyor." Kelimeler bir an havada asılı kaldı.

"Bu doğru." Thorn, India'nın alev gibi zekâsını düşündü, sorunları çözmek için kararlı bir şekilde hareket etmeden önce değerlendirdiği zekice yol.

Yine de onun öne çıkıp Rose'un annesi olduğunu iddia etmemesini diledi. Onun iddiası Vander'inkiyle kıyaslanamayacak kadar önemsiz olsa da, işleri çok daha zorlaştırmıştı. Ne de olsa India ve Thorn evlendikten sonra Rose gerçekten onun kızı olacaktı. Ama *asla* Vander'ın karısı olamayacaktı.

Rose kravatını bıraktı, kucağından zıpladı ve bebeğinin yattığı yere koştu. "Akşam yemeğinde Antigone ve bana babam hakkında hikâyeler anlatır mısın? Lütfen?"

Thorn hemen Hindistan'a gitmek istiyordu. Ona evleneceklerini haber vermeliydi ve Leydi Rainsford'un ne düşüneceğinin canı cehenneme -gerçi kadının öğleden sonra hakkında tek kelime etmeyeceğinden oldukça emindi. Babası Rainsford ailesini bir saniye bile düşünmeden mahvederdi ve belli ki kadın da bunu anlamıştı.

Ama Rose onun yanındaydı, Antigone kollarında, gözyaşları zorlukla kuruyordu. Rose uyuduktan sonra da India orada olacaktı.

"Lütfen?"

"Evet," dedi, ayağa kalktı ve onun elini tuttu. "Şimdi Clara'yı bulalım mı?"

"O beni yatağa hazırlarken gitmeyecek misin?"

Thorn da tam olarak bunu düşünmüştü. India'yı bulmak ve onunla bu kez nişanlısı olarak sevişmek için yanıp tutuşuyordu.

Ama pek çok durumda cesur davranmış olan Rose, hala Perili ve (ilk kez) yaşından daha genç görünüyordu. Kocaman gri gözleri endişeliydi. "Çocuk odasında seni bekliyor olacağım," diye söz verdi. Gülümsedi ve gamzesi ortaya çıktı.

Rose yıkanıp yatağına yatırıldıktan sonra Thorn, cesur ve gözü pek çamur kuşlarıyla ilgili hikâyeler uydurmaya koyuldu. Will en cesur ve en iyi dalgıç, gümüş kaşık ve altın para bulma şampiyonu olarak başroldeydi. Thorn dişlerden, teneke düğmelerden ya da fare iskeletlerinden hiç söz etmedi.

Rose her ayrıntıyı seviyordu. Yüzündeki sıkıntılı ifade kaybolmuştu ve Rose'un babasının etrafında bir mitoloji şekillendirdiğini görebiliyordu. Bu ona iyi bir fikir gibi gelmişti. On iki yaşında annesinin öldüğünü öğrendiğinde ona kızmıştı; bu ona ikinci bir terk edilme gibi gelmişti. Belki Rose da bir noktada öfke duyacaktı, ama Will'i bir kahraman olarak düşünürse daha az öfke duyacaktı.

Elbette Will'in ölümü Thorn'un annesinin ölümünden tamamen farklıydı. Daha çok India'nın anne babasının ölümüne benziyordu: trajik bir şekilde kötü şans. India'nın anne ve babasının öldükleri gün neden Londra'da olduklarını bilmiyordu ama yolculuklarının Bermudas' uçmakla bir ilgisi olmadığına dair her şeye bahse girerdi. Özenli ebeveynler olmayabilirlerdi ama onu terk ettiklerini hayal bile edemiyordu.

Onu terk edecek birini hayal bile edemiyordu.

Kendisi de dahil.

Şimdi onun bu gerçeği anlamasını sağlamak zorundaydı ve Vander İyi. Vander'ı düşünmek kanını hızlandırdı. Çenesi sıkıştı ve içinden yeni bir ham, kontrolsüz sahiplenme dalgası geçti.

Kontrolü kaybetmek kabul edilemezdi. Ama yıllardır ilk kez duygularını kontrol altında tutabileceğinden emin değildi.

Thorn eve girdiğinde alacakaranlık çökmüştü. Yorgun ve öfkeliydi, Rose için endişeleniyor ve Vander'ın yarattığı karmaşa yüzünden hayal kırıklığına uğramıştı. Fleming'e başıyla selam verdi ve India'yı bulmak için üst kata çıktı, o kadar odaklanmıştı ki ilk başta yatak odasının kapısının açıldığını bile fark etmedi.

Ama Vander koridora adımını attığı anda, Thorn'un son saatlerdir içinde biriken gerilim patladı. Kelimenin tam anlamıyla kırmızı gördü, ileri atıldı ve Vander'ı duvara çarptı. "Orada ne halt ettiğini sanıyordun sen?"

"Zor durumdaki genç kızı kurtardığım zamanı mı kastediyorsun?" Vander alçak ve öfkeli bir sesle karşılık verdi ve onun elinden kurtuldu. "India'yla evlenmeyi kastediyorum. Bu sadece önleyici bir jestti."

"Yaparsan lanetlenirim!" Thorn patlayarak harekete geçti ve bir top ateşi gücüyle Vander'in yatak odasına geri döndüler.

Yere çarptılar, küçük bir masayı devirdiler, sonra disiplinsiz bir öfkeyle yerde yuvarlandılar, tek ses sert nefes alıp vermeler, ara sıra bir darbe indiğinde çıkan gümbürtüler, Vander'ın ayağı kapıya takıldığında kapının çarpması, bir başka narin masa devrildiğinde çıkan gümbürtü. Bu masada kristal bir sürahi vardı. Paramparça olmadı ama tıpası yerinden çıktı ve keskin kokulu konyak dökülüp halıyı .

"Neden India ile evli olduğunu söyledin?" Thorn hırlayarak Vander'ı bir an için kısırdı. Vander onun elinden kurtuldu ve gömleği kolundan sıyrıldı. Thorn tekrar ona çarptı ve kolunu boğazına geçirerek onu döşeme tahtalarına yapıştırdı. "Lanet olsun, cevap ver bana."

"Çünkü onunla evleniyorum," diye bağırdı Vander. Yana doğru şiddetli bir hamleyle kendini tekrar kurtardı. "Bütün ev halkı Lala'yla evlenmek için boş bir ruhsat aldığın gerçeğiyle çalkalanıyor; bunu senin elinden alacağım. Sabah Hindistan'la evleniyorum."

Thorn'un cevabı cevaptan çok bir ulumaydı. İki dakika sonra, Vander'ı yine kıstırmıştı. Yıllardır Vander'ı yumruk yumruğa dövüşte yenememişti ama bu sefer kazanıyordu. "Hindistan *benim*," diye kükredi, kontrolünün son kırıntısını da kaybetmek üzere olduğunu biliyordu, çocukluğunda bilenmiş tüm ölümcül içgüdüleri öfkeyle serbest kalmıştı.

Vander, "Sen o cadaloz tarafından izin verdikten sonra onun itibarını ben korudum," diye karşılık verdi. "Lala'yı ölümden beter bir kaderden -aşağılık annesiyle yaşamaktan- kurtarabilirsin ama ben India'yla evleneceğim. Çünkü onu korumak için öne çıkan *bendim*, seni adi piç!"

Vander'ın sözleri yumruklarının iki katı şiddetle çarptı. Thorn'un elleri gevşedi ve Vander sırtını duvara yaslayarak doğrulmak için yuvarlandı.

Thorn'un sağ gözü şişerek kapanmıştı ve gömleğinin kalıntıları boynundan sarkıyordu. Yakasını çekip kurtardı ve bir kenara fırlattı. "Onunla evlenmeyeceksin," dedi sesi boğuklaşarak. "Ne ilan ettiğin umurumda değil: Hindistan'la evlenecek tek erkek benim."

"Onunla yattın," dedi Vander kesin bir ifadeyle. "Seni ukala herif, İngiltere'nin en çekici kadınıyla yattın - yatmadığını söyleme bana, çünkü kör bir adam bile ona nasıl baktığını görebilirdi - ve onu istemedin mi? Ve itibarı şeytanın kendisi tarafından çamura batırıldığında, hiçbir şey söylemedin. Sen aklını mı kaçırdın?" Sesi yeniden bağırmaya başlamıştı.

"Bu seni ilgilendirmez," diye cevap verdi Thorn. Vücudunun her santimi vahşice titriyordu.

"Saçmalık!" Vander başını duvara yasladı, göğsü hâlâ kabarıyordu. "Leydi Rainsford'un kışkırtması olsa da olmasa da onunla evlenirdim, seni ahmak. Bırak öpüşmeyi, ona sadece bir kez baktıktan ve tek bir konuşmadan sonra evlenme teklif etmeye karar verdim. Ve sen sanki sadece bir fahişeymiş gibi yattın ve sonra da itibarının yerle bir olmasına izin verdin."

"Dün gece ona evlenme teklif ettim," diye hırladı Thorn. "Beni reddetti, bu yüzden onunla evli olduğumu iddia edemezdim. Ona tekrar teklif etmeyi planlıyordum."

"Onunla yattıktan *sonra* karın olmasını mı istedin? Leydi Xenobia India St. Clair'in, onunla yattıktan sonra evlenme teklif edecek kadar nazik olduğun için seninle evleneceğini mi düşündün? Neden seninle evlenmek istesin ki?"

Thorn sıkıca, "Çocuğumu taşıyor olabilir," dedi. Ama içinden acı bir ürperti geçiyordu. Vander haklıydı. India neden onunla evlenmek istesin ki?

Vander gırtlaktan tiksinti dolu bir ses çıkardı ve kelimelerini tükürdü. "Kılıf kullanmadın mı? Aklından ne geçiyordu?" Gözleri kararan odada Thorn'a bakıyordu.

"Onun etrafında düşünmüyorum," dedi Thorn, ona gerçeği söyleyerek. "Ona benimle evlenmesini teklif ettiğimde reddetti. Eğer bir çocuğumuz olursa bana vereceğini söyledi." Vander -dünyadaki herkesten daha fazla- bunun onun için ne anlama geldiğini biliyordu. Yorumunun uyandırdığı ıstırabı.

Ama Vander sadece homurdandı. "Ona inandın mı? Lanet olsun Thorn, onu gerçekten istemiyorsun. Onu tanımıyorsun bile!"

"Bana yalan söylediğini sonradan fark ettim," dedi Thorn sıkıntıyla.

"O bir tuzak kurdu ve sen de içine düştün. Onunla bir şansın olabilirdi - ne de olsa seni yatağına aldı - ama artık yok."

Görüntüler Thorn'un zihninde yuvarlanıyordu: Rose'un kendisine kitap okuyan India'ya bakışı ve India'nın ona ailesinin onu terk edişini anlatışı. Vander haklıydı. Onu sınıamıştı ve o da başarısız olmuştu.

Yavaşça ayağa kalktı, birkaç saat içinde her tarafının morluklarla kaplanacağını biliyordu. Birbirlerine kuduz hayvanlar gibi saldırmışlardı.

Vander hâlâ duvara yaslanmış, kollarını dizlerine dayamıştı. Başını kaldırmadan, "O benim Thorn ve buna ne kadar çabuk alışırsan o kadar iyi olur. Ona bir dangalak gibi davrandın ve ihtiyacı olduğunda onu korumadın."

Her kelime Thorn'un midesine bir başka darbe gibi iniyordu. Yumruk.

Sonra Vander başını kaldırıp ter ve konyakla ıslanmış saçlarını geriye itti. "Şansını denedin ve kaybettin. Onunla evleneceğim. Arkadaş kalıp kalmayacağımızı sana bırakıyorum." Hafifçe sendeleyerek ayağa kalktı, bir elini böğrüne bastırdı ve arkasına bile bakmadan gitti.

Thorn, sadece sol gözü görüyorken, ruh kokusu içinde kendi odasına girdi.

Canı cehenneme. O rüya bitmişti. Ne kadar sürmüştü, yarım gün mü? India'nın onun olduğu, onun gibi bir kadınla evlenebileceği hayali: parlak, ışıltılı, güzel ... komik. Başka yerlerde olduğu kadar yatakta da vahşi, korkuya aldırmadan hayata atılan ve onu kucaklayan türden bir kadın.

Ama Leydi Xenobia India bir leydi. Ve o da bir piç gibi davranan bir piçti. Elbette onu istemiyordu. Aslında onu nazikçe yüzüstü bırakmıştı.

Buharlı bir banyoya girdi ve kendini gerçekte yüzleşmeye zorladı. Bir kez daha evlenme teklif edecekti, eğer sadece

Hindistan'a teklifinin bir bebek ihtimalinden çok daha fazlasıyla motive olduğunu kanıtladı.

Ama bu faydasız bir jestti. Markizlerin kızları piçlerle evlenmezdi, İngiltere'nin hiçbir yerinde böyle bir şey duymamıştı. India, Vander'la evlenecekti. O bir düşes olacaktı. Birlikte mutlu olacaklardı, İngiltere'nin asaletinin parlak, güzel örnekleri.

Banyodan çıktı ve hızlıca giyindi. Müstakbel bir düşese evlenme teklif edecekse, bunu bir centilmen gibi yapmalıydı. Onu bir oyuğa sürükleyip bir fahişe gibi davranarak değil. Hayır, tek dizinin üzerine çöküp kravatını Gordion düğümüyle bağlamaya karar verdi.

Ve onu bir kez reddettiğinde, her şey bitecekti. En eski ve en gerçek dostunu ve sevdiği kadını tek bir darbede kaybedecekti. Bu düşünce içini boğucu bir karanlığa boğdu.

Artık neredeyse akşam yemeği vakti gelmişti; muhtemelen India aşağıda diğerleriyle birlikte şeri yudumluyor olacaktı. Kısa bir süre Leydi Rainsford'un Londra'ya mı gittiğini yoksa hâlâ odasında mı saklandığını merak etti, sonra bu düşünceyi bir kenara bıraktı. Leydi'ye ya da açıkçası kızına ne olduğu umurunda bile değildi.

Merdivenlerden indi, India'yı çalışma odasına çekip -saygılı bir şekilde- evlenme teklif etmeyi planlıyordu. Babası girişte bekliyordu.

"Üzgünüm ama anda konuşamam," dedi Thorn ve salona doğru ilerledi.

"Oğlum."

Villiers'in sesindeki bir şey Thorn'un duraklamasına ve geri dönmesine neden oldu. "Biraz yıpranmış görünüyorsun."

Thorn sabırsızca eliyle işaret etti. "duymuşsunuzdur."

"Fleming herkesi zemin katta tutarak iyi bir iş çıkardı." Dükün yüzü ifadesizdi ama gözleri öyle değildi. "Onlar aldı

Özel ruhsat, Tobias. Şimdi gidersen onları yakalayabilirsin; sabaha kadar evlenemezler. Piggleston'a gittiler, orada kilisenin bir papazı var."

Thorn sanki ensesine bir çekiç inmiş gibi hissetti. İçinden geçen duyguların medeniyetle hiçbir ilgisi yoktu ve her şey katliamla ilgiliydi.

Vander'ı *öldürecekti*. Onu öldürecekti. Onu lime lime edecekti.

Kan uzuvlarına doğru akmaya başladı ve birdenbire en yakın arkadaşını kılını bile kıpırdatmadan öldürebileceğini kesin olarak anladı. India'ya karşı saygılı olmanın canı cehenneme. *O onun kıızıydı* ve hiçbir dük ona sahip olamayacaktı, hele de onu sunakta Vander'dan koparıp arabasına atması gerekse bile.

"Tamam," dedi ve kapıya doğru döndü, zihni çalkalanıyordu. Yola çıkmalı, onları bulmalı, Vander'i öldürmeli ve India ile evlenmeliydi.

Tabii ki Vander'la gitti. Başka ne yapabilirdi ki? Thorn onu hiç sahiplenmemişti, gerçekten.

"Arabam bekliyor," dedi babası.

Gerçekten de Dük'ün seyahat arabası, atların toynaklarını yere vurduğu ve seyislerin hazırda beklediği yolda duruyordu.

Thorn babasına başıyla selam verdi, gözlerinde hınzır bir eğlence parıltısı yakaladı - dükün çarpık babalık içgüdülerinin bir başka işareti -Ve arabaya tırmanarak arabacıyı Piggleston'daki en büyük hana yönlendirdi. Sonraki birkaç saati kendini azarlamak ve Vander'a duyduğu öfke dalgalarını bastırmak arasında gidip gelerek geçirdi. Sonunda atlar tırıslla posta yolundan çıktı ve Arnavut kaldırımllı sokaklarda ilerledi.

Coach and Horn'un avlusuna girdiklerinde Thorn aşağı atladı ve hancıyı uyandırdı. Ama beş sterlinlik banknotları sanki bozuk para gibi dağıtmasına rağmen, her adam

Piggleston'daki üç handa da konuştuğu herkes Vander ve India'ya benzeyen bir çift görmediğine yemin ediyordu. O sırada Thorn'un çenesindeki bir kas yerinden fırlamıştı ve yüzü öfkeden öylesine bozulmuştu ki -kara gözlerinden bahsetmiyorum bile- yaklaşan adamlar geri çekildi.

Yapabileceği başka bir şey yoktu. Kilisenin yerini işaretlemişti ve düğünü durdurmak için sabah orada olacaktı.

Thorn mihrapta papaza saldırmak zorunda kalsaydı, India Vander'la evlenmezdi.

Bir oda tuttu ama . Ne zaman hayal etse Vander ve India'yı yatakta birlikte görünce içini yakan bir acı hissetti. Ona yalan söylediğinde ve o da ona inandığında yüzünde beliren ifadeyi hatırladı... ona bakire olduğunu söylediğinde yüzünde beliren küçümseme, ama o bunu fark etmemişti.

Bu yüzden Vander'la evlenecekti. Aralarındaki ilişkiyi bozmuştu... aslında *onu* bozmuş olmaktan korkuyordu.

Leydi Rainsford'un çirkin hakaretlerine karşılık vermemişti. Rose'a sahip çıkmak için öne çıktıktan sonra tek kelime bile etmemişti. Bu onun yapacağı bir şey değildi.

Karanlığa baktı, bekledi. Plan yapıyordu.

Otuzbirinci Bölüm

India sırt üstü yatmış, gözlerini yatak örtüsüne dikmişti. Kendini peri masallarındaki buz prensesi gibi hissediyordu, hani şu kalbi donmuş olan. Birisi vücudunun içini oymuş ve kalbini buzla değiştirmişti.

Bunun kanıtı mı? Yanında yiğit ve yakışıklı bir lord, bir masal prensi vardı. Şu anda tarif edilemeyecek kadar mutlu olmalıydı.

Vander yan yatmış, başını bir eline dayamış, onu izliyordu. Yüzünde tatlı bir ifade olduğunu biliyordu, çünkü ona bakmıştı. Ayrıca ağzını kapalı tutabildiğini de biliyordu, çünkü hiçbir şey söylemiyordu. Ve adamın vücudunun herhangi bir ortaçağ şövalyesi kadar kaslı olduğunu biliyordu, çünkü giyinik olmasına rağmen yatakta onun yanındaydı.

Tüm İngiltere'de, müstakbel bir dükün yanında, o yüz ifadesiyle kendisine bakarken gizlice uzanmak istemeyecek bekâr bir kadın yoktu. Elbette onu buna davet etmek skandaldı ama Thorn'un yanında yattığı anıyı silmeye kararlıydı.

ona. Thorn ona hiç taparcasına bakmamıştı, çünkü bakmamıştı.

Vander onun konuşmasını beklemekten sıkılmış olmalıydı, çünkü uzandı ve elini nazıkçe bileğine koydu. Büyük bir eldi ama Thorn'un ki kadar büyük olduğunu düşünmüyordu.

Thorn'un vücudunun her yerinde yara izleri vardı. Bir savaşını ki gibi.

Thorn'un kendisine hiçbir zaman Vander'ın şu anda baktığı gibi bakmadığını bir kez daha hatırladı. Vander onun harika olduğunu düşünüyor gibiydi.

Thorn ona deliymiş gibi, bazen de onu gldryormuş gibi bakıyordu. Geri kalan zamanlarda ona öyle bir arzuyla bakıyordu ki, onu yere atmaya hazır görünüyordu.

Bunu yapmıştı, değil mi? Onu sürtük bir hizmetçi gibi alt kata, herkesin onları yakalayabileceği bir yere götürmüştü. Bay Dautry'nin tuzağına düşen ilk kadın o olamazdı. Bundan emindi. Muhtemelen İngiltere'nin dört bir yanına dağılmış kırık kalpler vardı.

"India," dedi Vander sessizce. Kolunda yatıştırıcı bir desen çizmeye başladı.

Düşündüğü kadar yakışıklı olduğunu teyit etmek için ona bir kez daha baktı. Yakışıklıydı. Pek ok İngiliz beyefendisinin çeneleri ve çeneleri boyunlarına doğru düzenli bir eğimle inerdi. Vander, Thorn'un tavan arasına koyduğu Yunan heykellerinden birine benziyordu. Birlikte çok güzel çocukları olacaktı.

Dahası, ona güvende olduğu hissini veriyordu. İri ve cesurdu ve Leydi Rainsford'u ya da ona saldırmayı düşünen herhangi birini korkutabilirdi. İyi bir koca olabilirdi.

Bunu yapabilirdi.

Onunla yatabilirdi. Ve onunla evlenebilir. Kesinlikle.

"Leydi Rainsford'la olan sahnede Aziz George'un ejderhayı öldürmesi gibiydiniz," dedi zayıf bir gülümsemeyle.

"Ne yazık ki ejderha ölmedi."

"Yine de çoktan evlendiğimizi duyurma şeklin çok onur vericiydi."

"Bu benim kalbimin arzusudur," dedi Vander, gözleri onun.

Son bir saat içinde Thorn'un hiç söylemediği ya da düşünmediği saygılı, taparcasına şeyler söylemişti. Dahası, Vander onunla aynı yataktaydı ve onu öpmeye çalışmamıştı. Ona değer veriyor ve saygı duyuyordu.

İyi bir evlilikleri

Üstündeki yatak perdeleri toplanmış ve güzel bir rozet şeklinde kıvrılmıştı. Yalan söylemekle işi bitmişti. "Thorn'un çocuğunu taşıyor olma ihtimalim çok düşüktü," dedi, yana bakmadan. "Bu ."

Karşı koyamayarak başını çevirdi. Vander'ın çenesi sıkılmıştı.

"Benden iğreniyor musun?" diye fısıldadı.

"En yakın arkadaşımı öldürme arzusuyla boğuşuyorum."

"Onu tecrübeli olduğuma inandırdım," dedi . "Bu benim hatam."

"Senin hafifmeşrep bir kadın olduğuna kim inanabilir ki? Sen Bir adamın hayatını paketini açarak geçirebileceği bir hazine gibi."

"Thorn bana inandı. Sonra evleneceğimizi açıkladığında reddettim ve çocuğumuz doğduğunda ona vereceğimi söyledim." Gözyaşları gözlerine baskı yapıyor ve onları acıtıyordu. "Bana inandı. İki seferde de bana inandı."

Vander daha yakına eğildi. "O zarar görmüş, India. Onun için mazeret uydurmak istemiyorum ama gerçek bu. Evlendiğimizde, senin herhangi bir çocuğun

taşımak benim olacak." Gözleri parladı ve ağzı bir gülümsemeye dönüştü. "Aslında, hemen şimdi sevişelim."

Adam onu daha iyi hissettirmeye çalışıyordu, bu yüzden India ona gülümsedi. Ama gözlerinden yaşlar dökülmeye başlamıştı. "Thorn beni arzuluyor ama beni sevmiyor."

Vander içini çekti. "O benim en iyi arkadaşım ama aynı zamanda senden faydalanan bir pislik. Seninle asla yatmamalıydı, hele ki Fransızca bir harf kullanmadan."

India'nın yanaklarından sıcak gözyaşları süzüldü. "Benim yanımdayken kendini kontrol edemediğini söyledi." Vander'ın gözlerindeki sempati midesine inen bir tekme gibiydi. "Sanırım erkekler hep böyle der."

Bu gün kesinlikle hayatının en kötü günüydü, ailesinin ölüm haberini aldığı gün hariç. "Beni Leydi Rainsford'dan kurtardın," dedi, göğsünden küçük bir hıçkırık koparak. "Orada öylece durup izledi."

"Bu tam olarak doğru değil. Dürüst olmak gerekirse, kadını boğacağını düşünmüştüm."

India, Thorn'un yüzünün karardığı anı unutmuştu. Yumruklarını sıkarak Leydi Rainsford'a doğru ilerledi. "Ama ona evli olduğumuzu söylediniz ve bana küfür etmeyi bırakması için onu zorladınız."

Vander cebinden bir mendil çıkardı. "Thorn olabilir Seni net bir şekilde göremiyorum," dedi ve gözyaşlarını nazikçe sildi, "ama ben görebiliyorum."

India ona her şeyi anlatmaya kararlıydı. "Bana o şeyleri söyledikten sonra ve ben-" Durmak için sendeledi.

"Neden Rose'un senin olduğunu söyledin?" Vander sordu.

"Düşünmüyordum. Sinirlendim ve Leydi Rainsford'un atıp tutmayı kesmesini istedim. Ama muhtemelen böylesi daha iyi. Thorn tatlı ve nazik biriyle evlenmek istiyor. Bana Lala'nın onun için mükemmel olduğunu söyledi."

"Ona aşık mısın?" Vander'ın sıcak kahverengi gözleri Thorn'un kış grisi gözlerine hiç benzemiyordu.

"Bana kendimi güzel hissettirdi ve beni dinledi." Omuz silkmeyi başardı. "Bir melodramdaki baştan çıkarılmış bakire gibi konuşuyorum, değil mi?"

Vander parmaklarını onun yanağında gezdirdi. "Thorn'un ne düşündüğünü ya da ne düşündüğünü sana söyleyemem India. Tek bildiğim, senin tanıdığım hiçbir kadına benzemediğin. Zarıfsın, zekisin ve cesursun. Benim için mükemmelsin."

"Ben böyle değilim," diye fısıldadı, bir gözyaşını daha silerek. "Ben ağlamam. Ailem beni terk ettiğinde bile ağlamadım." Adamın gözlerindeki sempati aşağılayıcıydı. "Ve fısıldamıyorum da!"

Thorn onu sevmiyordu. Umurunda da değildi. Ona bir yabancıнын bile anlayabileceği saçma bir yalan söylediğinde - aptalca söylediğinde - bile onun yalanlarına inanmıştı.

Her şey bitmişti, kesinlikle bitmişti. Kendini buna inandırmak zorundaydı.

Vander, "Tek söyleyebileceğim, iğrenç Leydi Rainsford'a çok minnettar olduğum," dedi. "Senin benim karım olduğunu ilan etme şansım oldu. Ve bu iyi hissettirdi India. Doğru hissettim. Sen benim müstakbel düşesimsin. Bakalım kulağa nasıl geliyor: Merhaba, Majesteleri."

Başparmağı kadının alt dudağına sürtündü ve gözleri parladı. "Merhaba, karıcığım."

Bölüm Otuz İki

Thorn ertesi sabah saat altıda kilisenin kapısına vardı. Kapı kilitliydi ve köy meydanı sessiz ve sakindi. Tek yaşam belirtisi meydanın karşısındaki fırından geliyordu. Bank olmadığı için bir mezar taşının üzerine oturdu ve beklemeye başladı.

Hiçbir zaman av köpeklerine binen biri olmamıştı. Ama bunun nedeni, insanların dünyası bu kadar yırtıcıyken hayvanların peşinden koşmanın bir anlamı olmadığını düşünmesiydi. Şimdi tüm vücudu av için hazırды, ya papazın ya da India'nın ortaya çıkacağı anı bekliyordu. İkisinden biri.

Ama kimse gelmedi. Bir süre sonra fırıncının kapısı açıldı ve taze ekmeğin hazır olduğu işaretini verdi. Sanki bir işaretmiş gibi, köylüler ortaya çıkmaya başladı ve taze bir somun almak için meydanın karşısına geçerken birbirlerini selamladılar. İçlerinden birkaçı kollarını kavuşturmuş oturan adama baktı ama bir şey söylemediler.

Thorn onun ne asık suratının ne de hırpalanmış yüzünün hoş karşılanmadığından emindi. Dahası, artık içgüdüleri

ona bir şeylerin ters gittiğini söylemeye başlamıştı. Eğer Vander olsaydı, sabah ilk iş olarak India'yı kiliseye götürürdü.

Tabii hala yatakta değillerse. Tabii . . . Çenesi tekrar sıkıştı. Eğer India ve Vander gerçekten birlikteyse ve India mutluysa, buradan ayrılırdı. Muhtemelen İngiltere'yi tamamen terk ederdi.

Babası bir hata yapmış olabilirdi. Başka bir kasabaya gitmişlerdi, bu yüzden hanlarda onlardan görememişti.

Bir sonraki adımda ne yapacağını düşünürken, iki kadın meydanın karşısındaki kiliseye doğru koşmaya başladı. Tam yanına geldiklerinde biri, "Eğer damat şilin dağıtıyorsa, ben de orada olmak istiyorum. Biraz daha hızlı yürü, kadın!" Kilisenin sağındaki sokakta gözden kayboldular.

Zihni bulanıklaştı. Çok geç kalmış gibi görünüyordu. Kadınların peşinden yürüdü ve kilise binasına bağlı küçük bir şapel olduğunu keşfetti. Üç ya da dört geveze köylü kapıdan uzaklaşıyor, ellerinde tuttukları paralara memnuniyetle bakıyorlardı.

Az önce yanından hızla geçen kadını durdurdu. "Düğünü kaçırdım mı?"

"Evet, efendim, öyle," dedi neşeyle. "Arkadaşlarınız mı? kadar yazık. Eminim sizi de yanlarında görmek isterlerdi, çünkü kocamın şahitlerden biri olması gerekiyordu." Başını şapele doğru salladı. "İçeri girin efendim. Arka tarafta kitap imzalıyorlar ama birazdan çıkacaklar."

Thorn onun bakışlarını takip etti. Şapelin karşısında kendi lanetlenmiş arabası duruyordu.

Çok geç kalmıştı.

Çok geç kalmıştı ve bu kendi lanet olası hatasıydı. Daha önce hiç böyle bir şehvet hissetmediğini neden fark etmemişti ki?

sadece şehvet değil miydi? *Onu*, India'nın ayak parmaklarının ucundan o muhteşem saçlarına kadar her şeyini istiyordu.

Artık asla onun yanında uyanamayacak, yuvarlanamayacak, uykulu ağzını alamayacaktı. Evlilik içinde doğsun ya da doğmasın, ilk çocuklarını asla kucağına alamayacaktı.

Bu düşünce onu neredeyse dizlerinin üzerine çökertiyordu, bilmediği bir köyde, yağmur çiselemeye başlamıştı. Daha önce hiç böyle bir çaresizlik hissetmemişti - ne bir çamur kuşuyken, ne de annesinin onun için geri dönmeden öldüğünü öğrendiğinde... asla.

Bir ayağı diğerini takip ederek kilisenin kapısına gitti. Onu bir kez daha görecekti ve ondan sonra ülkeyi terk edecekti. Vander anlayacaktı. Vander, Thorn'un ne kaybettiğini tam olarak anlayacaktı.

Kapıya ulaştığında bir sürü insan ortaya çıktı: papaz, zangoç, bir cemaat üyesi, başka bir cemaat üyesi ...

Gelin.

Otuz Üçüncü Bölüm

Lala hayatında hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Aslında, mutluluğun ne *olduğu* hakkında hiçbir fikri olmadığından oldukça emindi, çünkü bu noktaya kadar deneyimlediği her şey soluk, hastalıklı bir taklitti.

Elini John Hatfield'ın elinin içine soktu ve başını kaldırdığında onun kendisine gülümsediğini gördü. İç geçirmeden edemedi: Bu kadar zeki bir adamın onu isteyeceği kimin aklına gelirdi ki Lala? Yine de ona aptal olduğuna inanmadığını, gözlerinde bir sorun olduğunu ve bu yüzden yazıları doğru göremediğini söylemişti.

Bir önceki akşam ona "Kör olmak gibi bir şey," demişti. "Bu nasıl senin hatan sayılabilir ki?"

Onun yanında Lala kendini zeki *hissediyordu*. Bebekler, hastalıklar ve bir doktorun işi hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenmeye açtı. Onun aşçısıyla tanışmak ve kendi evini nasıl idare edeceğini öğrenmek için sabırsızlanıyordu.

"Starberry Court'un asla eviniz olmayacağı gerçeğine aldırmayacağınızdan emin misiniz?" John şimdi sordu, gözleri onunkilerin üzerindeydi.

Güldü. Annesi ve babası muhtemelen onu evlatlıktan reddedecekti ama umurunda değildi. Kocas ı ve onun güzel evi vardı. Onunla birlikte viziteye çıkacak ve hayatında ilk kez işe yaradığını hissedecekti. Hayır: işe yarayacaktı.

Sevildiğini hissedecekti. Ve sevinecekti.

Başını eğdi ve onu öptü. "Bir kadının benim için bir dükün oğlundan vazgeçeceğini hiç düşünmemiştim."

Lala'nın gülümsemesi daha da genişledi. Bay Dautry ile evlenmemek için bir servet bile ödeyebilirdi. Yine de sevgileri ona yeni kocası için bu konuyu açıklığa kavuşturmamasının daha iyi olacağını söylüyordu. Bırakın, kontların ve düklerin düzenli olarak ayaklarına kapandığını ve onun hepsini reddettiğini düşünsün. Onun için.

koca şapelden birlikte çıktılar. Kadın açık kapı aralığında dondu kaldı.

Oradaydı, bir ölüm meleği gibi görünüyordu. O ve John merdivenlerin tepesinde, Bay Dautry de aşağıda kollarını kavuşturmuş bir halde dururken bir an sessizlik oldu.

Bay Dautry'nin yüzü asılmıştı ve ifadesini okuyamıyordu. Lala kendini içgüdüsel olarak titrerken buldu. Yüzü hırpalanmıştı, sanki daha önce bir kavgaya karışmış gibiydi.

John dedi ki, "Eğer bana sevgiyi yabancılaştırma davası açmayı düşünüyorsanız, dünyada çok az şeye sahip olduğumu göreceksiniz. Laetitia'dan başka değerli hiçbir şeyim yok ve ondan vazgeçmeyeceğim." Bu sözler sabah havasında çınladı.

Dautry çenesini sıkmış, onlara bakıyordu. Saçları kulaklarına dökülmüş ve kravatsız bir şekilde orada dikilirken şeytana benziyordu. Aynı zamanda çok büyük bir darbe almış gibi görünüyordu.

Onun kendisini bu kadar çok sevdiğini hiç düşünmemişti. Lala bir hamle yaptı

Yeni kocasına biraz daha yaklaşıp koluna yapıştı.

"Hemen evlendik," diye devam etti John. "Laetitia artık Bayan Hatfield." İngiltere'nin en zengin adamlarından biriyle, nişanlısını çaldığı biriyle karşı karşıya olmasına rağmen sesi tamamen sakindi. Aslında tam olarak nişanlısı sayılmazdı ama neredeyse öyleydi.

Bay Dautry yağmurdan kaçan bir köpek gibi silkindi. "O halde, sizi ilk tebrik eden ben olmama izin verin." Sesi garip bir şekilde kısıktı ama kelimeler yeterince açıktı.

Merdivenlerden aşağı yürüdüler. Kocasını nazikçe kolunu bıraktı ve erkekler, biraz da şaşkınlıkla, el sıkıştılar.

"Sanırım özel lisans kullandınız?" Dautry sordu.

John başını sallayarak, "Elbette size geri ödeyeceğim," dedi.

"Bunu benim düğün hediyem olarak kabul edin."

"Çok ." John tekrar eğildi.

"Leydi Rainsford'u niyetinizden haberdar ettiniz mi?" Bay Dautry sordu.

"Leydi Rainsford ve ben her zaman fikirde olmayız." John cevap verdi.

"Beni şaşırtıyorsunuz," diye cevap verdi Bay Dautry.

John buna gülümsedi. "Karımın zekâsı konusunda samimi bir görüşme yaptık, ardından Laetitia ve ben annesiyle vedalaştık."

Lala elini tekrar kocasının kolunun arasına soktu ve Dautry'ye gülümsedi. "Evlatlıktan reddedilmeyi ve uzun bir süre, hatta muhtemelen hiçbir zaman bizi ziyaret etmemesini bekliyorum."

Bay Dautry, "İçtenlikle arzu edilen bir sonuç," dedi.

Lala onun ne demek istediğini anlamamıştı ama John ona orantısız bir sırıtışla, "Umarım Leydi Rainsford ziyaret etmeye karar verirse, Hamlet'in *olmamak* yerine *olmayı* seçerim," dedi.

Lala başını John'un koluna yaslamış, Dautry'nin caddede geri geri yürümesini izliyorlardı.

"Sanırım size hamilik yapmak istiyor," dedi Lala. "Belki de ondan köyde küçük bir hastaneye sponsor olmasını isteyebilirim. bunun için yeterli parası vardır."

John ona baktı, yüzünde heyecan dolu bir ifade vardı. "O adamla vakit geçirmene izin vermeyeceğim Laetitia. Belli ki sana tapıyor, çünkü düğününüzü durdurmak için buraya kadar geldi. Bir saat önce gelseydi ne olurdu Tanrı bilir."

Lala ürperdi. Kapıdan ilk çıktıklarında Bay Dautry John'u öldürmeye hazır görünüyordu. Ama artık çok geç olduğunu anladığında bir centilmen olduğunu göstermişti.

"Evlenecek," dedi yürümeye başlarken, çünkü kendi evlerine dönmek için sabırsızlanıyordu. "Starberry Court'un bir hanımı olduğunda, onunla West Drayton'da bir köy hastanesi hakkında konuşacağım."

"Malikânenin lordunun bir zamanlar karımı sevmiş olması hoşuma gitmiyor, başka biriyle evlense bile. Onunla asla yalnız kalmanı istemiyorum," diye emretti John.

Gözlerindeki bakış Lala'nın içini ısıttı. "Öp beni," diye nefes aldı ve olduğu yerde durdu.

John ıssız sokağa bir göz attı, sonra onu Kolları. Dudaklarına tatlı bir bus bıraktı ama dudakları onunkilerin altında açıldığında her şey değişti.

Bayan John Hatfield o boş sokakta yirmi dakika boyunca durdu, kocası ona öyle derin ve tutkulu bir öpücük verdi ki ikisi de nerede olduklarını unuttular - en azından gökler açılana ve yol boyunca gülererek sağanak yağmurun içinden arabaya doğru zorunda kalana kadar.

Bölüm Otuz Dört

India sabah erkenden uyandı, hâlâ bitkin durumdaydı. Vander'la evleneceği ve bir gün düşes olacağı için heyecanlı olmayı diliyordu. Gerçekten istiyordu. Önceki akşam, belki de kendisini baştan çıkarmış bulacağını düşünerek Vander'ın yatak odasına girmesine izin vermişti.

O zamanlar mantıklı gelmişti: eğer kendini gözlerinde hayranlık ifadesi olan yakışıklı lordun cazibesine kapılmış bulursa, Thorn'u düşünmeyi bırakması mantıklı olurdu.

Ama sonunda öpüşmemişlerdi bile.

Asla Vander'ın karısı olamazdı. Sadece onun için böyle hissetmiyordu.

Thorn, yine de . . .

Muhtemelen kahvaltıda olacaktı. Bu düşünceyle kalbi hızla çarpmaya başladı. Muhtemelen Leydi Rainsford'un davranışından sonra artık Lala'yla evlenmek istemiyordu.

Bu, ona döneceği anlamına gelmiyordu; muhtemelen .

Gelecekte ona ağırbaşlı ama dostça bir tavırla iyi dileklerde bulunacaktı. Elinde kalan tek şey kendine olan saygısıydı ve o bile lime lime olmuştu.

Yine de banyodan sonra kendini daha iyi hissediyordu, menekşe rengi ve düşük göğüslü dar bir elbise giymekten bahsetmiyorum bile. Sanki savaşa gidiyormuş gibi hissediyordu - bu durumda kendi zırh versiyonunu da giyebilirdi.

Ama kahvaltı salonunda uşaktan başka kimse görünmüyordu. Fleming, "Majesteleri ve Lord Brody henüz kalkmadılar," diye anons ederek ona oturması için eşlik etti.

"Peki ya Bay Dautry?" India sesine kaygısız bir hava vermeye çalışarak sordu

Lilt

· "Bay Dautry evde değil."

Bunu hiç beklemiyordu. Peçetesini açarken durakladı ve yukarı baktı. "Evde değil mi? Nerede o?"

"Korkarım bunu söylemeye yetkim yok leydim." Sonra ekledi, "Dün gece Villiers Dükü'nün arabasıyla ayrıldı."

"Neden kendi arabasını almadı?"

Kâhyanın ağzının yanındaki çizgiler derinleşti. "Kullanımdaydı."

India kaşlarını çattı. Fleming elbette Thorn'un uşağıydı ama bir şekilde her zaman onun da uşağı olacaktı. Ne de olsa onu işe alan oydu. "Tanrı aşkına Fleming, Bay Dautry'nin arabasını kimin kullandığını biliyor olabilir miyim?"

Kâhya kahvaltı salonunun kapısını kapattı ve elini aşağı indirdi. ses. "Dr. Hatfield ve Bayan Rainsford'du leydim. Bay Dautry'nin isteği üzerine iki gün önce Canterbury Başpiskoposu'ndan boş bir özel ruhsat alması için bir adam gönderdim."

Bilmesi gerektiği halde, gözlerindeki bir titreşimle bile ruhsatın India ve efendisi için olduğunu belli etmedi.

gerçeği. Yılların deneyimi India'ya uşakların her zaman bir evin sırlarını bildiğini öğretmişti.

"Leydi Rainsford'la evin dışında karşılaştıktan kısa bir süre sonra," diye devam etti Fleming, "Dr. Hatfield hanımefendiyle bir görüşme talep etti ve korkarım ki kütüphanede başka bir söz alışverişi oldu."

"Leydi Rainsford çok sıkıntılı bir öğleden sonra geçirdi," diye gözlemledi India, dehşete düşmüş gibi yapma zahmetine girmeden.

"Evet, leydim. Ne yazık ki, bir dizi şiddet-Odasına çekilmeden önce ona hakaretamiz sözler söylediği bile söylenebilir. Kütüphanenin kapısı açıktı ve konuşmaları duymamak mümkün değildi," diye ekledi.

India sabırsızca elini salladı. Dinlememek için insanüstü bir itidal *göstermesi* gerekirdi. "Bayan Rainsford da kütüphanede miydi?"

"Hayır, o değildi. Ama Villiers Dükü öyleydi. Leydi Rainsford ayrıldıktan sonra, Majesteleri Bay Dautry'nin özel lisansını Dr. Hatfield'a teklif etti ve doktor da kabul etti."

India'nın nefesi kesildi. "Öyle mi *yaptı*? Bay Dautry'ye kendisinin bunu yapıyor musun?"

"O sırada Bay Dautry, Bayan Rose'la birlikte malikânedeydi." Fleming duraksadı ve ekledi, "Korkarım Majesteleri, Bay Dautry'nin Bayan Rainsford'a karşı olan duygularını hafife almış olabilir."

"Anlıyorum," dedi India, sesi zayıftı.

"Bay Dautry eve döndüğünde ben merdivenlerin altındaydım. Ama anladığım kadarıyla kaçma olayını öğrenince, düğün gerçekleşmeden önce çifti yakalamak için son sürat kaçmış."

India'nın kalbi bir an için durdu. Thorn, Lala'nın peşinden gitmişti. Umutsuzca onun bir başkasıyla evlenmesini engellemeye çalışmıştı. O yapmalı

Lala'yı gerçekten seviyorum.

Kendisi de müsait bir bedenden başka bir şey değildi.

Eğer düşmüş bir kadın olacaksa, en azından kalbini bütün tutabilirdi.

Ama hayır... Onu beslemeyi unuttuklarında bile anne babasını sevmekten asla vazgeçmemişti ve muhtemelen Thorn'u sevmekten de vazgeçmeyecekti. Şu anda kendini yaralı bir hayvan gibi hissediyordu. Birini böyle sevmek *acı veriyordu*.

Kendine rağmen gözleri doldu ve dudağı titredi. Fleming uşağının davranış kurallarını bir kenara bıraktı ve elini onun omzuna koydu, gözleri son derece sempatikti.

"Ben iyiyim," dedi sertçe yutkunarak ve acısını gizlemeye bile çalışmadan. "İyi olacağım. Sanırım Sanırım hemen Londra'ya dönmeliyim, eğer arabamı çağırma nezaketini gösterirsen, Fleming. Leydi Adelaide yolculuğa çıkmak istediğinde hizmetçim vaftiz annemle birlikte gelebilir."

Arabasına binmeden önce gözyaşlarına boğulmaktan ancak bir mucize eseri kurtulabilmişti. Ve Fleming'in eline dört taze mendil sıkıştırması, gözyaşlarının ne zaman akacağını tam olarak bildiğini gösteriyordu.

Anlaşıldığı üzere India, arabanın posta yoluna girdiği andan itibaren Londra'ya kadar ağladı. Eve döndüğünde Adelaide'in telaşlı uşağına, "Her şey yolunda Peters," dedi. "Çok yorucu bir gün oldu."

Hangi kadın Thorn'a aşık olmazdı ki? Baştan çıkarıcı ama bir o kadar da şefkatli ve tatlıydı. Onu gerçekten dinlemiş ve tasarımıındaki Hindistan lastiğini yaratmıştı. Gerçek beyefendilerin asla olmadığı bir şekilde müstehcen, kaba ve gerçekti.

Doğuştan bir centilmen olmamasına rağmen, her zaman titizlikle dürüsttü. Onun ayaklarını yerden kesmek istememişti. O

birden fazla kez gözlerinin içine bakmış ve ona ilişkilerinin geçici olduğunu ve Lala ile evlenmeyi planladığını söylemişti.

Bir hıçkırık göğsünü parçaladı. Aptalca olan şey, erkeklerin yıllarca ona takla attırmaya çalışmasıydı. Bir kadını işe aldıkları ve bir kadına ödeme yaptıkları için, o kadını yatağa atmanın paketin bir parçası olduğunu varsaymışlardı.

Kendini hayal kırıklığına uğratmıştı. Yıllar önce aldığı önlemleri, babasından ve annesinden hayat hakkında öğrendiği dersleri unutmuştu. Aşk hakkında.

Şimdi sanki hayati bir organı oyulmuş gibi hissediyordu. Aşkın bu kadar acı verebileceğini kim hayal edebilirdi ki?

Yeni bir hayat kurmalıydı, acı verici olmayan bir hayat. İçinde Thorn'un olmadığı bir hayat.

Bölüm Otuz Beş

Thorn, India'ya karşı olan duygularını, ağrıyan bir dişi dürtmek gibi dürtmeye devam etti. Bu ham sahiplenme duygusu yaşamayı hiç düşündüğü bir şey değildi. Yaşamayı planladığı bir şey değildi.

Piggleston'dan doğruca geri döndü, yol boyunca rahatlamıştı ve öğlen saatinden hemen önce Starberry Court'a vardı. Cevaplara ihtiyacı vardı.

"Babam nerede?" diye sordu ve uşağı bir şey söyleyemeden Fleming'in sözünü kesti.

"Majesteleri kütüphanede. Ama, efendim-"

"Şimdi olmaz, Fleming." Thorn dükü yalnız buldu, bir satranç tahtasının önünde oturmuş, hiç şüphesiz gizli bir strateji üzerinde çalışıyordu. Thorn içeri girince Villiers başını kaldırdı. Lanet olsun, hiç pişmanlık duymuyor gibiydi. Aslında eğleniyor gibiydi.

"Bu da neydi böyle?" Thorn sesini kontrol altında tutarak konuştu. Çocukluk deneyimlerinden bildiği gibi, Villiers Dükü'ne ulumanın bir anlamı yoktu. "Çok iyi biliyorsun ki

Laetitia Rainsford'u umursamadım. Beni boşa kürek çekmeye gönderdin."

"Piggleston'a yaptığın yolculuktan keyif almadın mı?"

Thorn, ölümcül bakışlarını Villiers'den öğrenmişti -eğer miras almadıysa-; bir an sonra dükün ağzının kenarları kıvrıldı ve "Baban olarak, duyguların en kafa karıştırıcısı olan aşk konusunda bir derse ihtiyacın olabileceğini düşündüm," dedi.

Thorn, "India ile evlenmek istediğimi sen beni bir sonraki ilçenin yarısına kadar götürmeden önce de biliyordum," diye karşılık verdi.

"mı?"

Kelimeler havada asılı kaldı. Thorn'un India'ya evlenme teklif etmeye karar verdiği doğrudu. Ama sabahın en karanlık saatine kadar ona karşı ne kadar çok şey hissettiğini ; o yanında olmadan hayatın nasıl olacağını fark etmişti.

Mesele onunla yatmak değildi. O onun gerçek kuzeyiydi, diğer yarısıydı.

"Sen benim oğlumsun," diye devam etti dük, gözleri yumuşayarak. "İ Benim aptallığımı miras almış olma ihtimalinin yüksek olduğunu düşündüm. Bu arada, dün gece Lord Brody'nin evlilik teklifini reddetti."

"Bunu nereden biliyorsun?" Thorn çenesindeki o kasın yeniden zıpladığını hissetti.

"Kendini bir şişe içkiye boğarken ona eşlik ettim.

Konyak," dedi dük. "Öğleden sonraya kadar geleceğini sanmıyorum."

"Bu bana döneceği anlamına gelmez. Teklifimi neden kabul etsin ki?" Thorn vahşice konuştu. "Ona onun veremeyeceği hiçbir şey veremem, hatta çok daha azını verebilirim."

"Seni seviyor," dedi babası sakince. "Yine de bu duygu tek yeterli olmayacaktır. Eleanor bana aşık oldu, ama ben

O zamana kadar o kadar çok hata yaptı ki benimle hiçbir şey yapmak istemedi."

"Ben dük değilim," dedi Thorn kasvetli bir sesle.

"Ona piçmişsin gibi davrandığına dair belirgin bir izlenimim var. Üvey annene nasıl kur yaptığımı hatırlıyor musun?"

"Ona kırlangıç yumurtası büyüklüğünde bir yüzük aldın. siyah ceket giydin ve kendi kuzeninmiş gibi davrandın."

Dük sıırıttı. "Bir centilmen gibi davrandım, ki , dük olsam da olmasam da. Siz de aynısını yapmak zorundasınız."

"Siyah bir ceketim yok."

"Bir centilmen gibi davran," diye öğütledi babası. "Ona bir güle benzediğini söyle; resmi bir teklif yap. Ama önce bir elmas almak için Rundell & Bridge'e git ve seni benim gönderdiğimi söyle. Kız Londra'ya döndü, böylece (tabiri caizse) bir taşla iki kuş vurabilirsin."

"Hindistan'ın elmaslarla ilgilenip ilgilenmediğini bilmiyorum." "Hangi değerli taşı tercih eder?"

Thorn, Thames Nehri'nde kaybolan India'nın annesinin mücevherlerini düşündü.

"Onun için satın alabileceğim hiçbir şey yok. Daha da önemlisi, Eleanor gibi o da ülkedeki en yüksek kişiyle evlenebilir. Siz en yüksek kişisiniz, bu da sizin teklifinizle benimkinin pek paralel olmadığı anlamına geliyor."

"Az önce bir dükün varisini geri çevirdi," diye gözlemledi Villiers. Gözleri hiddetlendi ve şöyle dedi: "Bu topraklardaki en yüksek kişi sensin, Tobias. Soylular sınıfındaki herkesten daha zeki ve cesursun ve o kadın da bunu biliyor."

Thorn belli belirsiz gülümsedi. "Oğlun olduğumu eklemeyi unutmuşsun."

"Hepsi bana miras kaldı, doğal olarak," dedi babası memnuniyetle.

Otuz Altıncı Bölüm

129 Maddox Caddesi

Leydi Adelaide Swift ve Leydi Xenobia

India St. Clair'in Londra'daki konutu

Öğleden sonra geç saatlerde India gözyaşlarını az çok kontrol altına almıştı. Evlenmeyi planladığı "mükemmel" kadını ona sürekli hatırlatmayan, ama *onun* o kadın olduğunu açıkça belirten bir koca bulacaktı.

Thorn'un gözlerinde bu tür bir bakışı sadece Vander onlara taşrada katıldıktan sonra görmüştü. O zaman onu, kendisini heyecanlandıran bir sahiplenmeyle izlerken yakalamıştı. Ama bunun gerçekten onunla bir ilgisi yoktu. Vander'la olan rekabetiyle ilgiliydi.

Thorn'la tanışmadan önce, evin hesap işlerini üstlenmesine izin verecek bir adam bulmaya karar vermişti. Thorn'un hayatlarını yönetmesine izin vermesi fikri, içi boş bir kadını

boğazından kahkahalar döküldü. Mantıklı ve ölçülü bir adamla evlenmesi gerekiyordu.

Thorn eşi için en mükemmel özelliği belirlemişti ve fikrinden hiç şaşmamıştı. Lala'yı seçmişti çünkü o tatlıydı ve hep öyle kalacaktı.

Hayatın onu tatlı yapmamış olması, bir erkeğin onu sevemeyeceği anlamına gelmiyordu. Onu olduğu gibi sevecek bir adam bulacaktı. En ateşli taliplerinden ikisi de -Fitzroy ve Nugent- ona uygun değildi; öfkesine yenilirse dehşete düşerlerdi. Belki de kıtaya gitmeliydi. İspanyol kadınları ateşli mizaçlarıyla ünlü değil miydi?

India kara gözlü İspanyol erkeklerini düşünürken kapı açıldı ve uşak Thorn'u salonuna götürdü. Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atarken ayağa fırladı.

Eğildi. "İyi günler, Leydi Xenobia."

India onun karmakarışık siyah saçlarına ve morarmış gözlerine bir kez baktı ve saçma bir şekilde özlemi kanında alevlendi. Onun gibi başka bir adam yoktu, gücü ve zekâsı bir pelerin gibi etrafında dönen, kemiklerine kadar işleyen özgüvenini tamamlayan bir adam. Belki de daha iyi bir kelime kibirdi.

Hırpalanmış yüzüne inat, üzerinde babasının şimdiye kadar giydiği en sıra dışı ceket vardı: bir kraliçenin huzurunda dans etmeye hazır görünüyordu.

"Burada ne işin var, Thorn?" diye sordu, çaba sarf ederek rahat bir ses tonuyla. "Sen . Dr. Hatfield'a yetiştin mi?"

"Zamanında değil."

"Ah." Yorgun görünmesine şaşmamalı. İdeal eşini kaybetmişti. "Üzgünüm. Başka birini bulacaksın," diye teklif etti, kelimelerin kalbini parçaladığını hissederek.

"Çoktan yaptım."

"Oh."

"Sana evlenme teklif etmeye geldim, India. Gelinim olma onurunu bana bahşetmen için."

India bunun neden olduğunu biliyordu. Vander öne çıkıp Leydi Rainsford'a evlendiklerini söylediği anda Thorn'un gözlerindeki bakışı görmüştü.

Thorn gibi adamlar acımasızca rekabet ederlerdi. Pes etmezlerdi ve başarısızlık sadece geçici bir rahatsızlıktı. Aslında, Lala Dr. Hatfield'la kaçarak denklemden çıktıktan sonra rekabetin kızışmış olması muhtemeldi. Geriye çekişme konusu olarak Hindistan kalmıştı.

"Gözün neden morarmış?" diye sordu sertçe, uzun zamandır beklediği soruya cevap veremiyordu - kabul ya da reddedilecek bir iş teklifi gibi basitçe sunulduğunda değil.

"Vander," diyerek onun tahminini doğruladı.

Yüreği ağzına geldi. Hırlayan iki kurt köpeğinin arasında duruyordu. Hikâye kemik için hiç iyi bitmemişti.

"Benim için kavga ettiniz," dedi.

"Bunun konuyla ilgisi yok," dedi Thorn. "Sen güzelliğin ve zarafetin timsalisin, India. Hayatımı senden başka biriyle geçirmeyi hayal bile edemiyorum ve seninle evlenme şerefinden başka bir şey için yalvarmıyorum."

Kelimeler ağzından bir papazın tüm tutkusuyla döküldü. Günün üçüncü ayinini okuyordu. Yorgun olduğu belliydi, gözleri kadının anlayamadığı bir duyguyla gölgelenmişti. Bir adım daha yaklaştı ve elini uzattı. "Bu senin için."

Avucunda elmas bir yüzük duruyordu, gösterişli, pahalı bir yüzük. India bir ona baktı, bir de onun yüzüne.

Lala'nın gizlice hayal ettiği gibi ona aşık olduğunu söylemeye gelmemiştı. Ona evlenme teklif ediyordu çünkü Vander ona sahip çıkmıştı ve Lala kaçmıştı.

Kazanmak istediği için buradaydı. Sertçe yutkundu. Kalbi kırılıyordu. Lala altın posttu ve görünüşe göre Hindistan teselli ödölüydü.

Sanki dünya ona istediği her şeyi sunuyordu ... tüm yanlış yollarla.

Boğazı acıyla düğümlendi, ama herkesin önünde ağlamayı reddetti. Onu. Babası bu unvana sahip olmuş en tuhaf asilzade olsa da o bir markizin kızıydı. O Leydi Xenobia St. Clair'di.

Her nasılsa Leydi Xenobia'nın sesini, tam itaat bekleyen ve itaat alan o soğuk, işveli sesi buldu. "Korkarım ki çok dokunaklı evlilik teklifinizi reddetmek zorundayım."

Adamın gözleri gözlerinin içine öyle yoğun şekilde odaklanmıştı ki, kız biraz başının döndüğünü hissetti. "Neden? Yanlış mı söyledim?"

"Hiç de değil. Aldığım en anlamlı mektuplardan biriydi."

Bir hareket gözüne çarptı ve adamın sağ yumruğunu sıktığını gördü. Muhtemelen Vander'ı yumruklamaktan parmak eklemlerinin derisi kırılmıştı.

"Sizinki benim ilk evlilik teklifim değil ama yine de takdire şayan." Kalbi teslim olmak ve evet demek istiyordu. Neden evlenme teklif ettiği kimin umurundaydı? Belki daha sonra ona aşık olacaktı. . . .

Ama içindeki her bir pratiklik zerresi *hayır* diye bağıırıyordu. O yapmazdı. Müsait bir kadınla yatan erkekler daha sonra aşklarını ilan etmezlerdi. Eğer ona bir fahişe gibi boyun eğmeseydi.

Kendisine bir gün onu seveceğini iddia etti. Kendine yalan .

Belki de.

Thorn, India'nın önünde dururken hayal kırıklığı içinde yanıyordu. O kadar güzeldi ki. Solgun görünmesine ve çok sessiz olmasına rağmen.

Aniden babasının tavsiyesini bir kenara bırakmaya karar verdi. Bu noktada diz çöküp yüzüğü India'nın parmağına takmalıydı ama India'geri çekileceğini ve kendisinin de aptal gibi dizlerinin üzerinde kalacağını hissediyordu.

Devasa yüzüğü bir masanın üzerine bıraktı ve yüzlerce pound değerindeki elmas bir çay fincanına çarparak şingırdadı.

"Seninle evlenmek istiyorum, India."

Gözleri onunkilerle buluştu, sabit ve ciddiydi. "Neden? Daha dün Lala'ya kur yapıyordun. Evlenmesini engellemek için kendini bir arabanın içine attın. Neden bana evlenme teklif ediyorsun?"

Vander'ın sorusu kafasında yankılandı. *Neden seninle evlenmek istesin ki?* India, kendisinin tasarladığını tahmin ettiği mücevher gibi bir ortamda mücevher gibi bir kadındı. Etrafı zarif eşyalarla çevriliydi, her duvarda yaşın ve zenginliğin patinası vardı.

Ona gelmek için kanlı bir tavus kuşu gibi giyinmiş olabilirdi, ama bunların hepsi sadece gösterişti, gerçekte kim olduğunu gizliyordu: insandan çok canavar. Onlar güzel ve çirkin, hanımefendi ve piçti. . . . Aptalcaydı. İmkansızdı.

Ama içindeki savaşçı ayağa kalktı. Kız onun için her şeydi. Önemli olduğunu düşündüğü her şey - fabrikaları, Vander, o lanet olası ev - hiçbirinin onun yanında önemi yoktu.

"Seni istiyorum," dedi, sesindeki ham nota kendi gerçeğini söylüyordu.

India havayı ciğerlerine çekerken hava yanıyordu. En azından Thorn dürüsttü. Onu arzuluyordu. Onu seviyormuş gibi yapmıyor, hatta Lala'nın yaptığı gibi onun mükemmel olduğunu söylemiyordu. Tepkisi yüzünden okunuyor olmalıydı.

"Yakınlıklardan bahsetmiyorum," diye ekledi. "Başka şekillerde."

Öfke onu içine çekti ve bunu durdurmak, kendine bir yetişkin gibi davranmasını ve bir hanımefendinin yapması gerektiği gibi kendini toparlamasını söylemek mümkün değildi. "Mahremiyetten bahsetmiyorsun herhalde," diye bağırdı. "Lala'ya kur yaparken benimle yattın. Şimdi o artık özgür değil ve dediğin gibi, beni *istiyorsun*. Bu yeterince iyi değil. Ben daha iyisini hak ediyorum."

Sonunda kafasında her şey netleşmişti. Acı verici ama net. "Kendi çeyizimi kendim kazandım," dedi ona. "Sana nedenini söylemiştim. Hatırlıyor musun?"

Adam tek kelime etmedi, o da yoluna devam etti.

"Adelaide ilk çıkışımı yapmamı istedi. Şüphesiz bir adam beni çeyizsiz alacak kadar arzulayacaktı: ne de olsa bir markizin kızını alacaktı, değil mi? Mavi kan yüksek primle satılır. Starberry Sarayı'nı Lala için döşediğinden beri bunu biliyorsun."

"India-"

Tırnaklarının avuçlarına battığını hissederek onun sözünü kesti.

"Kendi çeyizimi kazandım, böylece elini uzatan ilk beyefendiyi almak yerine erkeği kendim seçme özgürlüğünü satın alabildim." "Elimi tut," dedi. Yüzü, bir kadının yüzüne Taş. "Çeyizin olup olmaması umurumda değil."

"Beni sevmiyorsun," dedi açıkça. "Vander'la bu saçma rekabetin sancılarını çekiyor olsan da, bu konuda yalan söylemedin. Beni sevmiyorsun ve bana güvenmiyorsun, bu yüzden kendi çocuğumu vereceğime inandın."

Bu sözleri söylerken bile kalbi kırılıyormuş gibi hissetti Yüksek sesle.

Thorn'un kaşları birbirine çatıldı. "Mantıklı düşünmüyorsun India. Aslında, sanırım ailenin günahları için beni suçluyorsun."

"Bunun ailemle hiçbir ilgisi yok!" diye bağırdı. "Hiçbir ilgisi yok! Beni seviyor olsaydın, Leydi Rainsford tüm o suçlamaları yaptıktan sonra bana gelirdin ama gelmedin."

"Kendi arabamı kovalıyordum, sen ve Vander'in onunla kaçtığınızı sanıyordum."

Sesi o kadar sertti ki, söylediklerinin özümseilmesi bir an sürdü. ve neden arabanın peşinden yola çıktığını anlamıştı. "Önemli değil!" diye bağırdı çılgınca. "Anlamıyor musun, Thorn? Bunu görmüyor musun? Bu sadece Vander ile daha fazla rekabet. Bu büyük elması teklif ediyorsun ... ama benim istediğim bu değil. Ben *daha iyisini* hak ediyorum!"

Thorn, India'nın sesinde kaynayan duyguları el yordamıyla dinliyordu ki, çok net anladığı sözler duydu: "*Ben daha iyisini hak ediyorum.*"

Vander haklıydı. Kahretsin, o .

"Yatmak için yeterince iyiydim," diye hırladı, "ama evlenmek için yeterince iyi değildim. Doğru mu anladım Leydi Xenobia?"

Ağzı açık kaldı.

"Haklısın India. Senin gibi biriyle evlenmek istemedim. Hoş bir ilişki istedim. Benimle tartışan, beni şehvetten çılgına çeviren ve onu hizmetçilerin burnunun dibinde yuvarlayan bir kadın istemedim. Vander'la kaçtığını düşündüğümde ne hissettiğimi biliyor musun?" Şimdi bağıırıyordu. "Nasıl hissettiğim hakkında bir fikrin var mı?"

Ne kadar bağıırırsa bağıırsın, India asla korkmayacaktı. Çenesini meydan okurcasına kaldırdı. "Ne hissettiğini çok iyi biliyorum: Vander'a karşı kaybettiğini hissettin," diye karşılık verdi. "Bu benim için yeterli değil."

Thorn'un üzerine büyük bir soğukluk çöktü. Kadın daha iyisini istiyordu, adam kim oluyordu da tartışıyordu? "Gerçek şu ki India, ihtiyacım olan son şey kendini benden üstün gören, *daha iyisini* isteyen bir markizin kızıyla evlenmek." Bu sözler ruhunun karanlık bir yerinden geliyordu ve ancak bir piçin verebileceği güçle söylenmişti.

Ona baktı, o güzel gözleri geniş ve gergindi. Kadının güzelliği adamın içini acıttı ve sesi soğuktan ölümcüle dönüştü. "Bana yalan söyleyen, bakire olmadığını söyleyen, kendi çocuğunu vereceğini söyleyen bir kadınla evlenmek aptallık olurdu. Bana ne kadar saygı duyduğunu tam olarak gösterdin. Bir beyefendiye yalan söyler miydin?"

Sanki adam ona vurmuş gibi irkildi. Yorgunluğun bir örtü gibi üzerine çöktüğünü hissetti. India neyse oydu. O da aynıydı. Onun gibi bir kadını sevmek ve onunla evlenmek gibi kurduğu o kısa hayal, hayatındaki aptallıkların en büyüğü olarak sayılacaktı. Artık değil.

India donmuş gibiydi, yüzü bembeyazdı.

"Size veda ediyorum, Leydi Xenobia," dedi, geriye çekilip eğilerek. "Sanırım ikimiz de istediğimizden ve söylememiz gerekenden fazlasını söyledik. Unvanlı sınıftan bir kadınla evlenmeyi kadar deliydim. Bunu bir daha düşünmeye hiç niyetim yok ve sanırım yollarımız bir daha kesişmeyecek."

Bir çılgınlık fırtınasına kapılmıştı, kendini durduramadı. Tekrar ona doğru adım attı ve yüzünü ellerinin arasına aldı. Ruh, boşa harcadığı zaman ve yaptığı eşeklikle burkuldu.

Eğildi, bir lordun bir leydiye göstereceği saygıyla dudaklarını onunkilere değdirdi.

Sonra eğildi ve kızın gözleriyle karşılaşmadan tekrar arkasını döndü. Bir anlamı yoktu.

Bölüm Otuz Yedi

Thorn, aptal olduğu için kendine lanet etmeye başlamadan önce ön kapıdan ancak girebilmişti.

Söylediğı her şeye rağmen, India'yı onurundan daha çok istiyordu. Ona bir daha yalan söylemeyecekti. Gerçi yalan söylese de umurunda değildi; onun evinde ve yatağında, onun yanında olduğı sürece.

Fred girişe bakıyordu. "Günaydın, efendim!"

Thorn selam veremedi başını salladı.

Fred neşeyle, "Bayan Rose'un arabası bir saat kadar önce geldi," dedi. "Sanırım Clara bu öğleden sonra onu Kensington Bahçeleri'ne bir ziyarete götürmeyi planlıyor."

Thorn uzatarak, "Mükemmel," demeyi başardı.

"Bay Marley sizi görmek için bekliyor efendim, yanında bir de Bay Marley var.

Farthingale. Onları kütüphaneye göndereyim mi?"

Thorn önce Fred'in kimden bahsettiğini anlamadı ama sonra hatırladı: Marley onun Bow Street Runner'ıydı.

India'nın ailesinin ölümünü araştırmak için. Farthingale muhtemelen onun ortağıydı.

Adamın tam da bu anda ortaya çıkması acı bir ironiydi. Artık pek önemi yoktu ama Thorn adamın ortaya çıkardığı şeyi duyabilirdi.

Bay Marley enerjik bir genç adamdı ve bastırılmış bir neşeyle titriyordu. Thorn'a, "Sizi tekrar görmek büyük bir zevk, efendim," dedi ve onu hızlıca selamladı. Yanında oturan, cılız bacakları ve uzun burnuyla leyleklere benzeyen yaşlı beyefendiyi işaret etti. "Bu Bay Farthingale, Blackfriars'ta bir kuyumcu dükkânının sahibi."

Thorn eğilerek, "İyi günler beyler," dedi. "İkiniz de oturamaz mısınız?"

"Leydi Xenobia St. adına araştırma yapmam için beni görevlendirdiniz.

Clair babasının ölümüyle ilgili olarak," diye patladı Marley.

Thorn, Bay Farthingale'i bir kanepeye götürürken, ", " dedi.

"Renwick Markisi on bir yıl önce, 1788'in başlarında at arabasını Blackfriars Köprüsü'nden aşağı sürmüştü," dedi Marley herkes yerine oturduktan sonra. "Bu dikkatsiz sürüş, kendisinin ve markizin zamansız ölümüyle sonuçlandı, ancak at akıntıyla daha iyi mücadele edebildi ve kıyıdaki iki dizginleri kesene kadar başını suyun üzerinde tuttu."

Thorn Blackfriars akımını iyi hatırlıyordu; marki Londra'da üzerinden atlamak için daha kötü bir köprü seçemezdi.

"Marley sözlerine şöyle devam etti: "Benden Markiz'in üzerinde bulunmuş olabilecek değerli bir mücevheri bulmaya çalışmamı istemiştiniz. "Kaza ile sorunuz arasında geçen yıllar araştırmamı son derece zorlaştırdı, ancak köprü civarındaki tüm kuyumcu dükkanlarını ziyaret etmeye karar verdim. Bay Farthingale'in dükkânı Blackfriars özgürlüğünün hemen dışında."

Yaşlı kuyumcu boğazını temizledi ve eski moda pantolonunu düzeltti. "Korkarım haberlerim Leydi Xenobia'yı neşelendirmeyecek," dedi özür dileyerek. "Marki ve karısı görünüşe göre mücevherlerin Thames Nehri'nin olduğunu neredeyse garanti eden bir gerçek olan işyerimi ziyaret ettikten birkaç dakika sonra öldüler. Gazeteleri çok iyi okuyan biri değilimdir ve ne yazık ki ölüm haberini tamamen kaçırmışım."

Thorn nefesinin altından küfretti. "Dükkânınızdan ayrılırken mücevherlerin markinin elinde olduğunu mu anlamalıyım?"

Bay Farthingale bir tarihçinin kiskanacağı türden bir hafızaya sahipti. "Lord Hazretleri ayrılırken mücevherlerin bulunduğu keseyi ceketinin cebine koydu," diye sözlerini tamamladı. "Böylesine değerli parçalara karşı çok nazik bir davranış olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum."

"Tam olarak neydi onlar?"

Bay Farthingale parçaları sanki on yıldan uzun bir süre önce değil de daha dün incelemiş gibi anlatmaya başladı. "Altın süslemeli, oymalı gümüş yuvalara yerleştirilmiş bir kolye ve küpelerden oluşan bir elmas demi-parure. Parçalar, çiçek başları ve yapraklı sprej motifleriyle şekillendirilmiş, çeşitli karatlarda yüzlerce varak sırtlı gül, masa ve Hint yüz kesim pırlanta ile önemli bir set oluşturuyordu. Parçaları 1600'lerin ortalarına tarihlendirdim. Set için yüklü bir meblağ ödemeye hazırdım."

"Yani satmak mı istedi?"

"Marki'ye de söylediğim gibi, onu elime geçirmekten büyük mutluluk duyardım. Ama lord hazretleri sadece bir değer biçilmesini istedi. Bir daha geri dönmedi ve ben de bu konuyu tamamen aklımdan çıkardım."

İki adam gittikten sonra Thorn sandalyesine geri oturdu.

Villiers Dükü Eleanor'a bir yüzük almıştı. Ama India kendi mücevherlerini alabilirdi. İhtiyacı olan şey, evlendiği adamın, ailesinin yaptığı gibi onu terk etmeyeceğine inanmaktı.

Ona asla yeterince inanmayacaktı: onu tekrar tekrar test edeceğini ve her seferinde başarısız olacağını hayal edebiliyordu, çünkü lanet olsun, o da bir sonraki adam kadar kördü.

India zeki ve kurnazdı. Beyni ileriye görür, sadece kendisinin görebileceği olasılıkları . Bu yönüyle onun tam tersiydi. O anki sorunlarla ilgilenir ve asla ileriye bakma zahmetine girmezdi.

Onu hayal kırıklığına uğrattığının farkında bile olmazdı. Yine de India'nın sevilmediğine -ve Thorn'un onu sevmediğine- inanmasının Thorn'dan çok ailesiyle ilgisi vardı. Belki de onunla her gün sevişirse-

Tekrar ayağa kalktı, zihni allak bullak olmuştu. Az önce kendine *Hindistan'la sevişmeyi* planladığını söylemişti.

Ne olsa yaygın bir terminolojiydi. Yine de seksi asla bu şekilde düşünmezdi: bir kadınla yatmak için daha sert bir terim kullanırdı. Ya da daha neşeli olanları. Sevişti, pompaladı, becerdi, mızıkçılık yaptı.

Aşk hakkında hiçbir şey söylemedi ve bunu hiç düşünmedi de.

Şimdiye kadar.

Sonunda, India'nın Vander'la evlenmek üzere olduğunu düşündüğü gece onu saran duyguyu tanımladı. Bu sahip olma ya da şehvet değildi ya da en azından sadece bu duygular değildi.

Bu aşktı. *Onu seviyordu.*

Yine de India onun kendisini sevdiğine inanmıyordu. O harekete geçmedikçe asla inanmayacaktı.

O mücevherleri bulmalı ve ona getirmeliydi.

Sadece ona olan sevgisini değil, ailesinin sevgisini de kanıtlamak zorundaydı.

Kalan çocukları bir araya toplamak kolay olmadı. Dusso artık Kraliyet Postası'nda kıdemli bir şofördü ve Thorn şoförlerine bir haftalık izin vermek için ofise cömertçe rüşvet vermek zorunda kaldı. East End'de Geordie'ye rastladı, çok zayıftı ve belli ki işsizdi. Bink'in bir ailesi vardı ve Kent'te kiracı olarak bir çiftlikte yaşıyordu, ama fazla kazanıyor gibi görünmüyordu; Thorn hemen ona Starberry Court'a bağlı çiftliklerden birini teklif etti.

Sonunda dördü bir araya geldiğinde Thorn ne istediğini açıkladı. "Birkaç yıl önce bir araba Blackfriars Köprüsü'nden aşağı uçtu ve iki yolcusu boğuldu. İçinde mücevherler olan deri bir kese kayboldu. O keseyi bulmak istiyorum. Güvenebileceğim tek kişiler siz üçünüzsünüz. Hatta bence Londrada onu geri getirme şansı olan tek kişiler biziz."

"Bizi soyuyorsun!" Dusso haykırdı.

Geordie, "Bizimle dalga geçiyor," diye araya girdi. "Sizi temin ederim ki öyle bir şey yapmıyorum."

"Lanet ," dedi Dusso. "Nehirden bahsettiğini bilseydim gelmezdim. Bunun yerine gece gündüz arabada o lanet kornayı çalmayı tercih ederdim."

"Her biriniz için yüz gine," dedi Thorn, "ve mücevherleri bulan adam için beş yüz gine."

Geordie sandalyesine cökerek, "Bu bir bezelye bulmak gibi bir şey," dedi. "Geceleri rüyamda görüyorum, biliyorsun. Siyah, pis kokulu suya doğru yüzüyorum ve ölü bir adamın pençesinin beni aşağı çekeceğinden korkuyorum."

Bink ona kaşlarını çatı. "Eğer bu kadar kötü bir şey yaparsan Bunu düşünmene izin veriyorsun. Ben yaparım," dedi, ellerini iki yana açarak.

omuzlar. "Bunu dört gözle beklemiyorum. Karım şikayet ediyor çünkü bütün gün tarlada çalışıyorum ve sonrasında yanımda bir damla su bile istemiyorum. Ama kızlarım için bunu yapacağım."

"Bunu tek başıma yapmam mümkün değil," dedi Thorn. "Eskiden yaptığımız gibi bir ekibe ihtiyacım var. İki kişi dalacak, bir kişi de yukarıda gözcülük yapacak, ikisinin de yukarı çıktığından emin olacak. Biri de sorun çıkarsa diye kıyıda dursun."

"Ben kıyıda olacağım," dedi Dusso hemen. "O tekneler akıntıda kimlerin sallanıyor olabileceğine aldırış etmezler."

Thorn başını salladı. "Geordie kıyıda."

Dusso, Geordie'nin zayıf bedenine baktı ve başını salladı. "Joowel'lerin değeri ne kadar?"

"Hiçbir fikrim yok ve bunun gerçekten bir önemi de yok. Onları evlenmek istediğim kadına vermek istiyorum. Boğulan onun ailesiydi. Cesetleri bulundu ama mücevherler bulunamadı."

"Çalındı," dedi Dusso hemen. "Muhtemelen arabayı adamlar şu anda gül yataklarında uyuyorlardır."

Ama Marley rüşvet vererek polis kayıtlarına girmişti.

"Sanmıyorum," dedi Thorn. "Marki, Blackfriars'ta bir kuyumcuyu ziyaret etmiş ve dakikalar sonra köprüden atlamış. Onu bulup çıkardıklarında üzerinde sadece pantolon vardı. Ceketini sırtından sürüklenirken mücevherlerin nehirde kaybolduğu neredeyse kesin."

"Lanet olsun, lanet olası bir markizin kızıyla evlenmekten mi bahsediyorsun?" Dusso ciyak ciyak bağırdı.

Üç adam Thorn'a baktı, çeneleri kilitlenmişti. Thorn'un zengin olduğu gerçeğine alışmışlardı. Babasının bir dük olduğunu ve bir ya da iki hükümdar için her zaman iyi olduğunu biliyorlardı. Ama bu farklıydı.

Thorn kısaca, "Onunla evleniyorum," dedi.

"Ama seninle evleniyor mu?" Geordie sordu.

Dusso güldü. "Evet, bir hanımefendi yan darbe almayı kabul eder mi? Mümkün değil! Bir hanımefendinin hoşuna gidecek bir köpek yok!"

"Sen her zaman bir gundigutsun," diye tersledi Bink. "Neden bizim delikanlıyla evlenmesin ki? O da diğer İngilizler kadar iyi."

Thorn araya girdi. "Benimle evlenecek çünkü onu seviyorum." Buna inanmak istedi.

Dusso, "Ne kadar da mantar beyinli bir geysin sen," diye bağırdı. "Ona bayılıyor. Tavuk göğsü mü var yoksa bir kile bubbly mi? O-"

Thorn öne doğru eğilerek, "Ondan bu şekilde bahsetme," diye homurdandı.

Dusso başını salladı.

"Bu mücevherleri bulursan, seni alır mı?" Geordie sordu.

Thorn cevap vermedi. Gerçek şu ki emin değildi.

Bink pratik bir tavırla, "Elinde bir dizi joowel ile diz çökerse onu daha çok sevecektir," dedi.

Dusso dirseklerini masanın üzerine koydu. "Sana yardım edeceğim. Eski günlerin hatırına."

"İki yüz gine istiyorum," Bink. "Sadece suya girersek olacağını söylemiştin. Geordie de yüz gine alır, o bile nehre bir serçe parmağını bile sokmaz."

"Mücevherleri bulursak her birinize beş yüz dolar," dedi Thorn. "Aksi takdirde kişi başı iki yüz, buna Geordie de dahil. Kıyıdaki kişinin sudaki herkesi kurtardığı çok olmuştur." "On beş dolar değerinde bir taçtan başka mücevher yok.

yüz gine," diye Dusso.

Thorn, "Benim için buna değer," dedi.

"Blackfriars Köprüsü'nü hatırlıyorum," dedi Geordie. "Köşede kötü bir hızlı akıntı var."

Thorn, "Markizin giysilerini yırtan akımın bu olduğunu sanıyorum," diye onayladı.

Bink, "Onu bir saat içinde bulamayacağız," dedi.

Thorn, "Bir hafta içinde bu işi halledeceğiz," dedi. "O lanet nehirde her şeyi bulabiliriz. Hâlâ da bulabiliriz."

"Orayı avucumun içi gibi bilirim," diye övündü Dusso. "Reckon we bugün çıkarabiliriz."

Bink gergin görünüyordu ve parmaklarını çıtlattı. "O zamandan beri nehre girmedim."

Masanın üzerine sessizlik çöktü.

"Ben de bilmiyorum," dedi Thorn.

"Sen mi?" Dusso hayretle baktı.

Thorn omuz silkti. "Ben de geri dönmeyi hiç planlamamıştım."

"İyisin, değil mi?" dedi Geordie. "Yüzmene gerek yok."

Artık yüzmek için bir neden *vardı*. Bir saat sonra Geordie hariç hepsi küçük bedenlerine kadar soyunmuş halde suyun kenarındaydılar.

Thorn yıllarca nehirden uzak durmuştu ve o koku -çocukluğunun balıklı, bulanık kokusu- bir darbe gibi geri geldi.

Nehrin sonsuz kalıntılarını unutmuştu: dallar, eski giysiler, ölü fareler, şarap şişeleri . . . Londra'daki her şey en büyük nehirden aşağı süzülüyor, girdaplardan geçiyor, kayalara sürtünüyor, teknelerin, ölü keçilerin ve çamur kuşlarının yanında yüzüyor gibiydi.

Köprünün hemen yanındaki kıyıda, markinin at arabasının suya düştüğü yere mümkün olduğunca yakın bir yerde kümelendiler. Thorn çetesine eleştirel bir gözle baktı. Will'in de onlarla birlikte olması için sağ kolunu verebilirdi; sanki Rose'un babasını tutması gereken sessiz bir hava parçası vardı. Will, Markiz'in mücevherlerinin derinlerden çıkmasını sağlayabilirdi. "İçeri girmek istediğine emin misin, Bink?"

Bink zayıftı ama . . . Çenesini dikleştirdi. "Bunu dört gözle beklemiyorum ama iki kızım var. O paraya ihtiyacım var."

"Hepiniz akıntının kıyıya nasıl yaklaştığını ve bir kayaya nasıl çarptığını hatırlıyorsunuz," dedi Thorn eğriyi göstererek. "Tanrı aşkına, ayağınızı çamura sokmayın ve ellerinize dikkat edin. Eldivenlerinizi . Yüzmeyi zorlaştıracak ama kesik parmak istemiyorum."

"Bir keresinde orada güzel bir çay fincanım vardı," diye bağırdı yerinde duramayan Dusso.

Güneş parlıyordu ama Thames nehri gökyüzünün mavisini yansıtmıyordu; sıvı griydi, alüvyon ve moloz rengindeydi.

"Çapak tam olarak nereye girdi?" Bink sordu.

"Şuradaki yeni pirinç parçasını görüyor musun?" Thorn köprü'nün korkuluğu boyunca uzanan bir noktayı işaret etti.

"Eğer oraya girseydi," dedi Bink, gözlerini köprüden suya çevirerek, "tahminimce bu tarafa doğru sallanırdı."

Dusso, "Sürücü suya çarptığında dışarı fırladı," dedi. Şimdi hepsi odaklanmıştı. Ne de olsa onlar Grindel'in acımasız oyunlarından sağ kurtulmuşlardı. Eskiden suya bir ayakkabı atar ve onu getirerek akıntıları öğrenmelerini isterdi, yoksa akşam yemeği olmazdı.

Tam olarak ev hizmetçilerinin bulunduğu noktaya dalarlardı. tencereleri ve mutfak personeli de artıkları döküyordu: gümüş bir kaşığın ne zaman karışıma gireceğini asla bilemezsiniz.

Thorn eliyle işaret ederek, "Sanırım araba buraya indi," dedi.

"Karı ve o, joowel'lerle birlikte akıntıya kapılmışlar. Eğer çantayı o civarda kaybetseydi, kıvrımın üzerine düşerdi," diye sözlerini tamamladı Dusso.

Thorn, "Bokun içine," diye söze başladı ama hepsi birden kesip bağırdı. "Boka girin ve lanet domuzu çıkarın!" Bu Grindel'in eski çağrısıydı.

Bink istavroz çıkararak, "Umarım o kıllı herif sıcak bir yerdedir," dedi.

"Götün tekiydi," diye bağırdı Dusso, beyaz karnı güneşte parlayarak banktan atlarken.

Bir an sonra hepsi nehrin kenarında sallanıyordu. Thorn nehri, en azından bu kısmını avucunun içi gibi biliyordu. Kesenin ağırlığı onu çamura batırmış olabilirdi ama akıntı çamuru oldukça sığ tutacak kadar güçlü olduğu için çok derine değil.

"Viraj çok tehlikeli," dedi adamlarına. "Akıntının kayayı kestiği yerde kimsenin dalmasını istemiyorum." Su kıvrımın etrafından dolanırken alçak bir ısıklık sesi çıkarıyordu.

"Orada bir yığılma olabilir," diye itiraz etti Bink. "Will oraya ilk inen olurdu."

Bu doğruydı: Rose'un babası her zaman kazanmayı yaşamaktan daha çok isteyen bir gözüpekti. "Bu senin hayatına değmez," dedi Thorn. "Kızlarının sana ihtiyacı var. Nehre saygı göster, Bink."

Bu dersi zor yoldan öğrenmişlerdi. Efendileri Grindel kötüydü; nehrin kendisi kötü değildi ama huysuzdu. Bir gün sakinken, ertesi gün bir adamı dibe sürükleyen bir iblis oluyordu.

Bink homurdandı.

"Geordie, gözünü dört aç," diye bağırdı Thorn ve Geordie başıyla onayladı. "Ben Dusso'yla aşağı ineceğim; Bink, sen bu sefer yukarıda kal."

Thorn derin bir nefes aldı, kıyıdaki tam noktayı hesapladı. Keşfetmek istedi ve derinlere daldı. Su kulaklarının dibinde kükrüyordu ve kıyıya yaklaştığını hissetmesinin tek nedeni önünde daha derin bir karanlığın belirmesiydi. Göz ucuyla Bink'in bacaklarının yukarıda solgun balıklar gibi sallandığını görebiliyordu.

Ciğerlerinin patladığını hissedene kadar çamurlu kıyıyı yokladı, sonra tekmeledi ve yüzeyi kırdı. Yönünü buldu ve tam olarak istediği bölgeyi aramadığını fark etti.

Dusso yanında su yüzüne çıktı. "Nereye gideceğimi biliyorsam ne olayım," dedi soluk soluğa. "Her şeyi aklımdan çıkardım ve fazla derine inemiyorum. Karnım yoluma çıkıyor."

"bak," dedi Thorn, yeri göstererek. "Ben orada yüzeceğim. Yukarı bakarsan bacaklarımı görürsün."

"Bu sefer ben ineceğim," diye bağırdı Bink.

Thorn akıntıyla mücadele ederek ilerledi ve bir kızılağacın sarkan dalına tutundu. "Altımda," diye bağırdı.

İki adam gözden kayboldu ve bir an için güneş parladı. Suyun yüzeyi sanki temiz ve dinginmiş gibi.

Bink geri geldi, başını salladı, bir yudum hava aldı ve tekmeleyerek tekrar aşağı indi.

Öğleden sonra bu şekilde geçti. Vazgeçtiklerinde Thames Nehri kokuyordu; balık, patates, kömür dumanı ve yağmurun gürültülü bir karışımı. Yağmur tenlerine yapışıyor, giysilerini ve Thorn'un arabasının koltuklarını ıslatıyordu.

Evde yıkanıp giyindiler ve adam çocukları Rose'la tanıştırdı. O akşam, ertesi akşam ve ondan sonraki akşam Will'in cesaretiyle ilgili hikâyeler anlatarak geçti.

Dördüncü gün hepsi yorulmuştu. Defalarca dibe inmişlerdi ama kese hâlâ ellerine geçmemişti. Sadece doğuştan gelen inatçılık Thorn'u suda tutuyordu. Bink ve Dusso dalıyordu, Geordie kıyıdaıydı ve Thorn yüzeydeydi.

Thorn, kızılağac dalına tutunmuş, suyu izliyordu. adamlar ortadan kayboldu. Lanet olsun, hem onların hem de kendisinin zamanını boşa harcıyordu. Çanta ya kıvrımdıydı, onu çıkarmak için bir adamın hayatına değecekti ya da nehirden aşağı akmış ve yüzlerce farklı noktadan birine gelmişti.

O bir aptaldı. On bir yıl bir nehrin hayatında .

India'yı, onu derinden sarsan bir şekilde özlüyordu. Ona o elmas yüzüğü teklif ettiğinde, arzuyla yanıp tutuşmuştu: onu geri istiyordu. Yatağında, kollarında.

Ama şimdi sanki onun yokluğu onu parçalamış ve kalbinden bıçaklamış gibi hissediyordu. Onu sadece aptal bir şairin bir genç kızı sevdiği gibi sevmiyordu. Onu her düşündüğünde ilkel, pençeleyen bir ihtiyaç hissediyordu.

Deliydi. Ya da o .

Birden Bink'in geri gelmediğini fark etti. Dusso kıyıya yakın bir yerde sallanıyordu. Kahretsin, dikkati dağılmıştı.

dalmak üzereydi ki Bink'in kafası sudan çıktı. Adam Son dört gün içinde bir taş kaybetmiş gibiydi; elmacık kemikleri yüzünden fırlamıştı. Kızılağaca doğru sıçradı ve sertçe soluyarak ona tutundu.

Thorn dövüş formunu korumuştı ama çetesinin geri kalanı . Kararını verdi. "Bu kadar!" diye bağırdı. "İşimiz bitti. Başka yok. İyi bir atış yaptık. Kıyı boyunca bir aşağı bir yukarı gittik."

"Hayır!" Bink geri bağırdı. "Vazgeçmeye hazır değilim. Nerede olduğunu biliyorum.

İşte orada." Doğrudan nehirdeki dönemeci, suyun siyah ve öfkeli aktığı yeri işaret etti.

"Oraya gitmiyoruz," dedi Thorn. "Sudan çıkın!"

Dusso bankaya doğru sıçramaya başladı ama Bink başını salladı. "O paraya ihtiyacım var!"

"Sadece içeri girdiğim için iki yüz dolardı," dedi Thorn, suya basarak. "Hadi dostum. Gidelim buradan."

"Hayatımda hiç sadaka almadım," dedi Bink, çenesi düşmüş bir halde.

"Ve şimdi başlamayacağım. O lanet çantanın peşinden gidiyorum." Ve bununla birlikte dalı bıraktı ve viraja doğru suyun içinde ilerlemeye başladı.

Thorn bağırdı, Bink'in onu duymayacağını ya da duysa bile dinlemeyeceğini biliyordu. Dusso kıyıda bir şeyler uludu ve Thorn yüzmeye başladı, gerekirse Bink'i zorla kıyıya geri sürüklemeyi planlıyordu.

Ama adam iyi bir başlangıç yapmıştı ve Thorn suyu sanki havaymış gibi yarmasına rağmen, Thorn nehrin kıvrımına vardığında Bink yüzeyin altında kaybolmuştu.

Karanlığın içinde bacakların solgun ışıltısını takip etti. Bink aptal değildi: kendini kıyıya doğru itmek için akıntıyı kullanıyordu, eldivenli ellerini uzatıp yükselen kayaya çarparak onu aşağıya, muhtemelen ölü farelerden kırık çanak çömleklere kadar her şeyi içeren bir alüvyon yığınının doğru itti.

Thorn'un aklından bir dizi lanet geçti. Ne halt ediyordu da adamlarını riske atıyordu? Yanlış bir hareket yaparsa Bink yana doğru savrulacak, suyun zonklayan bir gürültüyle çarptığı kayaya çarpacaktı.

Thorn güçlü bir tekmeye Bink'e ulaştı, kolundan tuttu ve onu yukarı çekti.

İkisi de soluk soluğa yüzeye çıktılar. Bink elini yukarı kaldırdı. havaya kaldırdı. Sümüksü, çürümeye yüz tutmuş deri bir şapka tutuyordu; onu salladı ve düşmesine izin verdi. "Lanet olsun sana," diye bağırdı. "Burası olgunlaşmış. Kese orada, sana söylüyorum!"

"Umurumda değil. Eğer seni yakalamasaydım, kayaya çarpmış olacaktın."

Bink meydan okurcasına, "Ama sen yaptın," dedi.

"Kanaman var." Bink'in yanağından aşağı ince kırmızı bir perde akıyordu.

"Bir pire ısırığı. Tekrar aşağı iniyorum. O lanet keseyi alacağım. Sen lanet markiyle ya da kızıyla evleneceksin, ben de ödülümü kazanacağım." Ve bununla birlikte, tekrar suyun altına kaydı.

Thorn küfretti ve daldı. Bink bir balık gibiydi. Thorn acımasız bir küfür savurarak peşinden yüzdü, gözleri bulanıklığın içinden görebilmek için zorlanıyordu. Su, Bink'in ilk denemesinde ortaya çıkan çamurla doluydu.

Burası Thames Nehri'nin en kötü haliydi; kurum gibi simsiyahtı, yüzücü ne kadar çevik olursa olsun onu yüzlerce parmağıyla kavrayan bir akıntı vardı, sanki kasıtlı olarak onu bir kaya parçasına ya da kırık bir şişeye doğru sürüklüyordu, her biri kendine göre tehlikeliydi.

Bink'in ayağının topuğu bir balık pulu gibi ileride parladı. Tam olarak Thorn'un, eğer oradaysa, çantanın muhtemelen orada olduğuna karar verdiği yerdeydi: akıntının kestiği kayanın gölgesinin altında, büyük kütleyi siyah bir raf gibi üzerlerinde asılı bırakarak.

Ciğerlerinde neredeyse hiç oksijen kalmayan Thorn, Bink'e ulaştı ama vücudunun bir şeyi çekip kurtarmaya çalışan bir adamınki gibi sarsıldığını gördü. Suyun içinde çamur patlamasına neden oluyordu, tortu bulutları duman gibi hızla yayılıyordu.

Thorn, Bink'in topuğunu gördüğü yere doğru yüzdü. Elini kaygan bir bacağın üzerine koydu ve ileriye hissetti. Eğer bir adam olta sarmalına takılırsa, çekiştirmek onu sıkılaştırabilir, yüzücüyü panikle çamur yüklü suda boğulana kadar hapsedebilirdi.

Bink de bunu en az onun kadar biliyordu ama yine de çekmeye devam etti. Thorn da ona katıldı ve kalan tüm gücüyle çekmeye devam etti. Bink geriye doğru savruldu ve çılgınca tekmeledi.

Ayağı Thorn'un kalçasının kenarını yakaladı ve onu bir balık gibi kolayca çevirdi. O anda akıntı Thorn'u bir baloncuk telaşıyla yakaladı, onu ters çevirdi, görüşü gitti, havası gitti ve kayaya çarptı. Su hızla ağzına doldu, ciğerlerine doldu.

Dünya çoktan kararmıştı ama kulaklarındaki kabarcıkların sesi kesildi ve her şey sessizleşip soğudu.

Otuz Sekizinci Bölüm

India, Fred'in Adelaide'in uşağı peşinde olduğu halde oturma odasının kapısından içeri daldığı anı yıllar geçse de unutmadı. "O ölüyor leydim," diye soluk soluğa bağırdı. "Ve küçük kız sizi istiyor."

Bir an için Fred'in sözleri, okunduğunu duyduğu ama hiç söylenmemiş bir şarkının sözleri gibi kafasının içinde dönüp durdu.

Ölmek mi? Thorn nasıl ölüyor olabilirdi ki? Ama Fred'in yüzüne kazınan korku ona abartmadığını söylüyordu.

Koltuğundan fırladı ve pelerinini, retikülünü ve Adelaide'i almadan Thorn'un arabasına doğru koştu.

Fred atladı ve araba köşeyi dönerken sallandı. Hindistan tırnaklarını avuçlarına geçirerek oturdu. Zihni bir kar fırtınasına dönüşmüştü, o kadar beyaz ve şiddetliydi ki kalbinin atışından başka tek bir düşünce bile geçemiyordu. Her atış bir dua, bir çığlık, bir yalvarış gibiydi.

Thorn ölemezdi. Dünya onsuz bir hiç olurdu. O hayal edemiyordu: kalbi bu fikri reddediyordu.

Acı, dakikaları işaretleyen bir davul sesi gibiydi.

Araba evin önünde sallanarak durduğunda India dışarı fırladı ve patikadan geçip kapıdan içeri girdi, sessiz uşağın yanından geçip merdivenlerden yukarı, doğruca Thorn'un odasına koştu. Bir doktor yatağın üzerine eğilmişti.

Thorn'u gördüğünde dizlerinin bağı çözüldü ve kendini yatağın direğine zor attı. Çıplaktı, belinden aşağısı bir çarşafıla örtülüydü. Teni tüm rengini kaybetmişti; beyazdı, doğru olmayan bir toz beyazı. Kirpikleri, yanaklarının solgunluğuna karşı kömür gibi siyahtı.

Daha da kötüsü, alnında kocaman bir yara açılmıştı. Doktorun açık yarayı kapatmak için düzgün ve hassas bir dikiş daha atmasını izledi. Adamın ellerinden akan kan yastıkların içine sızıyordu.

"O ölmedi," dedi, sesi soluğu kesilmişti. "Ne oldu?"

"Bayan Dautry?" dedi doktor, gözlerini kaldırmadan. "Hâlâ yaşıyor." Bir dikiş daha attı, bir dikiş daha.

"Başka yaralanmalar var mı?"

"Boğulmayı saymazsanız hayır."

"Ne?"

"Anladığım kadarıyla Thames Nehri'nden çıkarılmış. O adamların onu tekrar nefes alır hale getirmesi bir mucize. Ama henüz gelemedi. Şimdiye kadar kendine gelmiş olmalıydı. Akciğerlerinde hasar olabilir. Ya da darbeden kaynaklanan beyin sarsıntısı." Doktorun eline daha fazla kan sızdı ve muhtemelen Thorn'un hizmetçisi olan bir kadın elinde bir tomar nemli bezle ilerledi.

Dünya tekrar odak noktasına geldi ve India onun bileğini yakaladı. "O havlu temiz mi?"

"Çamaşırları Pazartesi günü yıkarım," diye cevap verdi, çenesi titriyordu. "Sadece bir gün kadar oldu."

Hizmetçinin kızarmış gözlerini ve yanaklarından süzölen yaşları görünce yumuşayan India, "Lütfen, ben alırım," dedi. "Adın ne senin?"

"Bayan Stella," dedi.

"Ben Leydi Xenobia. Bana bir yığın bozulmamış, kullanılmamış bez getirirseniz minnettar olurum. Önümüzdeki hafta boyunca her gün teslim edilmek üzere buz siparişı verin. Ayrıca yumurta, gül yağı ve terebentinden oluşın bir lapa yapmak istiyorum."

Bezi aldı ve Thorn'un yüzündeki ve boynundaki kanı, yaranın kendisinden dikkatle kaçınarak sildi.

Doktor başını kaldırıp baktı. "Eğer kendine gelmezse yarayı tedavi etmeye ya da ateşini düşürmeye gerek yok." India kesin bir ifadeyle, "Uyanacaktır," dedi.

Adam homurdandı, son dikişini bitirdi ve küçük bir bıçakla ipi kesti. "Yapabileceğim tek şey bu," dedi ellerini çarşafın kenarıyla silerek. "Ya ya da uyanmayacak."

India doktora bakarak, "Bu tür kafa yaraları için bir tedavi yöntemi olmalı," dedi. Doktorun yeleğine Thorn'un kanı sıçramıştı.

"Bildiğim kadarıyla hayır. Ona biraz su vermeyi deneyebilirsiniz ama gözlerini açmazsa uzun süre yaşamaz. Bu bir egemenlik olacak, hemen ödenebilir," diye ekledi hızlıca.

"Fred, lütfen bu adama kapıya kadar eşlik et. Kâhya size ödeme yapacak," dedi India ve doktora öyle bir bakış attı ki, doktor kapıdan çıkıp merdivenlerden aşağı koşmaya başladı.

India yatağı uzandı ve Thorn'un elini tuttu.

Yarasından hâlâ kan sızıyordu ama temiz bir bez bulana kadar yarasına dokunmak istemedi. Bir keresinde bir doktor ona kirli yaraların enfeksiyon kapma ihtimalinin daha yüksek olduğunu söylemişti. Tanrı biliyor ya, Thames kirliydi.

"Thorn," diye fısıldadı. "Ben India."

Kıpırdamadı.

"Lütfen geri dön," dedi, dudakları onun yanağına değecek şekilde eğilerek. "Sevdiğim bir insanı daha o nehirde kaybedemem, Thorn." Boğazı düğümlendi. "Lütfen, lütfen, ."

Fred yeniden ortaya çıktı, endişeli görünüyordu. "Bay Dautry'nin adamı nehir suyunu yıkamak ve çarşafaları değiştirmek için iyi bir zaman olup olmadığını merak ediyor."

India başını kaldırdı. "Bunu yapacağım."

Uşak dehşete düşmüş görünüyordu ama India sabırsızca ona elini salladı. "Çarşafar için yardıma ihtiyacım olacak. Bay Dautry'nin adamının adı ne?"

"Bay Pendle."

"Lütfen Pendle'dan temiz çarşafar, gece kıyafetleri ve ılık su getirmesini isteyin. Bayan Stella temiz bezler getiriyor. Bu arada ben de Bayan Rose'un yanına gideceğim."

"Çocuk odasında," dedi Fred. Duraksadı ve "Sizin için bir araba göndermemiz konusunda ısrar eden Bayan Rose'du leydim. Umarım doğru olanı yapmıştır. Eve getirildiğinde öyle bir kargaşa olmuş ki, çocuk odasından duymuş. Dük ve düşes kır evindeler, bu yüzden size bir mesaj gönderdim. Ve tabii ki Dük'e de, ama onun koltuğuna oturmasına iki gün var."

"Beni aramakta kesinlikle haklıydın," diye onu rahatlattı India. "Birçok hasta odasında oturdum. Lütfen Leydi Adelaide'e durumdan haberdar etmesi için bir ulak gönderir misiniz? Bay Dautry'yi nehirden çıkaran adamlar nerede?"

"Bay Bink, Dusso ve Geordie banyo yapıyor ve kıyafetlerini değiştiriyor."

India kaşlarını çattı. "Kim bu adamlar? Burada ikamet ettiklerini mi söylemek istiyorsunuz?"

"Onlar eski çamur kuşları," dedi Fred, "ve bununla da gurur duyuyorlar. Bay Dautry'yi kurtaranlar onlardı. Anlatılanlara göre, yeniden nefes almasını sağlamışlar."

"Onlara daha sonra teşekkür edeceğim," dedi India. Şu anda Rose'u ziyaret etmesi gerekiyordu.

Çocuk odasına ulaştığında, çocuğun öğretmeninin okuduğu eski Roma tarihini dinlediğini gördü. Rose arkası düz bir sandalyeye oturmuş, Antigone de yanındaki sallanan ineğin üzerine tünemişti.

India içeri girdiğinde Twink'in sesi kesildi. Rose Antigone'yi inekten çekip aldı ve bebeğini kollarıyla sıkıca kavrayarak ayağa kalktı. Öğretmen ayağa kalktı ve eğildi. Clara köşede reverans yaptı.

"Bay Dautry yaşıyor," dedi India çabucak. "Doktor az önce çıktı." "Uyandı mı?" Rose'un sesi gergin ve yüksekti.

"Henüz değil." India onun yanına gitti ve diz çöktü. "İyileşecek, sevgilim."

"Babam için de böyle demişlerdi," dedi Rose. "Sizi alabilir miyim?" India sordu.

Rose başıyla onayladı. India onu kucağına alıp kanepeye gitti ve . Küçük kız India'nın kucağında dimdik duruyordu.

"Benim için bir araba gönderdiğin için çok minnettarım," dedi India onun sırtını okşayarak.

Rose ona, "Leydi Adelaide sizin mucizeler yarattığınızı söyledi," diye hatırlattı.

Adelaide'in bahsettiği şey bu değildi ama India başını salladı. "Eğer bir mucize olacaksa, bunu yapacağım," dedi şiddetle. "Sana söz veriyorum. Ve eğer bu mucize gerçekleşmezse"-

India kelimeleri zorla söyledi çünkü söylenmeleri gerekiyordu; çocuğu dehşetin pençesinde bırakamazdı: "Eğer Thorn'u kaybedersek Rose, gelip benimle yaşayacaksın."

India Rose'un ürperdiğini hissetti. "Muhtemelen Amerika'ya, teyzemin yanına gönderileceğim."

"Thorn böyle bir şey *istemezdi*. O seni istiyor.

Burada, İngiltere'de yaşamak için. Ve hatırladın mı? Dünyanın yarısına senin benim kızım olduğunu ilan ettim." India'nın kolları daha sıkı sarıldı ve Rose'u omzuna yasladı. "Bundan daha büyük bir ayrıcalık düşünemiyorum."

Rose küçük bir nefes alma sesi çıkardı ama hiçbir şey söylemedi. Yine de vücudu

India'nın kolları arasında gevşedi ve başı onun omzuna yaslandı. "Ölmeyecek, değil mi?"

"Eğer yardım edebilirsem, hayır."

India yanağını Rose'un parlak saçlarına dayadı ve onu ileri geri salladı. "Antigone nasıl?" diye sordu.

"Kendini pek iyi hissetmiyor," diye fısıldadı Rose. "Kendini hasta hissediyor, sanki

o da nehir suyu yuttu."

"Onu yatıştırmalısın." India çocuğu ayağa kaldırdı ve gözlerinin içine baktı. "Antigone'ye sevildiğini, güvende ve sıcak olacağını söyle. Ona Thorn'un umutlu olmasını ve asla pes etmemesini isteyeceğini söyle, çünkü o pes edecek türden bir adam değil, değil mi?"

Rose başını salladı. "Asla."

"Ben de öyle," dedi India. "Thorn'dan vazgeçmeyeceğim, sen de vazgeçmeyeceksin. Şimdi onun yanına döneceğim ve alnına bir lapa koyacağım. Eğer endişelenir ve nasıl olduğunu öğrenmek isterseniz, Clara'yı bana gönderin."

"Ben de pes etmeyeceğim," dedi Rose kararlılıkla.

India ona sarıldı ve koşarak kapıdan çıktı.

Bölüm Otuz Dokuz

India Thorn'un yatak odasına döndüğünde kendini yeniden sakin hissetti. Kriz anlarında, başkaları histeri krizine girdiğinde en iyi halini alırdı. Kendini Thorn'un kâhyasına tanıtmak için durdu, kâhyanın endişeli olduğu her halinden belliydi.

İkisi birlikte, Bayan Stella'dan nehir suyunu arabadan temizlemekle uğraşan kadar ev halkının her üyesinin yapacak işi olduğundan emin oldular.

"Bu gece çamur kuşlarıyla tanışacaksınız leydim," dedi uşak. "Az önce Bay Dusso'nun bildiği patentli bir ilacı bulmak için Cheapside'a gittiler."

Thorn neyin peşindeydi? Dördünün tekrar nehre dalıp çocukluklarını yeniden yaşadıkları tuhaf bir buluşma olabilir miydi? Ama sohbet edecek vakti yoktu; aceleyle Thorn'un yatak odasına döndü ve çarşafı değiştirmiş ama efendisini henüz yıkamamış olan uşağını kovdu.

Temiz bir bezi ılık suya batırıp Thorn'u yıkamaya başlarken sürekli konuşuyordu. Ona Thorn'u ne kadar özlediğini anlattı.

ve Şimdi onu özlüyordu. Biraz ađlamıŐ olabilirdi, özellikle de bacaklarını ve ayaklarını yıkamak için çarşafı geri çektiğinde. Bacaklarını kaplayan yara izlerini, kaba bir sa  örtüsünü kesen ve altındaki kasları gizlemeyen soluk kesikleri hiç bu kadar net görmemişti.

Erkekliği bacağına yaslanmıştı ve onun yanında her zaman olduğundan tamamen farklı görünüyordu. Tıpkı onun gibi, zamanda asılı kalmıştı.

India yıkanırken konuşmaya devam etti ve Thorn'a gördüğü sıra dışı evlerin hik yelerini usulca anlattı.

Arada sırada durur ve bir kaşık dolusu suyu Ağzını açıp başını yukarı kaldırarak bir kısmının boğazından aşağı akmasını sağladı.

Tam  arŐafı beline doğru çekerken, bir tıkırtı duyuldu Kapı çalındı ve Bayan Stella göründü, ardından bir uşak daha sıcak su getirdi. Belli ki eski verimli haline geri d nm Őtı. "İstedini  malzemeleri sipariş ettim ve Rose ile Clara, AŞçı efendimiz için özel bir pasta piŐirirken onları denetliyorlar."

India ona gülümsedi. "Ne harika bir fikir. Teşekkür , Bayan Stella."

Kapı tekrar kapandığında India dikkatini Thorn'un saçlarına verdi. Kan ve nehir suyu saçları kurutup sert bir miğfer haline getirmişti, bu yüzden tekrar tekrar yıkadı. Tüm bu süre boyunca onunla alçak ve yatıştırıcı bir sesle konuşmaya devam etti ama ara sıra durup uyanması için yalvardı.

Adamın temizlendiğinden emin olduğunda yatak tamamen ıslanmıştı. Zili çaldı ve uşakların onu evin hanımefendisi için olan bitiŐik yatak odasına taŐımalarını izledi. Bu ironi gözünden kaçmamıŐtı.

Akşam ilerledi; uşak geldi ve yemek için Bay Dusso, Bink ve Geordie'ye katılmak isteyip istemediğini sordu. Kadın reddetti ama beyefendileri selamlamak için odadan çıktı.

Bay Bink onun eline kahverengi bir şişe tutuşturdu. "Bu Edison'un Magno-Electric Vitalizer'ı," dedi ona ciddiyetle. "Londra'daki en iyi ilaç. Onu hemen ayıltacaktır. Eğer bu işe yaramazsa, erkekliği canlandırmak için yaptıkları tabletlerden bulacağım. Bu işe yarar!"

India ona teşekkür etti ve aceleyle Thorn'un yatağının yanına döndü. İçinden bir ses konuşarak onu Dünya'ya bağladığını ve eğer pes edip onu sessizliğe terk ederse Thorn'un sürüklenip gidebileceğini söylüyordu.

O gece geç saatlerde, bitkin bir halde, kelimeleri gevelemeye başladı ve sonunda gözyaşlarına boğuldu.

Ağlamaktan *nefret ederdi*. Çocukken ağlamanın hiçbir işe yaramadığını öğrenmişti. Saatlerce ağlayabilirdiniz, ama durduğunuzda ev hala karanlık ve yankılı olurdu. Ağlamak sizi daha sıcak ya da daha az aç yapmazdı.

Ama şimdi duyguları boğazında düğümlendi ve duramadı. Tekrar konuşacak kadar kendini kontrol edebildiğinde, ağzından çıkan kelimeler artık yumuşak ve yatıştırıcı değildi.

"Neden- neden nehre girdin?" diye sordu, sesi Çatırdıyor. "Baban ve Eleanor seni severken, Rose seni severken hayatını asla riske atmamalıydın. . . *ben* seni severken!"

Sevgi dolu bir şefkatle onu kendine getirmesi gerekirken, neredeyse ona bağırıldığını fark edince dehşete kapılarak tekrar tılandı. Ama sahip olduğu tüm şefkatli sözcükleri kullanmıştı.

"Seni seviyorum," dedi tekrar, sesi hıçkırıklarla kesildi, "ama senden nefret de ediyorum, çünkü bunu sana ilk kez söylüyorum ve sen beni dinlemiyorsun bile. Beni aşık ettiğin için senden nefret ediyorum.

Benim yerime ördek yavrusu kadar tatlı ve kabarık evlenmek istediğin için senden nefret ediyorum."

En kötüsü de bu dramdaki kendi rolüydü: Hayatındaki tek güzel şeyi bir kenara atmıştı. Thorn ölmüyor olsa bile, onunla işi bitmişti. Ve ondan daha iyisini hak ediyordu.

En samimi anlarında ona yalan söylemişti. En değerli gerçekleri konusunda ona asla gerçekten güvenmemişti: ne bir erkekle birlikte olmadığı gerçeği ne de tüm insanlar arasında bir çocuğu asla terk etmeyeceği gerçeği.

Onu sevmek, sanki iki kemiği birbirine sürtünüyormuş gibi tüm vücudunda hissettiği bir ıstıraptı.

"Kalbimi kırdın," diye bağırdı. "*Kalbimi* kırdın, *kalbimi* kırdın!"

Büyük bir dehşetle, onun göğsüne vurarak düşüncelerini vurguladığını fark etti. Canını acıtacak kadar sert değildi ama yine de ne kadar berbat bir insan olduğunun işaretiydi.

"Tatlı olmadığımı biliyorum," diye ağladı, gözyaşları çarşafın üzerine sıçradı. "Sanırım çocukken tüm tatlılığımı kaybettim. Ama bu, aşkın aynı derecede acı vermediği anlamına gelmiyor. Bu, Lala gibi benim de ihtiyacım olmadığı anlamına gelmiyor. Kendime bakabiliyor olmam bunu *istediğim* anlamına gelmiyor!" Ve bu sözlerle birlikte, yüzü adamın göğsüne gömüldü, vücudu hıçkırıklarla titriyordu.

O kadar çok ağlıyordu ki, bir sesin "Hindistan" diye fısıldadığını zar zor duydu.

Ama .

Ayağa kalktı, Thorn'un gözlerinin açık olduğunu gördü ve çığlık attı. "Seni seviyorum," diye bağırdı, sesi gözyaşlarıyla pürüzlüydü. "Ah Thorn, çok korkmuştum. Ama sen geri geldin!"

"Bağırdığını duyabiliyordum ve bir süre sonra gözlerimi açmak daha kolay geldi." Sesi kısıktı ama dudaklarının kenarları yukarı kıvrılmıştı.

"Özür dilerim," dedi. "Kendimi kaybetmek istememiştim."

"Bu sensin," dedi, parmakları onun parmaklarının etrafında kıvrıldı, gözleri tekrar kapandı. "Seni seviyorum." Kirpikleri yine yanaklarına düşmüştü ama bu kez daha karanlık ve ölüme daha yakın bir şeye değil, uykuya yakalandığını biliyordu.

Kırkınıc Bölüm

Ertesi gün India Thorn'un yanından sadece yıkanmak, giyinmek ve Rose'u, vasisinin iyileşmekte olduğuna dair güvence verecek kadar uzun süre görmek için ayrıldı. Adelaide giysiler getirdi ve Leydi Rainsford Starberry'de olanlar konusunda ağzını kapalı tutsa bile, India'nın en azından Thorn'un ev halkı arasındaki itibarını tartışmasız bir şekilde mahvetmiş olduğu gerçeği hakkında akıllıca hiçbir şey söylemedi.

aydan sonra Adelaide kapıdan kafasını uzatarak Rose'u Hyde Park'a bir geziye götüreceğini ve Thorn'un eski amurcularının iyi bir grup olduğunu söyledi. Grnşe göre yuttuğu tüm suyu kusana kadar göğsüne vurarak hayatını kurtarmışlardı.

India zar zor dinledi. Endişelenmişti. Thorn yine uyanmamıştı. Onu su içecek kadar kendine getirebilmişti ama sersemlemiş gibiydi ve hiçbir şey söylemiyordu.

Artık tam olarak bir eş gibi davranmıyormuş gibi yapmaktan vazgeçmişti. Bütün günü Thorn'un yatağının üzerinde asılı kalarak, onunla konuşarak, onu ikna ederek, ona nasihat ederek, onu yıkayarak geçirdi.

Akşam çöktüğünde iç çamaşırına kadar soyundu, yanına uzandı ve başını omzuna koydu. Onun bir daha asla gerçekten hayata dönmeyeceği korkusu kalbinde büyüyordu.

Saatlerce onun yanında yattı, korku sanki bir yabancı bedenini ele geçirmiş gibi uzuvlarını çelikleştirdi. Sonunda, sanki sadece dokunarak onu bu dünyaya bağlayabilecekmiş gibi, kolunu onun ortasına dolayarak uykuya daldı.

Sıcak bir ağız yanağını okşamak için kayarak onunkine dokunduğunda, rüya gördüğünü düşünerek kıvrıldı.

Ama bir süre sonra gözleri açıldı ve Thorn'u yanında, yan yatmış halde buldu. Kilo vermişti ama bu kilo onu başka hiçbir erkeğinki kadar etkilemeyen tehlikeli erkek güzelliğini daha da keskinleştirmişti. Gözlerindeki bakışta tehlikeli bir şey yoktu.

"Seni seviyorum," dedi, basit kelimeler sessizliğin içinde kayboldu. "Cennetteki Tanrı, India. Sen benim hayatımı kurtardın."

"Bunu senin çamur kuşların yaptı," dedi, gözleri dolmuştu. Bir ömür boyu gözyaşlarını bastırdıktan sonra, bir sulama kabına dönüşmüştü. "Thorn," diye fısıldadı, başka bir şey söyleyemiyordu.

Kısmen onun üzerine yuvarlandı. "Hindistan," fısıldadı.

Bir elini yüzüne dokunmak için kaldırdı. "Saçların nemli!"

"Beni bağırarak uyandırmaya çalıştığını biliyorum," dedi ona, gözleri gülerek. "Ama sonunda, hiç de romantik olmayan bir şekilde, bir ihtiyacım olduğu için . Sen derin uykudaydın, ben de kendi yatak odama geçtim, adamım kapıdan girdiğimi görünce oldukça şaşırdı. Sadece hızlı bir banyo yaptım."

"Yemek yemelisin!" dedi, adamın ağırlığından kurtulmak için kıpırdanarak.

Ama bacaklarından birini öne doğru iterek onu daha sıkı bir şekilde altına hapsedi. "Fred her an kahvaltı getirebilir."

"Açlıktan ölüyor olmalısın," dedi India, nefesi kesilmişti. ifade. "Gücünü yeniden kazanmalısın."

"Huzur, benim küçük kasırgam," dedi, başını dudaklarını tekrar dudaklarına değdirecek kadar eğerek. "Bir yumurtadan çok daha fazla istediğim bir şey var."

Kıpırdamadan durdu, kalbi eriyordu.

Öpüşmeleri günlerce süren korkuyu telafi etti. Sözleri kemiğe işleyen, kalp delici bir öpücüktü bu.

Thorn başını kaldırarak hiddetle, "Sen benimsin," dedi.

Bir öpücük daha, ama yavaş ve erotik bir hal alınca India geri çekildi. "Yemelisin," diye tekrarladı.

Saçlarını alnından geriye doğru itti. "Seni ne kadar çok sevdiğimi söylemiş miydim?"

Dudakları titredi. "Ya beni sadece hiç tanımadığın annen gibi yanına koştüğüm için seviyorsan? Ya da Vander benimle evlenmek istediği için?"

Thorn'un eli onun yanağını kavradı. "Ah seni küçük inançlı," dedi Thorn, dudaklarına küçük bir ısırık vererek. "Vander eve gelmeden önce seni seviyordum; sadece bunun farkında değildim. Sanırım bana bir eksikliğim olduğunu söylediğin anda sana aşık oldum." Gözleri eğlenceyle parlıyordu.

India gülmedi. "Ama Lala gibi bir kadınla evlenmek istiyorsun. Anlayabiliyorum. Gerçekten anlıyorum. Tatlı olmadığımı biliyorum."

Thorn'un elleri onun omuzlarını kavradı. "Bunu bir daha asla söyleme,

India. Tatlısın ama çok daha fazlasısın. Sen kalbimin diğer yarısısın ve içimde uysal ve çocuksu hiçbir şey yok. Karımda, ortağımda istediğim bu değil."

India sallantılı bir gülümsemeyi başardı.

Thorn, "Senden ayrıldıktan sonra neredeyse beş dakika içinde geri dönecektim ama bir sonraki dönüşümde sana bir hediye getirmek istedim," dedi. "Bu aptalcaydı ve bunu bana hayatımın her günü söyleyebilirsin. Kendimi, sana bir daha hediye almadan gelemeyeceğime inandırmıştım.

Bu." Uzandı ve yatağın başucundaki komodinden, bir gece önce India yanında uyumak için uzandığında orada olmayan mor kadife bir kese aldı.

Kadife keselerde mücevherden başka bir şey nadiren bulunurdu ama elmas yüzük gibi, umurunda değildi. Mücevherlerden daha fazlasını istiyordu. *Onu*, onun kalbini, onun sözünü istiyordu. Gözlerini onunkilerden ayırmadı. "Sana daha iyisini hak ettiğimi söyledikten sonra bile bana geri dönmeyi planladığını mı söylüyorsun?"

"Her zaman," dedi, sesi derin ve gerçektir.

"Sen," dedi sesi çatlayarak, "benden daha iyisini hak ediyorsun, Thorn."

"Senden daha iyisi yok. Sen benim için yaratılmışsın," dedi. India'yı kollarına çekip yutarken, başka bir kadına ilgi duymadığına söz söylemeden onu ikna ederken kese yana düştü.

Dakikalar -ya da saatler- sonra India koridorda bir gürültü duydu ve yataktan fırlayarak, yüklü bir tepsi taşıyan Fred'i karşılamak için sargısını çekti. Sonra tekrar yatağa tırmandı ve Thorn'un önüne uzanarak tabakları ortaya çıkardı.

"Bununla başla," dedi bir parça meyve uzatarak. "Yavaş yavaş başlamalısın. İki gün boyunca hiç beslenmedin." Thorn, kadının parmaklarını alaycı bir şekilde ısırarak yedi. Ama Thorn iki yumurta ve tereyağı damlayan üç kızarmış ekmek yiyene ve besleyici bir bardak et suyu içene kadar onu görmezden geldi.

Ancak onun o an için yeterince yediğinden emin olduğunda tabakları gönderdi ve tekrar yanına kıvrıldı.

"Şimdi ne yapacağız?" Thorn sordu. Tüm beklentilerin aksine, gözleri ıslık ıslık ve enerjik görünüyordu.

"Bu yataktan çıkmayacaksın," dedi sertçe. "*Dinlenmelisin.*"

"Sen benimle kalırsan ben de yatakta kalırım," dedi ona şeytani bir sırıtış atarak.

"Hiçbiri! Vücudunuz korkunç bir şok geçirdi."

Gülümsemesi derinleşti ve kızın elini tutarak belinin altına yerleştirdi. "Vücudumun yorgun olduğunu mu düşünüyorsun?"

Parmakları içgüdüsel olarak onun o hayati, erkek parçasının etrafında kıvrıldı.

"Yorgun olmalısın," dedi ona.

"İki gündür uyuyorum. Uyumaktan daha çok ihtiyacım olan şeyler var."

India yanaklarında renklerin yükseldiğini hissetti. "Bunu yapmamalıyız." Oldukça isteksiz bir şekilde elini çekti.

Thorn, "Yapıp yapmamamızın konuyla ilgisi yok," dedi. "Sen benimsin India ve yeni bir özel lisans alır almaz karım olacaksın."

Kalbi sevinçle doldu ama yine de güldü. "Bu üçüncü evlenme teklifin mi?" "Sanırım dizlerimin üzerine çökmeliyim," dedi Thorn, parmakları saçlarında gezinirken. "Ama bu taşınmam gerektiği anlamına gelir.

Ve bu yataktan ayrılmak istemiyorum."

Kollarını onun boynuna doladı. "Dizlerinin üstündeymişsin gibi yapacağım."

"Bu durumda, Leydi Xenobia India St. Clair, evlenme şerefini bana bahşeder misiniz?"

Gözyaşları yanaklarından aşağı döküldü. Xenobia India St. Clair nadiren suskun kalırdı ama duyguları boğazına düğümlendi ve cevap veremedi.

"Cevap vermene gerek yok, çünkü zaten evet dedin," dedi, dudakları şefkatle onunkileri okşarken.

"Ne zaman?"

"Bana her gülümsediğinde, bu bir *evetti*. Ve buraya hayatımı kurtarmaya kararlı bir şekilde geldiğinde, bu başka bir *evetti*. Ve bana bağırıp beni uyanmaya zorladığında, bu üçüncü bir *evetti*."

Gözlerinin derinliklerindeki aşk onu boğmakla tehdit etti ve dudakları tutkusuyla mantıksız, duygusallığıyla günahkâr, zevkiyle çiğ bir öpücükle buluştu.

Bir süre sonra India'nın bornozu yataktan yere düştü ve kombinezonu ortadan yırtıldı, kalıntıları bir kenara atıldı. Thorn'un yaralı vücudu onunkiyile buluştuğunda, kalbi göğüs kafesinde dans ediyormuş gibi hissetti, sadece ikisinin bildiği bir tempoda çarpıyordu.

Thorn'un birkaç saat önce rüyasız bir uykuya dalmış olduğuna kimse inanmazdı. Thorn'un dili, ısırıkları ve elinin darbeleri India'yı zevkten zevke sürüklüyordu; ta ki ikisi de titreyene ve dudaklarından kırık dökük yakarışlar dökülene dek. Adamın dokunuşu başının geriye düşmesine ve zihninin utanmaz, şehvetli bir duygu fırtınasına kapılmasına neden oldu.

Sonunda Thorn kendini onun üzerine bıraktı. "Sanırım bir kez daha *evet* demeni istiyorum," diye fısıldadı, dudakları onunkilerin hemen üzerindeydi. "Benim olur musun India? Hastalıkta ve sağlıklıta, ikimiz de yaşadığımız sürece, diğerlerini bir kenara bırakıp beni korur musun?"

Bunun saf güzelliği karşısında India'nın yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. "Hastalıkta ve sağlıklıta," diye tekrarladı, sesi kısıktı, "ikimiz de yaşadığımız sürece, diğer herkesi bir kenara bırakarak."

Sonra tek bir hamleyle ona sahip oldu.

Bölüm Kırkbir

Bir süre sonra Thorn, kadife çantayı India'nın kucağına geri koydu ve ona şaka yapıp çantayı açması için ısrar etti.

Annesinin kolyesi ve küpeleri kucağına düştü. Ayarları kararmıştı ama bir elmas parıltısı, eski altının ışıltısı vardı. . . .

India'nın elleri ağızına gitti ve dudaklarından küçük bir çığlık koptu.

"Nerede-" Kadın dehşete düşmüş bir halde ona döndü. "Annemin mücevherlerini kurtarmak için hayatını tehlikeye mi attın?"

Başını salladı.

"Ama sen nehirden nefret ediyorsun, Thorn. Ve bak ne oldu: Neredeyse seni öldürüyordu." Eli Thorn'un saçlarını geriye doğru taradı ve alnında nehrin kalıcı bir hediyesi olarak kalacak olan yarayı okşadı. "Hiçbir mücevher senin hayatına değmez!"

"Ailen seni sevdi, tıpkı benim seni sevdiğim gibi," dedi Thorn ona.

"Onlar

seni terk etmiyordum, tıpkı benim seni asla terk etmeyeceğim gibi. Bunu size bu öğleden sonra kanıtlayacağım."

India'nın kafası tamamen karışmıştı. "Bunu nasıl kanıtlayabilirsin ki?"

Thorn onun sorusunu duymazdan gelerek, "Kendini sevilmez sanıyorsun," dedi, "ama ben seninle geçirdiğim beş dakikadan sonra sana aşık oldum ve Vander benden sadece on dakika gerideydi. Seninle evlenmek isteyen tüm o erkekler -seninle unvanın için evlenmek istediklerini söylediklerin- onlar da sana aşıktı. Taş ustalarından, ressamlardan ve kalplerini çırılçıplak bıraktığın diğer erkeklerden bahsetmiyorum bile."

"Oh," diye fısıldadı.

"Ben de seninle aynı şeyi yaptım," diye devam etti. "Ne demek istiyorsun?"

"Seni yerinde tutmaya, hatta uzaklaştırmaya çalıştım, çünkü bir çamur kuşunu ve bir piçi sevebileceğine inanamadım." Sesi duygularla doluydu.

India'yı sıcak bir kızarıklık kapladı, o kadar derin bir duygu dalgası ki bunu kelimelere dökmekte zorlandı. "Beni alçaltıyorsun," dedi konuşurken tökezleyerek. "Beni-"

Taşlar yataktan yuvarlandı. Kimse fark etmedi.

O günün ilerleyen saatlerinde Thorn'un kütüphanesinde Bay Farthingale adında kibar bir adam belirdi ve India ile Adelaide'e yıllar önce Renwick Markisi ile tanışmış bir kuyumcu olduğunu açıkladı.

"Ah," dedi India, Thorn'un elini sıkıca kavrayarak.

"Dükkânınızı çok iyi biliyorum," dedi Adelaide neşeyle. "Blackfriars'ın hemen dışında, değil mi?"

Bay Farthingale başını eğerek, "Evet, öyle ," dedi. Sonra da India'ya nazik bir bakış attı ve "Leydi Xenobia, anladığım kadarıyla babanızla karşılaşmam hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorsunuz" dedi.

Kalbi küt küt atarken, "Evet, isterdim," demeyi başardı.

"Lord hazretlerinin elinde, karısının ailesinden gelen bir elmas demi-parure vardı. Satmayı düşündüğü için benden parçalara değer biçmemi istedi."

India ne düşüneceğini bilemedi ve başını salladı.

"Marki ve markiz, kızlarının ilk çıkışını ve çeyizini finanse etmek için satışı düşünüyorlardı." Bay Farthingale nazikçe durakladı.

"Benim için mi?" India fısıldadı.

Thorn ona gülümseyerek, "Ailenin mücevherleri hemen Bay Farthingale'e satmamasının bir nedeni vardı," dedi.

Bay Farthingale başını eğdi, gözleri merhamet doluydu. "İ Sanırım sonunda parçaları bana teslim edeceklerdi ama bunu yapmadan önce kızlarına, yani size, Leydi Xenobia'ya danışmak istediler."

Birkaç dakika sonra India vedalaşmak için ayağa kalktı, sanki kafası havayla doluymuş gibi sersemlemiş hissediyordu. Ailesi ondan kaçmıyordu. Onu seviyorlardı. Onun geleceğini düşünüyorlardı.

Bay Farthingale'e, "Haberleriniz çok hoşuma gitti," dedi.

"Eğer parçaları satmak isterseniz . ." diye mırıldandı, eğilerek. "Asla," diye araya girdi Thorn, India aynı şeyi söyleyemedi.

Bu parçalar onun anne ve babasıyla arasındaki tek somut bağıdı, Thorn'un ona verdiği her şeyi ve onun için neredeyse kaybettiklerini temsil ediyorlardı.

O gece seviştikten sonra India, Thorn'un yanına kıvrıldı ve karanlığa bakarak ailesini hatırlamaya başladı.

Annesi saçlarını geriye atar ve derin bir kahkaha atardı. boğazlı, neşeli bir şekilde. Babası bir beyefendi olmak ya da bir mülkü yönetmek konusunda pek iyi değildi, ama onunla saatlerce oturup cam karoları doğru şekilde düzenlemesine nasıl yardım ettiğini hatırladı.

düzen. Ona herhangi bir odayı büyüleyici bir vahaya dönüştürmesini sağlayan becerileri öğretti.

Hatta India akşam yemeği için tavuk bulmayı başardığını ya da mantar çorbası yaptığını söylemek için onları bulmaya gittiğinde annesinin nasıl güldüğünü ve "Bir bulacağını biliyordum, yavrum" dediğini bile hatırlıyordu.

Annesinin neşeli güveni onu ekmek pişirmeyi, sıva yapmayı ve gümüş parlatmayı öğrenmeye itmişti.

Ailesi, yaşadığı her evde onun arkasındaki rüzgâr olmuştu. yeniden düzenlemiş ve yenilemişti ve onlara hiç teşekkür etmemişti, hatta bunun farkına bile varmamıştı.

Thorn ailesini ona geri vermişti. Geleneksel ya da özellikle aristokrat değillerdi ve kesinlikle koruyucu da değillerdi. Ama onu sevmişlerdi.

Ertesi akşam, Bay Bink, Dusso ve Geordie, en büyük oğullarının hayatını kurtardıkları için kendilerine son derece minnettar olan bir dük ve düşesin büyük evinde yemek yeme gibi sıra dışı bir deneyim .

Sadece Villiers Dükü ve Düşesi'nin karşısında oturmakla kalmamışlar, geleceğin bir başka dükü Lord Brody de yemeğe katılmıştı. Thorn'un ölümünün yakın olduğu haberi Londra'da yayılmıştı ve Vander, "Thorn'un kafasının bir kayadan daha sert olduğunu bildiği ama kendi gözleriyle görmek istediği için" geldiğini söylemişti.

Tek bir masadaki tüm bu asalet, özellikle Geordie'nin, Villiers'in uşağı onlara acıyıp masaya bira fiçileri getirene kadar tek bir kelimeyi bile şekillendirmekte zorlandığı anlamına geliyordu.

Thorn, birayı titizlikle reddeden babasına sıırttı; üvey annesi birayı kabul etmekle kalmadı, her seferinde içti.

keyif işareti; yenilgiyi büyük bir zarafetle kabul eden en yakın arkadaşına ve son olarak da yakında karısı olacak kadına. Daha önce o öğleden sonra ve BAŞPİSKOPOS vardı isteksizce Thorn'un avukatına bir başka özel ruhsat daha verdi -bu ruhsat boş değildi ama Bay Tobias Dautry ile Leydi Xenobia India St.

Clair.

Sabah evleneceklerdi, törene bir düğün ve düşes ile mudlark kardeşliğinin üç üyesi şahitlik edecekti. Pindar Dükü'nün varisi Evander Brody, gülerek geline düşes olmak için son bir şans teklif etse de Thorn'un sağdıcı olacaktı.

"Asla," diye homurdandı Thorn, nişanlısını tamamen uygunsuz bir şekilde kendine çekerek ve başını eğerek Bay Farthingale'in uzman bakımlarıyla restore edilmiş elmaslarla parıldayan boynuna bir öpücük kondurdu.

Dusso, Villiers Dükü'ne "Bink onları avladığında bu joowel'ler çöp gibi görünüyordu," dedi. "Şimdi temizlendikleri için aynı olduklarını asla bilemezdim."

Dusso sıırttı, Bink ve Geordie de öyle. Thames nehrindeydiler ve nehir onları fethedememişti.

Thorn da aynı şeyi hissediyordu. Nehir onu neredeyse öldürüyordu ama ona Hindistan'ı getirmişti ve bu her şeye değirdi. Eğer bir mudlark olmasaydı, asla Hindistan'ın istediği adam olamazdı.

Masanın altında onun elini sıkıca tuttu.

Villiers Dükü ağzında hınzır bir gülümsemeyle India'ya Thorn'u neden Piggleston'a gönderdiğini anlatmaya başladı. "Tobias'ın seni ne kadar çok sevdiğini anlaması gerektiğini düşündüm." Ağır ağır kapanan gözlerini kaldırdı ve

kendi karısına baktı. "Ne de olsa o benim oğlum. Söz konusu kadınlar olduğunda aptalız."

Eleanor yanına eğildi, saçları Dük'ün muhteşem giysili omzuna değiyordu. "Kocam Aşk Tanrısı'nı oynuyordu," dedi. "Bunu yapmayı sever."

India güldü ve Thorn bir kez daha hayatını bu kadının, özellikle de bu kadının gülüşünü dinleyerek geçirebileceğini düşündü.

Piggleston'da beklediği gece, India'nın Vander'la evlenme arifesinde olduğuna inanması onu kalbinden vurmuştu. Ama babası yanılmamıştı: Bu ona en çok ne istediğini de öğretmişti.

Sadece istediği şeyi değil, hayatta önemli olan tek şeyi.

Masanın altında, India'nın elini sıkıca kavradı. Sonra bir beyefendi olmadığını hatırladı; o bir çamur kuşuydu ve masada diğer üç çamur kuşuyla birlikte oturuyordu.

India'nın yüzünü iki elinin arasına aldı ve onu öptü. Kolları onun boynuna dolandı.

Skandaldı.

Rezalet.

Doğru.

Sonsöz

12 Mayıs 1807

*Starberry Court'taki Bayan Adelaide Dautry'den
40 Hanover Square, Londra'daki ailesine*

Sevgili babacığım,

Seni çok özledim. Sen ve annem ne zaman eve geliyorsunuz? Rose bütün gün bana çok kötü davrandı. Artık 14 yaşında olduğunu ve benimle daha fazla oynamayacağını söylüyor. incitti, ben de kötü bir şey yaptım ve şimdi Bay Twink size yazıp itiraf etmem gerektiğini söylüyor. Öncelikle üzgün olmadığımı söylemek istiyorum, çünkü ben istediğimde bana bir hikaye okumalıydı ve ayrıca artık Antigone ile oynamıyor.

Antigone'nin saçından biraz kestim.

Lütfen artık eve dön. Yıllardır yoktun.

Adelaide

Starberry Court'taki Bayan Rose Summers'tan, 40 Hanover Square, Londra'daki vasilerine

Sevgili Hindistan,

Sadece iki gün önce ayrıldığınızı biliyorum, ama burada hayvanların seviyesine indik ve medeniyet sadece silik bir anı. İtalya'ya gittiğimizde babamın yüksek sesle Cehennem'i okuduğunu hatırlıyor musun? Starberry Court şu anda böyle bir yer. Addie'nin öfkesini sizden aldığını söyleyeceğinizi biliyorum ama bunun için hiçbir mazeret yok: Antigone'nin saçını önden kısa kesmiş! Antigone hakkında ne hissettiğimi biliyorsun. Ve şimdi zavallı sevgilimin saçları kesilmiş ve humma kurbanı gibi görünüyor.

İkiniz de Starberry Court'ta nasıl bu kadar çok vakit geçirebiliyorsunuz? I

kesinlikle can sıkıntısından ölüyorum. Heraclitus ve Xenophanes üzerine çalışmamı bitirdim ama Twink, Addie'nin peşinden koşmakla meşgulken felsefi bir konuşma bile yapamıyor. Peter gibi onun da bir mürebbiyesi olması gerektiğini düşünüyorum. Kendi adıma, okula dönmek için gün sayıyorum.

Lütfen bebeğin yarın doğmasını sağlayın, çünkü bir doğum gününü paylaşmak istiyorum.

*Sevgi
ler,
Rose*

Starberry Court'taki Efendi Peter Dautry'den 40 Hanover Square, Londra'daki ailesine

Sevgili anneciğim,

Bay Twink yazmam gerektiğini söylüyor ama ben yazmayı sevmiyorum.

Peter

Londra, 40 Hanover Square'deki Bay Dautry'den Starberry Court'taki uşğına

Fred,

Çocukların mektuplarını gönderdiğiniz için teşekkür ederim. Lütfen sinir bozucu yavrularımıza bebeklerin kendi programlarına göre dünyaya geldiklerini ve yeni kız ya da erkek kardeşleri ortaya çıkmayı seçer seçmez anneleri ve benim Starberry Court'a döneceğimizi bildirin.

Dautry

Şafak Vakti

Margot mükemmel," diye fısıldadı India, bir parmağı yeni doğan kızının kanatlı kaşlarında gezinirken. "Ve o kadar sakın ki! Addie ya da Peter'dan daha iyi uyuyacağından şüpheleniyorum. Peter'ın nasıl ağladığını hatırlıyor musun?" Bebek gözlerini babasınıninki gibi gri olduklarını gösterecek kadar açmış ve hemen yeniden uykuya dalmıştı.

"Ben olsam buna güvenmezdim." Thorn bebeğın minik ayaklarından birini başparmağıyla ölçüyordu. "Sanırım Peter ve Addie de bir zamanlar bu kadar küçüktü ama bu mümkün görünmüyor. Rose neredeyse omzuma geliyor ama on dört yıl önce ayakları bu büyüklükte olmalıydı."

"Ama o zaten okuyordu," diye hatırlattı India kahkahalar atarak Thorn'a. Rose'un "ben doğduğumdan beri" okuduğunu iddia etmesi bir aile şakası haline gelmişti.

"Margot, okumayı biliyor musun?" diye sordu babası bebeğė.

Margot evet diyebilirdi (her konuda en büyük ablası gibi olmayı tutkuyla istiyordu) ama bunun yerine, babası ayak parmaklarını ısırır gibi yaptığında, ayağını vurup annesini öptüğünde, birbirlerine fısıldadıklarında boğulma tehlikesi geçirdiğinde bile uyumaya devam etti.

Asla aç kalmayacak, Thames Nehri'nde çöp toplamayacak, çocuklar büyüyüp evden ayrıldıktan sonra bile Starberry Court'un dayanak noktası olarak kalacağı, onları eşleriyle, sonra çocuklarıyla ve daha sonra da torunlarıyla birlikte geri çekeceği kadar sevgi dolu bir ailenin kollarında büyüyecek bir bebeğin rüyasız uykusunu uyudu.

Zaman içinde, en azından kısmen kitapların (çoğunlukla Rose'un, ancak Margot da epeyce katkıda bulundu) taşmasını barındırmak için yeni bir kanat inşa edilecekti. Mutfakta yeni demir ocaklar kullanılacak, su dolaplarının yerini seramik küvetli banyolar alacak ve ev ilçede elektriğe kavuşan ilk ev olacaktı. Peter'ın torunu ilk otomobillerden birini gururla avluya sürecekti.

Starberry Court geçirdiği modernizasyonlar ne olursa olsun, India'nın 1799'da yarattığı ışıltılı, konforlu ev olarak kaldı: ailesinin ve torunlarının kalbi, gülmeyi, dans etmeyi (pembe balo salonu üç eyalette meşhur oldu), sevmeyi ... kısacası *yaşamayı* öğrendikleri yer.

Ve iki yüz yıl sonra bile, India'nın İtalya'ya ilk seyahatinde Venedik'te bulunduğu avize, kırlangıçlarla süslü bir yemek odasında hala onurlu bir yerde asılı duruyordu.

Oyuncak Dükkanları, Stetoskoplar ve Lastik Toplar Hakkında Bir Not

İtiraf etmeliyim ki, bu romanın birkaç noktasında tarihle -kasıtlı olarak- oynadım. *Leydi X ile Üç Hafta* 1799'da geçiyor, bu tarih Thorn'un ilk kez bir mudlark olarak ortaya çıkmasıyla önceden belirleniyor

-Juby/Tobias- önceki iki romanımda, *This Duchess of Mine* ve *A Duke of Her Own*'da. Çocuğu, büyüdüğünde, bir çamur kuşu olarak geçirdiği yılların onu başkalarının attığı malzemelerin değerini anlamaya yönelttiği bir adam olarak hayal ettim ve bir noktada Thorn ve India'nın başarısız bir kauçuk fabrikasını kurtaracakları fikrine inatla bağlandım. Kauçuğun İngiltere'deki ilk kullanım alanları arasında bir tür ip haline getirilmesi ve daha sonra kumaşa dahil edilerek "büzgü" adı verilen büzgülü bir görünüm yaratılması yer alıyordu. Sorun neydi? Kauçuk iplikler sıcakta eriyerek büzgülü bir korsajı riskli bir teklif haline getiriyordu.

Ne yazık ki İngiltere'deki ilk kauçuk fabrikası 1811 yılına kadar kurulmadı ve Charles Goodyear 1844 yılına kadar kauçuğu stabilize eden vulkanizasyon işleminin patentini almadı. Hindistan'ın "lastik bandı" ilk olarak 1849 yılında bu kullanımla ortaya çıktı. Tarafından

1850'de birçok dükkânda top gibi Hindistan kauçuğu oyuncaklar satılıyordu (ve evet, Hindistan kauçuğu ile Rose ve Thorn isimlerindeki çeşitli kelime oyunları). Açıkkçası, İngiltere'deki vulkanizasyon tarihleriyle hızlı ve gevşek oynadım: savunmamda, diğer kauçuk kütleme yöntemleri tarih öncesi zamanlara tarihlendirilmiştir. Örneğin yerli halklar Kolomb'un mürettebatını lastik toplarla şaşırtmışlardı.

Ayrıca Dr. Hatfield'ın "kulak trompeti" ile de oynadım; o zamanlar eklemleri olmayan basit bir cihazdı. Onun trompeti, 1816'ya kadar icat edilmeyecek olan stetoskopun erken bir versiyonudur.

Kitaptaki her şeyin benim tarafımdan uydurulduğunu düşünmeyin, Rose'a harika bebeği Antigone'yi sağlayan oyuncakçı dükkânının adı gerçekten de Nuh'un Gemisi'ydi. Bay Hamley tarafından 1760 yılında Holborn, Londra'da açılmıştı. Thorn'a Starberry Court'un kütüphanesi için on dört İncil sağlayan kitapçı ise Finsbury Meydanı'ndaki Temple of the Muses kitapçısıydı. Sahibi Bay James Lackington, büyük evlerden tüm kütüphaneleri satın alma konusunda uzmanlaşmıştı.

Bir sonraki lezzetli bölümü kaçırmayın.

. .

Ön sipariş

Dük ile Dört Gece

Şimdi!

Thorn'un babası, kibirli ve esprili Villiers Dükü
ilginizi çekti mi?

[Bir göz atmak için okumaya devam edin](#)

New York Times çok satanlar

[Kendine Ait Bir Dük](#)

Şimdi basılı ve e-kitap olarak mevcut!

Londra'nın Roma Hamamları

Beaumont Düşesi'nin Hamamlar yararına verdiği

balo 14 Haziran 1784

Dük buralarda bir yerde olmalı," dedi Bayan Bouchon, kızlık soyadı Leydi Anne Lindel, ablasını tekerlekli oyuncağı olan bir çocuk gibi çekiştirerek.

"Bu yüzden mi av köpeği gibi davranmak zorundayız?" Leydi Eleanor sıkılmış dişlerinin arasından cevap verdi.

"Villiers'in biz onu bulmadan gitmesinden endişeleniyorum. Buna izin veremem.

Bir akşamı daha dullarla sohbet ederek boşa harcıyorsun."

Eleanor, "Lord Killigrew dul bir kadın olarak tanınmaktan hoşlanmayacaktır," diye itiraz etti. "Yavaş ol, Anne!"

"Killigrew da uygun değil, değil mi? Onun kızı en azından senin yaşında." Kız kardeşi bir köşeyi döndü ve bir grup asilzadeye baktı. "Villiers o Whig'lerin yuvasında olmayacak. O tip birine benzemiyor." Ters yöne doğru yola koyuldu.

Lord Thrush arkalarından seslendi ama Anne duraksamadı bile.

Eleanor çaresizce el salladı.

"Herkes Villiers'in bu yardım gecesine özellikle sizinle tanışmak için geldiğini biliyor," dedi Anne. "Son yarım saat içinde en az üç kişiden duydum, bu yüzden kolayca bulunabileceği açık bir yerde kalacak kadar medeni davranmış olabilir."

Eleanor, "Bu, Londra'nın çoğunu onunla tanışmak için ne kadar çaresiz olduğumu fark etme zevkinden mahrum bırakır," diye tersledi.

Kız kardeşi omzunun üzerinden, "Giydiklerine bakılırsa kimse öyle düşünmez," dedi. "İçiniz rahat olsun: Bırakın *umutsuz olmayı, ilgili etiketine ulaşırsanız şaşıırım.*"

Eleanor elini kız kardeşinin elinden çekti. "Elbisemi beğenmediysen söyle gitsin. Bu kadar kaba olmana gerek yok."

Anne ellerini kalçalarına koyarak döndü. "Kendimi kaba değil, açık sözlü biri olarak görüyorum. Makul bir beyefendinin ilk bakışta sizi evlenilebilir bir hanımefendiden ziyade domuz pastırması suratlı bir beldam olarak nitelendireceğini söylersem kabalık etmiş olurum."

Eleanor istemeden de olsa şiddete başvurmamak için ellerini sıktı. "Oysa sen," diye karşılık verdi, "annemin izin verdiği kadarıyla bir fahişeye yakın görünüyorsun."

"Yeni evliliğimin daha cazip bir tarzın olabileceğini düşündürdüğünü belirtebilir miyim? Kollarınız dirsek hizasında ve *volanlı*," diye ekledi Anne tiksintiyle. "En az dört yıldır kimse bu tarz giymiyor. Ev sahibeniz bu kostümü talep ettiğine *göre*, toganın *moda* olduğundan bahsetmiyorum bile."

"Toga giymiyorum çünkü eğitimli bir spaniel değilim," dedi Eleanor. "Ve eğer tek omuz stilinin sana, benim volanlarımın bana olduğundan daha çok yakıştığını düşünüyorsan, büyük bir yanılğı içindesin."

"Bu benimle ilgili değil. *Seninle* ilgili. Sen. Sen ve şu soru Hayatının geri kalanını sırf aşkta reddedildiğin için demode kıyafetler içinde mi geçireceksin? Ve eğer bu cümle kulağa klişe gibi geliyorsa Eleanor, bunun nedeni hayatının klişeye dönüşüyor olmasıdır."

"Hayatım bir klişe mi?" Eleanor, kendisine rağmen, bir gerginlik hissetti.

Boğazının arkası gözyaşlarına işaret ediyordu. O ve Anne yıllarca şiddetli kavgalarla eğlenmişlerdi ama artık pratik yapmıyor olmalıydı. Ne de olsa Anne evleneli tam iki hafta olmuştu. En küçük kız kardeşleri hâlâ kreşte olduğu için ona her gün eziyet edecek kimse yoktu.

Anne'in yüzü yumuşadı. "Kendine bir bak Eleanor. Sen çok güzelsin. Ya da en azından eskiden güzeldin, daha önce-"

"Yapma," diye araya girdi Eleanor. "Sadece yapma."

"Bu akşam saçınıza iyice baktınız mı?"

Elbette bakmıştı. Doğru, hizmetçisi çalışırken o da kitap okuyordu ama odasından çıkmadan önce aynaya baktığı kesindi. "Rackfort bu bukleler üzerinde çok çalışmış," dedi Eleanor, kulaklarının önünde asılı duran dolgun bukleleri nazikçe okşayarak.

"Bu bukleler yanaklarını yuvarlak yapıyor, Eleanor. Yuvarlak, şişman gibi." Eleanor sakinleştirici bir nefes alarak, "Ben şişman değilim," dedi. "Bir an önce modası geçti ısrar ediyordun, ama bu bukleler en yeni mod."

Anne onları dürterek, "Daha yaşlılar arasında olabilirler," dedi. "Ama Rackfort'un yetersiz pudra kullanımı onları hiç de öyle yapmıyor. Tanrı aşkına, saçlarınız kestane rengi olmasına rağmen açık kahverengi bukleler kullandığını fark etmediniz mi? Pudranın döküldüğü yerlerde garip bir şekilde yamalı. Biri uyuz bile diyebilir. Kimse senin ikimizden daha güzel olduğunu düşünmez. Ya da senin annemden daha güzel olduğunu."

"Doğru değil!"

"Doğru," dedi kız kardeşi yılmadan. "Görkemli geçmişiyle bu kadar gurur duyan annemizin neden senin bir dul gibi giyinmene izin verdiğini merak etmeye başladım."

"Bu ekşilik evliliğin etkisi mi?" Eleanor kız kardeşine bakarak, "Daha iki hafta önce evlendin. "Daha iki hafta önce evlendiniz. Evlilik mutluluğunun sonucu buysa, bundan kaçınmak en iyisi olabilir."

"Evlilik bana düşünmek için zaman veriyor." Anne sıırıttı. "Yatakta."

Eleanor alaycı bir tavırla, "Yatmadan önce yaptığın aktiviteler arasında benim gardırobumu düşünmek varsa, Rackfort'un cansız kuaförlüğünden bahsetmiyorum bile, senin için gerçekten üzülüyorum," dedi.

Anne kahkahayı bastı. "İçten içe tam tersi olduğun halde neden titiz bir kadın gibi giyindiğini anlamıyorum."

"Ben-" Eleanor parladı ve kendini tuttu. "Ve çok yakışıklı Bay Jeremy Bouchon dikkatinizi çekmeye çalışırken neden benimle uğraşarak zaman harcadığınızı anlamıyorum."

"Aslında, Jeremy ve ben senin hakkında konuştuk. Yavaş bir anda, olduğu gibi."

"!"

"İkimiz de erkeklerin senin pejmürde kıyafetlerini görmezden geldiği konusunda hemfikiriz. Jeremy sana kur yapma ihtimalini hiç düşünmediğini söylüyor. Senin eksantrik biri olduğunu, onu dikkate almayacak kadar dindar ve kibirli olduğunu düşünüyordu. Sen, Eleanor! *Senin* hakkında böyle düşünmüş. Ne kadar gülünç!"

Eleanor kayınbiraderi hakkındaki düşüncelerini geri almayı başardı. "Şu anda bir balonun ortasındayız," diye belirtti. "Jeremy'nin büyüleyici yorumlarını daha sonra özel olarak paylaşırsan daha rahat olmaz mısın?"

"Buradaki hiçbir kadının gözleri seninkiler gibi değil Eleanor," dedi kız kardeşi,

onun yorumunu tamamen görmezden geldi. "Bu koyu mavi çok sıra dışı. Keşke bende de olsaydı. Köşeleri de kalkık. Gideon'un gözlerini fırtınalı denizlere ve düğünçiçeklerine benzettği o saçma şiirleri hatırlamıyor musun?"

"Düğünçiçekleri değil," dedi Eleanor. "Bluebell'ler, gerçi nasıl bu konuyla ilgili."

"Ağzın yıllar önce olduğu kadar güzel. Düğün çiçeği kralı daha yeşil çayırlara gitmeden önce."

"Gideon hakkında konuşmaktan hoşlanmıyorum."

Anne sesini tekrar yükselterek, "Üç, neredeyse dört yıl boyunca sana itaat ettim, ama bundan yoruldum," diye cevap verdi. "Ben artık evli bir kadınam."

ve bana ne yapacağımı söyleyemezsin. Kabul ediyorum, aşık oldun-"

"*Lütfen,*" diye yalvardı Eleanor. "Sesini alçalt, Anne!"

"Kötü bir şapka olduğu ortaya çıkan bir adama aşık oldun," dedi kız kardeşi, biraz daha sessiz bir şekilde. "Ama anlamadığım şey, Gideon'un seni reddetmesinin neden senin cılız bir kız kurusuna dönüşmene yol açtığı. Gerçekten de o adamın yasını tutarak mezarında solup gitmeye niyetli misin? Gideon seni terk etti diye çocuğun, evliliğin, kendine ait bir evin, *hiçbir şeyin* olmayacak mı?"

Eleanor sanki hava ciğerlerini yakıyormuş gibi hissetti. "Muhtemelen-"

"Ne zaman evlenmeyi planlıyorsun? Yirmi beş yaşında mı, yoksa Otuz mu? O yaşa geldiğinde seninle kim evlenecek Eleanor? Güzel olabilirsin ama çaba göstermezsen kimse fark etmez. Tecrübelerime göre erkekler çok da anlayışlı değiller." Öne doğru eğilip baktı. "Yüzüne bir parça bile boya sürmedin, değil mi?"

"Hayır," dedi Eleanor. "Hiç." Elbette çocuk istiyordu. Ve bir koca. Sadece Gideon'un çocuklarını istiyordu. O bir *aptaldı*. Yedi kere aptaldı. Gideon onun değildi ve bu onun çocuklarının da olmayacağı anlamına geliyordu. Yıllar nasıl bu kadar çabuk geçmişti?

"Daha bitirmedim," diye ekledi kız kardeşi. "Göğüslerinin bir parçası bile görünmüyor ve eteklerin o kadar uzun ki neredeyse çamur içinde sürükleniyorlar. Ama asıl önemli olan senin tavrın. Namuslu biri gibi görünüyorsun ve erkeklerle alay edip onları dürtüyorsun. Bundan hoşlanmıyorlar Eleanor. Diğer yöne kaçıyorlar, neden kaçmasınlar ki?"

"Sebebi yok." Eleanor, Anne'in söyleyecek sözünün kalmaması için dua etmeye başladı ama buna dair bir işaret görmedi.

"Herkes senin bir züppe olduğunu düşünüyor," dedi kız kardeşi kesin bir ifadeyle. "Dük rütbesinin altında biriyle evlenmeyeceğine dair yemin ettiğini tüm Londra biliyor ve bu yüzden senin hakkında iyi düşünmüyorlar. En azından erkekler

Yapma. Bir ırpıda Londra'daki neredeyse her uygun erkeğın senin küçümseyici bir ukala olduğunu düşünmesini sağladın."

"Ben sadece-"

"Ama şimdi piyasada bir düğ var," dedi Anne, onun sözünü keserek. "Hem de Villiers Düğü. Karun kadar zengin ve görünüşe göre senin kadar züppe, çünkü herkes onun bir düğün kızıyla evlenmeye niyetli olduğunu söylüyor. Bu sensin Eleanor. Sen. Ben evliyim, Elizabeth hâlâ çocuk yuvasında ve Londra'da bizim seviyemizde başka uygun bir hanım yok."

"Bu gerçeğın farkındayım."

"Düğ mertebesinin altında kimseyle evlenmeyeceğini ilan eden sendin," diye devam etti Anne, nefes almak için zorlukla duraklayarak. "Hiç uygun düğ olmadığını söylediniz ve sonra biri sihir gibi ortaya çıktı ve herkes sizinle evlenmeyi düşündüğünü söylüyor-"

Eleanor, "Bunda kutlanacak özel bir şey göremiyorum," diye karşılık verdi. "Aynı insanlar Villiers'i oldukça tatsız biri olarak tanımlıyorlar."

"Bir düğten başkasıyla evlenmeyeceğini ," diye tekrarladı kız kardeşi. inatla, "ve şimdi olgun bir erik gibi eline düşen biri var. Düğ bir araba atı kadar çökmüş olsaydı da fark etmezdi, ya da sen hep öyle derdin."

Eleanor ağzını açtı ve sonra Villiers Düğü'nün kız kardeşinin omzunun hemen arkasında durduğunu dehşetle fark etti.

"Geçen Onikinci Gece yemeğini hatırlıyor musun? Petunia Teyze'ye sidik ve köpek tüyü kokan bir adamla evlenebileceğini söylemiştin, eğer doğru unvana sahip olsaydı, ama düğten aşağısı olmazdı."

Eleanor, Villiers Düğü'yle hiç tanışmamıştı; hatta Villiers'i hiç görmemişti bile ama şu anda onunla karşı karşıya olduğundan hiç şüphesi yoktu. Tam olarak tarif edildiği gibiydi; çenesi ve elmacık kemikleri vahşilikle güzellik arasında gidip geliyordu. Her şeye rağmen

Villiers asla peruk takmazdı ve bu adam pudra bile kullanmıyordu. Siyah saçlarına iki ya da üç parlak beyaz çizgi vurulmuştu ve ensesinden geriye doğru bağlanmıştı. Başka biri olamazdı.

Kız kardeşi kötü bir rüyanın acımasızlığıyla anlatmaya devam etti. "İstiridye kadar aptal ve Bay Hendicker'ın domuzu kadar şişman olsa bile bir dükle evleneceğini söylemiştin."

Villiers Dükü'nün gözleri soğuk, siyahımsı gri renkteydi; kar yağma tehlikesi olan akşam gökyüzünün . Espri anlayışı olan bir adama benzemiyordu.

"Eleanor," dedi Anne. "Beni dinliyor musun? Sen-" Döndü. "Oh!"

Beaumont Düşesi Villiers'in yanında duruyordu ve belli ki kahkahalarını bastırmak için mücadele ediyordu. "İyi akşamlar, Leydi Eleanor. Ve Leydi Anne, gerçi artık size Bayan Bouchon demek zorundayım, değil mi? Her yerde arıyordum. Size Majesteleri Villiers Dükü'nü takdim edebilir miyim?"

"Majesteleri," dedi Eleanor, düşesin önünde derin bir reverans yaparak. Anne, togası tarafından engellendiği için başını salladı. "Ve Majesteleri." Eleanor bu kez Villiers Dükü'nün önünde tekrar reverans yaptı.

Dük de kendisi gibi, muhtemelen peruk takmayı reddettiği aynı soğukkanlılıkla, zorunlu togadan kaçınmıştı. Bunun yerine ağır, brendi renkli ipek bir ceket giymişti. Kesimi sadeydi ama düğmelerinin arasında ve etek ucunda dans eden bakır rengi ipekten işlemeli asma, sadeliği ihtişama dönüştürüyordu.

"Leydi Eleanor," dedi Villiers. Onu tepeden tırnağa süzdü, gözleri bir an için kulaklarının yanındaki buklelerde durakladı. Bir alev

aşağılanma hissi omurgasından aşağı indi ama çenesini kaldırdı. Dük asalet istiyorsa, o asaletle sahipti. Zarafet, hayır. Kan, evet.

Eleanor bir dükle ya da hiç kimseyle evlenmemekte ısrar etme fikrinde karar kıldığında, potansiyel bir talip hayal etmek için hiç vakit kaybetmedi. İlanının bir dükün -evli bir dükün- kulağına gitmesini amaçlamıştı; böylece dük ona sadık kalmasa bile, onun kendisine sadık kalacağını anlayacaktı. Bu aptalca bir stratejiydi ve belli ki kendisinden başka kimseye zarar vermemişti.

Villiers Dükü, Gideon'dan tamamen farklı bir düktü. Zarafet ve dikkatsizliğin böylesine güçlü bir karışımını daha önce hiç tanımamıştı, hayal bile edemezdi. Sorun ne ipek işlemeler, ne kılıç sopası, ne de ondaki dikkatsiz güçtü. Onun saf, ham erkekliğini hayal bile edememişti: gözlerindeki düşünceli bakış, ağzının etrafındaki yorgun çizgiler, göğsünün genişliği.

Gideon bir peri masalındaki prenze benziyorsa, Villiers tahtı gasp etmeye çalışan yorgun, alaycı bir kötü adamdı.

"Anladığım kadarıyla kız kardeşimin çocukken bir dükle evlenmek istediğim konusunda benimle alay ettiğini duymuşsunuz," dedi. "Bay Hendicker'ın kıyaslandığında değerinizin azaldığını hissettiyseniz özür dilerim."

Beaumont Düşesi gülerek, "Ah, Villiers hiç böyle garip duygular yaşamıyor, değil mi?" dedi.

"Bir istiridyeden daha aptal olma fikri daha çok ilgimi çekti," dedi Villiers. Eleanor'u içgüdüsel olarak temkinli kılan türden derin bir sesi vardı. Bu, yönlendirilebilecek bir adamın sesi değildi; o her zaman yönlendirirdi. "Böylesine sessiz bir yaratığın zekâsına nasıl karar verilir?"

"Oyster Eleanor'un yavru köpeği," diye girdi Anne.

Villiers, "Bu durumda, Oyster'ın cinsine bağlı olacaktır," dedi. "Evcil bir köpeğiniz yoksa, Oyster'ı aştığımdan oldukça eminim.

her iki konuda da beklentiler."

Yazar Hakkında

ELOISA JAMES, *USA Today* ve *New York Times* çoksatan yazarı ve İngiliz edebiyatı profesörüdür, ailesiyle birlikte New York'ta yaşamaktadır ancak bazen Paris veya İtalya'da bulunabilir. (Kocası gerçek bir İtalyan şövalyesidir!) Eloisa'nın web sitesinde kısa öyküler, ekstra bölümler ve hatta Floransa'da alışveriş rehberi bulunmaktadır. Onu www.eloisajames.com adresinde ziyaret edin

En sevdiğiniz HarperCollins yazarları hakkında özel bilgiler için www.AuthorTracker.com adresini ziyaret edin.

Eloisa James tarafından

Lady X ile Üç Hafta Once

Upon a Tower

Nasıl İsterseniz

Bu Öpücükle (üç bölümden oluşan bir roman)

Bir Korsan Tarafından Baştan Çıkarılmak (bir roman)

Çirkin Düşes Dük

Benim

Saksı Çiçeğini Kazanmak (bir roman)

Yine Bir Aptal (bir roman)

Güzel Çirkin'i Evcilleştirdiğinde

Şato'da Fırtına (bir roman)

Gece Yarısında Bir Öpücük

Kendine Bir Ait Dük Dük

Döndüğünde Bu Düşes

Benim Düşes Gece

Noel'den Önce Bir İlişki

*Umutsuz Düşesler Zevk için
Zevk*

*Dükün Evcilleştirilmesi Öp
Beni Annabel*

Much Ado About You

Senin Kötü Yolların

Çılgın Bir

Peşinde Aşık

DüşesAşk Aptalı

BÜYÜLEYİCİ ROMANTİZM FBOM
N TORKI fafe51BEST5ELLINGAUTHOB

ELOISA JAMES

Ugly Duchess

978-0-06-202173-1

Ryburn to marry. But after a romantic proposal, even practical Theo

You

lies not on the high seas, but in the mistakes that can break a heart . . .

Gowan Stoughton, Duke of Kinross, is utterly bewitched by the

ve lodea heraétfé a toerez. Sozaého ' Goezzt otuat 6od ay girmek için
toerer ve uomrinee be zinc' bzide tbat ale belartge m bia azaza.

&

Lady

BT0- -08 W88888-0

Labirent yok}' bir bayan **newly rich Thorn Dautry must acquire a gleaming,**
kullan

mltaed fzgade. Maud}' Wnohéz fr+Ifia '+roure to ot-Jce juat IN+zee
weéka'da otazztzgezble. Ama her iki durumda da Tézbiddeo'yu azrtlutpate

passion o lodea h-ete'een tTsezn.

Visit www.AuthorTracker.com for exclusive
information on your favorite HarperCollins authors.

@

Eloisa
James

The Duke Is Mine

978-0-06-202128-1

Olivia Lytton's fate and desire will hinge upon a man and a mattress in this all-new tale of "The Princess and the Pea."

When Beauty Tamed the Beast

978-0-06-202127-4

Stern'8nd* gr\$iff, po eFful and brcitht*8king,
the Earl ot Merchant is well wozth taming !...

-0-Ob-1N2fi'fi4 'fi

Evlilikte özen gösterilmez ya da her kalede
prensler olmaz : . : bu bir öpücüğün sihirli
olacağını hayal bile edemezdi.

A Duke of Her Own

978-0-06-162683-8

Should a noble rogue choose an acceptable bride . . .
or pursue true love to possible ruin?

Visit www.AuthorTracker.com for exclusive
information on your favorite HarperCollins authors.
ble wherever books are sold or please call 1-800-331-3761 to order.

0512

More romance from
USA Today bestselling author

ELO ABD
AMES

This Duchess of Mine

078-0-06-162682-1

The Duke of Beaumont needs an heir, so he summons his seductive wife, Jemma, home from nine years abroad.

When the Duke Returns

078-0-06-124560-2

Married by proxy as a child, Lady Isidore has spent years fending off lecherous men in every European court while waiting to meet her husband.

Duchess By Night

Uygun m8 p niki 8Bd c1i i b8llH ile yeterli;
what Harrici wanji ñ io er+-d so outiageiuis mirec okuyun
where she can unleash her wildest whims and desires.
But to attend such an event she must disguise herself . . .

An Affair Before Christmas

078-0-06-124554-1

Unwilling to lose the woman he still lusts after,
the Duke of Fl18 d6teFmin, baştan çıkarıcı
gelinin sevgisini kazanmak için.

Visit www.AuthorTracker.com for exclusive
information on your favorite HarperCollins authors.
Available wherever books are sold or please call 1-800-331-3761 to order.

ELJ2 0911

*Awon toofi-s'de, zz'e fi-noa' for:fi'assion for
mance- once you Nis ozse o/ oftr
#fiMe/s, fofit find fion?fie/f aI0#ttiN@ more.*

May we tempt you with . . .

- Gelecek \$-klasörlerimizden alıntılar.
- Yetkililer de dahil olmak üzere, kuruluşlar anal fotoğraf albümleri ve kitap başına.
- Behind-the-scHWs Scnop on youF favc'FitD c iz\$-acTcfs and BeFic5'.
- **Sweepstakes for the chance to win free books,** FOmantic gctHWay5' ve Ot icf- Man pFiEe8.
- W\$-it ng tips fxom Ouf authoF5' afid editors.
- Yazarlarımızla bir blog oluşturun ve neden romantizm yazmayı seviyorum.
- **Exclusive content that's not contained within the pages of our novels.**

Join us at
www.avonbooks.com

An Imprint of HarperCollins Publishers

Telif Hakkı

Bu kitap bir kurgu eseridir. Karakterler, olaylar ve diyaloglar yazarın hayal gücünden alınmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Eloisa James'in *A Duke of Her Own* adlı kitabından alıntıdır. Telif hakkı© dp 2009.

LADY X İLE ÜÇ HAFTA Telif hakkı © 2014 Eloisa James'e aittir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitabın metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-kitap'ın açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

EPub Baskı NİSAN 2014 ISBN: 9780062223906

Basılı Baskı ISBN: 9780062223890

BİRİNCİ BASKI

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers (Australia) Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000, Avustralya
<http://www.harpercollins.com.au>

Kanada

HarperCollins Kanada
2 Bloor Street East - 20th Floor
Toronto, ON, M4W, 1A8, Kanada
<http://www.harpercollins.ca>

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers (Yeni Zelanda) Limited
P.O. Kutusu 1
Auckland, Yeni Zelanda
<http://www.harpercollins.co.nz>

Birleşik Krallık HarperCollins
Publishers Ltd. 77-85 Fulham
Palace Yolu

Londra, W6 8JB, Birleşik Krallık
<http://www.harpercollins.co.uk>

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.
10 East 53rd Street
New York, NY 10022
<http://www.harpercollins.com>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

